C. VIRUS HOMEWORK

EXERCIȚII PENTRU ACASĂ

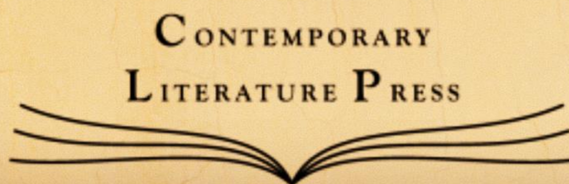
scrise de studenți
ai Masteratului pentru Traducerea
Textului Literar Contemporan [MTTLC]
Universitatea București

written by graduate students
of the MA Programme for the Translation
of the Contemporary Literary Text
The University of Bucharest

Parallel texts. Ediție bilingvă

Coordonat și editat de Lidia Vianu

http://editura.mttlc.ro

The University of Bucharest, 2020

ISBN 978-606-760-184-8

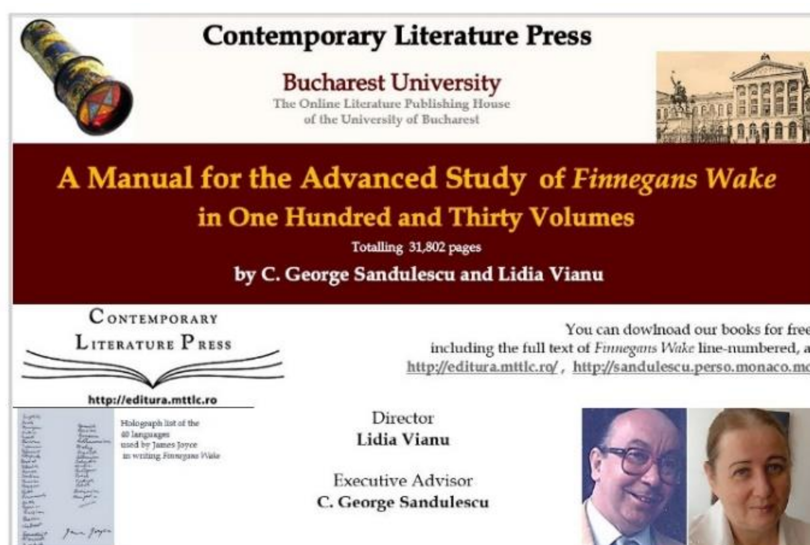
Editing and overall layout
Lidia Vianu

Cover: **Cristina Botîlcă**
Illustrations: **Alina Dinu**
Proofreading: Cristina Botîlcă**,** Mădălina Mangalagiu, Andreea Fedeleş, Alina Hodorogea, Cătălina-Diana Teliban
PR Manager: Cristina Botîlcă
IT Expertise: Cristian Vîjea

Acknowledgements
This book has been published on paper by Editura Hoffman:

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
C. Virus Homework : exerciţii pentru acasă / coord. şi ed. de Lidia Vianu. - Caracal : Editura Hoffman, 2020
ISBN 978-606-46-1117-8
I. Vianu, Lidia (coord.) (ed.)
821.135.1

It can be ordered online at http://www.editurahoffman.ro/

Catrinel Baciu
Ioana-Adriana Barbu
Raluca-Mihaela Bițoană
Ella Poenaru
Ella Poenaru
Cristina Botîlcă
Florentina-Iulia Brînzan
Andreea Chiru
Gabriela Cojocaru
Azaria Coman
Maria Magdalena Costea
Alexandr Cotar
Alina Dinu
Ioana-Alexandra Drangoi
Alina Nicoleta Duminică
Valentina Dumitru
Andreea Oana Fedeleș
Gabriela Florea
Laura-Mihaela Florea-Kenaan
Alexandru Floroiu
Teodora Gheorghiu-Cicma
Ioana-Simona Ghiță
Mădălina-Theodora Guță
Mihaela Guțu
Alina Hodorogea
Andreea Valentina Iancu
Alexandra Simona Ivan
Anița-Florentina Lambru
Victor-Theodor Macry
Eleonora Manea
Mădălina Mangalagiu
Georgiana Marin
Raluca-Georgiana Mihai
Ana-Maria Miloiu
Adelina Mirică
Emilia-Andra Olariu
Ana Adriana Oprea
Elena-Alexandra Papadopol
Silvia Petrescu
Tina Petroiu
Iuliana Popa
Daria-Ana Rusu
Alina Elena Stăncescu
Mihai Patryk Tănase
Carol-Şerban Toth
Alice-Mihaela Țarida
Mălina Țîru
Iulia-Teodora Urea
Iustina-Carmen Vătrai
Lavinia Corina Zamfir
Gabriel Zamfirescu
Rodica C. aged 66

C. Virus Homework

Exerciții pentru acasă

Coordinated and edited by **Lidia Vianu**

Parallel Texts. Ediție bilingvă.

Written by **graduate students**
of the MA Programme for the
Translation of the Contemporary
Literary Text
The University of Bucharest

Scrise de **studenți**
ai Masteratului pentru Traducerea
Textului Literar Contemporan
[MTTLC]
Universitatea din Bucureşti

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2020

Cuprins. Table of Contents

	de ce se întâmplă.	to understand why all this is happening.	
Gabriela Cojocaru	Am învățat să mă bucur de momentul prezent.	I have learned to enjoy the moment.	p. 80
Azaria Coman	Acesta este momentul în care ne dăm seama că ni se pare că totul ni se cuvine.	This is the moment when we suddenly realise that we are taking everything for granted.	p. 83
Maria Magdalena Costea	Răbdarea este amară, dar dă roade dulci.	Patience is a virtue.	p. 92
Maria Magdalena Costea	Sunt o studentă de 22 de ani, dar simt că m-am metamorfozat în trupul meu adolescentin.	I am a 22 year old student, yet I feel I am now older than my teenage body.	p. 95
Alexandr Cotar	Miercuri, 906 prizonieri ai virusului, deocamdată.	Wednesday, 906 virus prisoners. For now.	p. 98
Alexandr Cotar	Neputând opri momentul, ne rămâne să încercăm să-l trăim cu patimă.	Unable to seize the moment, we have nothing left but to try to live it with passion.	p. 100
Alexandr Cotar	Ecou	Echo	p. 102
Alina Dinu	În viitor	Future	p. 105
Alina Dinu	T.o.ț.i.	A.l.l.	p. 108
Ioana-Alexandra Drangoi	Mintea umană este fascinantă, mai ales atunci când se minte singură. Pentru că asta facem, ne mințim singuri că suntem nemuritori.	Human mind is fascinating, especially when it lies to itself. Because this is what we do: our conviction that we are immortal is a lie.	p. 111
Alina Nicoleta Duminică	Mă întreb ce vor scrie în viitoarele cărți de istorie despre anul 2020.	I wonder future history books will say about the year 2020.	p. 120
Valentina Dumitru	Distanța socială era menținută, dar odată cu ea și frica.	The social distance was maintained, and the fear with it.	p. 128

Andreea Oana Fedeleș	Mâine parcă nu mai vrea să vină.	It seems Tomorrow doesn't want to come.	p. 136
Gabriela Florea	De mult timp am observat că omenirea nu merge într-o direcție bună.	I have been feeling for some time now that mankind is not going in the right direction.	p. 145
Laura-Mihaela Florea-Kenaan	Acum, Pământul parcă s-a oprit, iar frica de moarte a oamenilor s-a generalizat.	Now, we feel the planet Earth has stopped and people's fear of death has become widespread.	p. 151
Alexandru Floroiu	Chiar am apreciat experiența asta mai ciudată, fără locuri de parcare libere, dar cu natura în voia ei.	I've actually grown to like this strange experience, with no empty parking spots, but with nature running its course.	p. 161
Teodora Gheorghiu-Cicma	Ne scufundăm în realitatea virtuală și mai mult decât înainte, pentru că realitatea noastră a intrat în modul de standby.	We steep ourselves in virtual reality even more than we used to, because our reality is currently on standby.	p. 172
Ioana-Simona Ghiță	VREAU SĂ TREACĂ MAI REPEDE.	I WANT EVERYTHING TO BE OVER SOONER.	p. 181
Mădălina-Theodora Guță	Încerc să fiu optimistă, toate lucrurile au un final, şi aştept cu nerăbdare ziua când voi putea ieşi din nou afară fără să-mi fie teamă, când mă voi întâlni din nou cu prietenii, şi când toate acestea vor fi doar o amintire.	I try to be optimistic, everything must have an end, and I can't wait for the day when I will be able to go outside without being afraid, when I will meet my friends again, and when all this will become a memory.	p. 191
Mihaela Guțu	Iubiți-vă, spuneți-vă că vă iubiți și arătați că vă iubiți. Mâine poate va fi prea târziu.	Love each other, tell each other about this and show it. Tomorrow may be too late.	p. 200

Mihaela Guțu	Povestea căzutului pe gânduri	The Story of Being Deep in Thought	p. 203
Alina Hodorogea	Ce să fac cu frica? De unde vine ea și de ce îmi aud inima în urechi?	How do I handle fear? Where does it come from and why does my heart pound into my ears?	p. 210
Alina Hodorogea	Un vis urât, al cărui sfârșit oricum nu îl știm.	It is a bad dream, whose end we can't foresee.	p. 216
Andreea Valentina Iancu	Când normalitatea încetează să fie normalul, abia atunci tânjim după ea.	When normality ceases to be the normal, we realise that we want it as it was.	p. 222
Alexandra Simona Ivan	Încă pot să visez că poate la un moment dat o să mă angajeze o corporație și o să fie cât de cât pe domeniul meu.	I can still dream that maybe at some point I'll get hired by a corporation and I'll work something at least slightly related to what I do.	p. 226
Anița-Florentina Lambru	Trăieşte clipa.	Live the moment.	p. 235
Anița-Florentina Lambru	Leacul este în noi.	The cure is inside us.	p. 237
Anița-Florentina Lambru	Orice ni s-ar întâmpla, trebuie privit ca pe o lecție.	No matter what happens to us, we should take it as a lesson.	p. 239
Victor-Theodor Macry	(partidul de guvernământ fiind Partidul Liberal-Conservator-Popular-Democrat-Social - Republican-Național-Ecologist)	(the governing party being the Liberal-Conservative-Popular-Democratic-Social-Republican-National-Green Party)	p. 243
Eleonora Manea	Număr penele de porumbel.	Counting the dove feathers.	p. 255
Eleonora Manea	„Nu știu."	"I don't know."	p. 261
Eleonora	Aici e acasă.	Here is home.	p. 266

Manea			
Mădălina Mangalagiu	Încerc să nu mă gândesc.	I try not to think.	p. 268
Mădălina Mangalagiu	Trebuie să înveți să trăiești cu tine.	You must learn to live with yourself.	p. 270
Mădălina Mangalagiu	...și alte gânduri între patru pereți.	...and other thoughts between these four walls.	p. 272
Mădălina Mangalagiu	Afară. Am luat-o de la capăt. De data asta e mai bine.	Outside. I'm starting all over again. It is so much better this time.	p. 275
Georgiana Marin	Virusul îi dăruise timp. O pusese față în față cu ea însăși.	The virus had given her time. It had brought her face to face with herself.	p. 277
Georgiana Marin	Cu fiecare zi mai îmbătrânea puțin.	Every day, he got a little older.	p. 280
Georgiana Marin	Ce ironic, tocmai anotimpul reînvierii o aducea față în față cu moartea.	Ironically, it was the season of resurrection that brought her face to face with death.	p. 283
Raluca-Georgiana Mihai	Cred că, dacă ar pica internetul, am intra cu toții în depresie.	I think we'd all get depressed if the internet were to stop working.	p. 287
Ana-Maria Miloiu	Oare cum este să zbori deasupra stării de urgență?	How does it feel to fly above the state of emergency?	p. 297
Adelina Mirică	Singura certitudine de astăzi rămâne incertitudinea de mâine.	The only certainty of today is tomorrow's uncertainty.	p. 306
Emilia-Andra Olariu	I. Patru lăbuțe pe nisip, sau cum e să fii pisică pe timp de carantină	I. Four paws in the sand, or cat during quarantine.	p. 312
Emilia-Andra Olariu	II. Patru lăbuțe pe nisip, sau cum e să fii pisică pe timp de carantină.	II. Four paws in the sand, or cat during quarantine.	p. 315
Ana Adriana Oprea	Îmi reîncarc bateriile, reflectez, petrec timp cu mine însămi, trăiesc în	I am recharging my batteries, spending time with myself, reflecting	p. 325

	prezent.	and allowing myself to live in the present.	
Elena-Alexandra Papadopol	Acesta este un jurnal de gânduri sincere, nu perfecte.	This is a journal filled with honest thoughts, not perfect ones.	p. 334
Silvia Petrescu	Nu pot să nu mă întristez că speranța a devenit o povară, și că în viață răul are consecințe, el nu dispare niciodată de tot.	It saddens me that hope has become a burden, and, in one's life, evil has consequences, it never disappears for good.	p. 340
Tina Petroiu	Senzația mea este că cineva se joacă de-a Dumnezeu. *Game over*. Îl rog frumos să ne lase să ne luăm viețile înapoi.	My feeling is that someone is playing God. *Game over*. Let us take our lives back.	p. 349
Iuliana Popa	Virusul nu este cauza zbuciumului mușuroiului numit societate, ci doar un simptom.	The virus is not the cause of the turmoil that this formicary called society is going through, but merely a symptom.	p. 360
Daria-Ana Rusu	vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controleze	they want to control us they want to control us they want to control us they want to control us	p. 369
Alina Elena Stăncescu	Folosesc cuvântul cataclism deoarece, chiar dacă mâine se termină totul, devastarea a avut deja loc.	I use the word cataclysm because, even if everything ends tomorrow, devastation has already taken place.	p. 377
Mihai Patryk Tănase	Până acum, ne-am luptat mai mult cu prostia decât cu pandemia. Avem mult mai multe persoane amendate decât persoane infectate.	So far, we've had a more difficult battle with stupidity, rather than the pandemic. There are less people that contracted the virus than the people who were fined for breaking the rules.	p. 383

Carol-Şerban Toth	Dacă mai ține mult pandemia asta, voi ieși un polimat poliglot cu șase rânduri de pătrățele de mușchi pe abdomen. Viitorul arată bine.	If this pandemic lasts any longer, I'll come out of it a polyglot polymath with a six-pack. The future looks bright.	p. 393
Alice-Mihaela Țarida	„Mă cheamă Mitică și am ieșit să iau pâine mie și lu' vecinul Ionică. Vă rog, amendați-mă!..”	"My name is Mitică and I am here to buy bread for me and my neighbour Ionică. Please fine me!.."	p. 403
Mălina Țîru	Aveam o sursă de divertisment care ne ținea ancorați în realitate și totodată ne unea în ciuda distanței dintre noi, a diferențelor de vârstă, religiei, rasă, etc.: internetul.	We had a source of entertainment, which at the same time kept us rooted in reality, and united us despite the distance between us, the age gap, religion, race, etc: the internet.	p. 410
Mălina Țîru	Tot ce poți face e să te rogi să n-ai parte de suferințe prea mari.	All you can do is pray not to undergo major sufferings.	p. 415
Iulia-Teodora Urea	Am decis ca, indiferent dacă voi fi plătită sau nu, să-mi continui activitatea de dragul copiilor până la încheierea anului școlar.	I have decided to continue teaching, paid or unpaid, for the children's sake, until the school year finishes.	p. 418
Iustina-Carmen Vătrai	Nu știu exact la ce să mă aștept de la viitor, dar, cu siguranță, efectele virusului după ce acesta va dispărea, vor fi foarte greu de suportat.	I don't know what to expect from the future, but, certainly, the effects of the virus, after its disappearance, will be very difficult to bear.	p. 426
Lavinia Corina Zamfir	Suntem cu toții închiși în casele noastre și lumina de afară e din ce în ce mai difuză. Am auzit că totul se naște și mai apoi dispare în	We are all stuck in our houses and the light outside is slowly dimming. I have heard that everything is born	p. 433

	întuneric. Acolo se transformă și altceva se naște. Aștept să văd ce se va naște după întunericul de acum.	out of darkness and goes back there, in order to be born again. I am eager to see what will come out of this darkness.	
Gabriel Zamfirescu	O reînnoire pe cât se poate de sinistră și forțată se află acum în plină desfășurare.	A forced and by all means sinister renewal is taking place now.	p. 439
Rodica C. aged 66	Student pandemic, vârstnic, cu co-morbidități.	Pandemic Student, Aged, with Co-morbidities.	p. 441

Lidia Vianu

Exerciții pentru acasă

Mă întreb—atunci când un om mai în vârstă spune un basm unui copil, sau o povestire fantastică unui adolescent—oare ascultătorul crede necondiționat ce aude? Povestitorul poate fi un Nostradamus, un biet om panicat de primejdia ce pândeşte chiar viața lui, un umorist, un politician.

Am ales să facem o carte de bună credință. Autorii ei sunt tineri sub 30 de ani. Lucrul pe care îl au ei în comun este faptul că toți frecventează cursurile Masteratului pentru Traducerea Textului Literar Contemporan al Universității din Bucureşti.

Ştim cu toții că frica naşte monştri, tot aşa cum ştim că frica este şi o formă de înțelepciune. Nu ne-am dorit să manipulăm frica, oricât de necesară ar fi ea unora ori altora. Masteranzii au scris aceste texte cu gândurile, sufletul, temerile şi umorul lor: fiecare după puterile lui.

Să-i citească, ne-am dori, aceia care sunt de-o vârstă cu ei, dar şi aceia care nu mai au de mult vârsta lor, însă vor să-i înțeleagă, pentru a-i putea îndruma. Avem aici o carte, înainte de toate, pentru dascăli. Pentru **temele** pe care le dau ei **pentru acasă**

C. Virus Homework

I wonder—when an elderly person tells a child a fairy tale, or an SF story to a teenager—does the listener really believe him? Unconditionally? The story-teller could be a Nostradamus, a mere human afraid for his own life, a humourist, a politician.

This book was written in good faith. Its authors are under 30 years of age. What they have in common is the mere fact that they all attend the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text, at the University of Bucharest.

We all know that fear breeds monsters, but we are also aware that fear can be wise. The authors of this book had absolutely no intention to manipulate fear, however necessary fear may be to some. These students have written their texts with their minds, souls, anxieties and sense of humour. Each of them has his own skill.

Let those who are their age judge them. Let those who used to be as young as they are now read and understand them before they attempt to guide their youth. This is a book for teachers, first and foremost. It should suggest what **homework** they must give their students, and how they can encourage

învățăceilor lor. Şi pentru felul în care îi încurajează pe aceşti autori la început de drum, care caută adevărul pentru a stăpâni frica.

these authors—some of whom are now beginning their writing career, while facing bravely a story of fear—**C. Virus**—and struggling for the truth**.**

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2020

Catrinel Baciu

Poate altădată

Astăzi m-am trezit mai devreme decât de obicei, pe la 5:30. De câteva nopți, dorm foarte prost. Visez câmpii înverzite, izvoare repezi care curg prin păduri întunecate, și ciripit de păsări. Visez că adun buchete de maci și nuferi albi. Nu știu ce poate însemna. E un vis care mă urmărește și care mă obsedează. Flori, câmpii, păsări!!! Da, cred că mi-e dor să mă plimb pe malul unui lac, să mă ghemuiesc la umbra unui copac, să ascult o privighetoare. Mi-e dor să miros brazii, să mă rostogolesc prin roua dimineții.

La 5:30 e liniște. Cartierul pare învăluit într-un somn adânc. E un loc liniștit, cu oameni în vârstă. Nimeni nu se trezește prea devreme zilele acestea. În copacul de la fereastra mea și-a făcut cuib o pasăre. Îi pun pe pervaz resturi de la o prăjitură și apoi mă ascund după perdea. Nu vreau să o sperii. După câteva minute, își face curaj, se apropie de pervaz cu teamă, înșfacă repede câteva firimituri și zboară spre cuib. Sunt fericită. Ne vom împrieteni cu siguranță.

Astăzi e 1 aprilie, ziua păcălelii. Mă gândesc: ce-ar fi să deschid

Maybe later

Today I woke up earlier than usual, at around 5:30. I've been having trouble sleeping these past few nights. I keep dreaming about green fields, rivers flowing through the dark woods and birds chirping. I dream about picking up poppies and white water lilies. I don't know what this means. This dream haunts me. Flowers, plains, birds!!! Yes, definitely! I miss the long strolls near the lake, I miss sitting under a tree, I miss the shade, listening to a nightingale. I miss the smell of trees and the joy of feeling the cold morning dew on my skin.

At 5:30—total silence. The neighbourhood seems fast asleep. It's a quiet place, with older people. Nobody gets up very early these days, anyway. A bird has made its nest in the tree in front of my window. I leave a few crumbs from a cookie on the ledge, and then I hide behind the curtain. I don't want to scare it away. A few minutes later, the bird flies timidly, it grabs the crumbs in a hurry, and then it flies right back to its nest. I'm happy. I'm sure we'll soon become good friends.

Today is April Fools' Day. I'm thinking: suppose I turn on the TV and

televizorul și să descopăr că nu mai e niciun pericol? Că putem ieși fără frică din case, că ne vom reîntâlni prietenii la o terasă, că vom putea să ne vizităm bunicii, să-i îmbrățișăm, să le spunem cât de mult îi iubim și cât de mult ne-au lipsit.

Dar nu s-a întâmplat așa. Pe toate canalele de știri, aceleași vești sumbre. Virusul acesta nemilos nu-și pierde puterea—noi cazuri de îmbolnăviri și alte victime. Dezamăgită, închid televizorul. Nu mai vreau să știu, nu mai vreau să aflu. Poate mai târziu...

I discover that the danger is gone. That we can finally step out of our houses, that we can meet our friends for drinks, that we can visit our grandparents again, that we can hug them and tell them how much we've missed them and how much we love them.

Unfortunately, this is not the case. On all the channels, the same depressing news. This cruel virus doesn't seem to lose its strength—every moment, there are new cases of sick people, new victims. Disappointed, I turn off the TV. I refuse to know, I don't want to find out. Maybe later...

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2020

Catrinel Baciu

Înveți să trăieşti singur

Astăzi am ieșit din casă după zece zile. Cu greu... Nu am mai vrut. Poate de teamă, poate de revoltă că aceste ieșiri sunt amăgitoare. Ne amăgim că trăim normal dacă mergem o jumătate de oră la alimentara din colț. E cea mai aproape de casă. Acolo, o vânzătoare precaută șterge rafturile și tejgheaua cu dezinfectant. Face gesturi mecanice. Masca îi acoperă o jumătate de față. Îi văd doar privirea pătrunzătoare și preocupată. Și ei îi este teamă—teamă de anormalitate. Pun în coș câteva alimente, suficiente pentru câteva zile—lapte, cafea, fructe, biscuiți. Mă îndrept către casa de marcat. În fața mea, trei persoane. Stăm la distanță—1,5 metri. Se spune că virusul nu mai are putere de la aceasta distanță. Cine mai știe?

Pe drum spre casă, mă întâlnesc cu vecinii mei de la parter. Oameni cumsecade. Ne salutăm de la distanță și trecem mai departe; suntem ascultători. Pe vremuri, ne opream și mai schimbăm câteva vorbe. Nu avem voie să ne strângem mâna, să stăm foarte aproape unii de alții.

Learn to live alone

Today I have gone out for the first time in ten days. It felt like a difficult task... I didn't want to. Maybe out of fear, or maybe out of rage that these outings are misleading. We deceive ourselves that we're leading a normal life if we step outside for half an hour, in order to go to the corner store. The closest one. There, a cautious saleswoman is wiping the shelves and the counter with disinfectant. Her gestures are those of a robot. The masque is covering half her face. I can only see her deep and preoccupied look. She's also afraid—afraid of abnormality. I place a few groceries in the basket. These should be enough for a few days—milk, coffee, fruit and biscuits. I go towards the register. In front of me, there are three women. We keep our distance—1,5 metres. They say the virus loses its power at that distance. Who knows.

On my way home, I meet my ground floor neighbours. They're nice people. We say hello without getting too close to each other, and then we quickly move along; we're following the rules. Weeks back, we used to stop and exchange a few words. We aren't allowed to shake hands or come too close to one another now.

Intru în casă. La ușă, urmează „acțiunea dezinfectarea": îmi scot tenișii, hanoracul, și le pun în sacul de lângă ușă, special pregătit. Le voi spăla mai târziu. Mă spăl pe mâini 20 de secunde, după toate regulile prezentate de specialiști, scot alimentele din sacoșă, dezinfectez sacoșa, și o pun într-un dulap din balcon.

Ieșirea din casă e o adevărată aventură. O luptă cu demonii interiori, o luptă cu dușmanul invizibil din aer, care ne pândește la orice pas. Apartamentul a devenit un refugiu, un mod de viață. Aici se scurg clipele, orele, zilele și chiar săptămânile. Un loc personal și personalizat, în care învățăm să trăim altfel, să trăim singuri pentru a fi în siguranță, pentru a rămâne sănătoși.

I walk back into my flat. Up next: "Mission sanitizing". I take my sneakers and my hoodie off, and I place them in the special bag near the door. I will wash them later. I wash my hands for 20 seconds, following all the rules imposed by specialists, I take the groceries out of the bag, I sanitize the bag, and then I put it in the balcony drawer.

Going out of the house is a true adventure. A fight with inner demons, with an invisible enemy floating in the air, lurking around the corner and watching our every step. The apartment has become a refuge, a way of life. It's the place where seconds, hours, days and even weeks go by. It's a personal and a personalized space, where we learn to live differently, to live alone in order to be safe, in order to be healthy.

Catrinel Baciu

Somn al aşteptării şi al resemnării

Astăzi m-am trezit fredonând: "Un elefant se legăna pe o pânză de păianjen...". Ciudat... sau poate nu. În condiții de normalitate, acest cântecel ar fi răsunat din glasurile copiilor care se joacă în fața blocului, în părculețul din apropiere. Când era vremea frumoasă, parcul se umplea de pici, cu bunici sau bunicuțe, care alergau, cântau, cu o veselie fără margini. Uneori, se mai întâmpla să mai strige de la balcon, câte o vecină deranjată de zgomotul prea puternic.

Din balconul apartamentului meu, se zărește parcul. PUSTIU! Un lacăt imens este pus la poartă. Nu intră nimeni. Bunicilor le este interzis să mai vină în parc cu nepoții. Ei sunt cei mai vulnerabili.
#StămAcasă.
Ne reinventăm.

Mă uit cu invidie la cei doi căței din fața blocului. Cineva le-a adus mâncare. Ei se bucură de libertate. Nu au nevoie de permis de circulație pe stradă. O pisicuță se apropie timidă. Cu siguranță îi este foame. Se oprește la câțiva metri. Nu prea are curaj să înainteze. Nu riscă. Așteaptă cuminte. Poate că va mai rămâne ceva și pentru ea. Ghinion! Cățeilor le-a fost foarte

The sleep of waiting, of resignation

Today, I woke up singing: "Itsy Bitsy Spider"... Strange... or maybe not. During normal times, all the children playing in front of my building, in the nearby park would be singing this. When the weather was fine, the park would be filled with kids, with their grandpas and grandmas. They would be running and singing joyfully. From time to time, a neighbour, bothered by the loud noise would start yelling from the balcony.

From my balcony, I can see the park. DESERTED! With a huge chain on the gate. Nobody must go in! Grandparents are forbidden to bring their grandchildren to the park. They are the most vulnerable ones.
#StayingIn.
We're reinventing ourselves.

I am watching with envy the two dogs in front of my building. Somebody brought them food. They are enjoying their freedom. They don't need a special permit to walk outside. A kitty is timidly approaching them. It's definitely hungry. It stops a few metres away. It doesn't have the courage to move forward. Not taking any chances, it is waiting patiently.

foame. Nu au mai lăsat nimic în farfurie. Cățeii, ca niște copii cuminți, au mâncat tot. Sătui, s-au așezat sub un balcon de la parter să își facă siesta.

Pisicuța s-a apropiat timid de farfurie. Dezamăgită, a început să miaune. Nu am rezistat. Am deschis frigiderul, am luat o cutie de lapte și câțiva biscuiți și am coborât. I-am umplut farfuria cu bunătăți și am așteptat să mănânce. Îmi era teamă să nu se întoarcă cei doi căței.

Nu eram în pericol, nu era nici țipenie pe afară. Cartierul era scufundat în liniște, într-un somn al așteptării, al resemnării.
#StămAcasă

Maybe the dogs will leave something on the plate. Bad luck! The dogs were too hungry. They didn't leave anything on the plate. As good kids do, the dogs ate everything. They stopped under a balcony, in the shade, happy and full.

The kitty approached the plate timidly. Disappointed, it started meowing. I couldn't help myself. I opened the fridge, I took a milk carton and some biscuits, and I went downstairs. I filled the plate with goodies, and I waited for it to finish eating. I was afraid the two dogs might come back.

I was in no danger, there was nobody outside. The neighbourhood was in a deep silence, in a sleep of waiting, of resignation.
#StayingIn

Catrinel Baciu

Se va sfârşi oare vreodată?

Hai să jucăm un joc:
Criză
Ordin
Repercusiuni
Obsesie
Nervi
Atitudine

Astăzi mi-am deschis cutia cu amintiri. Am pus acolo, de-a lungul anilor, câteva obiecte la care țin foarte mult, care fac parte din copilăria și din adolescența mea. Copilăria! Ani frumoși, fără griji, în care totul e ca o poveste! Scot din cutie o felicitare. E simplă, o foaie împăturită. O deschid. E pentru mama. În mijloc, o inimă mare. Roșie. Dedesubt, scrie cu litere mari și stângace de tipar: „LA MULȚI ANI, MAMI! TE IUBESC!" Acum îmi aduc aminte! E prima mea felicitare. Aveam 6 ani. Mama a fost foarte emoționată. M-a luat în brațe și m-a strâns cu putere. „Mulțumesc, puiule! Sunt foarte mândră de tine," mi-a spus.

Oare ce-o mai fi aici?

O cravată! Sunt inițialele școlii mele—CNCN. O școală unde am învățat 12 ani, un liceu de prestigiu din orașul meu, situat pe o stradă mărginită de tei. E o clădire

Will this ever end?

Let's play a game:
Crisis
Order
Repercussions
Obsession
Nerves
Attitude

Today, I opened my box of memories. Over the years, I have placed there all these objects about which I care deeply, which are part of my childhood and my adolescence. Childhood! Beautiful and free of worry, a fairytale. I take a card out of the box. It's a folded sheet of paper. I open it with care. It's for my mother. In the middle, there's a big red heart. Under it, in capital letters that look like scribbles: "HAPPY BIRTHDAY, MUMMY! I LOVE YOU!" Now I remember! It's my first card ever. I was 6. My mom was really happy. She hugged me tightly and said: "Thank you, pumpkin. I am so proud of you!"

What else?

A tie! With my school's initials—CNCN. It's the place where I studied for 12 years, a prestigious high school in my hometown, located on a street filled with linden trees. It's a big, imposing

frumoasă, impunătoare. E ca un castel din basme. L-am descoperit pas cu pas în toți acești ani în care am învățat aici. Am întâlnit profesori care mi-au marcat drumul în viață, şi pentru care am un respect deosebit, colegi minunați—aici m-am format ca adolescent.

O mască! Da, e de la Veneția! Ce oraș minunat! Plin de istorie și poveste!

O fotografie!—Verona. E de la casa Julietei. Pe zid sunt sute de scrisori lăsate de turiștii care au trecut pe acolo.

O altă fotografie! În fața Domului din Milano. Italia... ce vremuri frumoase. Cine ar fi crezut că, într-o zi, această țară minunată va fi îngenuncheată de un virus? Că își va plânge morții și că va fi fără putere în fața acestui dezastru...

Oare ce mai e în cutie? **Un bilet de tren**—spre Disneyland. Orașul minunilor pentru copii. Îmi amintesc cu nostalgie de acea zi petrecută în parcul de distracții. A fost o zi ploioasă, dar nici măcar nu am observat. Eram vrăjită de corabia piraților din Caraibe, de castelul prințeselor, de casa bântuită. Disneyland e un loc pentru toate vârstele. Mari și mici, toți se distrează împreună. Mai scot din cutie două pietre—Nisa, 2019. Le-am luat de pe plaja de la Nisa în drumul meu prin stațiunile de pe Coasta de Azur. A fost o vacanță

building. It's like a castle. I stepped on every square inch during all those years that I studied there. It's where I met teachers that influenced my life, and whom I respect, and amazing colleagues: it's where I became a teenager.

A mask! Yes, it's from Venice! What a lovely city—filled with history and magic.

A photo!—Verona. From Juliet's house. On the wall, there are hundreds of letters left by tourists that stopped by.

Another photo! In front of the Dome in Milan. Italy... what a lovely time. Who would have thought that, one day, this lovely country would be defeated by a virus? That it would mourn its dead and would be powerless in front of this crisis...

What else could be in the box? **A train ticket**—to Disneyland. The town of wonders for children. I remember with emotion about that day spent in the amusement park. It was a rainy day, but I barely even noticed. I was mesmerized by the Caribbean pirates' ship, the princesses' castle, the haunted mansion. Disneyland is a place for all ages. Young and old, they can all have fun together. I take out of the box two stones—Nice, 2019. I took them from the beach in Nice, on my way along The French Riviera. It was such an amazing holiday. I visited Saint-Tropez, I remembered Luis de Funès' movies—*The Troops of Saint-*

nemaipomenită. Am fost la Saint-Tropez, unde mi-am adus aminte de filmele lui Luis de Funès—*Jandarmul de la Saint-Tropez*, am fost la Monaco, unde am surprins schimbarea gărzii de la palatul Prințului Albert. M-am oprit pe Insula Saint-Marguerite la fortăreața unde se spune că a fost închis Omul cu Masca de Fier.

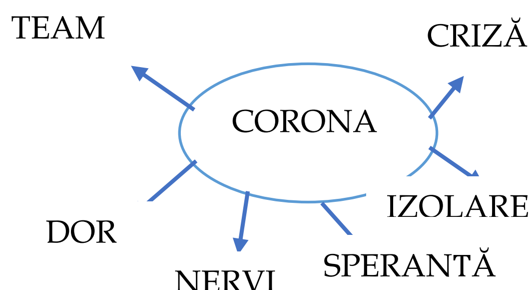
Tropez, I went to Monaco, where I saw the changing of the guard at Prince Albert's Palace. I stopped on Île Sainte-Marguerite, at the fortress where the man with the Iron Mask is supposed to have been locked up.

Nu pot să nu amintesc nimic de Cannes, orașul sufletului meu, unde am petrecut câteva zile minunate. Franța, o țară de vis, pe care o descopăr de fiecare dată altfel! Astăzi, zborurile către Franța sunt anulate! Și aici situația este cât se poate de gravă. Acest virus blestemat ne-a oprit din drumurile noastre prin lume! Nu ne mai dă voie să descoperim oameni, locuri, tradiții. S-a instaurat ca un tiran asupra lumii și a preluat controlul. Oare până când?

I remember Cannes, my second home, where I spent a few wonderful days. France, a dreamlike country, which keeps changing for every new visit. Today, flights to France are cancelled! Here, the situation is just as difficult. This cursed virus has put an end to our trips around the world. We are not allowed to discover people, places and traditions any more. It entered our world like a tyrant and it took control of our lives. Will this ever end?

Catrinel Baciu

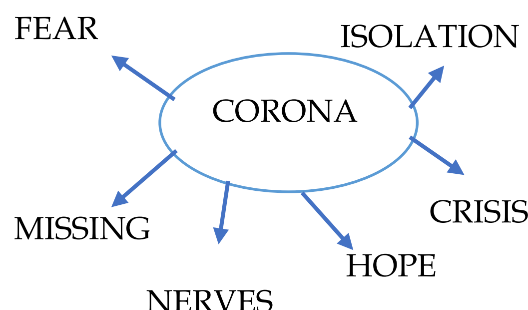
Viețile noastre perfecte

Într-un sertar din camera mea, am descoperit un aparat de fotografiat și un album. Este plin cu fotografii. Are o copertă cartonată cu imagini vesele cu animăluțe—un ursuleț, o girafă, două maimuțe care dansează și doi iepurași. Uitasem complet de el. În zilele noastre, în era tehnologiei și a gadget-urilor complexe, nimeni nu mai cumpără albume. Preferăm fotografiile digitale, pe care le adunăm în telefoane, le prelucrăm, așa încât să ne ascundem imperfecțiunile și starea de spirit.

În fotografiile noastre moderne suntem mereu veseli și perfecți. Selfie-urile sunt la modă, un mod de a spune ce viață frumoasă trăim. Prietenii noștri cunoscuți și uneori necunoscuți, de pe rețelele sociale, sunt la curent cu tot ce facem în fiecare clipă. Simțim nevoia de a arăta tuturor viața noastră de toate zilele, de a ne expune.

The perfect lives we are living

In a drawer in my room, I found a camera and a photo album. The album had a lot of pictures in it. It had hardcovers, with funny pictures of animals—a bear, a giraffe, two dancing monkeys and two bunnies. I had completely forgotten about it. Nowadays, in the age of technology and gadgets, nobody buys albums any more. We prefer digital editable pictures, which we store on our phones and edit so as they can hide our imperfections and our mood.

In our modern pictures, we are always happy and perfect. Selfies are a must, a way of showing the perfect lives we are living. Our known and sometimes our unknown friends from social media must always be aware of our every move. We have this constant desire to show everybody our everyday lives, to completely expose ourselves.

Albumul meu din sertar e doar al meu. E o senzație minunată să-l deschid, să-i simt foile înăsprite de vreme. E ca o carte care spune o poveste—povestea mea. Sunt fotografii din prima mea zi de școală—ce mândră eram de uniforma mea în carouri roșii și de pantofiorii negri de lac! Și doamna mea învățătoare, de care eram fascinată! Pe altă pagină erau fotografii de la zilele mele de naștere—7 ani, 8 ani, 9 ani! La fiecare aniversare aveam un tort cu personajele mele preferate—Spioanele, Barbie, Mica Sirenă. Pe ultima filă din album sunt fotografii de la aniversarea mea de la 14 ani. A fost o petrecere foarte frumoasă, pe care cu greu o voi uita. Și restul anilor mei? Există și ei, dar în lumea virtuală. Am înlocuit clasicul aparat de fotografiat cu telefonul.

M-am adaptat la vremuri, ca toți cei din jurul meu. Dar am senzația că a dispărut magia. Fotografiile de astăzi sunt într-un fișier din calculator. Îl deschid. Nu e la fel! Privindu-l, nu simt aceeași emoție! Nu pot trece dincolo de ecran! Acele imagini par foarte departe de mine. Pe când albumul e aici, lângă mine, îl simt, îl miros, e al meu!

The album in my drawer is all mine. What a wonderful feeling to open it and to feel its yellowed pages. It's like a book telling a story—my story. It has pictures from my first day of school—how proud I was of my red checkered uniform and of my black patent shoes! My primary school teacher simply fascinated me! On another page, there are pictures from my birthdays—7 years, 8 years, 9 years old! At every birthday party, I used to have a cake with my favourite characters—Totally Spies, Barbie, The Little Mermaid. On the last page of it, there are pictures from my 14th birthday party. It was such a beautiful moment; I will never forget it. What about my other anniversaries? They exist too, but in the virtual world. I have replaced the classical camera with the phone.

I had to adapt to the times, just like those around me. But I have this feeling that the magic is gone. Today's pictures are in a folder in the computer. I open it from time to time. It's not the same. The emotion is not there, really. I cannot see it on the screen! Those pictures seem so far away. Whereas, the album is here, next to me—I can feel it, I can sense it; it's mine.

Catrinel Baciu

Nimic nu e sigur

Hei, tu,

Îți aduci aminte de mine? Haide, nu a trecut chiar atât de mult timp de când am vorbit ultima dată... Ei bine, da, sunt eu... sunt tu... suntem NOI. Tu ești încă în auto-izolare, dar eu nu mai sunt. Acum sunt afară—sunt tu din viitor. Dintr-un viitor ce pare atât de îndepărtat, dar care este atât de aproape. Credeai vreodată că îți va fi dor de Bucureștiul aglomerat? De metroul plin dimineața, de goana fiecărei zile, de toate lucrurile pe care le aveai de făcut și care erau atât de plăcute, de toți oamenii minunați care te înconjoară?

Probabil că nu. Dar îți este. Și pare imposibil. Dar totul va reveni la normal într-un timp foarte scurt. Vei vedea—ai încredere, știu din surse sigure. Te vei întâlni curând cu oameni dragi, veți povesti; îți vei relua activitățile cotidiene și te vei bucura de aglomerația și de goana tuturor, chiar dacă, nu demult, îți păreau puțin prea grăbiți.

Aici, acum, totul e bine. Începem să ne revenim. Mă bucur zilnic de razele soarelui, de florile parfumate și de copacii cu frunze verzi. Școlile s-au redeschis, oamenii

Never take things for granted

Hey, you,

Remember me? C'mon, it hasn't been that long since our last chat... Well, yes, it's me... it's you... it's US. You're still stuck in self-isolation, but I'm not any more. I'm outside right now—I'm the 'you' that will emerge in the future. That future that seems to be so far away, but it is closer than you think. Have you ever thought you would miss the crowded town of Bucharest? The subway filled with people in the morning, every day's rush, all the tasks you had to do and that were so delightful, every wonderful person around you?

Probably not. But you do miss all that. And it seems impossible. But everything will be back to normal sooner than you think. You'll see—trust me, I know that for sure. You will meet your dear ones soon, and you will tell each other everything; you will go back to your daily tasks, and you will enjoy the crowd and the haste, even though, not long ago, they seemed to be in too much of a hurry.

Here, now, everything is fine. We are starting to get back to normal. I enjoy the rays of sun every day, the blossoming flowers and the trees full of green leaves. The schools are open

merg din nou la birou, la teatru, la restaurant. Copiii se plimbă iar cu bicicleta și aleargă veseli prin parc, în timp ce bunicii îi privesc de pe bancă. Poate părea o ficțiune și da, a fost o revenire grea, mai ales după cât am suferit cu toții. Fiecare țară încearcă să reintre în normal și, în timp, vom putea pleca din nou în excursii, ne vom bucura de frumusețile lumii.

Iar tu? Ei bine, tu mai ai puțin de așteptat. Răbdarea e o virtute, știi doar. Dar totul merge înspre bine. Lucrurile pe care le-ai învățat îmi sunt de folos acum—ai înțeles, în sfârșit, că timpul e relativ și că nimic nu e sigur, că într-un moment totul se poate schimba complet. Ai învățat că este important să fii dedicată tuturor activităților în care ești implicată, dar că, din când în când, trebuie să îți acorzi și ție timp—să faci ceea ce îți place, să ieși din cotidian; ai învățat să nu mai privești lucrurile într-o manieră chiar atât de pesimistă și să îți acorzi mai multă încredere—Doar poți, știi asta! Ai învățat că graba e bună, dar că poate trebuie să vezi și o altă perspectivă, și că uneori trebuie să apreciezi mai mult, să nu iei totul drept sigur—să te bucuri de fiecare moment, de fiecare rază de soare și de fiecare picătură a ploii. Cel mai important? Ai învățat că trebuie să le spui celor dragi cât de mult ții la ei

again, people are now going to work, to theatres, to restaurants. The children are riding their bikes again, and they are running happily in parks while grandparents are watching them fondly from a bench. It may sound like fiction, and, yes, it has been a hard comeback, especially after all that suffering. Every country is trying to get back to normal, and in time we will be able to go on trips again, we will enjoy the beautiful places in this world

You have to wait a little longer. Patience is a virtue, you know that very well. But everything is improving. The things you have learned are useful to me now—you have finally understood that time is relative and that nothing is certain, that things can change overnight. You have learned that it's important to be committed to all the activities in which you are involved, but that, every once in a while, you need time for yourself—do something you like, escape the routine; you have learned to stop looking at things in such a pessimistic way and to give yourself more credit—You can do it, you know that very well! You have learned that it is a good thing to do things fast, but sometimes you must remember never to take things for granted—you need to enjoy every moment, every ray of sun and every raindrop. Most importantly? You've learned you need to let your dear ones know how much you care for them now—because the best moment is

acum—pentru ca ACUM e cel mai bun moment.

Eu? Sunt bine, nu îți face griji. Sunt mai bine acum decât am fost vreodată. Bineînțeles, și mulțumită ție. Sunt în parc cu prietenele mele (sau ale noastre?). Oricum, te salută și de abia așteaptă să te vadă și să te îmbrățișeze, să râdeți împreună ca pe vremuri. Știu că de-abia aștepți. În curând. Îți promit. Dar eu? Eu nu plec nicăieri, voi fi mereu aici cu tine. Poți conta întotdeauna pe mine.

Cu dragoste,
Eu—Tu—NOI

NOW.

Me? I'm fine, don't worry. Better than ever. Of course, that is partially thanks to you. I'm in the park with my friends (or is it our friends?). Anyway, they are all saying hi, and they cannot wait to see and to hug you. You will soon laugh together as you used to. I know you are really looking forward to that. I am not going anywhere, I will always be here with you. You can always count on me.

Love,
I—You—US

Ioana-Adriana Barbu

Fiecare dintre noi se întâmplă o singură dată.

Sunt în exterior, dar, în același timp, mă aflu în interior. Nu mă leagă nimic. Sunt ca Richard, personajul Chimamandei Adichie din *Half of a Yellow Sun*. Sunt înăuntru, dar sunt un outsider. Mi-a stat în fire dintotdeauna. Întotdeauna am fost o singuratică, mai mult sau mai puțin, și asta din cauză că mă simt bine, singurătatea îmi oferă liniște. Și nu mă deranjează.

Singurul lucru pe care îl verific cel puțin o dată pe zi este numărul de cazuri. Adică verific moartea. Verific dacă mai există, ce mai face, dar pe modul invizibil să zic așa, că am scut. Am casa. Am plapuma lui Harry Potter, așa că pot să mă și strâmb dacă vreau. În ultimele zile nu mă opresc din cugetat asupra faptului că planeta nu suferă, planeta se vindecă, că de fapt, planeta nu moare, planeta renaște, și, mai mult, moartea are etichete. Dintre toate speciile, a ales-o pe cea mai rea, vrea să o străpungă, vrea să îi dea o ultimă șansă vieții în jocul ăsta. Cred că vrea să fie chit, așa că i-a dat o mână de ajutor. Știu, sună dur, nu sună cum ar trebui să sune, pentru că nu rezonez, și din cauza asta o să te încrunți. Pentru că nu îți place adevărul meu. Pentru că pentru tine poate este o minciună, sau

We happen only once.

I am outside, but, at the same time, I am inside. I belong nowhere. I am like Richard, Chimamanda Adichie's character from *Half of a Yellow Sun*. I am inside, but I am an outsider. I've always been like this. I've always been a loner more or less, and that's because it feels so good, I enjoy being alone, it makes me feel at ease. I do not mind being alone.

The only thing that I check at least once a day is the number of cases. And by that, I mean that I check death. I check whether it still is among us, how he is doing, but I do it unseen, because I've got a shield. I've got a house. I've got Harry Potter's blanket; therefore, I can even make nasty faces at death if I feel like it. For the past few days, I've been thinking and thinking of the fact that the planet is not suffering, the planet is healing, that, in fact, the planet is not dying, the planet is being reborn, and that, furthermore, death has labels. Out of all the species, death chose the worst, wanting to impale it, to give life one last chance in this game. I think that she wants to call it even, so she gave life a helping hand. I know, it sounds tough, it does not sound as it should, because I do not empathise, and that

poate zici că sunt nebună. Dar viața merită o șansă, o șansă pe care moartea i-o dă, oricât de comic ar părea. Perioada asta nu reprezintă decât un respiro până la „mâine iar la ale noastre". Adică egoism. Și consumerism. Etc.

will make you frown. Because you don't like my truth. Because my truth may be a lie to you, or, perhaps, it's because I am crazy. But life deserves a chance, a chance that death has already offered, no matter how comic that may seem. This period isn't anything but a moment of respite until "let's get back to what we were doing". Meaning selfishness. And consumerism. Etc.

Perioada asta reînvie spiritul uman, doar ca să îl străpungă din nou, când lucrurile vor reveni la normal. Căci, nu-i așa, avem nevoie de story-uri pe Instagram, ca să arătăm lumii ce ne mai distrăm noi stând pe un scaun la o petrecere acasă, lumea tre' să vadă tot, public, grandomanie. Dar mai e mult până acolo, așa că mă mulțumesc că spiritul uman reînvie. Măcar puțin. Frica te face viu. Te face să realizezi că ai o viață, că ești viu, că simți, trăiești. Aș vrea să nu uiți asta mâine, când va fi bine. Perioada asta mi-a dat un respiro, un reset, în care am lucrat la lucruri pe care le tot amânam, am devenit mai creativă, mai implicată, mai interesată.

This period revigorates the human spirit, just to impale it again, when things get back to normal. Because we need IG stories to show the world how we're having a good time, sitting on a chair at a home party, isn't it? The world has to see everything, publicly: megalomania. But there's a lot of time until then, therefore I am thankful that the human spirit is reborn. At least a little. Fear makes you feel alive. It makes you realise that you have a life, you own it, that you are alive, you have feelings, you live for real. I would like you not to forget that tomorrow, when things turn out all right. This period gave me a moment of respite, a reset, during which I worked on things that I kept on postponing. I have become more creative, more involved, more committed.

Uneori mă distrag, verificând numerele, realizând că, de fapt, asta sunt și eu, și tu, toți. Suntem numere. Un număr. O statistică. Credeai că ești mai mult? Gândește-te la întrebare. Se referă la cantitate. Un număr. Câți ani

I sometimes distract myself by checking the numbers, actually realising that this is what I am, this is what you are, this is what we all are. Numbers. A number. Statistics. Did you think you could be more? Think of the

ai? La ce oră ne vedem? Cât timp îți ia să ajungi la mine? Numere. Suntem finiți. Suntem finiți și știm asta de la început. Pentru că ni s-au dat numere imediat ce am deschis ochii în această lume. Suntem un cerc în spirala timpului. Ne întâmplăm o dată. Dar facem parte din infinit. Facem parte din ceva mai mare decât noi. Ceva incomensurabil, nu îi poți aloca un număr.

question. It has to do with the quantity. A number. How old are you? At what time do we meet? How long does it take you to arrive at my place? Numbers. We are finite. We are finite and we know that since the very beginning. Because numbers have been given to us as soon as we entered this world. We are a circle in the gyre of time. We happen only once. But we are part of the infinite. We are part of something bigger than us. Something unmeasurable, you cannot allocate a number to it

Îmi spun mie, și uneori de ciudă le spun și altora „M-am plictisit". Dar e inutil. E inutil pentru că aceste cuvinte rostite își pierd semnificația de bază. Eu nu m-am plictisit, mă simt bine în casă. Sunt mai productivă ca înainte. Parcă în 16 zile aș fi crescut cât într-un an. Ce înseamnă, de fapt, „m-am plictisit" e că mintea mi-e obosită, capul mi-e greu, și vreau să iau o gură de aer. Vreau în parc, pe o bancă, o oră, apoi vreau să mă întorc la ce făceam înainte cu mintea limpede, pentru că ceea ce făceam înainte să obosesc îmi place, e pasiunea mea.

I tell myself, and sometimes, spitefully, I tell others too, "I'm bored". But it's not valid. It's not valid because these uttered words lose their original meaning. I am not bored; I feel good inside. I am more productive than before. It feels as if during these 16 days I had grown more than I would have grown in an entire year. What "I am bored" actually means is that my mind is tired, my head is heavy, and I want a breath of air. I want to go to the park, to sit on a bench for an hour, then, with a clear head, I want to get back to what I was previously doing. Because what I was previously doing is who I am, it's my passion.

Dar eu sunt înăuntru, așa cum mi s-a cerut de un alt guvern, străin mie. Dacă sunt înăuntru, dau dovadă de umanitate, sunt uman, dar ei, cei care sunt obligați să fie afară, sunt umani? Colegii de apartament îmi arată

But I am inside, as a government, which is a stranger to me, has asked me to do. If I am inside, I show humanity, that I am human, but they—the ones that must be outside—are they human? My flatmates show me a video. Doctors.

un video. Doctori. Doctori care se plâng că au fost instruiți să se ocupe de persoanele cu vârstă sub 60 de ani. Se pare că moartea are din nou etichete, dar asta e un „label" condiționat de noi. Mă întreb cum de ne confruntăm cu lipsuri când societatea e în plin consumerism? Cum de, în plin consumerism, se poate facilita existența propoziției „Din cauza lipsei de materiale, nu toți pacienții pot fi internați în spital"?

Oamenii ies o dată pe săptămână să își cumpere cele necesare. Ei plătesc anumite prețuri pe mâncare, detergenți, produse de îngrijire, etc. Fără să-și dea seama, unii dintre ei plătesc și prețul de „afară". Preț cu un adaos comercial prea mare. Unii dintre ei nu își permit să plătească cu bani acest preț, din păcate. Purtăm măști (dacă nu cumva ne confruntăm cu o lipsă la farmaciile din oraș), umblă un virus. Secolul XXI, atât de departe de secolul XIV. Însă istoria nu iartă pe nimeni, în special pe cei care spun că nu se repetă. Pandemie. Mă întreb dacă se leagă de numerologie, de vreo previziune, citit în cărți, în stele, cafea. Purtăm măști, ca și atunci, de altfel. Stăm în casă, ca și atunci, de altfel. Oare după ce se va fi terminat cu tot, lumea literară, de fapt, lumea artei, va cunoaște un nou apogeu? Pandemie. Și nu e prima.

Doctors that complain that they have been instructed to take care of people below 60. It seems that death has labels again, but this label is made by us this time. I wonder why we complain of shortage when society lives in full consumerism? How is it then, that, in full consumerism, the sentence "Because of material shortages, not all patients can be hospitalised" can be uttered?

Once a week, people go out to buy what they need. They pay for the food, detergents, and all sorts of products. Without knowing that, some of them pay the price of "outside", too. A price with a way too high sales tax. Some of them can't afford to pay this price with money, unfortunately. We're wearing masks (unless chemists are short of masks), the virus is walking. The 21st century, so far away from the 14th century. But history does not forgive anyone, especially those that say that history does not repeat itself. Pandemic. I wonder whether it has to do with numerology, or with some kind of prevision, read in cards, in stars, in coffee. We're wearing masks, just as others used to. When all this is over, will the literary world, the whole world of art, know a new apogee? Pandemic. And it's not the first one—

Raluca-Mihaela Bițoană

Prietenie pierdută

—Stai, am găsit una bună, ascultă.

Te ridici de unde stăteai într-un genunchi, încercând să cureți mizeria lăsată de Fifi pe parchet. Pisica aia n-a suportat niciodată pe nimeni din casă în afară de mamaia Dica, și ai aflat că de când ai plecat la facultate ți-a folosit camera pe post de cutie cu nisip, iar acum, chiar dacă te-ai întors pe termen lung, nu pare că o să se îndure să renunțe la noua ei cameră de toaletă.

Te duci la birou unde e telefonul cu Gabi pusă pe difuzor și vreo trei pachete neîncepute de șervețele umede. Sunt sticle de spirt și șervețele umede în toată casa acum, dai de ele la fiecare pas.

—Da, te aud, spune, îi zici în timp ce te ștergi pe mâini.

Gabi e o prietenă veche, vă știți din copilărie, și părinții voștri se cunosc de dinainte să vă nașteți voi. Ați reluat legătura de când a început carantina, după ce trecuse ceva vreme fără să vă vorbiți prea mult. Te miră că puteți schimba vorbe destul de natural acum, mai ales de când te sâcâie ea cu

One lost friendship

“Wait, I found a good one, just listen.“

You lift yourself from where you were standing on one knee, trying to clean the filth that Fifi left on the floor. That cat could never stand anyone else in the house other than grandma Dica, and you found out that ever since you left for college she’s turned your bedroom into her own litter box, and now even though you’re back and will stay for a long time, it doesn’t look like she’ll be so kind as to give up her new powder room.

You step to your desk where the phone is, with Gabi put on speaker, and about three unopened boxes of wet wipes. There are bottles of disinfectant and wet wipes everywhere around the house now, your eyes fall on one wherever you go.

“Yeah, I hear you, go ahead,” you tell her while you wipe your hands.

Gabi’s an old friend, you’ve known each other since childhood and your parents have known one another from before you were born. You resumed talking to each other since the quarantine began. For a long time you had not communicated at all. It surprises you that you can exchange

ghicitorile.

—Asta chiar îmi place, atenție! Am străzi fără ciment, orașe fără clădiri, păduri fără copaci, mări fără ape.

—Mări fără ape?

—Da.

Încerci să te gândești. Păduri fără copaci și străzi fără ciment poți să-ți imaginezi, dar mări fără ape?

—Habar n-am, frate. Pământul după apocalipsă?

—O hartă, mă.

—Aaa, zici.

Ți se pare că nu e aer în cameră. Mamaia nu vă lasă să deschideți geamurile complet fără să stea cineva de pază, să nu cumva să iasă Fifi. Mâța aia sclifosită a devenit regina casei cât ai lipsit tu, și ai minți dacă ai spune că nu te irită puțin acest lucru. Îi împărtășești gândurile astea și lui Gabi.

—Se vede că ai crescut fără frați și surori, de ți-e ciudă pe o pisică. După ce s-a născut Alina, eu am devenit sclava casei.

—Măcar soră-ta nu-ți folosește dormitorul pe post de toaletă, îi zici tu. Miroase a căcat de pisică în toată camera.

—E dreptul ei.

words so naturally now, especially since she's been nagging you with her riddles.

"I really like this one, pay attention! I have streets without concrete, cities without buildings, forests without trees and seas with no water."

"Seas with no water?"

"Yeah."

You try to think. You can imagine forests without trees and streets without concrete, but seas without water?

"I don't know. Earth after the apocalypse?"

"A map."

"Ooh," you say.

It feels like there's not enough air in the room. Grandma forbids everyone in the house to keep the windows open without watching them, lest Fifi should escape. That fussy animal has somehow become the queen of the house while you were away, and you'd be lying if denied that it irritated you a bit. You share these thoughts with Gabi.

"It's painfully obvious that you've grown up with no siblings: you're jealous of a cat. After Alina was born, I became the slave in this house."

"At least your sister doesn't use your bedroom as a toilet," you tell her. "The entire room smells like cat shit."

"It's her right."

Gluma asta te irită mai mult decât să te amuze. Dacă Gabi ar trebui să curețe zi și noapte după Fifi, sigur n-ar mai râde de situația ta. Te duci să deschizi geamul. Nu se aude nimic din stradă.

This joke manages to irritate more than to amuse. If Gabi had to clean day and night after Fifi, she wouldn't be so fast to make jests about your situation. You go to the window to open it: there's barely any sound from the street.

—Știi de ce mi-e mie dor? o auzi pe Gabi suspinând visătoare. De frappé-urile alea cu caramel de la Donut Library.

"You know what I miss?" you hear Gabi sigh dreamily. "Those caramel Frappés from Donut Library."

—Mie mi-e dor să nu mai miroasă a spirt în toată casa. Dar măcar anulează puțin mirosul de pisică.

"I miss the entire house not smelling like disinfectant. At least it cancels out the cat smell a bit."

Mama are mâinile iritate de la atâta spălat pe mâini și de la clor, și nu e singura. Zilele trecute a venit nervoasă de la cumpărături și ți-a povestit cum a trebuit să ia toate alimentarele din zonă la rând ca să găsească drojdie, și când a reușit să găsească în sfârșit, o doamnă i-o luase înainte, vrând să cumpere tot baxul, și a fost nevoită să se certe cu ea mult și bine până i-a cedat trei cubulețe. Te-ai întrebat dacă asta i-a amintit oare mamei de tinerețe. Mamaia, pe de altă parte, e absolut furioasă că nu poate merge la Înviere.

Mom's hands are chafed from so much hand washing and bleach, and she's not the only one. Several days ago, she came home fuming and she told you how she had to go through all the grocery shops in the neighbourhood to find yeast, and when she finally managed to find some, a woman had beaten her to it, intending to buy the whole case, and your mom had to argue with her for quite some time until she had managed to take three cubes from that woman. You had asked yourself if this had reminded your mother of her youth. Grandma, on the other hand, is furious that she cannot go to the Resurrection service.

Și mai ești și tu, într-o amorțeală continuă, nimic nu te înfurie cu adevărat, dar ceva te apasă, și simți că te-ai săturat de ecrane, te simți din nou cum te-ai simțit când munceai la birou,

And then there's you, living in a continuous stupor, nothing really makes you furious but something is weighing on you and you feel that you've had enough of screens, you

când veneai acasă după atâtea ore de privit în acele ecrane care parcă îți ardeau pupilele cu nimic altceva de făcut în afară de a te uita iar în ecrane, ca apoi să te poți culca, reușind să eviți să te gândești cu adevărat la cât de mizerabil te simți, de fapt. Unele lucruri nu s-au schimbat în carantină.

once again feel the way you used to when you had a job at an office, when you came home after hours of staring at those screens that seemed to burn your eyeballs, with nothing to do except looking again into screens so you could then go to sleep without needing to really think about how miserable you really were. Some things haven't changed in quarantine.

—E așa aiurea că suntem în sfârșit în același oraș și n-am ieșit deloc, îți spune Gabi deodată.

Ai vrea să-i amintești că nu ați ieșit nici ultimele dăți când ai venit tu în oraș, sau când fusese ea la București și de abia se sinchisise să te anunțase că e acolo, deși ai văzut pe toate rețelele de socializare că venise cu colegii ei de la Conservator, dar chiar nu vrei să începi o dispută în momentul acesta. Dacă te-ai putut preface atunci că nu te-a deranjat, te poți preface și acum.

"It seems so strange that we're finally in the same city and we haven't hung out at all," she tells you suddenly.

You'd like to remind her that you didn't meet up the last few times you were back in town or when she came to Bucharest either, when she had barely bothered to let you know that she was in the city, but you had seen on all social networks that she was visiting with her colleagues from the Conservatory, but you really don't feel like starting a fight right now. If back then you were able to pretend that it hadn't bothered you, you can pretend once more.

—Cred că o să mă culc puțin, îi zici în schimb.

—Iar n-o să mai poți să dormi la noapte și te vei plânge mâine la mine, spune ea cu un aer atotștiutor.

"I think I'm going to doze off for a bit," you say instead.

"You won't be able to sleep at night once again and you'll complain to me tomorrow," she says with a knowing air.

—Ce altceva aș putea să fac? te enervezi deodată.

Nici nu-ți dai seama că te-ai răstit. E oribil să stai închis zile în șir între patru pereți. Nu e ca și cum ieșeai

"What else am I supposed to do?" you are angry all of a sudden.

You don't even realise that you've raised your voice. It's horrible to be stuck between four walls for days

extraordinar de des înainte, dar un drum până la magazin sau o plimbare prin parc reușea să facă diferența, fără să-ți poți explica exact de ce. Dar nu e doar faptul că ești în casă de atâtea zile problema, e întreaga chestie, starea generală de panică și izolare care te apasă. Adevărul e că eviți să te gândești prea mult la ce se întâmplă, eviți știrile și aștepți și cureți mizeria lăsată de Fifi și speri să se termine cât mai repede. Te-ai priceput dintotdeauna să eviți lucrurile grele.

—Aș putea să-ți mai dau o ghicitoare? sugerează Gabi pe un ton împăciuitor. Mai văzusem una bună, dar era mai lungă, stai...

Oftezi, nedorind deloc să continui cu ghicitorile, așa că apuci telefonul și-l duci la ureche.

—Mi se pare amuzant, te trezești spunând, că a trebuit să aibă loc o pandemie generală ca tu să-mi dai un semn de viață.

Se face liniște pentru câteva momente lungi. Auzi un sunet de pe partea ei, de parcă se ridică pe vine.

—Ca *eu* să-ți dau un semn de viață? vocea ei are un ton incredul și ceva ce sună a mânie. Dar tu câte semne de viață mi-ai dat în ultimii doi ani, dacă stăm să le numărăm? De câte ori m-ai întrebat de sănătate de când te-ai mutat?

on end. And it's not as if you used to go out all that much before, but a walk to the grocery shop or in the park somehow managed to make a whole lot of difference. You had no idea why. But it's not just being stuck inside that's the problem, it's the entire thing, the general atmosphere of panic and isolation that weighs on you. The truth is that you avoid thinking about what's going on, you avoid the news and you wait and you clean after Fifi and you hope it will be over soon. You were always good at avoiding the hard parts of life.

"I could give you another riddle?" Gabi suggests, hoping to humour you. "I saw another good one, but it was longer, give me a sec... "

You sigh, not wanting at all to hear another riddle, so you grab the phone and hold it to your ear.

"It just seems funny to me," you hear yourself say, "that a world pandemic had to happen for you to give me a call."

There's silence for a few long moments. You hear a sound on her end as if she's standing up.

"For *me* to give you a call?" her voice sounds incredulous and angry. "How many calls have you given me in the last two years? How many times have you asked me how I'm doing since you've moved away?"

Îți dai deodată seama că ce ai spus a fost o scăpare cam nefericită, tu căutai să schimbi cumva subiectul de la ghicitori și să faci poate o glumă, dar se pare că Gabi nu a primit prea bine încercarea ta.

Nu prea știi ce să spui acum.

—N-am vrut să sune așa, încerci în cele din urmă, strâmbându-te.

—Nu? Mie-mi pare destul de clar ce ai vrut să spui. Te-ai fi exprimat altfel dacă nu voiai să-mi reproșezi ceva. Răspunde-mi la întrebare. De câte ori m-ai căutat tu pe mine de când te-ai mutat din oraș?

—Ne-am văzut în vară. Eu te sunasem pe tine.

—Da. Și-ți amintești cumva cum a decurs întâlnirea aia? O oră ai vorbit mai mult tu, despre cât de nasol e la muncă, cât de mult te-ai săturat de tot și de toate, că nu-ți convine nu știu ce...

Cumva simți în adâncul sufletului tău că dacă n-ar fi fost situația din carantină să vă aducă în acest punct de frustrare și nervi care se revarsă, poate nu v-ați fi spus niciodată lucrurile astea, ea nu ți-ar fi recunoscut atât de multe. Nu știi dacă asta e bine sau rău, dar prea bine nu poate să fie, având în vedere că v-ați recunoscut doar lucrurile urâte, nimic bun.

You suddenly understand that what you said was a bit of an unfortunate slip, you were trying to stop the riddles and maybe make a joke, but it seems Gabi is not at all happy with that.

You don't really know what to say now.

"I didn't mean it like that," you try to say eventually, your mouth twisting.

"No? I see very clearly what you meant by it. You would have used other words if you had not meant to reproach me. Answer my question. How many times have you contacted me since you moved away?"

"We hung out last summer. I was the one who called you."

"Yes. And do you by any chance remember how that meeting went? It was mostly you who spoke for one hour about how much your job sucks, how sick you are of everything, how this and that bothers you... "

Somehow you feel from the bottom of your soul that if this situation with the quarantine hadn't brought both of you to this point of frustration and overwhelming irritation, maybe you never would have said these things to each other, she never would have admitted so much. You don't know if that's good or bad, but it can't be too good, considering that you've only said the ugly things to one another so far and

nothing more.

—Chiar nu am chef de ceartă acum, i-o tai cu iritare.

"I'm really not in the mood for a fight right now," you interrupt her angrily.

—Nu? Eu cred că ai, altfel nu mi-ai fi trântit comentariul ăla așa din senin. Să-ți amintesc și ce s-a întâmplat după? Când au venit colegii mei și tu ai stat vreo cinci minute până ți-ai găsit scuză să pleci? Ce era eu să înțeleg din asta!?

"No? I think you are, otherwise you would never have dropped that comment out of the blue. Should I remind you what happened after that? When my colleagues came and you stayed for about five minutes before you found an excuse to leave? What was I supposed to make of that!?"

Te gândești, în primul rând, că exagerează. Ai stat un sfert de oră și ai încercat să discuți puțin cu prietenii ei, dar pur și simplu nu prea existaseră subiecte de conversație, ce era să vorbești tu cu niște studenți de la Conservator pe care nu i-ai mai întâlnit în viața ta? Chiar nu prea aveai energie în ziua aia să te forțezi în jurul unor oameni pe care nu-i cunoșteai. Gabi, în schimb, păruse chiar în largul ei în jurul lor, deodată transformată, și îți dăduseși seama pe loc că se schimbase și tu nici măcar nu ai fost acolo să vezi acea schimbare petrecându-se. Înainte să vină colegii ei, când ați fost doar voi, după atâtea luni în care nu ați mai schimbat prea multe vorbe, revederea voastră fusese ceva stângaci și greoi, de parcă erați doi străini.

Your first thought is that she's exaggerating. You stayed for fifteen minutes and you tried to talk to her friends, but there simply weren't all that many subjects for conversation, what were you to say to some students from the Conservatory whom you had never met before in your life? And you really had no energy left that day to force yourself around some people you didn't know. Gabi, on the other hand, seemed entirely comfortable among them, unexpectedly transformed, and you had realised at that moment that she had changed and you hadn't even been there to see this change taking place. Before her colleagues had come, when there had been only the two of you, after so many months during which you hadn't exchanged many words with one another, your reunion had turned out to be something awkward and heavy, as if you were two strangers.

Ți se păruse atât de deprimant s-

It had seemed so depressing to

o vezi așa stângace și încurcată lângă tine, și apoi să se lumineze deodată la apariția unor oameni pe care nici nu-i cunoștea de prea multă vreme. Ai fi vrut ca lucrurile să fie ca înainte, ca în copilărie, când, pentru o vreme, păruse că ați fi funcționat ca o minte împărțită în două trupuri. Cum pot doi oameni să treacă de la cea mai apropiată prietenie la așa o stângăcie apăsătoare?

Ai fi vrut să știe și ea ce ai simțit tu atunci când te-ai scuzat și ai plecat, acea tristețe îngrozitoare la gândul că ai pierdut ceva ce a fost odată o legătură atât de puternică, dar cum să-i explici cât de groaznic te-ai simțit tu atunci? Dacă ai fi încercat, fie că ar fi sunat din nou ca un reproș, fie că ar fi ieșit ceva stângaci și n-ar fi înțeles.

—Și ce să mai zic de când am venit cu restul colegilor la București? continuă ea când vede că nu zici nimic. Ți-am lăsat mesaj că sunt în oraș și mi-ai aruncat iar o scuză și n-ai apărut. De aia mă enervează comentariul tău, că *eu* nu ți-am mai dat un semn de viață! Măcar taci dacă știi cum a fost de fapt, și nu arunca vina pe alții!

Simți în tine născându-se o mânie măsurabilă cu a ei.

—Da, și mesajul ăla pe care mi l-ai lăsat, îți mai amintești oare cum

see her so awkward around you, and then to watch her light up at the arrival of some people she hadn't even known for that long. You wanted things to be as before, during your childhood, when for a while it had seemed as if you were two bodies sharing one mind. How can two people go from the closest friendship to such an oppressive awkwardness?

You would have liked her to know what you had felt when you had excused yourself and took your leave of them, that painful sadness at the thought that you had lost something that had once been a strong bond, but how could you explain how terrible you had felt back then? If you had tried to explain, it would either have sounded like another reproach, or it would have come out awkward and she wouldn't have understood.

"And let's not forget what happened when I came with my colleagues to Bucharest," she goes on when she hears no further reply from you. "I messaged you that I was in town and you gave me another excuse and didn't show up. That's why your comment made me so angry, that I never contacted you! At least shut the hell up, and stop blaming other people!"

You feel anger building up inside you, as strong as hers.

"Yes, and that message you sent me; do you remember how it

suna? întrebi. Se înțelegea că ai fi preferat să nu vin, nu-mi spune că n-am dreptate.

Urmează o pauză, o auzi cum pufnește.

—Având în vedere cum te-ai purtat ultima dată când veniseră colegii mei, te mai miri că poate nu mă grăbeam să te invit?

Din nou îți spui că dacă n-ar fi fost așa de nervoasă, nu ți-ar fi recunoscut asta așa direct.

—Important e că am făcut-o, continuă ea, tu puteai să vii și să încerci să-mi cunoști prietenii mai bine și să-mi dovedești contrariul.

Aproape îți vine să râzi la tonul ei atât de sigur.

—O spui de parcă ar fi ușor! exclami cu neîncredere.

—*E* ușor.

Înghiți în sec și încerci să-ți recapeți stăpânirea de sine. V-ați aprins așa brusc, dar măcar asta îți dovedește că nu doar tu ai atâta stres și frustrare acumulate și înăbușite din ultimele săptămâni.

Ceva în tine nu vrea să lase lucrurile așa, însă. Totul e suficient de groaznic acum, oricâtă ranchiună ai avea în tine, mai e o parte care îți amintește că sunt oameni peste tot în lume care își riscă viețile și fac tot ce pot să ajute, iar tu te cerți la telefon cu o prietenă veche pentru niște nimicuri ca să mai treacă timpul? Te pregătești să scoți la iveală niște maturitate, măcar

sounded?” you ask. “I could tell that you didn’t actually want me to come, don’t tell me I’m wrong.”

There’s a pause, you hear her scoff.

“Considering how you behaved last time my colleagues came, are you surprised that I wasn’t in a hurry to invite you?”

You tell yourself once again that if she hadn’t been so angry, she would never have admitted that so directly.

“What’s important is that I did invite you,” she continues, “You could have come to meet my friends and prove me wrong.”

You almost want to laugh at her matter-of-fact tone of voice.

“You say it as if it were easy!” you exclaim in disbelief.

“It *is* easy.”

You swallow and try to get a hold of yourself. You both flared-up so suddenly, but at least this proves that you’re not the only one with so much stress and frustration accumulated and suppressed in the last few weeks.

Something in you doesn’t want to leave things like this, though. Everything is awful enough as it is, no matter how much resentment you may have inside, there’s another part of you that reminds you that there are people everywhere in the world risking their lives and doing all they can to help, and you’re fighting over the phone with an old friend for a bunch of crap to pass

acum, dacă cel mai adesea nu-ți reușește.

—Îmi pare rău că m-am plâns atâta de muncă atunci când am ieșit, continui. Puteai să mă oprești.

—Ar fi fost urât să te opresc, părea că ai nevoie să te descarci, zice ea, împrumutând același ton calm ca al tău.

—M-am purtat aiurea, recunosc. Nu doar atunci, dar în perioada aia.

—Ei bine, eu mă port aiurea în perioada asta, o auzi oftând. Doamne, când o să se termine oare?

—Nu știu, îi zici.

Gabi și tatăl ei nu mai lucrează acum, iar asta o scoate din minți; mama ei merge zi de zi la muncă la magazin și sunt toți îngrijorați să o știe afară, în contact cu atâția oameni, dintre care mulți nici nu prea se sinchisesc să respecte regulile de distanță și de folosire a mănușilor și măștilor de protecție. Gabi ar fi vrut să meargă ea în locul mamei sale, dacă ar fi putut, ți-a spus asta de câteva ori.

—Mă enervează s-o știu pe ea că se chinuie acolo, când are și problemele alea cu spatele, și s-o văd cum vine obosită, iar eu stau pe degeaba acasă, îți zisese.

Tu i-ai spus că nu are de ales și i-ai amintit că nu e vina ei, pentru că ce altceva i-ai fi putut spune?

time? You try to behave as a grown-up, at least now, if most of the time you cannot manage it.

"I'm sorry I complained so much about work last time we went out. You could have stopped me."

"It would have been nasty of me to stop you, it seemed like you needed to blow off some steam," she says, borrowing the same calm tone.

"I acted weird," you admit. "Not just then, but during that time."

"Well, I'm acting weird during this time," you hear her sigh. "God, when will it be over?"

"I don't know," you say.

Gabi and her dad don't work any more and this is driving her crazy; her mother goes to work at the shop day after day, and they're all worried because she comes in contact with so many people, many of whom don't bother to respect the rules of social distancing and use protection gloves and masks. Gabi would have wanted to go instead of her mother, if that were possible, she had told you that a few times.

"It annoys me to know she's struggling at work, when she had those back problems, and all I can do is to watch her come home tired, while I stay at home doing nothing," she had said to you.

You had told her that she didn't have a choice and that it was not her fault, because what else could you say?

—O să mă revanșez după carantină pentru ziua aia, îi zici deodată. Îți fac cinste și promit că o să vorbesc doar de lucruri pozitive toată ziua. N-o să mă plâng de absolut nimic. Nici n-o să mă recunoști.

—Am nevoie să aud ceva pozitiv și acum, îți răspunde după o pauză destul de lungă, părând obosită. Spune-mi ceva pozitiv, un singur lucru, te rog.

Regreți brusc propunerea. După carantină ai fi putut găsi câteva lucruri pozitive pe care să le repeți când vă veți vedea în sfârșit, dar acum creierul nu vine cu nicio idee.

Dar reușești să îți amintești ceva.

—Am găsit pe net că o pisică trăiește în medie cam 16 ani.

—... așa, și?

—Fifi o să facă zece ani curând.

—Da?

—Da. Dacă am noroc, nu mai trebuie să o suport prea mult.

E o glumă proastă, și poate vor trece luni de zile până vă veți putea vedea față în față să vorbiți cum trebuie, și nu știi când o să se termine calvarul ăsta din prezent, și pare din ce în ce mai sigur că prietenia pe care ați avut-o cândva nu va mai fi niciodată, dar măcar o face să râdă.

"I'll make it up to you after the quarantine," you say suddenly. "I'll treat you to a meal and I promise I'll only say positive things the entire day. I won't complain about a single thing. You won't be able to recognise me. "

"I could use a positive thought right now," she answers after a pretty long pause, seeming tired. "Tell me something positive, please."

You suddenly regret your proposal. After the quarantine, you may be able to find a few positive things to repeat when you'll finally see each other, but right now your brain doesn't come up with anything.

But you're able to remember something.

"I found on the internet that a cat's average lifespan is up to 16 years."

"...yeah, and?"

"Fifi will turn ten soon."

"Yeah?"

"Yeah. If I'm lucky, I won't have to put up with her for much longer."

It's a bad joke, and maybe there'll be months before you can see each other face to face and talk properly, and you don't know when this nightmare will be over, and it seems more and more certain that the friendship you once had is lost forever, but at least it makes her laugh.

Ella Poenaru

"Stai acasă şi termină-ți teza!"

Stai acasă!

Este fraza pe care dacă n-o aud, cu siguranță o citesc cel mai des în acest moment. Pe toate canalele de știri, pe Facebook, pe mailurile primite de la prieteni și de la enșpe specialiști în dietă, finanțe, limbi străine, dezvoltare personală, educație financiară, educație pentru sănătate, relații fericite, muncește de acasă, la care am avut curiozitatea sau inspirația nefericită să mă înscriu la un moment dat.

Pentru o persoană introvertită, acest îndemn la solitudine ar trebui să fie un prilej de bucurie. Pentru mine cu siguranță a fost. În primele zile. Mai mult timp pentru introspecție. Mai mult timp cu mine însămi. Dar și propria persoană ajunge să fie după un timp o companie insuportabilă. Și atunci unde fugim de noi? Cum unde, la prietenii virtuali. Pe Facebook, Insta, YouTube și alte rețele sociale la modă, unde se schimbă sfaturi, păreri și adesea insulte, sau să urmărim filmulețe amuzante ca să ne destindem.

Ca să nu fiu întru totul nedreaptă, trebuie să recunosc că am primit multe informații interesante și utile de la prietenii de pe Internet. Linkuri spre biblioteci virtuale, spectacole de operă sau muzică

"Stay at home and write your thesis!"

Stay in! Don't leave your home!

This is the phrase that either I hear or read absolutely everywhere these days. On every news channel, on Facebook, in almost every mail sent by friends, colleagues, distant relatives and by umpteen experts in health, diet, finance, foreign languages, successful dating, personal development, make money from home—courses I had the curiosity or unfortunate impulse to sign up for a long time ago.

To an introvert this urge to solitude should be most welcome. It definitely was to me in the beginning. More time for introspection. More time spent with myself. But after a while, one can't really stand oneself any more. And then, where can we run from ourselves? Well, to our virtual friends, of course. On Facebook, Insta, YouTube and other social networks in vogue, where we can exchange advice, opinions and even insults, or watch funny videos in order to relax.

I must be reasonable and admit that I have received plenty of useful information from my internet pals: links to virtual libraries, online operas, concerts and a good many jokes and anecdotes on the topic "Stay at home."

transmise on-line și foarte, foarte multe glume pe tema stai acasă. Gluma mea favorită este următoarea: „Ultimele știri despre COVID-19. Din surse aproape sigure aflăm că acest virus a fost inventat de o femeie măritată: fotbalul este anulat, barurile sunt închise, cu amicii și amantele nu se pot vedea, bărbații sunt forțați să stea acasă lângă soție. Unii, din disperare, au ajuns chiar să facă și dragoste cu nevasta. Plan coordonat la nivel mondial pentru a distruge locurile sigure de relaxare ale bărbaților."

Lăsând gluma la o parte, virusul acesta vine să ne tragă pe toți de mânecă, să ne scoată din starea de confort și inconștiență și, citez iar din surse uitate, să ne reamintească cât de fragil e contractul nostru cu viața, și că oricând poate fi reziliat unilateral.

O veche zicală românească spune că „Românul e născut poet." Din postările de pe Facebook, n-aș zice că este un adevăr universal valabil, dar un lucru este cert: românul e născut umorist. Are o capacitate infinită de a face haz de necaz, chiar și în cele mai tragice circumstanțe. Dovadă stă pleiada de glume ce circulă pe rețele sociale cu o viteză la fel de mare ca aceea de răspândire a virusului, pentru a-i face în ciudă lui, și mai ales morții care ne pândește la fiecare colț de

My favourite one is the following: "COVID-19. Latest news: From undisclosed sources we find out that COVID-19 was created by an unmarried woman. Evidence supporting the allegation:
—Football matches cancelled.
—Bars closed.
—Outings with friends forbidden.
—Going to lovers' houses out of the question.
—Some men have even gone back to their wives' beds.
Massive plan to destroy men's safe pastimes all over the world!"

Actually, this virus has put us all on standby, as it has come to pull us out of our comfort zone, out of our lack of awareness, and, I quote again from unremembered sources, "it has shown up in order to remind us how fragile our contract with life is and that it may be unilaterally cancelled at any moment".

An old Romanian proverb says "Romanians are inborn poets". I wouldn't bet on it, if I consider the countless Internet posts, but something is certain: Romanians are great humourists. They have an infinite ability to make fun of any mess they may find themselves into. The proof? The plethora of jokes spreading on the social networks at a speed as high as that of COVID-19, defying the virus and death lurking at every street corner. To be fair, I must admit that the

stradă. Pentru a fi onestă, trebuie să recunosc că tot spațiul anglofon virtual e acoperit de glume similare. Italienii, spaniolii si francezii, unele din națiunile cele mai afectate de pandemie, nu se lasă nici ele mai prejos. Mărturie sunt filmulețele postate pe diverse platforme media de diaspora românească, greu încercată în aceste momente. Întoarcerea acasă de Paști a devenit, pentru cei mai mulți dintre ei, un vis imposibil.

Nu mai puține sunt postările care invită la reflecție, care ne cheamă să ne reevaluăm alegerile și modul de viață anterior pandemiei, și să redescoperim umanitatea la nivel de microcosm. Virusul acesta are valoare cathartică. Din unii scoate ce e mai bun, din alții ce e mai rău. La sfârșitul crizei, cu siguranță vom fi toți atinși de COVID-19 într-un fel sau altul. Până atunci trebuie să stăm acasă într-o stare de așteptare febrilă. Unii caută însă tot felul de pretexte pentru a încălca restricția de deplasare.

Există o grămadă de lucruri de făcut când ești obligat să stai acasă. Cum ar fi acelea pe care nu le poți face niciodată ca lumea, deoarece nu ai timp îndeajuns de stat acasă. Drăguț, nu?

Acum ai fi mai degrabă dispus să faci orice te-ar putea scoate din casă. Să ieși la plimbare în parcul din apropiere. Să te întâlnești cu o prietenă pe care n-ai mai văzut-o de mult. Să

whole virtual Anglophone space swarms with similar jokes. The French, the Italians, the Spaniards, some of the most affected countries, are fighting the pandemic with determination and humour, as we can see in the videos generously shared on every media platform by Romanian diaspora, who are all desperate at this point. Coming home for Easter has become for most of them an impossible dream.

Many such posts urge us to meditate, summoning us to reassess our options and our lifestyle prior to pandemic: we are urged to rediscover the human microcosm. This virus has a cathartic effect. It has already brought out the worst or the best in most people. By the end of the day, COVID-19 will certainly have touched all of us one way or another. Till then, we have to stay home in a feverish state of expectation. But some are already looking for all sorts of excuses to flout the curfew order.

There are plenty of things that need to be done at home. For instance, those things which one can never deal with properly because one never has enough time to spend at home. Nice, isn't it?

Now when you really must stay at home, you are eager to do everything that requires going out. To have a walk in the park nearby. To meet a friend you haven't seen for ages. To visit those

vizitezi ruda aceea bătrână și pisăloagă pe care o eviți și la telefon deoarece îți repetă la nesfârșit aceleași povești neinteresante despre nepoți doctori, spitale și analize proaste, și despre ce cunoștințe din tinerețea ei au mai murit, să plimbi câinele, pisica, molia din haine. Tot ce îți tăia odinioară cheful de plimbare, astăzi a devenit cel mai bun pretext de ieșit. Știți care este considerată cea mai ironică frază a momentului: „Hai că trec pe la tine!”

Dacă mă gândesc serios, chiar avem o grămadă de lucruri de făcut, de pus în ordine, nu doar în casă, ci și în noi înșine. Nu avem nevoie de cursuri motivaționale pentru a realiza cât de importante sunt lucrurile mici pe care le-am ignorat urmărind planuri mărețe: surâsul mamei, al copilului, al persoanei iubite capătă acum o valoare infinită. Ne descoperim prietenii adevărați și prietenii uitate. Acum ne descoperim pe noi, în ceea ce alegem să facem, în lucrurile la care suntem forțați să renunțăm. Și descoperim atâtea alternative minunate, acelea pe care le-am amânat mereu cu eterna frază: „O să fac asta altă dată.” Acum nu e o urgență. Acum putem să cântăm, să dansăm, să ne rugăm, să citim romanul acela pus deoparte pentru când vom avea timp. Tot ce nu era odinioară o urgență a devenit un imperativ al supraviețuirii noastre mentale. Când alegerile sunt limitate,

old nagging relatives you avoid on the phone, as they endlessly tell you the same boring stories about their grandchildren, hospitals, physicians and bad tests, about who has died since you last talked. Or to walk your dog, your cat, your guinea pig, the moth in your clothes. Anything that once made you unwilling to go outdoors has now become the best excuse to go out. By the way, do you know which the funniest one-liner of the moment is: ”Shall I drop by?!”

Come to think of it, we do have quite a lot of things to take care of, to put in order, not only in our homes, but inside ourselves as well. We don’t need motivational courses in order to realise the importance of all “the small things” we have ignored in our pursuit of great designs: our dear ones’ smiles—mother, children, husband, lover—acquire now a huge value. We rediscover our true friends and long for forgotten friendship. And, above all, we discover ourselves in how we choose to live, in our renunciations. We discover wonderful alternatives, those we once discarded, repeatedly saying: “I will do this some other time. It is not an emergency”. Now we can dance, pray, sing, read that novel we once set aside for a moment of ease. All that was not an emergency once has become something imperative for our mental and physical survival. When we have limited choices, our values need to be

valorile se reevaluează, prioritățile se schimbă, iar lucrurile mai puțin importante devin vitale.

Sunt poate printre ultimele persoane care ar trebui să se plângă de ordinul de restricție. Dar și eu am lupte interioare de dus, în special cu stingerea, care s-a instalat comod. Încerc de mult să găsesc timp și dispoziție pentru a lucra la o teză pe care o am de ani de zile în cap. Acum este chiar momentul cel mai potrivit să mă concentrez pe ea.

Camera mea este plină de cărți, xeroxuri, conspecte. Laptopul deschis încontinuu în timpul zilei și o mare parte din noapte. Dar, ca de obicei, sunt tentată să scriu despre orice alt subiect mai incitant, ca de exemplu un jurnal al Coronavirusului.

Între timp, am găsit și formula prin care să nu mă las să mi se abată atenția. Așternută pe hârtie cu litere roşii, pentru a fi lipită pe uşa dormitorului, ea poate fi exprimată prin următoarele cuvinte magice: „Stai acasă și scrie-ți teza!"

Un imbold ingenios, trebuie să recunosc. Cu multă răbdare și efort, sper că atât pandemia, cât și teza mea vor ajunge la mult doritul
SFÂRȘIT.

revalued. Priorities change. Things once considered to be of less importance become vital.

I am maybe one of the last persons on earth who should complain about the imposed curfew. But I have to fight my inner demons, as I am all too often visited by acedia. I've been trying for a long time to find time and disposition to write a thesis which I have harboured in my mind for years. Now it is really the best time to work on it.

My room is full of books, xerox copies, notes. My laptop is continuously on by day, and most of the night. But, as usual, I would rather write about some other topic which seems more appealing to me, for instance, a diary of the Coronavirus.

Meanwhile I have found the redeeming formula against possible distractions. Written in red ink on a piece of paper to be stuck on my bedroom door, it includes these magic words: "Stay at home and write your thesis!"

Very compelling, indeed. With lots of patience and solid effort, both the pandemic and my thesis will hopefully come to a most desired
END.

Ella Poenaru

Jurnalul Șeherezadei

„Suferința nu este decât un singur moment prelungit. Nu o putem împărți în anotimpuri. Putem doar să-i înregistrăm stările și să relatăm revenirile acestora. Pentru noi, timpul însuși nu progresează. Este ciclic. Pare a se învârti în jurul unui centru de durere.”
(Oscar Wilde, *De Profundis*)

Îți mulțumesc, domnule Wilde, pentru că mi-ai reamintit că greșesc. Iar. Închisoarea mea cotidiană nu se compară cu ceea ce trebuie să fi fost traiul într-o carceră din secolul al XIX-lea pentru un dandy rafinat. Sau pentru orice persoană, de altfel. Am hrană destulă, cafea, cărți și acces nelimitat la internet. Ba chiar mă dedulcesc uneori cu câte o țigară păcătoasă. Să tot stai închis!

Un prieten a postat pe Facebook fotografia unui ursuleț panda stând așezat într-o cușcă. însoțită de un comentariu amar: „Acum puteți simți și voi ce simt animalele de la Grădina Zoologică.” Măcar dacă asta ar reuși să schimbe ceva la nivel personal. Sunt pe deplin conștientă că obiceiurile rele mor greu. Adesea ne supraviețuiesc.

Închisă în siguranța falsă a locuinței mele, îmi las gândurile să

Scheherazade's Diary

“Suffering is one very long moment. We cannot divide it by seasons. We can only record its moods, and chronicle their return. With us time itself does not progress. It revolves. It seems to circle round one centre of pain.”
(Oscar Wilde, *De Profundis*)

Thank you, Mr Wilde, for reminding me that I am mistaken. Again. My daily confinement bears no comparison to the horror that must have been a 19th century goal for a refined dandy. For anyone else, in fact. I have plenty of food, coffee, books and unlimited access to the Internet. I even indulge myself at times in the sinful pleasure of a cigarette. Quite a prison, isn't it?

A friend posted on FB the picture of a sad panda bear sitting in a cage. It was accompanied by a bitter remonstrative comment: “Now you can feel, too, what animals at the zoo feel.” If only this could make a difference at a personal level! I am aware that bad habits die hard; they often survive us.

Confined to the false security of my home, I let my thoughts wander.

rătăcească. Există lucruri care nu pot fi niciodată întemnițate. Iluzia închisorii este la fel de falsă ca iluzia libertății. Atâta timp cât suntem liberi să gândim și să simțim neîncătușați, putem percepe clar granițele instabile ale conceptelor noastre. Și nu mai putem să fim siguri de nimic.

Putem prevedea anumite lucruri, dar viitorul rămâne o carte închisă, „deoarece acum vedem doar ca prin oglindă". Totuși, uneori putem zări tulburătoare umbre ale lucrurilor ce vor să vină. În urmă cu două luni, anul acesta, pe 14 februarie, am compus un poem pe care acum, privind retrospectiv, îl consider oarecum premonitoriu. L-am intitulat: *Apocalipsa de ieri*.

Venea sfârșitul lumii cu o zi mai devreme decât fusese prevăzut
de profeții deveniți analiști poetici
roiuri de trecători dădeau năvală în supermarketurile virtuale
să-și facă rezerve de aripi de struț și picioare de broască
să sară mai repede gardul fragil dintre timp și eternitate
Cerul se apropiase îngrijorător de mult de pământ
și Timpul nu mai avea deloc răbdare!
Feți îndopați cu vitamine și E-uri
creșteau într-o lună cât alții într-un an
apoi erau frumos împachetați în cutii aurite
pentru licitațiile de persoane rare.
Negustori de iluzii disperați numărau
mărunțișul rămas
de la vinderea ultimelor fecioare și a cutiilor

There are things that can never be imprisoned. The illusion of entrapment is as false as the illusion of freedom. As long as we are able to think and feel in an unrestrained manner, we can clearly perceive the unstable boundaries of our concepts. We can no longer be sure about anything.

We can predict certain things, but the future remains a closed book, "for now we see only as a reflection in the mirror." Still, at times we can catch unnerving glimpses of the things to come. A couple of months ago, on the 14th of February this year, I wrote a poem which now, in hindsight, I consider somehow premonitory. I called it: *Apocalypse Yesterday*.

The world's end was coming a day earlier
than it had been foreseen
by prophets turned into poetic analysts
passers-by were swarming into the virtual supermarkets
to make stocks of ostriches' wings and frogs' legs
in order to jump sooner the frail hedge between time and eternity
the Sky has come dangerously close to the Earth
and the Time had no more patience!
Foetuses stuffed with vitamins and Es
were growing in a month as much as others did in a year
then they were nicely wrapped into golden boxes
to be bid on auctions for rare persons.
Desperate illusion-mongers were counting

de viagra expirate
Din casele de schimb izvorau cozi imense
de pensionari veniți să-și răscumpere
rezerva de aur a tinereții prost economisite
în timp ce băncile de sticlă și firmele de asigurări de silicoane
dădeau faliment una după cealaltă
ca într-un superb efect de domino
orchestrat de un broker hingher.
Călugării tuturor templelor terestre
se împărtășeau direct din Nirvana –
rugăciunea devenise monedă curentă, internațională,
doar bisericile erau toate închise
se terminase rezerva de lumânări
și hârtia de acatiste.

the change left
from the sale of the last virgins and of boxes of expired viagra.
Queues of retired people sprang out of exchange houses
they had come to retrieve the poor-savings
of their wasted golden youth
while banks of glass and companies of silicone insurance
were going bankrupt one after another
as if in a splendid domino effect
directed by a skinner broker.
The monks of all terrestrial temples
were communing straight from Nirvana –
prayer had become legal tender,
international currency,
but all churches stayed closed
candles and prayers lists
had gone out of stock.

Când am repostat-o pe Facebook acum două săptămâni, toți au fost de acord că era, fără îndoială, un poem premonitoriu. Un alt caz surprinzător de viață care imită arta, au spus unii.

Cel mai interesant comentariu despre ea a sosit din partea unei vechi prietene și colege de facultate. Când i-am mărturisit că găsesc că este oarecum ironic faptul că am compus-o de ziua îndrăgostiților, ea mi-a replicat: „Dar este un poem de dragoste!"

Niciodată nu am ținut vreun jurnal până acum, nici nu mi-am înregistrat reflecțiile intime, așa că nu știu cum o să apară acest eseu. Am încercat să scriu în aproape toate genurile literare: poezie, povestiri scurte,

When I re-posted it on Facebook, two weeks ago, everybody agreed that it had definitely been premonitory. Another surprising case of life imitating art, some believed.

The most interesting comment on it, however, came from an old friend and a former university colleague. When I confessed to her that I considered it somehow ironic to have written it on Valentine's day, she replied: 'Why, but it is a love poem!'

I've never written a diary so far, nor kept a record of my inner thoughts, so I am not sure how this one will come out. I've tried my hand at almost all sorts of literary genres: poetry, short novels, essays, drama, I even started a novel, but

eseuri, teatru, am început chiar și un roman, dar jurnalul nu a fost pe lista mea de preferințe. Este ceva prea intim, ca o fereastră deschisă spre sufletul unei persoane, iar gândul de a permite unor străini să tragă cu ochiul în interiorul meu, mă face să mă simt foarte stânjenită. Este ca și când m-aș trezi dezbrăcată și vulnerabilă în mijlocul unei mulțimi de spectatori curioși.

Oricum, am pus destul din mine în tot ce am scris până acum, în special în poemele mele. Nimeni nu poate minți în poezie. Pe de altă parte, ficțiunea îmi dă siguranță și confort. Este vălul meu de pudoare. Ceilalți pot să-l examineze îndeaproape, pot să nu fie de acord cu el, dar nimeni nu poate vedea femeia din spatele lui.

Mă învelesc într-un discurs narativ ca într-un cocon călduț, zbătându-mă să-mi găsesc un adăpost departe de agresiunile mediatice zilnice, de informațiile contradictorii și de zvonurile false. Pe net suntem liberi să spunem tot ce ne trece prin cap, să pretindem că suntem o persoană diferită, iar linia dintre adevăr și minciună, dintre viață și ficțiune a devenit neclară. Am ajuns chiar să credem în propriile minciuni.

Toată lumea are o poveste de spus, un sfat de dat, o glumă de împărtășit. Pe Facebook, rețeaua socială a veteranilor internetului, a început un nou joc de provocare. Cineva postează una sau mai multe fotografii cu ei înșiși

the diary has never been my cup of tea. It is too private, too direct a window into one's soul and the thought of allowing foreign people to peer into it makes me highly uncomfortable. It feels as if I found myself naked and vulnerable in the middle of a watching crowd.

Anyway, I put a lot of myself in everything I have written so far, especially in my poems. One cannot lie in poetry. On the other hand, fiction feels safe and cosy. It is my purdah. The others may examine it closely, may disagree with it, but no one can see the woman behind it.

I wrap myself into a narrative discourse as into a warm cocoon, struggling to find a shelter from the daily media aggressions, contradictory information and false rumours. Online we are free to say whatever crosses our mind, to pretend to be someone entirely different from who we really are and the lines between true and false, between life and fiction have become blurred. We have even come to believe our own lies.

Everybody has a story to tell, advice to give, a joke to share. A new "challenge" game has started on Facebook, the social network of the Internet vets. A person posts one or more pictures of themselves at a much

la o vârstă mai tânără și provoacă niște prieteni virtuali să facă la fel. Am ales să răspund cu o fotografie în alb-negru, făcută în urmă cu aproximativ 30 de ani. M-am uitat la ea cu uimire, întrebându-mă cine era fata care mă privea cu ochi mari și întunecați și un aer de ingenuă. Am fost vreodată atât de tânără și de inocentă? Nu-mi amintesc și nici nu știu dacă trebuie să regret sau să mă simt ușurată.

Pe măsură ce îmbătrânim, ajungem la o anumită înțelepciune care ne ajută să acceptăm lucruri pe care odinioară le consideram inacceptabile: trecerea timpului și a vieții noastre, indiferența lumii la eforturile și suferința noastră, defectele noastre, chiar și cele ale altora.

Există, totuși, ceva care mă afectează și mă face să mă simt circumspectă în privința viitorului. Întotdeauna m-am simțit ca și când aș trăi în povestea altcuiva, o poveste a cărei intrigă și al cărei sfârșit îmi sunt necunoscute. Lumea a existat cu mult înainte de a mă fi născut și va continua să existe ceva timp după ce nu voi mai fi. Sensul ei ascuns îmi scapă. Poate însă un fulg de nea să reflecteze la întinderea vastă a unui peisaj de iarnă?

Închiși în casele noastre, sperăm și disperăm. Nu de sfârșit ne este teamă, ci de eterna urmare. Vom fi capabili să strângem cioburile vieților noastre risipite, când această pandemie se va termina, și să refacem puzzle-ul? Vor

younger age and challenges a few of his virtual friends to do the same. I chose to respond with a black and white picture taken about 30 years ago. I looked at it wondering: "Who is the girl in the picture staring at me with big dark eyes and an air of ingenuity? Have I ever been that young and innocent?" I cannot remember the time and I don't know if I am supposed to regret it or feel relieved.

As we grow older, we come to a certain wisdom which helps us accept former unacceptable things: the passing of time and of our life, the world's indifference to our pains and suffering, our flaws and even others' flaws.

However, there is something that still disturbs me and makes me wary about the future. I've always felt as if I've been living in somebody else's story; a story whose plot and end have remained unknown to me. The world had existed long before I was born and will continue to exist for quite some time after I am gone. Its hidden meaning eludes me. But a snowflake cannot grasp the outline of a whole winter landscape, can it?

Locked in our homes, we hope and despair. It is not the end that we are afraid of but the ever after. Will we be able to gather the pieces of our shattered lives when this pandemic has ended and reconstruct the puzzle? There will be

exista piese lipsă, unele pierdute pentru totdeauna, din păcate.

Morții sunt duși și îngropați... întorși în țărâna din care au luat trup. Arătăm fotografiile lor și povestim poveștile lor prietenilor sau străinilor politicoși—un efort demn de milă de a-i menține vii în amintirile noastre. Continuăm să ne amăgim. Ne naștem cu o condamnare la moarte în așteptare. Și tot cerem disperați amânări.

Gândurile mele se scurg pe cartea virtuală de istorie a omenirii pe măsură ce încerc să fac puțin loc pentru propria poveste, s-o împletesc cu nenumăratele povești spuse de la Geneză încoace. În acest moment, actul povestirii a ajuns să reprezinte mai mult decât un mijloc de rememorare a trecutului sau de petrecere plăcută a timpului. Este un mod de supraviețuire.

Și, în timp ce scriu închisă în apartament, copacii dau muguri afară la ferestre, primăvara și-a intrat în drepturi. Grădinile orașului trebuie să fie invadate de flori și de zumzetul albinelor. Pot să le văd doar pe internet acum. Natura nu ne împărtășește grijile. Este maiestuoasă și impersonală. Poate aceasta este maniera ei de a supraviețui.

În ceea ce mă privește, experimentez doar o porție minusculă din univers și îmi notez impresiile. Atâta timp cât o mai pot face, sunt vie. Mă zbat și transpir: nu voi pleca ușor spre acea noapte bună. Voi continua să scriu. Poate, într-o bună zi, cineva va descoperi

missing pieces, unfortunately some lost forever.

The dead are gone and buried... ashes to ashes. We show their pictures and tell their stories to friends or polite strangers—a pitiful effort of keeping them alive in our memories. We keep deluding ourselves. We are born with a death warrant pending on our heads. And we are constantly asking for reprieves.

My thoughts are spilling onto the virtual book of human history as I'm trying to make room for my own life story, to entwine it with the endless number of stories told since Genesis. At this point, storytelling has come to represent much more than a means of recollecting or a pleasant pastime. It is a mode of survival.

And as I am writing locked into my flat, trees are blooming outside my windows, spring has come into its own. The city gardens must be resplendent with flowers and abuzz with bees. I can only watch them on the Internet now. Nature doesn't share our worries. It's majestic and impersonal. Maybe this is its way of survival.

I for one can only tap into a tiny share of the universe and note down my impressions. As long as I can still do it, I am alive. I strive and sweat: No, I won't "go gentle into that good night." I will continue to write. Maybe someday someone will find a new meaning in my

un sens nou în povestea mea; un sens care, în acest moment, îmi scapă.

Iată-mă aici, o Șeherezadă îmbătrânită, încercând să-mi negociez aptitudinile scriitoricești pentru o zi în plus de viață. Narațiunea mea nu este o poveste strălucită, niciuna vitejească, dar este cel mai intim jurnal pe care l-am scris până acum. Nu știu cum să mă exprim altfel. Scriu, deci exist.

story; the meaning which now eludes me.

Here I am, an aging Scheherazade, trying to bargain my skills for one more day of life. It is not a glamorous, nor a glorious story I am narrating, but it is the most intimate record I have kept so far. I don't know how to express myself otherwise. I write, therefore I am.

Cristina Botîlcă

Mâine dimineață îmi iau înapoi viața.

Dumnezeu pare că doarme
Cu capul pe-o mănăstire
Și de nimeni n-are știre
(Lucian Blaga)

Ghici cine se duce la cumpărături în fiecare săptămână, fiindcă suntem toți acasă și, surprinzător, frica asta ne face foame? Eu, deși vecinii nu mă recunosc în spatele măștii, al mănușilor și al hanoracelor cu mânecă lungă. Sunt mai agilă decât cele șase pisici ale mele la un loc atunci când trebuie să mă strecor pe culoar ca să ajung la raftul cu drojdie. Făină avem, c-așa-i la țară. Toată lumea are făină, mălai și găini. În cazul unei carantine serioase, băgăm numai pâine, mămăligă și ouă. Drojdia, în schimb, a devenit cum era hârtia igienică acum două săptămâni: un lux. O porționăm mai rău decât banii. Tata deja e matematicianul casei.

—Dacă punem 25 de grame de drojdie la 500 de grame de făină, cum facem să crească maiaua mai mult, ca să ne ajungă pentru un kil?

Mama râde, dar n-are nici cea mai vagă idee că de el o să depindem dacă se-ngroașă gluma.

La magazinul meu din sat nu e

Tomorrow morning, I'm taking my life back.

His head resting on a church
God seems to be sleeping now
no sign of worry on his brow
(approximate translation by C. Botîlcă)

Guess who goes shopping for food once a week now, because we're all home and, surprisingly, this fear makes us all hungry? I do, although my neighbours never recognize me, with my mask on and my gloves and my long-sleeved hoodies. I'm more agile than my six cats as I slip down the aisle to get to the shelf where they sell yeast. We've got flour, because that's how things are in the countryside. Everybody has flour, cornmeal and eggs. If there's a serious quarantine, we'll live on bread, polenta and eggs. Yeast, on the other hand, has become what toilet paper was a couple of weeks ago: a luxury item. We portion it more than money. Dad's already become the mathematician of the house.

"If we use 25 grams of yeast for 500 grams of flour, can we make the leaven grow bigger so that we have enough for one kilo?"

Mom laughs, but she doesn't have the slightest idea that we'll depend on him if things get out of hand.

My local store is not like that big

ca la magazinul ăla mare de pe bulevard. Unii au improvizat măști din niște batiste groase și elastice. La casa de marcat, ești obligat să te speli pe mâini cu spirt după ce ai atins banii. Dacă ai tăieturi sau răni pe mâini de la atâta spălat, să te-ajute Dumnezeu!

Am învățat cinci lucruri foarte importante până acum, în izolare:

Să-ți tai singură bretonul e un joc foarte periculos.

Să tai părul altcuiva e și mai periculos.

Praful nu trebuie șters prea des (ca de exemplu, de două ori pe zi).

Dacă pui o sămânță de avocado la încolțit, durează fix trei săptămâni până să te saturi să aștepți.

Unii vecini se vor dezbrăca înainte să intre în casă. Nu te holba. Pleacă de la geam.

Lumea nu e la fel de panicată aici. Da, toți urmăm regulile, nimeni nu iese din casă decât dacă e neapărat nevoie și străzile sunt dezinfectate aproape zilnic. Dar se văd schimbările, sau, mai bine zis, se aud, pentru că nu mai trec mașini ca înainte, iar avioanele care se duceau la Otopeni și treceau chiar pe deasupra casei mele nu mai există. A dispărut gălăgia și parcă oamenilor le convine.

Sunt mai mulți guguștiuci acum în grădină decât au fost vreodată. Și ar trebui să mă simt norocoasă că-i aprilie și că ziua mea

city boulevard shop. Some people have improvised masks from thick handkerchiefs and elastic bands. At the cash register you must wash your hands rubbing them with alcohol after you've touched the money. If you've got cuts or wounds on your hands from so much washing, God help you!

So far, I've learnt five very important things while in isolation:

Cutting your own bangs is a dangerous game.

Cutting someone else's hair is even more dangerous.

You don't have to dust that often (like, for instance, twice a day).

If you grow an avocado seed and wait for it to sprout, it'll take exactly three weeks until you get sick of waiting.

Some neighbours will take their clothes off before entering the house. Don't stare. Get away from the window.

People are not as panicked here. Yes, we all follow the rules, nobody leaves their home unless it's really necessary and the streets are disinfected almost daily. But you can see the changes, or better yet, you can hear them, because there are no more cars passing by as before, and the planes that flew to Otopeni right above my house are now gone. The noise is gone and people seem to really enjoy it.

There are more collared doves in my garden than there have ever been. And I should feel lucky that it's April and my birthday is coming up. But each

vine în curând. Dar de fiecare dată când deschid nenorocirea aia de televizor, nu pot să mă gândesc la gugușțiuci. Văd doar nepoate și nepoți îngenuncheați lângă paturile goale ale bunicilor, de acasă, jelind, plângând, obișnuindu-se încet-încet cu noua lor (și a noastră) realitate. Burtoși care se ceartă despre politică și despre cine are dreptate într-o dezbatere, în timp ce singura mea dorință e să-i sufoc cu propriile lor cravate și să le strig „Faceți, mă, ceva! Nu mai vorbiți și mișcați-vă!" Prea agresivă? Nu cred.

Cu cât ne doare mai tare și cu cât se prelungește starea asta, cu atât planeta va înflori fără noi. *Asta*-i agresiv! Te face să te întrebi dacă Ea chiar are nevoie de noi ca să prospere. Normal că n-are. Uită-te la știri: sunt delfini în canalele din Veneția, elefanții sunt eliberați înapoi în sălbăticie, fiindcă nu mai trebuie să care turiști, gugușțiucii și-au făcut în sfârșit curaj să bea apă din fântânile din curțile oamenilor, fiindcă nu mai e nimeni care să-i alunge. Și cum Doamne iartă-mă suntem noi specia care decide? Cum de hotărâm noi tot?

Nu hotărâm nimic. Și uite dovada! Mii de oameni jelesc după cineva drag inimii lor chiar în momentul ăsta. Și noi ne plângem ce greu e să stai în izolare. Mii de oameni sunt ținuți în viață de aparate, oameni

time I open the damn TV, I can't think of collared doves. I can only see granddaughters and grandsons on their knees next to their grandparents' empty beds at home, mourning, weeping, taking their time to adjust to their (to our) new reality. Big-bellied men argue about politics and who's right in a debate, while my only desire is to just strangle them with their own ties and yell at them "Do something! Stop talking and move!" Too aggressive? I don't think so.

The more pain we feel and the longer this happens, the more this planet will flourish without us. Now *that*'s aggressive! It really makes me wonder if She actually needs us to prosper. Of course, she doesn't. Just look at the news: there are dolphins in the canals in Venice, elephants are being released into the wild because they don't have to carry tourists around any more, collared doves are finally brave enough to drink water from people's fountains, because there is no one to scare them away. And how on Earth are we still the species who gets to decide? How are we still in charge?

We're not. And there's your proof! Thousands of people are mourning someone dear to their hearts this very moment. And we're complaining about how difficult it is to self-isolate. Thousands of people are on

care știu că poate asta-i ultima lor oră de trăit și nici n-au apucat să-și ia la revedere așa cum se cuvine de la familia lor. Și noi ne plângem că-i plictisitor să stai pe canapea și că-i greu să-ți gătești în fiecare zi și suntem sătui de toate serialele de pe Netflix, iar Facebook și Instagram au devenit prea plictisitoare, și apa curentă nu-i chiar așa mare chestie, la urma urmei. Am devenit moi. Suntem slabi și egoiști. Lasă-i să se plângă pe cei care au cancer, diabet sau o boală autoimună care-i face o țintă perfectă pentru virus. Pe bătrânii care n-au decât un câine la fel de bătrân ca ei, care locuiesc singuri într-o garsonieră care arată mai mult a beci. Pe cei care au aflat că cei dragi lor au fost cărați la crematoriu în cutii, cu tirurile, într-o grămadă de trupuri. Am făcut greșeala asta în ziua a patra. Am zis „Ce m-am plictisit! O s-o iau razna!" După-aia, ecranul televizorului a pâlpâit. Un bătrân conectat la aparate, plângând ca un copil fiindcă-i era dor de familie. „Eu chiar vreau să mă îngroape", zicea. „Dar mi-au zis că trebuie să-mi dea foc." Arăta ca bunicul meu. Zilele astea, toți bătrânii arată ca el. Și deodată am simțit toate tuburile și firele prin mine și n-am mai putut să respir de ce rușine mi-era. Mi-am văzut părinții și bunicii pe paturile alea de spital, uitați, speriați și singuri, cu ochii plânși, rugându-se la Dumnezeu să nu rămân singură pe

life support right now, people who know that maybe this is their last hour, and they didn't even get to say a proper goodbye to their family. And we're complaining that it's boring to sit on a couch and it's difficult to cook for ourselves and we're sick of all the Netflix shows, and Facebook and Instagram have become too boring, and running water isn't such a big deal, after all. We've grown soft. We're weak and selfish. Let those who have no food or no shelter complain. Let those who have cancer, diabetes or an autoimmune disease that makes them a perfect target for this virus complain. Old people who have nobody but a dog that's just as old as they are, who live alone in a studio that looks like a basement. People who had their loved ones carried to the crematory in boxes and then in trucks, in a pile of bodies. I made this mistake on my fourth day. I said "I'm so bored! This is driving me mad!" And then the TV screen flickered. An old man on life support, crying like a baby because he was missing his family. "I really want to be buried," he said. "But they told me they'll have to burn my body". He looked like my grandfather. These days, every old man looks like him. And I suddenly felt those tubes and wires going through me and I couldn't breathe because of how ashamed I was. I saw my parents and my grandparents on those hospital beds, forgotten, scared and alone, teary-eyed, praying to God I

lume. Și cred că asta-i imaginea pe care o are toată lumea în minte acum. De parcă ar exista un pat de spital universal care-i adăpostește pe toți cei de care-ți pasă. Gândul ăsta e înfiorător. E înfiorător să înțelegi, în sfârșit, că viața ta s-a întors cu susul în jos și că tot ce poți să faci acum e să privești. Dar ar fi și mai îngrozitor să nu învățăm nimic din asta.

Încerc să mă concentrez pe alte lucruri, lumești și neimportante. Dar de fiecare dată când încerc să fac yoga ori să pictez ori să scriu, totul mă lovește ca un val uriaș de „Știai că poți să mori?" Am început să gătesc iar, fiindcă asta-mi ocupă mintea mai mult decât exercițiul fizic. Am început să citesc din cărțile pe care le-am cumpărat acum mulți ani, dar pe care n-am avut ocazia să le deschid. Vorbesc mai des cu prietenii mei și, de data asta, „Ce mai faci?" nu mai pare o întrebare așa de inutilă. Chiar mă străduiesc să stau departe de singurul cuvânt de care se teme toată lumea, imediat după „schimbare". *Moarte.* Să fii așa de tânără și să te gândești că nu poți să mori, fiindcă „tinerii nu mor niciodată", și totuși să vezi moarte peste tot la știri, să mă roage oamenii să am grijă de mine, fiindcă alergiile mele mă fac o țintă ușoară, să auzi ambulanțe pe drumul principal și să te rogi în gând pentru cei care au nevoie de ele... Lucrurile astea încep să te roadă după o vreme. Frica e o boală

wouldn't be left alone. And I think that is the image everyone has in their minds during these times. As if there were a universal hospital bed that sheltered everyone we know and care about. That thought is terrifying. To finally understand that your life has been turned upside down and all you can do is watch—that is terrifying. But to learn nothing from it would be even more so.

I try to shift my focus on other things, mundane and unimportant things. But every time I try to do my yoga or paint or write, it all hits me like a big old wave of "Did you know you can die?" I started cooking again, because that keeps my brain busy more than physical exercise does. I started reading books that I bought years ago, but never got the chance to open. I am talking to my friends more often and, this time, the question "How are you?" doesn't seem so futile. I'm really trying to pull myself away from that one and only word that everybody is so afraid of, next to "change". *Death*. Being so young and thinking that I can't possibly die, "because young people never die", and yet seeing death all over the news, people asking me to take care of myself, because my allergies mean that I'm an easy target, hearing ambulances on the main road and silently praying for those who need them... These things take a toll on you after a while. Fear is an ugly disease, that can take you out before the real battle even begins. "It can't happen

urâtă, care poate să te doboare înainte să ai ocazia să participi la adevărata bătălie. „Nu mi se poate întâmpla mie" s-a transformat în „Și dacă i se întâmplă mamei mele? Dacă i se întâmplă bunicii mele?". Avem grijă de noi, chiar avem. *Da', dacă...?* Și iar alunecăm pe panta aia familiară. Paturi de spital, tuburi, respirație greoaie, anonimitate, rugăciuni și miros de dezinfectant peste tot, mirosul ăla acru care-mi intră în nări și stă acolo zile întregi. Nu-l suport. Du-mă la spital și mor înainte să intru în sala de așteptare. Așa că... nu, n-am niciun drept să mă plâng că stau în izolare, acasă. Pot să respir, la fel și oamenii care contează pentru mine. Momentan, asta e de ajuns ca să-mi mențină speranța vie.

Când a început totul în China, mă simțeam de parcă mă uitam la știri de pe altă planetă. „E așa departe", mă gândeam. „Nu poate să ajungă aici. E imposibil". Dar numărul de cazuri a crescut și virusul a început să se răspândească. „Nu poate să ajungă aici. E imposibil." Deodată, a apărut un zvon cum că cineva din satul vecin îl avea. Apoi, o cunoștință de-a mea a trebuit să stea în carantină paisprezece zile fiindcă cineva de la serviciul ei îl avea. Apoi m-a sunat un prieten bun, care e doctor, și mi-a spus că mă bate de mă zvântă dacă mă pun în orice fel de pericol. Toată lumea își încheia conversațiile cu „Ai grijă de tine".

to me" turned into "What if it happens to my mother? What if it happens to my grandmother?" We are being careful, we really are. *But what if...?* And then here we go again, spiralling down into that familiar rabbit hole. Hospital beds, tubes, heavy breathing, anonymity, prayers, pain and the smell of sanitizer on everything, that sour smell that gets into my nostrils and stays there for days. I can never stand it. Take me to the hospital and I am almost dead before I even enter the waiting room. So... no, I have no right to complain that I am in self-isolation right now, in my own home. I can breathe, and so can those who matter to me. For now, that's enough to keep me hoping.

When all this started in China, it felt like I was watching the news from another planet. "That's so far away," I thought. "It can't get here. It's impossible." But then the number of cases grew, and the virus started to spread. "It can't get here. It's impossible." Suddenly, there was a rumour that someone in the neighbouring village had it. Then, an acquaintance of mine had to stay in quarantine for fourteen days because someone at her job had it. Then a good friend of mine, who's a doctor, called me and promised to beat the devil out of me if I dared go out and put myself in any kind of danger. Everyone ended their

Nu m-am simțit niciodată așa iubită, și totuși nu m-am simțit niciodată așa de vulnerabilă. Și ăsta-i doar vârful icebergului—pentru mine și pentru mulți alții care, de obicei, despică firul în patru. O să fiu martoră la moartea cuiva drag? O să mor *eu*? Întrebările astea nu mă lasă-n pace, orice aș face. Îmi zumzăie pe fundalul minții, atât de enervante și de rezistente. Nu dispar cu vin sau bomboane sau cu un spectacol de operă transmis live din două în două seri. E drăguț să mai vorbești cu tine însăți, dar nu în circumstanțele astea, nu cât timp n-ai nicio idee dacă o să trăiești Apocalipsa. Și voiai atât de mult să le povestești nepoților de pandemia din 2020...

Mâine dimineață îmi iau viața înapoi, îmi iau planurile și trupul. Pot în sfârșit să mă urc în autobuz fără să-mi zboare inima din piept de teamă, pot să-mi iau prietenii în brațe, pot să călătoresc iar. Visez oceanul în fiecare noapte. Scriu despre el, dar asta e tot ce pot să fac. Numai atât pot să mă apropii. Dar pot să aștept. Cu toții putem să așteptăm, fiindcă, sincer, nu prea avem ce altceva să facem. Cine e-n stare să renunțe? Învățați-mă și pe mine. Câte o zi pe rând, același principiu pe care-l urmăm în vremuri de anxietate sau depresie. Am mai auzit-o. Dar cum? Cum să-ți programezi creierul să nu se

conversations with “Take care of yourself”.

I’ve never felt so loved, and yet I’ve never felt so vulnerable. And it’s just the tip of the iceberg—for me and for many people who usually overthink. Will I witness the death of anyone dear to me? Will *I* be the one to die? These questions never leave me alone, whatever I do. They’re humming in the background of my mind, so annoying and so resilient. They don’t go away with wine or bonbons or some live-streaming opera-house every other evening. It’s nice to be able to catch up with your own self, but not under these circumstances, not while you have no idea whether you’ll get to experience the Apocalypse. And you wanted so badly to tell your grandchildren about the 2020 pandemic...

Tomorrow morning, I’ll take back my life, my plans, my body. I can finally get on the bus without my heart going crazy with fear, I can hug my friends, I can travel again. I’ve been dreaming of the ocean almost every night. I’ve been writing about it, but that’s the most I can do. That’s the closest I can get. But I can wait. We can all wait, because honestly there’s not much else to do. Who’s able to let go? Teach me how. One day at a time, the same principle that we follow during times of anxiety or depression. I’ve heard it before. But how? How can you program your brain to stop thinking about what happens tomorrow, the day

mai gândească la ce se va întâmpla mâine, poimâine, luna viitoare? Asta-mi face mie virusul. Mă învață să renunț la ce nu pot controla. Tot ce pot face e să aștept.

Pentru unii dintre noi, timpul de așteptare trece repede. Sunt norocoasă că locuiesc la țară, unde e mereu câte ceva de făcut. Am numai trei vecini și sunt oameni simpatici și liniștiți. Restul peisajului e doar un câmp care devine mlaștină când plouă. Avem guguștiuci, rândunele, broaște, bufnițe și șerpi. Nu-i nici Se vede că nu mai are de mine e biserica satului, cimitirul și o casă funerară. Multe lucruri care să-mi amintească de cât de fragili suntem. Și totuși, nu mi se pare că mă pot obișnui cu ideea.

Ce e și mai rău e că, zilele astea, toată lumea vorbește despre politică de parcă ar fi singura noastră barcă de salvare. Nu e. De fapt, e exact opusul: pietroaie în buzunare care ne trag și mai adânc în ape negre. Incompetența, lăcomia și lipsa umanității îi fac pe unii dintre noi să se urce pe cadavre și să predice ca să iasă din jocul ăsta numit „pe cine pică vina?" Asta mă sperie mai rău decât virusul. Suntem nesăbuiți și nesimțiți și insensibili. Tocmai am aflat că virusul e acum și în Siria, și nu există cuvinte care să exprime ce furioasă sunt că ființa supremă, oricare ar fi ea—prefer să-i zic „Dumnezeu"—lasă asta să se

after tomorrow, next month? This is what the virus is doing to me. Teaching me how to let go of what I cannot control. All I can do is wait.

For some of us, the waiting time passes by quickly. I've been lucky enough to live in the countryside, where you always have something to do. I only have three neighbours, and they're all really nice and quiet people. The rest of the scenery is just a field that turns into a swamp when it rains. We have collared doves, pheasants, swallows, frogs, owls and snakes. It's never boring out here. Across the street, there's the local church, the cemetery and a funeral home. Lots of things that remind me of how fragile we are. And yet it seems I still can't get used to the idea.

What's even worse is that these days, everybody is talking about politics as if it were the only lifeboat that we had. It's not. Actually, it's the exact opposite: stones in our pockets, they pull us down deeper into black waters. Incompetence, greed, lack of humanity make some of us climb on top of dead bodies and preach our way out of this "who's the one to blame" game. That scares me even more than the virus itself. We're reckless and careless and insensitive. I've just learnt that the virus is now in Syria, and there are no words that can express how furious I am that the supreme being, whoever that may be—I'd rather call it "God"—allows this to happen. But I

întâmple. Dar bănuiesc că nu-i treaba mea să hotărăsc... La un post de știri, un politician discută situația cu un reporter prin Skype.

—Știți ce înseamnă asta? îl întreabă femeia, cu un zâmbet care n-are ce căuta *în vecii vecilor* pe fața ta când vorbești despre durerea altor oameni.

—Păi, cred că da. Înseamnă c-o să moară mulți copii și mulți bătrâni. Oricum, n-au nici mâncare, nici adăpost și nici ajutor medical, răspunde domnu', la fel de inexpresiv, jucându-se cu butonii aurii de la mâneci. Un burtos sătul, ale cărui interese false le-am mai văzut cu toții. Un impostor.

N-a tresărit. N-a clipit. A scuipat cuvintele cu ușurință, apoi reporterul a continuat să vorbească despre o celebritate care se izolează în casa ei de patruzeci și două de milioane de dolari. Siria dispăruse. Discutau despre ce fac celebritățile în fiecare zi și cum sunt ele în siguranță, bronzându-se pe puntea iahturilor lor private. Și Siria? Gata cu asta? Nici măcar cel mai mic semn de compasiune? Te rog, înțelege că n-am cum să *nu* fiu furioasă.

Un prieten mi-a spus zilele trecute că merităm tot ce ni se întâmplă. Mi-am dat ochii peste cap (pe Skype, normal, fiindcă distanțarea socială e obligatorie) și i-am spus că exagerează.

guess it's not my place to decide... On a news channel, a politician is discussing this with a reporter via Skype.

"Do you know what that means?" the woman asks him, with a smile that should *never ever* be on your face when you talk about other people's pain.

"Well, I guess I do. It means that lots of children and old people are going to die. They have no food or shelter or medical help, anyway," he replies, just as emotionless, playing with the gold cuff-links on his sleeves. A big-bellied food-filled man whose fake interest we've all seen before. An impostor.

He didn't flinch. He didn't blink. He spat those words out with ease, as the reporter talked about some celebrities self-isolating in their forty-two-million-dollar house. Syria had vanished. They were now discussing what celebrities do every day, and how they stay safe, sunbathing on the deck of their private yachts. And Syria? No more of that? Not even the smallest sign of compassion? Please, understand that I cannot *not* be furious.

A friend of mine told me the other day that we deserve all that is happening to us. I rolled my eyes at him (via Skype, of course, because social distancing is a must) and told him he was overreacting.

—Eh, hai, că nu vorbești serios. Nu ești deloc îngrijorat?

—Ba da, mi-a zis el, dar asta nu schimbă faptul că ne-am făcut-o cu mâna noastră. Au existat atâtea semne! Au fost cutremure, erupții vulcanice, războaie... Noi ne-am continuat ziua bine-mersi și ne-am făcut că nu există nimic. Cât crezi că ne mai suportă planeta asta?

Am tăcut. Știam că are dreptate, dar situația trebuia să fie mai complexă decât atât. Cumva, eram surprinsă că acțiunile noastre chiar *au* consecințe. Ca să vezi! În mod absurd, am crezut că putem să facem orice și să nu trebuiască să plătim niciodată. Teorie conspiraționistă sau nu, război biochimic sau nu, Mama Natură răzbunându-se pe noi sau nu, ne-am făcut-o cu mâna noastră și acum ne prefacem surprinși. Nimic nou. Omul e la fel de la începutul timpului. Și nici psihicul lui nu s-a schimbat foarte mult.

Asta e perversitatea noului virus: faptul că lucrează împotriva naturii noastre de a ne înconjura cu oameni. Pentru unii, asta-i partea cea mai grea. Să te duci până la ai tăi—*dacă* te mai duci—și să-i vezi numai din cadrul ușii. E crunt s-o vezi pe mama ta cum plânge sau pe tatăl tău cum își frământă mâinile. Eu îi am lângă mine. Dar sunt tineri care stau departe de familiile lor ca să nu riște nimic. E o încercare grea.

"Oh, come on! You can't be serious. Aren't you even a bit worried?"

"I am," he said. "But that doesn't change the fact that we brought this on ourselves. There were so many signs! Earthquakes, volcano eruptions, wars... We just went on about our day and pretended they didn't exist. How long do you think this planet will put up with us?"

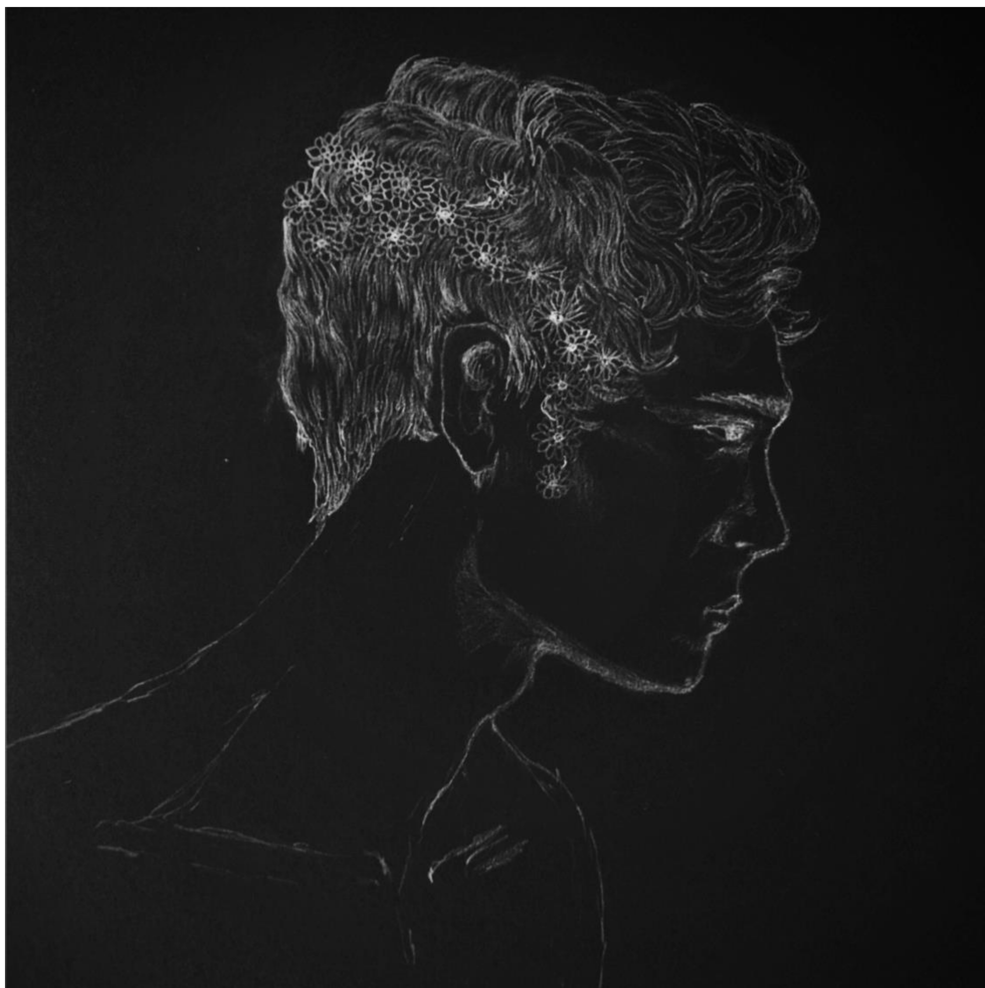
I paused. I knew he was right, but there had to be more to it. Somehow, I was surprised that our actions really *do* have consequences. What do you know! Absurdly, I thought we could do anything and never have to pay for it. Conspiracy theory or not, biochemical war or not, Momma Earth taking her revenge on us or not, we had it coming, and now we're acting surprised. Nothing new. Man is the same since the beginning of time. And his psyche hasn't changed much, either.

That's why this new virus is so perverse: it works against our nature, which is to surround ourselves with people. For some, this is the most difficult part. To go to your parents' house—*if* you go at all—and to only be able to see them standing at the door. It's cruel to see your mother cry, or your father wring his hands. I have them by my side. But there are young people who live far away from their families because they don't want to take any chances.

Mă gândesc ce frică o să ne fie să ne luăm în brațe când toate astea se vor termina.

That is really hard.

I'm wondering how afraid we'll be to hug one another when all this is over.

Florentina-Iulia Brînzan

Adormeam cu gândul „Vreau acasă”.

Aș fi vrut să încep cu numărul zilelor de izolare, însă ar trebui să mă apuc să le calculez, iar matematica îmi aduce aminte de traumele trăite în liceu și școala generală.

Au trecut multe zile de când nu am mai ieșit afară și uneori încerc să îmi dau seama dacă chiar simt că nu mai rezist în casă, sau mi-au indus starea asta toți oamenii cu care vorbesc sau postările pe care le văd pe net.

Nu pot să spun că viața mea a fost teribil dată peste cap de restricțiile impuse. Aveam o rutină destul de simplă până la începutul anului 2020. Mergeam la birou de două ori pe săptămână, uneori chiar o singură dată, lucrând de acasă în celelalte zile, din când în când mai dădeam o fugă până în mall să pierd vremea prin magazine fără să am nevoie de ceva neapărat, câte o ieșire cu fetele din Joi în Paști, iar restul timpului îl petreceam în casă, ajungeam chiar și la trei-patru zile consecutive fără să ies. Parcă mă pregăteam...

Însă, de la începerea anului nou, lucrurile s-au schimbat, pentru o perioada. Am început anul departe de casă, în Ucraina, înconjurată de mulți oameni. De mulți ani nu mai petrecusem

I went to sleep thinking “I want to go home”.

I wanted to start with the number of days spent in isolation, but for that I’d have to do math, and that reminds me of the traumas experienced in high school and middle school.

Many days have passed since I last went out, and sometimes I don’t really know if I can’t take it any more, or the people I talk to make me feel that way, or the posts I see on the internet.

I can’t say that my life was extremely affected by the imposed restrictions. I had a pretty simple routine before the beginning of 2020. I used to go to the office twice a week, sometimes even once a week, working from home on the other days, from time to time going to the mall to see the shops, even though I didn’t need anything in particular, an occasional outings with the girls. I would spend my time at home, not going outside for even three-four days in a row. I wonder if I was preparing...

But somehow, from the beginning of the year, things changed, for a while. I started the year far away from home, in Ukraine, surrounded by lots of people. For years I haven’t

revelionul cu mai mult de două-trei persoane.

După ce am revenit în București, au început să se lege tot mai multe planuri, ieșiri la teatru, întâlniri cu colegii de la birou, reconectarea cu vechi prieteni, ba chiar am avut în sfârșit curajul de a pleca singură într-o călătorie.

Prima mea călătorie singură. Am vrut să fie într-o țară pe care nu o vizitasem încă. Unde oare? Chiar în Italia. Era de mult pe listă și parcă simțisem că dacă nu o fac atunci, nu voi mai putea în viitorul apropiat.

Am zburat înapoi din Bologna la București pe 13 Februarie, iar două zile mai târziu urmau să fie confirmate primele trei cazuri de Coronavirus din Italia. Începea nebunia. Încă nu conștientizam ce înseamnă acest virus și nici nu îmi puteam imagina că va ajunge să ne afecteze și să ne schimbe viețile în felul acesta.

În scurt timp am revenit la rutina cunoscută dinainte de anul nou.

Miercuri, 8 Aprilie

M-am plictisit atât de tare încât deși am zis că nu am să număr zilele de carantină, m-am declarat înfrântă și le-am numărat.

31 de zile. După săpături îndelungate am ajuns la concluzia că prima zi de auto-izolare a fost 9 Martie.

spent New Year's Eve with more than two or three people.

After I came back to Bucharest, more and more plans started to connect, outings to the theatre, get-togethers with co-workers, reconnecting with old friends. I even had the guts to go on a solo trip.

My first ever solo trip. I wanted it to be in a country I hadn't visited before. Guess where. No other than Italy. It had been on my list for a long time and I felt that if I didn't go soon, I wouldn't be able to do it in the near future.

I flew back from Bologna to Bucharest on February 13th, and two days later the first three Coronavirus cases were confirmed in Italy. The madness was beginning. I wasn't yet aware of what this virus meant, and I couldn't even imagine that it would affect and change our lives like this.

Shortly I came back to what used to be my routine before the new year.

Wednesday, April 8th

I am so bored that even though I said I wouldn't count the days of confinement, I gave in and counted them.

31 days. The first day of self-isolation was March 9th. It took me a while to remember. A month ago,

Maine împlinesc o lună. Nu simt nevoia să sărbătoresc.

Joi, 9 Aprilie

Fiecare zi e la fel și în același timp diferită. În timp ce toată lumea își dorește să iasă din casă, eu îmi doresc să plec la mine acasă. Nu mă înțelegeți greșit, acum că vremea e atât de frumoasă, aș vrea și să ies să mă plimb prin parc, să mă întorc la Roșiori și să-mi văd părinții în realitate, nu doar prin ecranul telefonului, să ies în oraș cu prietenii. Dar, realizez că nu e posibil și acum trăiesc o altă dramă.

În urmă cu aproape trei săptămâni, fix înainte să fie declarată starea de urgență, am plecat din București cu fratele meu să ne izolăm la o cabană, aproape de Siret, cu alți doi prieteni, de asemenea frate și soră.

Eram destul de hotărâtă să rămân singură acasă, așa cum fratele meu era hotărât să plece cu sau fără mine. Nu mi se părea o idee prea bună să plec la drum în situația asta, dar cumva m-am răzgândit înainte de plecare. Ce se poate întâmpla? Am fost în auto-izolare până acum, știam că nu pot pune pe cineva în pericol. Prietenii au stat și ei izolați și am fi mers undeva într-un sătuc, ei bine, tot izolat. În ceea ce privea siguranța totul suna bine.

Am pornit cu planul ca într-o săptămână să fim înapoi în București.

tomorrow. I don't feel like celebrating.

Thursday, April 9th

Every day is the same and yet each one is different. While everyone wants to get out of the house, I want to go to my home. Don't get me wrong, now that the weather is so nice, I wish I could take a walk through the park, go back to Roșiori and see my parents in person, not just as an image on my telephone, go out with friends. But I realise that it's not possible, and now I'm living another drama.

Around three weeks ago, right before the state of emergency was declared, I left Bucharest with my brother, to isolate ourselves in a cottage, near the Siret, with two other friends, also brother and sister.

I was quite determined to stay home alone. My brother was determined to leave with or without me. It didn't seem like a good idea to me to hit the road under such circumstances, but, somehow, I changed my mind right before he was about to leave. What could happen? I had been in self-isolation, I knew I wouldn't put anyone in danger. Our friends had also been in self-isolation, and we would go to a village somewhere, well, isolated. It looked safe enough.

When we left, our plan was to go back to Bucharest in a week.

Ei bine, după săptămâna petrecută la cabană, ne-am mutat acasă la acești prieteni, la Siret, fix în capătul celălalt al țării. Credeam că poate plecăm ziua următoare la București. Treceau zilele și adormeam cu gândul „Vreau acasă" și mă trezeam cu speranța că poate asta e ziua în care fratele meu îmi va spune „Azi plecăm".

Au trecut două săptămâni de atunci.

Parcă sunt într-un film inspirat de *Inception*, cel cu Leonardo DiCaprio, izolată în izolare.

Vineri, 10 Aprilie

Astăzi am ieșit din casă pentru prima dată după 12 zile. Pe atunci era încă zăpadă pe jos iar azi muream de cald într-un hanorac.

Prietenii noștri sunt catolici așa că peste două zile vom sărbători Paștele lor și ziua de Florii pentru noi, fiind chiar ziua mea de nume. E un sentiment ciudat.

E plăcut să ai oameni cu tine în situația asta, când majoritatea se plâng de singurătate. Ca să treacă timpul mai ușor, mai jucăm un Catan, cărți sau ne uităm la filme, nu pot spune că nu e plăcut, dar pentru mine este mult mai important să mă simt confortabil. Nu sunt în casa mea, sunt un musafir.

Well, after the week spent at the cottage, we moved to these friends' house, on the Siret—practically, the other side of the country. I thought that maybe we would leave for Bucharest the next day. The days were going by, and I went to sleep thinking "I want to go home", waking up with the hope that maybe that would be the day my brother would say "We're leaving today".

It's been two weeks now.

It feels like a movie inspired by *Inception*, the one with Leonardo DiCaprio, isolated in isolation.

Friday, April 10th

Today I went outside for the first time after 12 days. When we came here, there was still snow on the ground, and today my hoodie was too warm for me.

Our friends are Catholic, so in two days we'll celebrate their Easter and our Palm Sunday. It will also be my name day. What a strange feeling.

It's nice to have people around you in this situation, when most people are complaining they are alone. To make time pass by faster, we play Catan, cards, or we watch movies. I can't say it's not nice, but for me it's more important if I can feel comfortable. This isn't my home, I'm a guest.

Apartamentul în care locuim este micuț, două camere iar bucătăria este deschisă. Acela este locul în care eu îmi încep munca de dimineață, ca să nu trezesc pe nimeni.

Epidemia nu mi-a afectat locul de muncă, ba chiar suntem mai solicitați decât de obicei și în fiecare dimineață avem ședințe cu echipa. Atunci începe stresul, ședința începe fix când lumea începe să se trezească și apare gălăgia în casă.

O plăcere.

Uneori îmi amintesc de puzzle-ul pe care l-am lăsat aproape terminat pe măsuța din sufragerie. Primul meu puzzle: am spus că dacă tot urmează să stăm o perioadă în casă, să-mi fac de lucru, poate să descopăr hobby-uri noi.

Intenționam ca după terminarea puzzle-ului să-mi comand un kit de pictură pe numere, pentru oameni antitalent sau care poate nu știu cum să înceapă. Este un model deja conturat, cu fiecare culoare numerotată, și tot ce trebuie să faci este să umpli golurile cu culorile indicate. Se pare că trebuie să mai aștepte acest plan, ca toate celelalte.

Aștept să citesc paginile astea după ce trece toată perioada asta și să gândesc „Doamne, ce nebunie! Mă bucur că eu, familia și prietenii mei suntem în regulă și că am trecut peste asta cu bine."

The apartment we live in is rather small: two rooms and the kitchen is open. That's the place where I start my work in the morning, so I don't wake anyone up.

The epidemic didn't affect my job, we actually have more work than usual, and every morning we have team meetings. That's when the stress begins, the meeting starts right when the others are waking up and begin making noise.

Quite disagreeable.

Sometimes I think of the puzzle I left almost finished on the living room table. My first puzzle: I thought that, since we were about to spend a while inside, I should keep myself busy, maybe discover new hobbies.

After finishing the puzzle, I was planning to order a numbered painting kit, for untalented people, or maybe those that don't know where to start. The game has a pattern, with each colour numbered, and all you need to do is fill in the blanks with the specified number. This plan has to wait, just like the others.

I'm looking forward to the moment when I can read these pages, when it's all over, and think "God, what madness! I'm glad that me, my family and friends are all right and that we made it through this."

Andreea Chiru

Important este ca din orice lucru pe care îl consideri negativ, măcar să încerci să scoți ceva bun, și să înțelegi de ce se întâmplă.

Din momentul în care m-a prins din urmă această criză, nebunie, acest haos sau cum dorești tu să-l numești, am permanent senzația că timpul se scurge altfel, iar lumea se mișcă diferit. Primele două săptămâni de stat în casă au fost un coșmar, iar apoi am început să apreciez situația în care mă aflu, dar revin la asta puțin mai târziu, dacă reziști să citești până ajung acolo.

În orice caz, în prezent simt că totul în jurul meu se mișcă pe repede înainte, iar eu am încetinit. Probabil de aceea am când să analizez ce se întâmplă. Prin asta nu mă refer că sunt zilnic la curent cu ultimele știri: nu vreau să știu mai mult decât e nevoie. Sunt mai preocupată să observ cum se schimbă oamenii în astfel de situații. Întotdeauna momentele de presiune vor scoate la iveală cum sunt oamenii de fapt, ceea ce mie mi se pare amuzant. De aceea, cu riscul de a spune ceva deplasat, această pandemie pare a fi o glumă de la Mama Natură pe seama oamenilor. E un umor cam negru, ce-i drept, dar te-ai gândit vreodată de câte ori tratăm

The important thing is to at least try to get something good out of negative experiences and to understand why all this is happening.

Ever since this crisis, craziness, chaos or whatever you want to name it, caught up with me, I have this feeling that time goes by differently and the world moves in a different way. The first two weeks of staying inside the house were a nightmare, and then, somehow I started to appreciate the situation I find myself in, but I'll come back to that later, if you manage to keep on reading until then.

Anyway, at this moment I somehow feel like everything around me is moving on fast forward, and I have slowed down. That's probably the reason I have time to analyse what is happening. By that I don't mean to say that I'm up to date with the latest news: honestly, I don't want to know more than I need to. I try to observe how people change in situations like this. Difficult moments will always reveal who people actually are: that keeps me alert. That's why, with the risk of saying something inappropriate, I think this pandemic is a prank Mother Nature plays on people. Dark humour, but have you ever thought how many times we treat nature as a joke and find it natural?

noi natura ca pe o glumă și numim asta ceva normal? Iar dacă nu ai înțeles ce vreau să spun prin natură, mă refer la tot ce trăiește în jurul tău, de la gândacul ăla dezgustător care îți invadează bucătăria și pe care îl anihilezi fără să clipești, la cățelul încă pui pe care îl lași aruncat undeva departe de casă, ca să nu știe să se întoarcă, că doar, na, viața lui nu e destul de importantă pentru tine, până la oamenii ăia de la McDonald's care îți strâng ție resturile de la masă că „asta e treaba lor", iar tu nu ai diploma acreditată necesară pentru a-ți duce propriul jeg la gunoi. Să nu crezi cumva că eu nu am avut momente în care am tratat cu lipsă de respect ceea ce mă înconjoară, nici eu nu m-am născut perfectă, și în momentul de față gluma e și pe seama mea. Important este ca, din orice lucru pe care îl consideri negativ, măcar să încerci să scoți ceva bun, și să înțelegi de ce se întâmplă.

By nature, I mean everything that lives, starting with that disgusting bug that invades your kitchen, and which you annihilate without blinking, and that puppy you throw somewhere far away from the house, so it won't find its way back, because, well, you know, its life is not important to you, and up to those people working at McDonald's who clean up your leftovers from the table because "that's their job", and it is below you to take your own filth to the trash. I made my own mistakes, in that respect. I wasn't born perfect, and right now this joke is on me as well. The important thing is to at least try to get something good out of negative experiences and to understand why all this is happening.

Dacă am fost prea specifică și adevărul doare, să știi că nu îmi cer scuze. Am dat doar trei exemple și încă unele delicate, dacă mă întrebi pe mine, pentru că ce se întâmplă cu adevărat în lume depășește cu mult ce am spus eu—pandemia și faptul că e necesar să stai în casă. Am vrut doar să îți explic de ce cred eu că vina e doar a noastră că ni se întâmplă ce ni se întâmplă. Totodată, chiar dacă am comparat-o cu o glumă, sper că ai

I may have been too specific and truth hurts, but I'm not feeling sorry. I only gave three examples, and some delicate ones, if you ask me, because what is really happening out there in the world is way beyond what I've just said—this pandemic and the fact that it is necessary for you to stay inside the house. I just wanted to explain to you why I think it's our fault we get what we get. However, even though I compared this to a prank, I hope you understand

înțeles aluzia și că, totuși, treaba e serioasă.

Nu știu dacă ai observat, dar, de obicei, în vreme de criză, oamenii au tendința să scoată tot ce este mai rău din ei. Nu cred că e nevoie să menționez cum oamenii au început să se comporte ca niște animale dezorientate, proaspăt scăpate de la zoo, pentru că și tu, și eu, și toată lumea știm foarte bine situația. Dar am vorbit destul despre lume în general, ar trebui să îți povestesc despre experiența mea, așa că, după ce ți-am creat un tablou întunecat despre umanitate, hai să îți spun cum a început noua mea viață minunată în vreme de pandemie.

Să ne întoarcem puțin prin ianuarie 2020. Undeva pe acolo m-am ales cu o bronșită nasoală, pe care nu numai că nu am tratat-o corect, dar am făcut un milion de chestii neadecvate, care au agravat-o. Aveam o tuse cel puțin oribilă, dar, din fericire, eram și în concediu. Concediu pe care îl așteptam de ceva vreme, așa că fix de un tratament corect nu-mi ardea mie. Voiam doar să îmi văd de examene și în timpul rămas s-o țin tot într-o petrecere. În fine, cumva cu pastilele, ceaiuri și miere, după vreo trei săptămâni, am scăpat de tuse și eram ok. Dar, cum eu sunt super norocoasă din fire, cu vreo săptămână înainte de carantină, tusea mi-a revenit. În perioada asta, lumea deja era destul

that I never doubt for a minute that this thing is actually serious.

I don't know if you have noticed, but usually in times of crisis people tend to show their worst side. I don't think there is any need for me to say that people are acting like confused animals that just escaped from the zoo, because everyone is familiar with the situation. Anyway, enough about the world. I should tell you about my own experience. I created this dark picture of humanity, and now let me tell you about my new wonderful life in pandemic times.

Let's go back to January 2020. Around that time, I got this nasty bronchitis that I didn't treat correctly; actually, I did a million inappropriate things that made it worse. I had this horrible cough, to say the least of it, but guess what, I also had time off work. I had been waiting for time off for some time now, so a proper treatment wasn't on my list. I just wanted to finish my exams, and for the rest of the time party all night long. Anyway, with pills, tea and honey, in about three weeks I got rid of the cough and felt ok. But, since I was born super lucky, about one week before the quarantine, my cough returned. During that time, people were already pretty panicked, cautious, chaotic, crazy, you name it. Now please picture me on

de panicată, precaută, haotică, nebună și cum mai vrei tu. Acum, te rog imaginează-ți cum eram în autobuz în drum spre muncă, încercând să nu tușesc, ca să nu atrag atenția și privirile oamenilor asupra mea. De ce nu am stat acasă, întrebi tu? Pentru că oricât am încercat să explic că nu mă simt bine, celor de la muncă nu prea le păsa. Nu le păsa încă. Poate că părea ciudat, într-adevăr: tocmai ce îmi dădusem demisia, abia așteptam să se termine preavizul și brusc, wow, m-am și îmbolnăvit și nu am cum să vin la muncă. Ceva nu era în regulă. La un moment dat, am încercat să explic că tusea mea nu prea se potrivește cu uniforma, mai ales pentru că trebuie să lucrez de aproape cu clienții, că nu mă sustrag de la muncă, mai ales că am venit de atâtea ori când îmi era extrem de rău, (da, mă îmbolnăvesc des, ți-am zis că sunt norocoasă din fire), dar nimeni nu o să vadă bine o angajată care tușește în timp ce COVIDuț bagă spaima în oameni. Vrei să știi ce răspuns am primit? A fost un răspuns aproape poetic: *„Poți să îți pui mască.”*

Într-o notă pozitivă, da, m-au scutit trei zile de la muncă, să mă fac bine. Totuși, cineva a uitat să îmi spună că e ok să stau acasă. Așa că, iată-mă, într-o zi frumoasă de duminică, cum m-am prezentat la muncă, unde colegele mele m-au întâmpinat cu: „Dar tu ce cauți aici?”

the bus on my way to work, trying not to cough, lest everyone should be scared and stare at me. Why didn't I just stay home, you ask? Because no matter how much I tried to explain to the people at work that I was not feeling well, they didn't really care. Not yet. It's true, maybe it seemed a little odd. I had just given notice, I was waiting for the legal moment when I could quit, and suddenly, wow, I got sick and couldn't go to work. Something didn't add up. At some point, I tried to explain that my cough didn't go well with the uniform, especially because I had to work close to the customers, that I was not trying to get away from work, mostly because I had shown up countless times when I didn't feel well at all, (yes I get sick a lot, told you I was born lucky), but no one is going to have a good opinion on an employee who coughs while COVID scares the hell out of people. Do you want to know the answer I got? It was almost poetic: '*You can wear a mask.*'

On a positive note, yes, they allowed me to stay home for three days, in order to get better. However, someone forgot to tell me it was ok to stay home. So, here I am, on a beautiful Sunday, showing up at work, where my colleagues greeted me with: "What are you doing here?" They had been

Ca să înțelegi mai bine, ele au fost anunțate că Andreea nu vine duminică, luni, marți, iar Andreea a fost anunțată că nu vine luni și marți (în caz de neclaritate, da, era program de lucru și în weekend). Scuza pentru care nu am fost anunțată va părea prea incredibilă ca să fie adevărată, așa că voi trece mai departe. Oricum am plecat acasă o oră mai târziu, după ce superioara mea nu mi-a răspuns la telefon sau la mesaje, am decis că ce-o fi, o fi, plec. Eram bolnavă, indignată, simțindu-mă nașpa, și cu câteva ore irosite degeaba, când aș fi putut să dorm. Nu că ar fi fost prima dată când mi se provocau astfel de sentimente la muncă, deci să zicem că eram obișnuită, și mă bucuram să merg acasă, unde puteam să zac în pat cu Netflix și ceai de lămâie.

Aș vrea să menționez, totuși, că, deși poate nu pare, această mică întâmplare are legătură cu situația actuală, dar trebuia să povestesc mai întâi asta ca să pot să fac legătura cu ce avea să se întâmple mai târziu. În orice caz, după acest episod, starea mea de sănătate nu se îmbunătățea deloc, așa că am decis să merg la un control. Din cauza nebuniei care se desfășura, nu m-am simțit prea confortabil să merg undeva în București. Nu că m-aș simți vreodată confortabil lângă doctori, spitale sau miros de spirt. Deci am decis să dau o fugă până la mine în oraș (unde aveam să stau următoarele

announced that Andreea wouldn't be coming to work on Sunday, Monday and Tuesday, and Andreea was announced that she was free Monday and Tuesday (in case it's unclear, yes working schedule implied weekends as well). The excuse for not being announced will seem too incredible to be real, so I'll be moving on now. Anyway, one hour after my superior didn't answer any of my calls or messages, I decided that I didn't care, I was leaving. I was sick, outraged, feeling awful and with a few hours wasted in vain, when I could have been sleeping. It was not the first time I had had this feeling about work, so let's say I was used to it, and now I was just glad to be going home, where I could lie in bed with Netflix and lemon tea.

I would like to mention, though, that, even if it doesn't look like it, this story is connected to the current situation, but I had to tell you this first, so I can link it to what is going to happen later. Anyway, after this episode, my health wasn't getting any better, so I decided to have a check-up. Because of the madness all around, I wasn't very comfortable with doing that in Bucharest. I don't like doctors, hospitals or the smell of alcohol. So, I decided to take a quick trip to my hometown (where I was going to stay for the next few weeks, but I didn't know that yet) and pay a visit to my family doctor.

săptămâni, dar eu nu știam asta încă) și să-i fac o vizită medicului de familie.

Vineri dimineață, eu, ca o floricică delicată, eram gata să plec spre gară. M-am gândit să evit pe cât posibil contactul cu alți oameni, așa că mi-am dat comandă de un Uber. Șoferul meu era pe drum și ajungea în 10 minute. A durat puțin până când cineva mi-a luat comanda. Situația nu era tocmai roz; oamenii evitau să iasă din casă, deci probabil nu erau prea mulți șoferi disponibili, dar, crede-mă, ăsta era un șofer care mai bine rămânea acasă. Eu, oricât de calmă încercam să par, undeva în interior eram doar un copil panicat, care trebuia să plece spre alt oraș, pe timp de pandemie, înarmată cu o tuse și o măscuță. Cobor în fața blocului. Șoferul meu ajunge. Încetinește. Mă vede cu măscuță. Deschide geamul mașinii și întreabă: „Sunteți răcită?" Am ezitat un moment, dar am preferat să spun adevărul, decât să-l pun într-o situație inconfortabilă atunci când, probabil, m-ar fi apucat tusea undeva pe drum și el m-ar fi dat jos din mașină, așa că i-am spus: „Hmm, da, puțiiin." Deja agitat, mi-a spus că îi pare rău, dar nu mă poate lua în mașină. În următorul moment, am trecut de la puțin panicată la nu știu dacă ajung întreagă la mama acasă. În capul meu era redată conversația pe care am avut-o cu tatăl meu la telefon în urmă cu câteva zile. Prin

On Friday morning, I was ready to go to the train station. I wanted to avoid having contact with other people as much as possible, so I ordered an Uber. My driver was on the way and would arrive in 10 minutes. It had taken a while until someone had taken my order. The situation wasn't the best; people were avoiding to get out of the house, so probably there were not too many available drivers, but, trust me, it would have been better if this particular driver had stayed at home. I tried to look calm, but I was just a freaked-out kid who had to travel to another city, during pandemics, armed with a cough and a mask. I was waiting in front of the building. My driver arrived. Slowed down. Saw me wearing my little mask. Lowered the car window and asked: "Are you having a cold?" I hesitated for a moment, but I preferred to tell the truth than scare him to death when I possibly started coughing somewhere along the road and he kicked me out of the car, so I said: "Hmm, yeah, a liiittle." He was already anxious: he said he was sorry but he couldn't take me in his car. Next thing, I went from a little bit panicked to I don't know if I'm going to make it home to my mom in one piece. I had had a conversation with my dad on the phone just a few days before. By conversation I mean that my dad called me in the morning, before work, to yell

conversație vreau să zic tata, care m-a sunat dimineața înainte să plec la muncă, să țipe la mine că nu sunt sănătoasă la cap pentru că plec la muncă, că lumea e panicată și haotică și poate mă bate cineva în autobuz când va auzi că tușesc. Acum eu mă regăseam în următoarea situație: îmi era teamă să fac altă comandă, îmi era teamă și să iau autobuzul, și eram destul de convinsă că nu am cum să o iau la pas din Drumul Taberei până la gară.

Am decis să iau autobuzul. Bineînțeles, în toată prostia mea glorioasă, am uitat de aplicația de Uber așa că, după ce șoferul acesta mi-a anulat cursa, automat a fost făcută alta, și nu am realizat până când alt șofer a luat comanda și a ajuns la destinație. Eu eram deja în autobuz și am fost taxată oricum pentru deranjul șoferului atunci când a trebuit să anulez. Ziua abia începuse, era în jur de ora 8, și așteptam cu nerăbdare să văd ce lucruri minunate aveau să se mai întâmple. Pe scurt, am ajuns cu bine la gară, trenul era destul de nepopulat, și n-am avut parte de surprize neplăcute până când am ajuns la destinație.

M-am dus la medicul de familie, care mi-a spus că am bronșită, mi-a prescris un cocktail de pastile și mi-a dat concediu medical. Avusesem o dimineață agitată, eram obosită și voiam doar să dorm. În mod normal,

at me that I was out of my mind to go to work, that people were freaked out and chaotic and probably someone would beat me up when they heard me coughing. Now I found myself in this situation: I was afraid to make another order, I was afraid to take the bus, and I was pretty sure I couldn't walk from Drumul Taberei to the train station.

I decided to take the bus. Of course, in my glorious stupidity, I forgot about my Uber application, so after the first driver cancelled my trip, another call was made automatically, and I didn't realise it until another driver took the order and arrived at the destination. I was already on the bus, and had to pay for the inconvenience when I cancelled. The day just started, it was 8 AM, and I couldn't wait to see what other wonderful things were about to happen. To cut a long story short, I made it to the train station, the train was pretty empty, and I didn't get any unpleasant surprises until I arrived at the destination.

I went to my family doctor, who told me I had bronchitis, prescribed me a cocktail of pills, and put me on medical leave. I had a restless morning, I was tired, and I just wanted to sleep. Normally, the next day I was supposed

a doua zi ar fi trebuit să merg la muncă, așa că mi-am anunțat managera despre situația mea și cum nu voi veni să lucrez. I-am explicat ce problemă am, ceea ce, abia acum începea să-i îngrijoreze pe angajatorii mei. Toată lumea s-a panicat abia după vreo două săptămâni. Le-am spus că tocmai ce am venit de la medic și nu, nu am fost infectată, am doar o bronșită, îmi e rău, și vreau să ajung în pat. În schimb, timp de o oră am primit mesaje și apeluri în care mă rugau să sun la numărul de urgență, pentru ca cineva să poată confirma că nu am Coronavirus și să fie siguri că nu am infectat și pe altcineva la muncă. Scuze că întreb, dar unde era îngrijorarea asta când le-am spus că sunt bolnavă și ei m-au chemat să lucrez? Aparent, cuvântul medicului meu nu însemna nimic, și erau foarte siguri că diagnosticul e greșit. Oricum, după o oră de conversații și explicații, am putut să dorm și să-mi continui noua mea viață temporară în carantină. Ți-am povestit toate acestea nu ca să mă plâng sau să fac pe cineva să arate rău. După ce s-au liniștit lucrurile, mi-am dat seama că situațiile de criză chiar îi fac pe unii oameni să se comporte ciudat și haotic, iar unii nu iau lucrurile în serios până când nu e prea târziu. Aș putea să mă încadrez și pe mine în categoria asta, să nu crezi cumva că eu nu abordez lucrurile total greșit, adică

to go to work, so I informed my manager about my situation and how I wouldn't show up at work. I explained what my problem was. My employers began to be concerned. Everyone panicked two weeks later. I told them that I had just come back from the doctor, and no, I was not infected, I just had bronchitis, I didn't feel well and I wanted to go to bed. For an entire hour, I received texts and phone calls asking me to call emergency, so that someone would confirm that I didn't have Corona virus, and they could be sure that I hadn't infected anyone else from work. Sorry for asking, but where was this concern when I told them I was sick and they made me come to work anyway? Apparently, my doctor's opinion meant nothing to them: they were sure that the diagnosis was wrong. After an hour of conversations and explanations, I was able to go to sleep and continue with my new temporary quarantine life. I didn't tell you all these things in order to complain or make anyone look bad. After things calmed down, I realised that a crisis really makes some people act weird and chaotic, and some don't take things seriously until it's too late. I could count myself among these people as well, I make my own mistakes, I mean I just told you how my badly treated bronchitis returned at the worst possible time.

tocmai ți-am povestit cum am lăsat o bronșită netratată corect și a revenit în cel mai prost moment posibil.

Mai devreme îți spuneam că primele două săptămâni de stat în carantină au fost un coșmar pentru mine. Unul dintre motive este pentru că am fost bolnavă, și, pe lângă asta, timp de câteva zile am avut o durere de cap oribilă, care nu voia să treacă cu nimic. În cele din urmă, am scăpat de ea după ce am încercat să ies afară în curte și să stau la aer. Mi-a fost destul de greu să mă obișnuiesc cu statul în casă, deoarece în ultimele luni înainte de carantină am avut o viață extrem de activă și ocupată. Practic, nu eram mai deloc acasă. Eram ori la muncă, care cumva devenise casa mea, având în vedere cât timp petreceam acolo, dacă nu eram acolo, eram la facultate, dacă nu eram nici la facultate, eram în oraș încercând să strecor și niște viață socială ici colo. Ideea e că ajunsesem să fiu mereu înconjurată de oameni. Acum îmi era atât de dor să văd oameni, încât eram entuziasmată atunci când mă suna curierul să ies la poartă pentru că mi-a venit comanda. Și dacă tot vorbim de comenzi, cred că toți am luat-o puțin razna în ceea ce privește cumpărăturile online. Să știi că eu chiar nu am făcut cumpărături inutile, deloc. Doar mi-am luat trei perechi de pantofi, pe lângă alte drăcii, care stau cuminți în cutii. Ne-am dat întâlnire peste câteva

Earlier I was telling you that the first two weeks of quarantine were a nightmare for me. One of the reasons is that I was sick, and, besides, I had a terrible headache that wouldn't go away with anything. Eventually I got rid of it after trying to go outside in the yard and get some air. It was pretty difficult for me to get used to staying inside, because the last few months before the quarantine, my life had been extremely active and busy. Basically, I was never at home. I was either at work, which somehow became my home, considering how much time I spent there, and if I wasn't at work, I was at school, if I wasn't at school either, I was downtown, trying to fit in some social life here and there. The point is, I ended up always surrounded by people. Now I missed seeing people so bad that I got excited every time the delivery guy called me to come outside because my order had arrived. And since we are talking about orders, I think everyone went a little crazy with online shopping. Well, I really didn't buy anything useless at all. I just bought three pairs of shoes, and some more crap: they sit quietly in their boxes. We're going to meet in a few weeks.

săptămâni.

Ideea e că nu aveam stare să stau în casă. Aveam prea multă energie, și nu aveam cum să o consum. Așa că mi-am pus toată energia în mâncat. Chiar începusem să fac singură glume pe seama mea, că până la sfârșitul carantinei sigur nu mai încap pe ușă. Bineînțeles că am avut și câteva episoade de plâns fără motiv, sau, cel puțin, nu știu eu care este motivul. Ce e carantina fără puțină dramă, nu? Într-o zi, devenisem atât de frustrată, încât am început să mă plâng motanului de problemele mele. Probabil că trebuia să încep cu cea mai mare problemă, faptul că vorbesc cu o pisică. Nu pot să-ți descriu ce expresie sictirită avea pe față. Probabil se uita la mine și vedea o femeie în pragul nebuniei. În orice caz, după 5 minute s-a scuzat politicos și a ieșit afară. A cedat: „Pa femeie, eu mă duc." Nici el nu mă mai suportă.

Ușor, ușor am început să mă obișnuiesc cu noua mea viață și am devenit o plantă de interior. Dar, mi-am dat seama că această perioadă poate fi chiar una benefică pentru mine. Înainte mă plângeam că nu am timp să creez machiaje noi, iar acum am destul. Nu este tocmai situația perfectă, având în vedere că am un singur model pe care să exersez, pe mine, dar măcar am timp să mă perfecționez. Așa că m-am pus pe treabă și am zis că, dacă tot am timpul

The thing is, I wasn't able to stay in one place. I had too much energy. So I put all my energy in eating. I even started joking that, until the end of the quarantine, I wouldn't be able to get out of the door. Of course, I also had a few episodes of crying without any reason, or at least I for one am not familiar with that reason. What's quarantine without a little bit of drama, right? One day, I became so frustrated that I started complaining to my cat about my issues. I should have started with the biggest issue—the fact that I was talking to my cat. I can't even describe to you the pissed off expression on his face. He was looking at me, and probably saw a woman going crazy. Anyway, five minutes later, he politely excused himself and went outside: "Goodbye woman, I'm out." One more person added to the list of those who hated me.

Slowly, I began getting used to my new life, and became a house plant. But I realised that this could be a blessing in disguise. Before I used to complain that I didn't have enough time to create new make-up looks: now I had plenty. It was not exactly the ideal situation, considering that I only have one model to practise on—myself. At least I had time to improve. So I got started and told myself that, since I had time, why not be creative? For me, a creative make-up takes about 4-5 hours

de partea mea, de ce să nu fac câteva chestii creative. Ca să mă înțelegi mai bine, un machiaj creativ la mine durează în jur de 4-5 ore sau mai mult, depinde de complexitate. Dar am reușit cumva să-mi fac o bucurie, pentru că am primit multe reacții pozitive, iar oamenii care mă urmăresc pe social media au fost super încântați. Nu vreau să bat câmpii, să te plictisesc cu nebuniile mele de make-up artist. Ceea ce vreau să îți spun este că eu am reușit să transform această situație neplăcută într-una benefică pentru mine. Totodată, mi-a mai crescut încrederea în mine. Eu nu prea am încredere în propria persoană, sunt super anxioasă și mai sunt și perfecționistă pe deasupra.

Deși s-ar putea să sune urât din partea mea, eu mă bucur că am avut ocazia să petrec atât de mult timp acasă. Nu mi-am dat seama câte chestii poți împărtăși cu mama ta după câte un pahar de vin—bine, ea unul, eu vreo patru, dar astea sunt detalii. N-am știut nici cât de des ne putem certa după ce n-am mai locuit împreuna mai mult de 3 zile în ultimul an. Știu, parcă e scos din filme ceea ce se întâmplă în lume, dar cred că e important să realizăm cu toții că nu ne apreciem destul viața plictisitoare de care ne văităm zilnic. N-am cum să-ți enumăr de câte ori m-am plâns că nu se întâmplă chestii interesante în viața

or more to make, depending on its complexity. But I received a lot of positive reactions, and the people following me on social media were super excited. I don't want to go on and on and bore you with my make-up artist crazy stuff. What I want to tell you is that I was able to transform this unpleasant situation into something that would benefit me. Moreover, my self-esteem grew up a little. I don't really trust myself very much, I'm super anxious and, on top of all that, I'm also a perfectionist.

Even though this might not be something nice for me to say, I'm somehow glad I had the chance to spend so much time at home. I never realised how much you can share with your mom after a glass of wine each—well, she had one, I had four—but these are just details. I also never knew how often we could argue: we had not lived together for more than 3 days in the past year. I know, what's happening in the world looks like a movie, but I think it's important we all realise that we don't have enough appreciation for our boring lives, we complain every day. I can't enumerate how many times I complained that nothing interesting

mea. În momentul de față, aș țopăi și chicoti de entuziasm să pot ieși să mă plimb aiurea pe afară. Mi-e dor până și de diminețile alea când stăteam ca sardinele în conservă în autobuz. Oricum, cred că ți-am împărtășit destul din gândurile mele. Tu ce faci? Sper că ai reușit să te obișnuiești cu situația, și că folosești acest timp pentru a face ceva bun pentru tine.

ever happened in my life. Right now, I would jump around giggling with enthusiasm if I could just walk outside. I even miss those mornings when we were like sardines in a can while riding the bus. Anyway, I think I shared enough of my thoughts with you. How are you doing? I hope you managed to get comfortable with the situation and you are using this time to do something good for yourself.

Gabriela Cojocaru

Am învățat să mă bucur de momentul prezent.

Scriu despre aceste zile pentru că sunt zile cu totul altfel. Nu îmi dau cu adevărat seama de dimensiunea fenomenului, nici nu pot aprecia dramatismul momentului. Din spatele ușilor și al ferestrelor, percep totul ca pe o interdicție la care mă supun din spirit civic în primul rând, și destul de puțin din propria convingere, deoarece trăiesc amenințarea virusului de la distanță. Teoretic. Virtual.

PRIMA SĂPTĂMÂNĂ

Îmi trag sufletul. Mă trezesc târziu. Îmi găsesc lucruri pe care le căutam de mult. Schimb feng shui-ul casei. Deschid televizorul după atâția ani. Pun fața de masă la bucătărie. Arunc ce nu mai foloseam de mult, mult timp.

A DOUA SĂPTĂMÂNĂ

Încep să-mi fac griji. Încet, mă conectez la realitate. Lucrurile așa cum le știam chiar s-au oprit în loc. Nu mai pot merge prin locurile în care mergeam și nici întâlni cu oamenii pe care îi întâlneam. Mă încearcă nostalgia și panica. Privesc viața de la geam, de parcă o parte din mine a rămas acolo, afară, pe străzi, în parcuri, pe cărări de munte sau pe malul mării. Îmi dau seama ce înseamnă libertatea. O

I have learned to enjoy the moment.

These days we are living are strange. I don't have the clear picture of the gravity of the situation, so I cannot appreciate its impact on our lives. From behind the closed windows and doors, I obey the interdictions like a good citizen, not based on my convictions, because I am experiencing this so-called pandemic from a distance. Theoretically. Virtually.

THE FIRST WEEK

I am having a rest, I wake up late. I find things I had long looked for, change the Feng Shui of my place, switch on the TV after years of not using it, cover the kitchen table with a nice cloth, throw away things I haven't used for ages.

THE SECOND WEEK

I am beginning to be anxious. I am connecting to reality. Life seems to have stopped. I can't go to the places I used to go, or meet the people I used to meet. I am getting nostalgic and I panic. I am watching the life on the other side of my window as if a part of me has remained out there in the street, in the parks, up in the mountains, at the seaside. I realise the importance of freedom. I am aware of it. Freedom is

conștientizez ca pe o entitate. E condiția manifestării noastre depline. Ca o verigă între noi și viață. Mă simt redusă la trei componente distincte, trup, minte și suflet, care se caută între ele pentru a-și confirma propria existență. Ce bine că e doar o stare temporară! Dacă nu ar exista șansa revenirii la cele ce au fost, aș simți un gol imens și o nemărginită deșertăciune. Închei săptămâna în așteptarea zilei în care simțurile mele se vor îmbăta de ceea ce văd, aud, ating. Lumea de dincolo de geam mi se pare un festin la care nu pot ajunge.

A TREIA SĂPTĂMÂNĂ

Am nevoie de un program. Altfel tind să rămân într-un soi de vegetație care îmi încetinește mult ritmul de viață. După o zi de negocieri cu mine însămi, am ajuns la următoarea înțelegere.

Ora 8. Trezirea
Ora 9. Exerciții fizice
Ora 10. Mic dejun
Ora 13. Plimbare/cumpărături/jogging
Ora 16. Masa zilei
Ora 19. Stretching
Ora 21. Duș
Ora 23. Teatru radiofonic
În rest program de voie.

A PATRA SĂPTĂMÂNĂ

Rutina în care am intrat îmi este benefică. Am învățat să mă bucur de momentul prezent. Am învățat să mă cenzurez. Să cumpăr doar ceea ce îmi este cu adevărat necesar. Am învățat să fiu disciplinată și recunoscătoare. Aștept ziua în care voi ieși ca pe un

essential to our lives, it is the link between us and life. I am made up of three different components: my body, my mind and my soul. Each component needs the other two for our existence to make sense. What a relief this is only temporary. If there were no chance for us to return to what life meant before, I would feel emptiness and meaninglessness. I end this week looking forward to the day when my senses will get drunk on everything they will see, hear, touch.

THE THIRD WEEK

I need a timetable. I am losing the sense of time. After bargaining with myself, I reached the following agreement.

8 am I wake up
9 am Morning workout
10 am Breakfast
1 pm Walk/jogging/shopping
4 pm Late lunch/early supper
7 pm Stretching
9 am Shower
11 am Broadcast theatre
In between, free activities.

THE FOURTH WEEK

This routine does me good. I have learned to enjoy the moment. I have learned to restrain myself. I have learned to buy just what I really need. I have learned to be disciplined and grateful. I am waiting for the last day of the quarantine. I am looking

oaspete drag. Îi voi sări în brațe cu lacrimi în ochi.

forward to it. I will welcome it with tears in my eyes.

Azaria Coman

Acesta este momentul în care ne dăm seama că ni se pare că totul ni se cuvine.

E o perioadă de grea încercare pentru noi toți. Ne amintim cum dădeam deoparte gândul că o să ne lovească și pe noi astfel de vremuri. Pe atunci, păreau foarte departe astfel de idei. Acum totul face parte din realitate și visăm la viața de după. Nu într-un sens macabru. Incertitudinea lasă loc imaginației, speranțelor. În astfel de momente ne amintim cu toții de toate lucrurile pe care nu le-am făcut, poate pentru că nu am avut ocazia sau nu am avut timpul necesar. Acum avem tot timpul din lume, dar nu mai avem mijloacele.

Îmi amintesc cu dor de oamenii dragi pe care nu îi pot revedea, nu îi pot atinge, nu le pot simți prezența fizică în încăpere. Acesta este momentul în care ne dorim comunicarea umană. Acesta este momentul în care ne dăm seama că ni se pare că totul ni se cuvine.

Dar gata cu asta! Trebuie să aducem puțină veselie în toată această poveste, chiar dacă vremea de afară nu pare întocmai plăcută. Azi a nins chiar. Dacă ai abstractiza totul, dacă ai face un exercițiu de imaginație foarte șubred, ai putea să-ți imaginezi că e perioada Crăciunului, că ești mic și că ești în

This is the moment when we suddenly realise that we are taking everything for granted.

It is a hard time for all of us. We remember how we used to wave aside the thought that such things could happen to us. It seemed very far away. Now it is real, and we dream of the aftermath. Not in a morbid way. Uncertainty makes place for imagination and hope. At such moments we all remember all the things we have not managed to do, maybe because we didn't get the chance or we were too busy. Now we have all the time in the world, but we are helpless.

I dearly remember all my dear ones, whom I cannot see or feel as a physical presence in the room. This is the moment when we long for human communion. This is the moment when we suddenly realise that we are taking everything for granted.

But enough with all this! We should bring some joy in, even though the weather outside is rather gloomy. Today it has even snowed. As a mere exercise of imagination, you could dream that it's Christmas time, you are a child, and you are on holiday.

vacanță.

Îmi amintesc cu drag acea perioadă. Pentru mine, însemna că puteam să citesc în voie, de dimineața, după ce-mi luam micul dejun, până seara, mult după ce apunea soarele și toată lumea se ducea la culcare. Mă pierdeam în firele narative atent concepute de scriitori geniali, maeștri în crearea unor lumi noi. Mă fascinau personajele bine construite și însuflețite de puterea condeiului. Părea că vorbeau cu mine uneori, că eu mă integram în lumea lor și deveneam parte din ea. Mă identificam cu idealurile lor, le înțelegeam motivele pentru care acționau în felul în care o făceau, totul părea adevărat. Îmi făceam prieteni printre ei, iubiți, familii. Trecutul lor devenea al meu.

I have a fond memory of that period. For me, it meant that I could read as much as I wished, from morning right after breakfast till long after sunset, long after everyone had gone to sleep. I would get lost in the narratives of great writers, masters in creating new worlds. I was fascinated by the well-built characters that would come to life through the power of their quill. They seemed to talk to me sometimes: I joined their world, I became part of it. I identified completely with their motives, I understood their purposes and why they acted in a certain way. Everything was real to me then. They became my friends, lovers, and family. Their past would become my past.

M-am apucat să țin un jurnal. Nu era prima încercare din viața mea, într-adevăr, însă de data asta aveam să mă asigur că nu va mai intra și altcineva în posesia lui. Încetasem să țin un jurnal cu mulți ani în urmă, când jurnalul meu din acea perioadă a ajuns pe mâini greșite. La acel moment, mi s-a părut această crimă a fi una de neiertat, însă timpul a avut grijă să o acopere cu praful uitării. Cred în continuare că e greșit să citești jurnalul cuiva, să te amesteci în gândurile intime și personale ale unei alte persoane, însă acum mă revoltă mai puțin această faptă.

I began writing a diary. It was not my first attempt, of course, but this time I would make sure that nobody else would see it. I had stopped writing a diary years before, when my diary had got into the wrong hands. At that time, I thought that was an unforgivable crime, but I forgot it after a while. I still believe that it is wrong to read someone else's diary, to pry into someone else's intimate and personal thoughts, but all this is now in the past.

Cum spuneam, acum țin un

As I was saying, I keep a diary

jurnal. Nu știu ce se presupune că ar trebui să scrii în jurnal. Înainte scriam despre ce mi se întâmpla, dar acum nu mi se mai întâmplă nimic. Acum scriu despre cum mă simt în raport cu viața, făcând abstracție de ce se întâmplă afară, în lume.

Treaba cu jurnalul nu mă ține mult. Uit în câteva zile despre acesta, nu mai prezintă interes.

Mă apuc să scriu ceva. Nu știu exact ce. O carte? Prea măreț. O povestire? Dar dacă nu iese o poveste la final? În orice caz, nu îmi place să dau nume în această etapă timpurie a creării. Așa sunt eu, mai rebel de felul meu. Îmi place să mă împotrivesc, să nu țin cont de regulile impuse și să mi le urmez pe ale mele. Dar, desigur, v-ați gândit bine. Nici eu nu am reguli. Sunt un concept prea abstract. Cine este în măsură să le stabilească?

Încep să scriu, dar nu știu cum să încep. „A fost odată ca niciodată...” este mult prea clișeic și desigur că nu mă încântă clișeele. Dar poate încep cu un clișeu și îl transform în ceva original. Aiurea. Până și asta a devenit un clișeu. Trebuie să stabilim clar de la început: această... carte? Roman? Poveste? Da, poveste. „Această poveste nu va fi niciun clișeu, dar niciun anti-clișeu.” Bun. Acum că am stabilit premisele pe care se va baza esența întregii povești, pot să continui. Dar dacă încep cu sfârșitul? Poveștile ar trebui să debuteze mai des cu finalul. Sunt prea

now. I don’t know what you’re supposed to write in a diary. Before, I was writing about what was happening to me, but not now. Now I am writing about my life, avoiding what is going on in the world.

A diary doesn’t last long with me. I forget about it in a few days, or it stops being a matter of interest to me.

I start writing something. I don’t know exactly what. A book? Too big. A tale? But what if it does not end up as a tale? Anyway, I won’t name it yet. This is me, mostly the rebel type. I like to go against rules and follow my own principles. Except that I have no rules. They are a concept that’s too abstract. Who would have the right to set them?

I start writing, but I don’t know how to begin. “Once upon a time...” is too much of a cliché, and of course I hate clichés. But I could maybe start with a cliché, and turn it into something original. That’s silly. Even this idea is a cliché. We have to establish clearly from the very beginning: this... book? Novel? Story? Yes, a story. “This story will be neither a cliché, nor an anti-cliché.” Good. Now that we have set the premises on which the essence of the whole story will be set, I can go on. But what if I start with the end? Stories should begin

puține care fac acest lucru. Cum pot eu să decid că vreau să citesc ceva dacă nu știu cum se va termina? Dacă mă va face fericit sau nu deznodământul?

with the end more often. There are too few which do that. How can I decide if I want to read anything if I don't know how it ends? Whether the outcome makes me happy?

Da, da, mi-ați spune că poveştile nu se citesc pentru firul narativ. Nu mereu. Trebuie să luăm în calcul și evoluția personajelor, stilul naratorului și multe altele. Dar fiindcă am stabilit că această poveste nu va fi niciun clișeu, niciun anti-clișeu, atunci ar trebui să stabilim dacă e clișeic să schimbi ordinea structurii standard. Putem stabili că nu e așa clișeic. Și clar nici anti-clișeic nu e, nu?

Yes, yes, you will tell me that stories are not read for their narrative. Not all the time. We have to take into consideration the evolution of a character, the narrator's style and many other things. However, since we have decided that this story will be neither a cliché nor an anti-cliché, we have to decide if it's a cliché to change the standard structure as well. We can determine it is not. And it is definitely not an anti-cliché either, is it.

„Această poveste începe cu finalul." Așa, am stabilit a doua „regulă" a cărții. Acum ne mai trebuie doar un final care să iasă din tipare, pentru că, așa cum am stabilit, cartea nu e niciun clișeu, niciun anti-clișeu. Deci ne trebuie un final neobișnuit. Nu unul fericit, asta e clar, pentru că oricine s-ar aștepta la așa ceva. Sau poate că avertismentul de la început va șterge orice urmă de îndoială a cititorului că poate asista la un clișeu și putem astfel să îl păcălim. Să îl facem să creadă că ia parte la o poveste, dar de fapt, povestea să fie alta! Da, asta e! Povestea va fi alta.

"This story begins with the end." Good, we've set the second "rule" of the book. Now we only need an unusual ending, since we have established that the book is neither a cliché, nor an anti-cliché. We therefore need an out-of-the-ordinary ending. Not a happy one, that's for sure, because anyone would expect that. Unless the initial warning persuades the reader the he will not read a cliché, and then maybe we can trick him. We could make him believe that he is part of one story, but in fact, the story is different! Yes, that's it! The story will be different.

„A fost odată ca niciodată o poveste care începea cu finalul, o poveste care nu era nici clișeu, nici anti-clișeu. Această poveste nu era încadrată

"Once upon a time there was a story that was starting with the end, a story that was neither a cliché, nor an anti-cliché. This story was not set into

de parametri de timp, spațiu sau orice altceva stabilit clar la începutul unei povești obișnuite. Această poveste avea să surprindă cititorul, să îl ducă pe alte meleaguri, să-l lase acolo și să-l ia înapoi când se aștepta mai puțin.”

Cui se adresează această poveste? Oricui? Doar unui grup? Mie? O poveste de succes e cea care putea fi citită oricând, de oricine, și înțeleasă. Sau cea care poate fi citită doar la o anumită vârstă pentru a fi înțeleasă? Este timpul să stabilim și acest lucru.

Am zis la începutul acestui jurnal că nu sunt un om al regulilor, nu mă supun acestora, dar îmi place să le fac pe ale mele. Așadar, e important ca pentru această piesă scrisă să avem foarte multă grijă ca aceste reguli să fie unele alunecoase, să nu poată fi remarcate ca niște reguli oricare, pe care le știe toată lumea. Trebuie să fie un roman diferit, să îl ții minte toată viața și să se vorbească despre el mulți ani de acum înainte. Trebuie să fie un roman... etern!

„Această poveste se adresează oricui și nimănui.”

A treia regulă.

În mintea mea, totul începe să aibă un sens, iar povestea curge de la sine. Personajele se nasc singure, gândesc pe cont propriu și își știu dinainte replicile, cu măiestria unor actori trecuți prin toate experiențele posibile. Au principii și valori. Unii le

time or space or anything obviously decided at the beginning of an ordinary story. This story will surprise the reader, it will take him to other realms, leave him there and take him back when he expects it less.”

Whom should this story address? A certain group only? Myself? A successful story is one that can be read by anyone at any time, and understood by everyone. Or is it the one that can be read only at a certain age in order for it to be understood? It’s time we decided this as well.

I stated at the beginning of this diary that I hate rules, I don’t stand by them, but I like making up my own. In this case, it is important that for this written piece we take great care that these rules are slippery, and cannot be noticed: they are not regular rules, so to say. The novel must be different, it must be a book that you will remember your whole life and which will be spoken about many years from now on. It must be a novel that is... eternal!

“This story is addressed to anyone and to nobody.”

The third rule.

In my mind, everything gets a sense, the story is free to flow. The characters make themselves, think for themselves and know their lines beforehand, with the mastery of actors who went through all the possible experiences. They have principles and

respectă cu sfințenie, alții le încalcă și simt rușinea timp de capitole întregi. Se înțeleg, se ceartă, se împacă. Singure. Fără să intervin, fără să le zic ce să facă sau să le orchestrez acțiunile. Unele îmi mai cer sfatul, când se simt în dificultate. Altele nici nu vor să audă de mine. Fug și se ascund. Nu mă plac toate, dar nu pot să le condamn. Și eu aș avea sentimente amestecate relativ la propria mea persoană.

Din scriitor devin spectator. Privesc cu sufletul la gură cum povestea se derulează și aștept cu nerăbdare următoarele acte. Nu mai dețin eu controlul. Personajele au preluat cârma și avântă corabia poveștii în marea învolburată a firului narativ. Sunt suișuri și coborâșuri la tot pasul, dar se descurcă. Le-am crescut bine și sunt mulțumit de ele.

Dar nu ele sunt subiectul principal al poveștii, după cum puteți să vă închipuiți. Ele sunt doar motorul care pune totul în mișcare, care dă un înțeles paradigmelor din spate. Trebuie să fim înțelegători cu ele și să le apreciem efortul.

Cam așa îmi petrec majoritatea timpului. Încerc să ofer micii mele povești libertatea de care are nevoie pentru a se desfășura în propriul ritm. Sunt precum un ventriloc care se preface că nu are nicio legătură cu păpușile sale și că ele acționează pe cont

values. Some of them obey rules rigorously, some break them and feel the shame along whole chapters. They get along, they fight, they make up. On their own. Without my intervention, without my telling them what to do or controlling their actions. Some of them ask for my advice sometimes, when they feel stuck. Some don't even want to hear about me. They run away and hide themselves. Not all of them like me, but I cannot blame them. I would also have mixed feelings about myself.

From writer I turn into a by-stander. I'm watching breathlessly as the story unreels and I'm impatiently waiting for what comes next. I am no longer in control. The characters steer the ship. The narrative is theirs. There are ups and downs everywhere, but they can handle them. I raised them well and I am pleased with them.

But they are not the main subject of the story, as you can imagine. They are only the engine that sets everything in movement and that gives a meaning to what hides behind. We need to understand those paradigms and appreciate their effort.

This is how I spend most of my time. I try to offer my little story the freedom it needs to unwrap at its own pace. I am like a ventriloquist pretending he is not behind his dolls, and those dolls act on their own. But, to be honest, it is indeed like that, my

propriu. Dar, ca să fiu sincer, chiar așa este, povestea mea nu are nevoie de mine, eu am nevoie de ea.

O să dau cuiva să citească capodopera cu care mă chinui? Probabil. Vreau să fie un roman cu care să rezoneze toți, în care ei să găsească răspunsuri pentru toate întrebările pe care le au. Un roman care să schimbe vieți și să te facă să te întrebi ce sens are viața, ce sens are tot ce se întâmplă și chiar ce sens ai tu ca om în lumea asta.

Nu este greu. Nu am nevoie de multe. Am citit mult, am trăit un pic, am ascultat multe povești. Ultima parte mi se pare cea mai importantă. E ceva aparte în modul de a povesti. Trebuie să fii foarte atent, să analizezi fiecare cuvânt și modul în care este spus, să înțelegi de ce persoana respectivă consideră povestea demnă de a fi spusă și care sunt părțile pe care le consideră importante.

O altă regulă importantă a cărții e următoarea. În orice moment în care lectura este întreruptă, din motive ce nu ne interesează pe noi și nici pe personajele noastre, cititorul să își fi primit mereu o doză importantă de informație. E foarte important să nu pierdem timpul nimănui. La acest aspect avem cu toții o multitudine de exemple, sunt sigur de asta. Trebuie să ne tratăm cititorii așa cum ar trebui să fim și noi tratați. Să nu băgăm fragmente de umplutură doar de

story doesn't need me, I am the one who needs it.

Will I give my masterpiece to anyone to read? Maybe. I want it to be a novel that everyone should relate to, a novel in which they find answers for all their questions. A novel that changes lives and makes you question what the purpose of life is, what the purpose of everything that's happening is, and what your purpose as a human being in this world is.

It's not difficult. I don't need much. I have read a lot, I have also lived a little, I've listened to many stories. The last bit is to me the most important. There is something special in storytelling. You should pay great attention, analyse every word and its use, understand why this person deemed the story good enough to be told, and which are the parts they find the most important.

Another important rule of the book is the following. At any moment the reading is interrupted due to reasons neither us nor our characters are interested in. It's very important not to waste anyone's time. The reader must be reasonably informed. For this case we all have plenty of examples, I am sure. We ought to treat our readers the way we should be treated. We shouldn't shove in fillers for the sake of filling more pages. Nobody wants to read whole pages of descriptions when

dragul de a umple niște pagini. Nimeni nu își dorește să citească pagini întregi de descriere când un paragraf e de ajuns pentru a completa imaginea și a da una de ansamblu.

a paragraph is enough to complete the image and give a perspective.

Dar, în același timp, e foarte important să ținem cititorul antrenat și să-și dorească să revină la poveste în orice moment. Suspansul trebuie inserat oriunde putem, misterele distribuite și rezolvate proporțional de-a lungul întregii povești. Starea de curiozitatea trebuie menținută din momentul în care cartea a fost deschisă prima oară până mult timp după ce cititorul terminat-o. Nu trebuie să dăm niciodată totul deodată, ci treptat, iar la final să recitim și să mai scoatem niște rezolvări de mistere. De ce? Pentru că nimănui nu-i place să citească o carte care-ți dă satisfacție totală. O termini și nu te mai gândești la ea.

However, at the same time, it is very important to keep the reader driven and willing to return to the story at any moment. Suspense must be inserted anywhere we can, mysteries distributed and solved equally alongside the whole story. The state of curiosity is to be maintained from the moment the book has been opened for the first time until long before it has been closed. We should never say everything at once, but gradually, and at the end we should re-read everything and take out some solutions to the riddles. Why? Because nobody likes reading a book that gives complete satisfaction. You finish it and never think about it again.

O carte bună te macină zile bune după ce ai citit ultimul paragraf. Vrei să știi mai multe, să înțelegi ce s-a întâmplat, să îi descifrezi misterul. Te va pune pe gânduri mult timp de acum încolo. Și e Important, cu literă mare, să nu dai satisfacția că ai răspuns la tot.

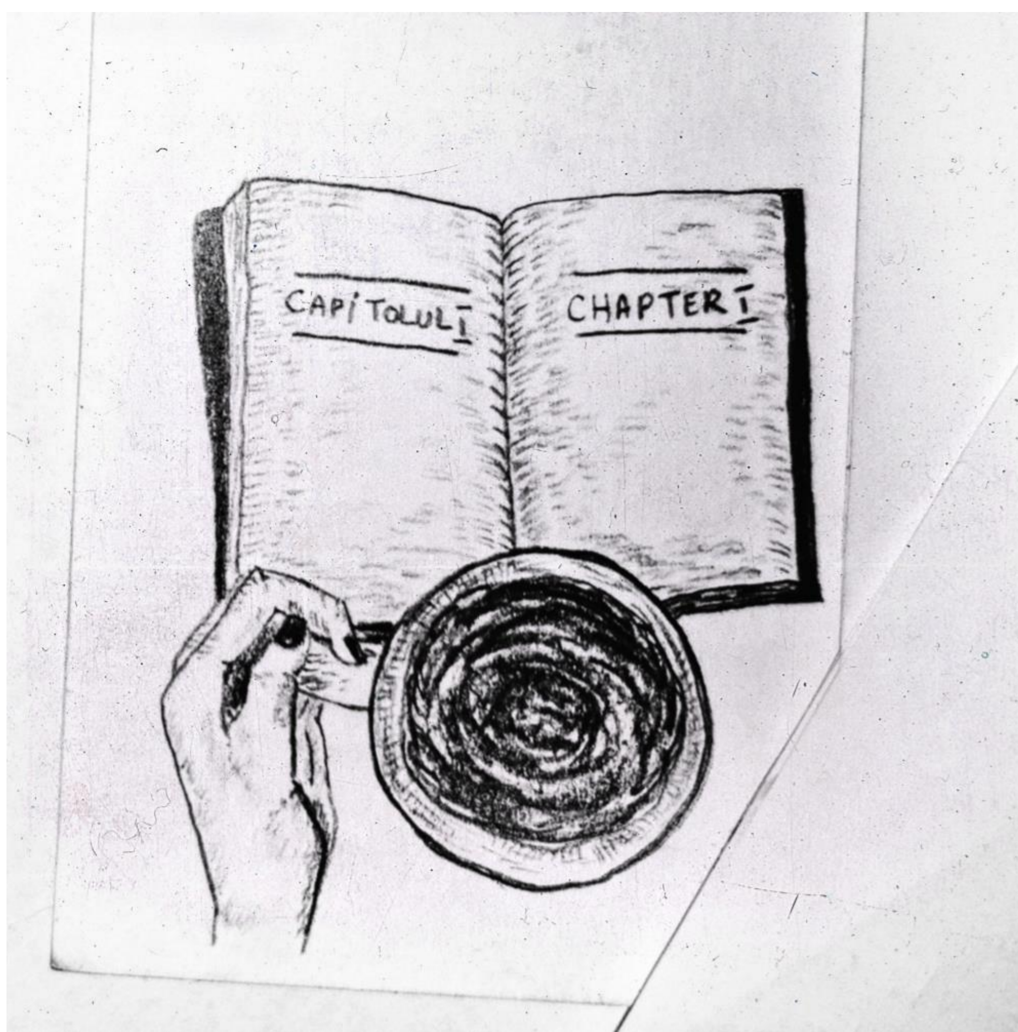
A good book haunts you days after you have finished the last paragraph. You want to know more, to understand what happened, to decipher its mystery. It will set you thinking for a long time from now on. And it is Important—capitalised—not to claim that you've answered every question.

Acum că am ajuns la finalul cărții, e nevoie să revenim la începutul poveștii. De unde a plecat totul, de ce s-a ajuns în situația în care s-a ajuns. Deja s-a simplificat totul. Nu ne mai

Now that we've reached the end of the book, we need to return to the beginning of the story. From where it all started, the reason it all happened. Everything has become simpler

confruntăm cu deznodăminte complicate și alambicate, ci cu intrigi simple, care ramifică întreaga poveste.

already. We are no longer facing complicated and intricate dénouements, but simple plots that weave into a story.

Maria Magdalena Costea

Răbdarea este amară, dar dă roade dulci.

„Timpul nu mai avea răbdare." O propoziție pe care toată lumea o cunoaște, poate singurul lucru pe care unii îl recunosc atunci când aud de titlul *Moromeții*. Este poate cea mai cunoscută propoziție pe care Marin Preda a scris-o. Sau poate doar mi se pare. Pare că meditația și introspecția au ajuns la modă, acum că tot ce ne-a rămas sunt cutiile de bomboane nedeschise pe care trebuia să le facem cadou, cărțile necitite de pe raft și gândurile nerostite care roiesc anxioase și delirante ca niște albine nerăbdătoare să iasă afară și să se afunde în câmpurile de flori parfumate, ce ne tentează pe toți de dincolo de ferestre.

Am uitat să menționez că avem la dispoziție timp. Mult timp. Dar timpul e înșelător. Timpul pare că a rămas în urmă, dar ne-a luat-o înainte, în același timp. Pare că ne împinge de la spate, dar ne și trage de mânecă atât de agresiv, încât smulge în grabă o bucată de material și fuge cu el pe alte meleaguri. Noi rămânem în urmă cu încheietura dezgolită, alergând spre nicăieri, căutând piesa lipsă.

Credeam că știm cum arată lumea. Ne făcusem o idee despre ce înseamnă să te trezești, să mănânci o

Patience is a virtue.

"Time had become impatient." A sentence that everyone knows, maybe the only thing that one remembers when the title *Moromeții* is mentioned. It probably is the best-known sentence that Marin Preda has ever written. I think it is. It seems that meditation and introspection have become fashionable, now that all we have left is unopened chocolate boxes we once bought as gifts, unopened books on the shelf, unuttered thoughts that buzz around anxiously and deliriously; they're almost like a swarm of bees eagerly waiting to go outside and dive into the flower fields that tempt us all from beyond the windows.

I forgot to mention that we also have time on our hands. Lots of it. But time is treacherous. Time seems to have been left behind, and yet we see it running ahead of us at the same time. He pushes us ahead, but also drags us back violently, ripping a piece of us and running away with it to unknown destinations. We are left behind with a hole in our body, racing towards nowhere, looking for the missing piece.

We thought we knew the world. We had learned how to wake up, eat a banana, drink a strong cup of coffee

banană și să bei o cafea tare și să trântești ușa după tine când pleci. Știam ce înseamnă să te duci la cinema, la teatru, la operă. Să inspiri cultura cu sete și să sorbi cu ardoare dintr-un mojito înconjurat de muzică și dans. Tânjeam după îmbrățișări calde, săruturi dulci și respirații sacadate. Știam ce înseamnă viața. Timpul se grăbea, dar noi îl ajungeam. El ne aștepta. Cel puțin așa credeam.

Acum, timpul nu a mai avut răbdare. Nu a mai stat să ne aștepte și s-a ascuns undeva unde nu-l putem vedea. Ne trăim zilele una câte una. Privim spre ziua de mâine cu dorință, dar ne dorim să stăm în ziua de azi. Dacă ziua de mâine va aduce vești rele? Mâine va fi mai rău, asta e sigur. Azi e mai bine. Azi nu e mâine. Dar azi durează prea mult. Au rămas prea puține bomboane și prea multe cărți. Timpul ne pedepsește. Ne trage de urechi ca o mamă care și-a pierdut răbdarea față de copiii ei năzdrăvani. Cred că au șterpelit prea mult gem din cămară. Sau au chinuit câinele din curte, aruncând cu pietricele în el doar pentru că e mai slab decât ei. Sau poate au rupt crengile cireșului din fundul grădinii. Acum nu vor mai mânca așa de multe cireșe la vară, iar mama nu va putea face atâtea borcane de gem pe care să poată să le șterpelească ei când le vine pofta. Ce copii năzdrăvani, poate mama chiar are dreptate să-i pedepsească.

and slam the door behind us when we left. We knew what it meant to go to the cinema, to the theatre and to the opera. To inhale culture, quenching our thirst while sipping a mojito, surrounded by music and people dancing. We used to crave warm embraces, sweet kisses and throbbing hearts. We knew what life meant. Time was fast, but we kept running behind it. Time would wait for us. Or so we thought.

Well, time has become impatient. It no longer stops to wait for us, it hides somewhere—we have no idea where. We live a day at a time. We desire tomorrow, but we want today to go on forever. Suppose tomorrow brought bad news. Tomorrow will be worse, that's for sure. Today is better. Today is not tomorrow. But today takes too long. There is too little chocolate left and too many books. Time is punishing us. It scolds us like a mother who has lost her patience with her naughty children. Her little ones have stolen all the jars of jam from the pantry; they have hit the dog with stones, because it's weaker than them. They've broken the branches of the cherry-tree in the backyard. Now they won't have as many cherries when summer comes, and mother won't be able to make as many jars of jam for them to steal and devour. Naughty children: mother may be right to punish them.

Alergăm neîncetat. Ca niște șoareci de laborator. Așteptând următorul experiment. Alergăm până la epuizare, deși nu avem voie să ieșim din casă. Mințile noastre sunt dilatate, dar corpul comprimat. Gândurile ne sugrumă, iar oasele țipă după ajutor. Acum ne dăm seama că nu știm nimic, de fapt. Nu știm și nu vom ști niciodată suficient. Dar nu trebuie să mă ascultați pe mine. Am mâncat prea multe bomboane de ciocolată și nu am mai citit Marin Preda din liceu. Nu-mi amintesc dacă am terminat sau nu *Moromeții*. Nu cred că am avut răbdare.

We run on and on. Like lab rats. Waiting for the next experiment. We run until our feet bleed, even though we are not allowed to leave the house. Our minds are dilated, yet our bodies shrink. Our thoughts strangle us and our bones yell for help. We now realise that, in fact, we know nothing. We don't know and we will never know enough. But don't listen to me. I've eaten too much chocolate, and I haven't read Marin Preda since high school. I can't remember if I've finished *Moromeții* or not. I don't think I had the patience.

Maria Magdalena Costea

Sunt o studentă de 22 de ani, dar simt că m-am metamorfozat în trupul meu adolescentin.

Trăim vremuri ciudate. Zile ciudate, pline de știri ciudate. Lumea e o clepsidră spartă, prin care, în fiecare zi, tot mai multe firicele de nisip se scurg în neant. Televizoare și radiouri gălăgioase, articole online pâlpâitoare și voci sacadate care ne trimit în izolare și ne stârnesc panică în suflete.

Cu toate astea, agitația nu ajunge până aici. Ochii mei văd tot, dar urechile mele aud doar vântul calm de afară. Mi-am găsit refugiul în orașul natal. Sunt o studentă de 22 de ani, dar simt că m-am metamorfozat în trupul meu adolescentin. În dormitorul meu plin de cărți din copilărie, poze vechi și nostalgie, scotocesc după răspunsuri. Mă întreb ce ne va aduce valul schimbării. Oare talazul haosului ne va înghiți pe toți sau aerul sărat și plin de clor ne va trezi brusc mințile adormite? Mai scotocesc și după amintiri. Găsesc tot felul de firimituri ale trecutului: o păpușă veche, un album, o scrisoare de dragoste pe care eram odată atât de nerăbdătoare să o trimit. Mă agit prin cameră la fel cum obișnuiam să fac când aveam șaisprezece ani, când mă pregăteam să iau la picior orașul meu mic. Trebuie să ne izolăm, așa că-mi iau

I am a 22 year old student, yet I feel I am now older than my teenage body.

These are strange times. Strange days filled with strange news. The world is a broken hourglass through which a more and more grains of sand slip into nothingness every day. Loud TVs and radios, blinking online articles and mechanical voices that induce panic and recommend isolation.

However, the noise is far away from here. My eyes see everything, but my ears can only hear the calm wind outside. I've sought refuge in my home town. I am a 22 year old student, yet I feel I am now older than my teenage body. In my bedroom filled with childhood books, old photos and nostalgia, I search for answers. I wonder what l this wave of change will bring. Will the tide of chaos drown us all, or will the salted and chlorine-filled air suddenly revive our dormant minds? I also search for memories. I find all sorts of crumbs from my past: an old doll, a picture book, a love letter I was once so keen to deliver. I pace around my room the way I used to do when I was sixteen, getting ready to roam around my small town. We must isolate ourselves, so I roam inside my mind. Streets filled with ideas,

la picior mintea. Străzi pline de idei, gânduri și amintiri. Pline de dorințe arzătoare, frică și anxietate și fericire și furie. Totuși, pline de liniște. O liniște neobișnuită, care-mi acompaniază rutina zilnică.

Îmi pieptăn părul cu blândețe. Simt cum dinții se freacă de scalp. Mă dau pe față cu cremă parfumată și mi-o masez până se îmbujorează. Îmi caut ținuta preferată și îmi pun șosetele preferate. O ajut pe mama în bucătărie și văd cum secretele ei mi se dezvăluie în fața ochilor. Îi gust sosurile și cartofii și crema de vanilie. Îmi aduc aminte cât de mult îmi place crema ei de vanilie. Desenez o floare și mă uit uimită cum creionul lasă în urmă o dâră verde smarald pe hârtia subțire. Citesc o carte bună și zâmbesc la glumele inteligente ale autorului, iar seara citesc în stele. Sunt doar un simplu spectator al naturii. Observ de departe. Suntem bombe cu ceas care au distrus totul în calea lor.

Ea respiră în sfârșit pentru că străzile sunt goale. Strălucește pentru că luminile sunt stinse. Învață din nou să se regăsească pe sine, așa cum și eu învăț în fiecare zi să-mi respect corpul și să dau ascultare gândurilor. Vânturile ei piaptănă frunzele. Ploaia hidratează pământul. Primăvara ei hrănește animalele și îmbracă pomii. Pensula ei diafană pictează flori și câmpuri verzi de smarald, iar noaptea citește și ea în stele. Ne uităm una în

thoughts and memories. Filled with burning desires, with fear and anxiety and happiness and fury. But also filled with serenity. An unusual serenity that accompanies me while I'm doing my daily routine.

I comb my hair gently. I feel the teeth running over my scalp. I apply scented cream to my face and massage the skin until it turns rosy. I search for my favourite outfit and slip on my cozy socks. I help my mother in the kitchen and watch her secret recipes unfold before me. I taste her sauces, potatoes and custard. I remember how I love her custard. I draw a flower and I look amazed as the pencil leaves an emerald green line on the thin paper. I read a good book and smile at the author's wit, and at night I read the stars. I am a mere spectator of nature. I gaze from afar. We are ticking time bombs and we brought destruction upon this nature.

Nature finally breathes because the streets are empty. It shines because the lights are out. It learns once again to find itself, as I learn every day to respect my body and listen to my mind. Its winds comb the leaves. Its rain nourishes the earth. Its spring feeds the animals and clothes the trees. Its ethereal brush draws flowers and emerald green fields, and at night it also reads the stars. We stare into each other's eyes. My window and the

ochii celeilalte. Fereastra mea și fereastra sufletului ei: cerul. Se uită în jos către oamenii pe care a promis să-i ghideze. Îmi aduce aminte de bunica mea, care acum e obligată să stea în casă, ca o pasăre în colivie.

Bunica mi-a spus că lumea noastră e crudă și frumoasă. Mincinoși, înșelători, dar împreună mereu, când dăm de orori. Vor fi sacrificii, lacrimi și sudoare. Ne vom învinge fricile și vom da de soare. Poate că virusul e crud, dar inimile noastre vor fi mereu frumoase.

windows into nature's soul: the sky. Nature looks down upon the people it swore to guide. It reminds me of my grandmother, now forced to stay inside, like a bird in a cage.

My grandmother told me that our world is cruel, but beautiful. We lie and we cheat, but we must stand together in times of need. There will be sacrifices and sweat and tears. We will eventually conquer our fears. This virus may be cruel, but our hearts will always be beautiful.

Alexandr Cotar

Miercuri, 906 prizonieri ai virusului, deocamdată.

Media mă transformă într-un necrofag. Primăvara se numără infectații. Cu o sinceră inocență, virusul mă însoțește prin toată casa. Mă trezesc cu el, mănânc, îmi beau cafeaua, citesc, traduc și mă culc tot cu el. E ca un copil mic, dornic de a afla toate subtilitățile vieții cuprinse în cei 30 de metri pătrați, înainte de a-și împrăștia peste tot jucăriile.

Încep dimineața prin a inspira adânc, după care îmi opresc respirația. Număr încet până la 30. Expir ușurat. Dimineața pare să-mi facă cu ochiul. Mai am o șansă. Scurg frica în chiuvetă. Salut hoardele de nori, însă nu uit să salut și pereții. Încă o zi aceștia îmi vor fi confidenți.

Ecranul telefonului mișună de știri și mesaje de la părinți. Primele trei noutăți încearcă să fure soarele de pe cer. Mesajele, însă, îl readuc la locul cuvenit. Pornesc pick-up-ul și fruntea mi se descrețește. Încep să îngân melodia. Aproape că nimeresc toate notele și mă avânt în refren, când deodată, copilul bate la ușă. Interpretarea refrenului se amână. Îi deschid și-l invit la masă. Stă cuminte

Wednesday, 906 virus prisoners. For now.

The media is turning me into a necrophage. Spring is the time to count the dead. The virus follows me everywhere in my apartment, with sincere innocence. I wake up with it, eat, drink my coffee, read, translate, and go to sleep together with it. It's like a small child, eager to find out all the subtleties of the life encompassed within the 30 square metres, before scattering toys everywhere.

My morning starts with a deep breath, after which I hold it. Then I slowly count to 30. A relieving exhalation follows. Yes, the morning seems to wink at me. It's good to have one more chance. I drain my fear in the sink and greet the storm clouds. I don't forget to greet the walls—my confidants for one more day.

The phone screen is flooded with news and messages from my parents. The first three headlines are trying to steal the sun, but the messages are bringing it back in place. My forehead softens when I turn on the record player. I hum the tune. I almost hit all the right notes and even get to the chorus, when, suddenly, the child knocks on my door. The chorus has to be postponed. In a gesture of hospitality, I open the door

și încearcă să-mi ghicească gândurile. Evacuez rapid oamenii mei din ele. Rămân la întâmplare câteva versuri. Versuri străine, câteva versuri proprii, neterminate. Îi întind un ghid al Europei. Copilul îl deschide la capitala României, mă privește șăgalnic, cu zâmbetul până la urechi. „Ar putea ieși un poem frumos. Păcat că nu-l vei termina." Se strâmbă și dispare în hol. Zâmbesc și eu. Evacuarea s-a încununat cu succes.

Mă așez la birou și încerc să mai negociez o zi cu soare. M-aș bucura să mă aleg măcar cu o zi. Soarele poate aștepta. După o încăierare sănătoasă între cuvinte, mai apar câteva versuri. Hai că poate reușesc să-l termin. Lumea întreagă s-a redus la o insulă de lumină în largul de întuneric. Insula e biroul luminat de lampă, cu caietul meu plin de mâzgălituri pe el. Afară, o mașină de poliție împunge liniștea. Simt mâna copilului pe umărul drept.

and invite him to the table. The child sits quietly and tries to read my thoughts. I hide my family in my mind. Just a few random verses are left. Some of them belong to others, some to myself—the unfinished ones. I push the Baedeker Guide to Europe towards him, and he opens it to the page with the capital city of Romania. With a broad smile from ear to ear, he stares mischievously at me. "It could become a good poem. Such a pity you won't ever finish it." Making a face, he disappears into the hall. I'm smiling too. The evacuation ended up well.

I go back to my working desk, and try to bargain for another sunny day. I'd be happy to get the day, at least. The sun can wait. After a good brawl between words, some more verses turn up. I might even finish the poem. The whole universe has boiled down to an island of light in the breadth of darkness. The island is a working desk lit by a lamp, with a copybook full of my scribblings. Outside, a police car is stinging the silence. I feel the child's hand on my right shoulder.

Alexandr Cotar

**Neputând opri momentul,
ne rămâne să încercăm
să-l trăim cu patimă.**

Ploaia nocturnă e sedativul meu preferat. Sedativ, pe care l-am așteptat de multă vreme, ca și cum ai aștepta, aproape de apus, acea primă rază de soare ivită de după blocul vecin, care-ți străbate termopanul și-ți dezmiardă obrazul, luminând fărâma din ziua care mai rămâne. Un sedativ lichid care-ți împânzește auzul și animează felinarele solitare. Parcă și lumina care se scurge din ele e mai plăcută, mai caldă, mai vie. De-ar fi diferit prezentul, sigur mi-aș fi luat umbrela și aș fi întretăiat cadențat această lumină curgătoare, până m-aș fi făcut una cu noaptea.

Acum, însă, mă mulțumesc cu tabloul înscris în cadrul ferestrei. De altfel, foarte reușit: două blocuri înalte, ca două porți întredeschise, păzesc bulevardul în care încearcă să se scurgă cartierul vecin. Neoanele băncilor, prinse în poalele uriașilor din beton de vizavi, parcă te asigură că nu-ți vei pierde banii peste noapte și vor continua să stea de veghe și acum pentru profitul tău curat, luminându-ți ziua de mâine. Asfaltul de pe bulevard se deschide într-o rețea de

**Unable to seize the moment,
we have nothing left
but to try to live it with passion.**

The nocturnal rain is my favourite tranquilizer. A tranquilizer I've waited for a long time, as when you're awaiting the first sunbeam at dusk, coming behind the neighbouring block of flats. The ray permeates your window and caresses your cheek, brightening up the last crumb of the remaining day. A liquid tranquilizer that impregnates your hearing with peace, and animates the lonely street lamps. It seems that their dripping light is more pleasant, warmer, livelier. Had the reality been different, I would have taken my umbrella and crossed this flowing light rhythmically until I dissolved into the night.

Now, though, I'm thankful for the scene caught in the window frame. Quite a remarkable one, by the way: two tall blocks, like some gates left ajar, guard the boulevard which the neighbouring quarter is trying to invade. The neon lights of the banks, trapped at the feet of the concrete giants across the street, are reassuring you that your money will stay safe overnight, and your net income will be kept safe every minute of every hour, brightening your tomorrow. The asphalt opens into a mirror network,

oglinzi, reflectând alchimicul „Precum în cer, așa și pe pământ" și oferind perechea geamănă semafoarelor, stâlpilor cu felinare, împânziți de cabluri, mașinilor, clădirilor, iar, câteodată, chiar și unui trecător întârziat. Peisajul sfidează sensul limitei. În încremenirea sa, amintește de veșnicie, chiar dacă e pieptănat încontinuu de ploaie. Îți amintește de un tablou de Hopper.

reflecting the alchemical "on earth as it is in heaven," and supplying with twins the traffic lights, street lamps wrapped in cables, cars, buildings, and, sometimes, even a late passer-by. The scenery mocks all limits. It reminds me of eternity in its stillness, even if the rain continually brushes it. Like a Hopper painting.

Totuși, ploaia de la mijloc de aprilie nu e cea care descompune materia, asemeni celei din noiembrie. E o ploaie ușoară, tămăduitoare, care, udând copacii, decorează orașul într-un verde intens, vitalizat. Privesc imaginea și mă bucur anonim, din întuneric. Mi-aș dori să nu se mai termine nici noaptea, nici ploaia. Mi-aș dori să mă dizolv în acest moment, în noapte, în bătaia felinarelor și în ploaie.

And yet, the mid-April rain does not disintegrate matter, as the November rain does. It's a light, healing rain, which, wetting the trees, decorates the town in revived, intense green. I'm looking at this scene, and I enjoy it anonymously, from the darkness. I wish the night and the rain went on forever. I wish I could dissolve into this moment, this night, the light of street lamps, and the rain.

Neputând opri momentul, ne rămâne să încercăm să-l trăim cu patimă, cum o faci când citești autorul preferat, sau când asculți muzica favorită, sau când citești dragostea necondiționată în ochii oamenilor dragi. Mă gândesc că va trece și această pandemie și ne vom putea bucura din plin de ploi și de nopți ploioase, vom putea părăsi anonimatul de după geam și vom trăi mai cu patimă, așa cum am ezitat s-o facem.

Unable to seize the moment, we have nothing left but to try to live it with passion, as when we are reading our beloved author, or when we are listening to our favourite song, or when we read the unconditional love in the eyes of those we love. I think that this pandemic won't last, and we'll be able to relish the rain and the rainy nights, we'll be able to leave anonymity beyond the window, and live with more passion, which we've hesitated to do until now.

Alexandr Cotar

Ecou

De câteva nopți, visez cum urc pe o coastă de munte. Știu că nu pot să mă opresc și nici nu pot să mă întorc. Mai știu că, dacă aș privi înapoi, s-ar întâmpla o mare nenorocire, de parcă în spatele meu ar fi Euridice. Tensiunea din vis crește după ce bolovanii de care mă țineam și cu ajutorul cărora urcam pe colosul stâncos devin o masă nisipoasă. Simt cum alunec în abis, însă încep să recit cu voce tare o poezie și, cu fiecare vers, reușesc să urc puțin câte puțin tot mai sus. Nisipul îmi intră în gură, în ochi, în urechi, dar tot nu mă dau bătut, îl scuip și recit mai departe. Când versurile sunt epuizate, înțeleg că am ajuns pe vârf, însă exact în momentul în care îmi întorc capul ca să văd motivul urcării, visul se termină necruțător și tot ce pot vedea e un tavan alb.

Buimăcit cum sunt, caut pe noptieră carnetul și stiloul, pregătite în prealabil, în naiva speranță că voi putea așterne acele versuri pe hârtie. Capitulez însă destul de repede pentru că nu-mi pot aminti niciun cuvânt. Îmi vin în cap versuri de Blaga, Blandiana, Arghezi, dar știu că

Echo

For several nights, I have been dreaming that I am climbing a mountain. In my dream, I knew that I could not stop, nor could I return. I also knew that if I looked back, a great disaster would befall me, as if Eurydice was somewhere behind me. The tension escalated as the boulders I was clung to and which helped me climb the rocky colossus turned into a sandy mass. As I was feeling how I was slipping into the abyss, I started reciting a poem loudly, and with each verse, I managed to climb higher and higher. The sand was getting into my mouth, eyes, and ears, but I did not give up. I continued reciting while spitting it out of my mouth. When there were no more verses to recite, I understood that I had got to the top. However, when I wanted to look back, to see why the climbing had been needed in the first place, the dream ended mercilessly, and everything I could see was the white ceiling above me.

Flummoxed as I was, I looked for my notebook and pen, strategically placed in advance on my bedside table, in a silly hope of writing the verses down. I had to surrender, though, because I could not remember a single word. My head was bursting with stanzas by Blaga, Blandiana, and

nici aceste versuri nu sunt cele pe care le caut. S-ar putea să fiu întrebat de unde am siguranța că versurile din vis nu aparțin altcuiva și, deși nu aș avea o dovadă serioasă, simt undeva adânc în mine că sunt versuri pe care nu le-am mai citit. Le-aș fi reținut.

Arghezi, but I knew that those were not the ones I was looking for. Someone might ask me why I was so sure that the lines from my dream did not belong to someone else, and even though I did not have solid proof, I felt deep inside that those were some verses I had never read before. Otherwise, I would have remembered them.

După câteva minute de măcinare a memoriei, încep să reconstitui imaginea proiectată de subconștient în vis. Adică o văd eu ca fiind o paralelă cu mitul lui Orfeu, dar știu că realitatea e diferită, și nici nu știu ce fel de Euridice ar sta în spatele meu. Și totuși, dacă e să interpretez visul ca fiind paralela mitică, cine e Euridice și de ce nu puteam să ies din Hades? Din Hades oare ieșeam?

I thought hard for a few minutes, I tried to reconstruct the image that my subconscious had projected in my dream. I had seen it as a mythical parallel of Orpheus. In reality, I knew that I was no Orpheus, and I still wonder what kind of Eurydice could have stood behind me. And yet, if it were to interpret the dream as a mythical parallel, who, in fact, was Eurydice, and why could I not escape from Hades? And was it Hades I tried to escape from?

Îmi amintesc că aerul era sărat și auzeam valuri izbindu-se de stâncile de sub mine—prea pitoresc pentru infern. Îmi mai aduc aminte că cerul deasupra mea era de un sânge aprins, clocotind. Și parcă în ecouri răsunau cuvintele rostite de voci prea familiare, urmate de cadențe din Rahmaninov și nocturna postumă de Chopin. Pe măsură urcării, mai aruncam câte o privire în stânga și-n dreapta, încercând să deslușesc formele bizare, parcă cioplite în roca neagră și tăioasă. Se pare că strofele rostite aveau o încărcătură magică, pentru că figurile prindeau viață, iar

I remembered that the air was salty, and I heard the waves crashing into the rocks beside me—too picturesque a scene for hell. I also remembered that the skies above me were vermillion and were boiling. The words uttered by the most familiar voices and the rhythms from Rachmaninoff's sonata and Chopin's posthumous nocturne were heard echoing around me. As I was climbing, I glanced at my left and right, trying to distinguish the odd figures, as if carved in the black and sharp rock. It seemed that the uttered lines had some magical power, because the figures were coming

printre ele recunoșteam poeți și scriitori reîntorși din negura timpului. Toți aveau ochii tulburi și mă priveau îngrijorător. Strigau ceva inaudibil, făcându-mi semn cu mâna spre polul lumii de după spatele meu, și se transformau în nisip, scurgându-se peste coastă. Recitam și mai tare, de frică să nu mă declepsidrez și eu, și după o serie de cumplite sforțări, iată-mă pe vârf.

Nici acum nu mi-am putut reaminti acele versuri, dar adia un vânt duios, de speranță, mirosea a primăvară, se arăta un răsărit.

În spatele meu îmi era propria mea viață și tot ce mi-e mai drag—familia și prietenii, muzica, literele. Îmi pare bine că nu am reușit să-mi întorc privirea. Nimănui nu-i place când înmărmurește o simfonie, sau când împietrește marea, sau când dispar cei dragi. Forța cuvântului va străbate dincolo de munți, va străpunge și cerul, revărsându-i norii într-o baie de sânge. Versurile ne vor călăuzi și pe cele mai abrupte pante. Ele trebuie rostite încontinuu.

to life, and I could recognize poets and writers returned from the mists of time among them. They all had cloudy eyes and were watching me anxiously. They were shouting something inaudible, pointing at the world behind my back, and they slowly turned into sand, which slipped downhill. I recited even louder, lest I should become an empty hourglass. After a series of huge efforts, I found myself on the top.

Even now, I could not recall those lines, but I remember that there was a tender wind there, a wind of hope, it smelled of spring, the sun was rising.

Behind me was my own life and everything I held dear—my family and friends, the music, the letters. I'm glad that I did not look back. Nobody likes it when a symphony freezes, or when the sea is petrified, or when our loved ones vanish. The force of words will reach beyond all mountains, will pierce the skies, flooding the clouds into a bloodbath. Poems will lead us across the most dangerous paths. They shall be continually uttered.

Alina Dinu

În viitor

Sunt pe cărarea abruptă din parcul I.O.R. și cobor în fugă (nu de alta, dar altfel aș cădea în nas). E la fel ca întotdeauna, dar simt că cineva, un mecanic priceput, a repornit soarele de deasupra copacilor. Privesc lacul și îmi amintesc de o noapte geroasă de ianuarie, în care el mă ținea de mână să nu alunec pe polei. Ne-am găsit un loc ferit, undeva pe iarba înghețată de lângă apă. Nu scoteam niciun sunet. Liniște. Și câteva sărutări. Păstrând liniștea parcă sacră, două lebede s-au apropiat de noi. Lebede! Pe un lac aproape înghețat! Au rămas pe loc, cu ciocurile înspre noi. Două perechi, în noapte, în liniște. Suntem iar acolo, ne ascundem unul de altul pe insulă, dar râsul mă dă de gol de fiecare dată.

Trec pe la cafeneaua mea preferată, pe calea Victoriei. Deja le văd fețele zâmbitoare. Melania și Alex iar pariază ce îmi voi lua azi. Alex a ghicit. Plec de acolo cu muzica preferată în căști, cu greu mă abțin să nu dansez pe stradă. Pornesc spre Cișmigiu, apoi mă

Future

I'm in the park next to my home. I run quickly down the steep path. I don't have any choice, really. If I slow down, and I will bump my nose into a tree or worse, I could fall flat on my face. It's the same image as always, but I feel that somebody, maybe a skilful handyman, has turned the sun back on. I look over the lake, and I remember one cold January night. He was holding my hand so I wouldn't fall on the icy pavement. We found a tiny spot next to the water, and we sat on the frozen grass. There was no one around, not a sound. We didn't talk. We were holding each other to warm ourselves up. Silence. Shy kisses. In the sacred silence, two lovely swans quietly came towards us. Swans! Swimming on a nearly frozen lake! They stayed there, right in front of us. Two couples in the night, in that silence. Now we are in that same park. We play hide-and-seek on the island, but my laughter always gives me away.

I'm going to my favourite café. I can already see their smiling faces. Melania and Alex are betting on what I'm about to choose today. Alex won. I leave the café, listening to my favourite music, and I feel like dancing on the sidewalk. I'm going towards Cișmigiu,

pierd voit pe străduțe înguste, unde găsesc fel de fel de minuni: un buchet de flori agățat de un gard, o pisică care mă urmărește până la următoarea intersecție, o fetiță blondă care se leagănă, ținându-se de mâinile tatălui și bunicului ei, flori bizare prin curțile blocurilor, doamne care vând flori și verdețuri culese din grădina lor, și care au o viață întreagă de povești pe care le văd în ochii lor și, când simt că e momentul potrivit, mă așez lângă ele să le ascult, iar atunci văd cum întineresc, cum li se încălzesc buzele povestind fel și fel de amintiri frumoase, ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Acolo, pe străzi înguste cu case vechi din spatele Facultății de Farmacie, am început să trăiesc pentru prima dată.

and then I get lost among the narrow streets where I know I will find all kinds of wonders: pretty flowers hanging from a fence, a kitten that follows me until I reach the next corner, a little girl, swinging back and forth, her little hands hanging from her father and grandfather's arms, bizarre flowers in remote gardens, and old ladies selling flowers and herbs picked from their garden. In their eyes you can see a life full of stories. Sometimes I sit next to them and listen to all of them, and then I can see them growing younger, I can see their lips getting warmer, telling me all sorts of beautiful memories, as if it had all happened yesterday. There, on the narrow streets with old houses, behind the University of Pharmacy, that is where I came to life.

O salut iar pe vecina mea și pe bichonul ei jucăuș, care îmi umple rochia de urme de lăbuțe. Vorbim vrute și nevrute, aflu ce s-a mai întâmplat în blocul meu pe care îl părăsesc cu inima îndoită. Este prima mea casă adevărată. Dar nu pentru mult timp. Mă pune să promit că voi veni în vizită, altfel Pino va fi dezamăgit de lipsa mea.

I greet my neighbour while her tiny bichon playfully jumps around me and leaves small paw prints on my dress. We keep chatting, and she updates me on what has been going on in my apartment building, which I'm now leaving nostalgically. It's my first real home. But not for long. She makes me promise her that I'll come visit, otherwise Pino would be disappointed not to see me again.

Locuiesc într-un apartament nou, tot cu miros de vanilie. E plin de ghivece cu flori, de cărți noi și de cărți ponosite. Stau în fotoliul meu verde și lampadarul îmi luminează sufrageria ca

I live in a new apartment, with the same vanilla aroma in the air. There are so many plants, new and vintage books everywhere. I sit in my green armchair and my lamp brightens the

un soare de buzunar. Mă îmbracă în lumina lui caldă când schimb ziua pentru noapte, ca să citesc cu o pătură peste picioare, în liniștea care se lasă peste stația de metrou zilnic aglomerată.

Vin prietenii mei pe care nu i-am văzut de luni de zile, iar mulți nu se cunosc între ei. Le-am pregătit pizza, pâine cu cimbru și brânză, și fursecuri. Le așez pe masă pahare cu cel mai bun vin roșu. Începem să ne povestim viețile, dar curând începem să glumim, să râdem neîncetat, până când soarele se va mira de hohotele noastre despre care i-a povestit luna înainte ca el să răsară. Până la sfârșit s-au împrietenit și ei.

Bobocul de floare s-a deschis și va rămâne în grija mea și a stelelor mele adunate, care acum sunt o constelație.

room as if I had a small sun in my pocket. It wraps me up in this warm light when I exchange the day for the night, with a blanket on my knees, so I can read in silence after the nearby metro station quiets down.

My friends are coming over. Some of them I haven't seen for over a year or two, and most of them don't know one another. I've made them pizza, home-made bread with thyme and cheese and chocolate chip cookies. I set a table with fancy glasses and the best red wine money can buy. We are telling our life stories, but quickly, it all turns into joyous talk, and we joke around without stopping, until the sun marvels at our continuous laughter, even if the moon told him all about it before he came up. By the end of it, everybody is friends with everybody.

The rose bud has bloomed and it will be taken care of by me and my stars, which have become a constellation at last.

Alina Dinu

T.o.ț.i.

În urmă cu 24 de ani, eram un boboc mic și roz în pântecele unei femei. Ieri am adormit cu capul deasupra aceluiași loc în care inima mea a bătut pentru prima dată și în sfârșit am înțeles. Încă sunt același boboc, acum pe jumătate deschis, cu vârfurile petalelor înghețate de frigul lumii. Fragilitatea mea a fost constantă, și, pe nesimțite, gerul s-a strecurat dinspre rădăcini, până în miezul crud al florii nenăscute. De atunci, nu doar că vântul îmi degera frunzele, ci și țurțurii atârnați de gâtul meu, înfipți în plămâni, îmi înghețau ființa.

În urmă cu un an, o pisică și-a abandonat puiul într-un motor din curtea spitalului. A stat nemișcat, jumătate de oră, până când mama a parcat mașina în fața casei. Apoi a căzut, târându-se cu greu, și lipindu-se de gardul nostru. Judecând după urechile plecate și ochii abia deschiși, avea două săptămâni. Nu avea nicio șansă. L-am ținut în brațe toată noaptea ca să poată dormi. Dimineața următoare, am mers cu mama înapoi la spital, în celălalt oraș. I-am căutat mama și l-am lăsat cu ea, dar, poate ca pe un cadou? Poate că nu îi era mamă? L-a așezat pentru a doua oară în motorul mașinii. L-am numit Sassafras, după un copac ce aduce noroc. Nu era

A.l.l.

Twenty-four years ago, I was a small pink bud in a woman's womb. Yesterday I fell asleep, my head resting right above the place where my heart began beating, and I finally understood. I still am the same bud, half-open, with petals touched by frostbite. My fragility has always been a constant in my life. The biting cold sneaked its way up from the roots to the raw core of the unborn flower. Ever since that day, my leaves were bitten by the cold, but also by the icicles that had formed around my neck, sticking their sharp edges in my lungs. My whole being froze.

One year ago, a cat abandoned her kitten in a car's engine in the hospital parking lot. It stayed put for half an hour while my mother was driving back home. Then it fell and crept to our fence. Judging by its folded ears and small eyes, it was about two weeks old. There was no chance for it if we left it there. I kept it in my arms the whole night so it could get some hours of sleep. The next morning, I joined my mother. She went inside the hospital and I looked for its mother. I left it there, hoping she could feed it. Was she not its mother? I shall never know. In the evening, the little guy was once again inside the engine. I named it Sassafras, a

înțărcat și nu putea rămâne singur mai mult de câteva minute. L-am îngrijit timp de câteva săptămâni, l-am văzut cum învață să meargă, și în final, numele *ei* a devenit Amélie. Un boboc firav, înfometat și speriat, care acum adoră laptele cu cacao pe care îl bea cu lăbuțele din cana mea.

lucky tree, thinking of the serendipity atmosphere of the story. It wasn't weaned and could not be left more than thirty minutes on its own. I took care of it for two weeks, sleeping very little. I saw it taking its first steps, learning how to eat on its own, and eventually *her* name was Amélie. A fragile little bud, scared and starving in an engine, now enjoying my hot cocoa, tasting it with her paws.

În timp ce Amélie creștea, Lassie îmbătrânea. Toată viața și-a petrecut-o alături de noi, alergând prin curte încă de când piciorușele ei prea scurte se împiedicau de firele de iarbă și ea cădea, dar niciodată nu se descuraja. Ne urmărește pe toți, cu ochii plini de iubire, căutând orice ocazie să ne sară în brațe ca să doarmă liniștită. Acum este prea slăbită să mai alerge cu același entuziasm pe care sunt sigură că încă îl are, și o îngrijesc ca pe un prunc. Cățelușa slăbea, iar pisica se întrema.

While Amélie was growing up, Lassie was growing old. Her whole life has been spent with us. Our house, our garden. She used to run in the garden while her legs were still shorter than the grass. She would often tumble but quickly get back to her jolly running and sniffing flowers. She's always waiting for the perfect moment to jump in our arms and catch a quick nap while we hold her. She is too weak now to keep playing with her ball as she used to. Now I take care of her, as if she were a baby again. The dog was weaker and weaker, while the kitten got stronger as time went by.

Săptămâna trecută, tata a găsit în curte un fluture înghețat, cu aripi amorțite. Afară ningea și avea să ningă încă patru zile. I-am pregătit un loc numai al lui, l-am ținut în cameră, și mă asiguram în fiecare zi ca în borcanul lui de sticlă verde să fie flori noi, apă cu zahăr și crengi pe care să poată dormi. Încerca să zboare, cu aripile lui în culori

Last week, my father found a frozen butterfly in our garden. Outside it was snowing, and it would continue to snow for another four days. I quickly found a special place in my room for him. Each day I would make sure he had new flowers, sugar-water and small things on which he could sleep. He kept trying to fly. His wings were

hipnotizante. Una era ciobită, la fel ca mine. La fel ca un pisoi fără mamă, la fel ca o cățelușă plină de dragoste, dar lipsită de puteri. Îmi căuta mâna care îl ridica, să încerce să zboare, iar și iar. Acum trei zile era pregătit. L-am plimbat pe Leopold prin curte, își flutura aripile în palma mea și atunci am observat că aproape îmi acoperea toată palma când le întindea. Am stat sub soare până când a reușit să se ridice, și, în final, să se ridice cu mult deasupra mea, spre copaci.

hypnotising. His right one was incomplete. Just like me. Just like a kitten without a mother, just like a small puppy full of love, but weak. He was looking around for the hand that would raise him up and he kept flying. Again and again. Three days ago, the sun was finally out and he was ready. I walked around the garden, holding Leopold in my hands. He was fluttering his wings, keeping still in my palm. Just then, I realised that his wings could almost cover my whole hand. We waited under the sun until he was able to fly right above my hands, and then he finally rose up way above my head, towards the trees.

Oare am fost toți același boboc degerat? Oare merit pe cineva care să aștepte să mi se vindece aripile? Să cresc? Să mă îngrijească când nu mai am putere? Să îmi ia sârma ghimpată din mâini, cea pe care o folosesc de când mi-am pierdut coarda? Cea care la fiecare săritură se adâncește și mai tare în palmele mele? Oare nu pot face pentru mine ce am făcut și pentru ei?

I wonder, were we once, the three of us, the same frostbitten bud. I wonder if I deserve someone to wait for me until my wings heal. Until I grow up. Someone who can take care of me when I am too weak. Someone who can pull out the barbed wire from my hands. The one I use as a jumping rope since I lost mine. The one that digs deeper and deeper with each jump I make. I wonder if I could do for myself what I did for a.l.l. of them.

Ioana-Alexandra Drangoi

Mintea umană este fascinantă, mai ales atunci când se minte singură. Pentru că asta facem, ne mințim singuri că suntem nemuritori.

Când am murit, nu au acoperit oglinda. Tocmai de aceea am fost lăsat încarcerat în acest pandemoniu, pentru o perioadă nedeterminată, cum se spune; condamnat să îi privesc direct în ochi pe cei din jurul meu și să îi văd, de fapt, pentru prima dată. A spune că nu am anticipat ce avea să se întâmple ar fi o afirmație modestă. Moartea mea mi-a frânt inima. Nu faptul că am murit, nu mă înțelege greșit, mă simt ușurat că am ieșit din acea casă de nebuni. Ci înmormântarea mea. Ei bine, dacă îi poți spune așa. O scurtă rundă de aplauze, urmată de plecarea tuturor. Am rămas acolo, singur, în întuneric—în ambele sensuri. Nici măcar nu eram demn de un preot; sau cel puțin un sicriu, la drept vorbind. Am fost lăsat să mor singur.

După ce m-au aplaudat ani de zile, după ce au menționat numele meu la fiecare colț de stradă, după toate articolele scrise despre mine în ziare, reviste, interviuri, după ce am fost iubit de toată lumea. Tot ce merit acum este o poză pe hol. O imagine printre

Human mind is fascinating, especially when it lies to itself. Because this is what we do: our conviction that we are immortal is a lie.

When I died, they did not cover up the mirror. That is precisely why I was left incarcerated in this pandemonium for an indefinite period, as they say; doomed to look straight in the eyes of those surrounding me and to actually see them for the first time. To say I did not see what was to come would be an understatement. My death has left me heartbroken. Not the fact that I died, don’t get me wrong, I feel relieved I got out of that loony-bin. But my funeral. Well, if you can call it that way. Or whatever you call a short round of applause, followed by everyone leaving, and me just being left there, all alone, in the dark—both meanings of this word included. I was not even deemed worthy of a priest; or at least a casket, for that matter. I was left to die all alone.

They applauded me for years, they mentioned my name at every street corner, they wrote articles about me in newspapers, magazines, interviews. Everyone loved me. All I am worth now is a picture in the hallway. A picture among others: poor

celelalte: ființele sărace care trebuiau să treacă prin același lucru ca mine. Ne-au ucis pe toți și apoi doar au pus un lacăt pe ușă. Esențialul despre cum să scapi nepedepsit de crimă. Întuneric. Frig. Iar partea cea mai rea este că nimeni nu ne va căuta. Îmi și pot imagina titlurile: „Personalități de renume mondial, dispărute." Nu pot nici măcar să concep îndrăzneala de a omorî pe cineva în propria casă, în propriul său refugiu!

Oricum, tot ce pot face în acest moment este să bântui locul. Devine un chin din ce în ce mai mare să știu că voi fi nevoit să petrec eternitatea în locurile în care am fost cândva fericit, iubit, aclamat, cum știu că nu voi mai fi niciodată. Și când știu că doar ecouri ale tunetelor se vor auzi în casa arhiplină de prieteni și admiratori deopotrivă. Toți oamenii pe care i-am făcut să zâmbească, să își uite problemele, să își lase telefoanele deoparte. Fiecare persoană pe care am mișcat-o. Fiecare copil pe care l-am îmbrățișat. Totul a dispărut. Brusc, dureros, crud și fără nicio explicație. Omoruri numărabile, dar nenumărate suferințe.

Am început să bântui frenetic pe holuri, în căutarea de răspunsuri, și am făcut o descoperire înfiorătoare: toate certificatele noastre de naștere fuseseră aruncate, de parcă nici măcar nu am fi existat. „CE ȚI-AM FĂCUT NOI ȚIE?!" Vocea mea umple încăperea goală. Dar nu golul din inima mea. Absolut tot

creatures that had to go through the same thing as me. They murdered us all and then simply locked the door. How does one get away with murder. Darkness. Cold. And the worst part is no one is going to look for us. I can only imagine the headlines: "World-renowned personalities, all dead." I can't even believe the audacity to murder someone in their own home, their own safe haven!

Anyhow, all I can do now is haunt this place. It feels even greater of an ordeal to have to spend eternity in the places I once was happy in, loved in, acclaimed in—knowing I will never be that way again. And to know that only echoes of the thunder will be heard in the house overcrowded with friends and admirers alike. All those people on whose faces I put a smile: I had made them forget their problems, set their phones aside. Every single person whose soul I touched. Every child I embraced. Everything is now gone. Sharply, painfully, ruthlessly and with no explanation. One can count the dead, but suffering can't be measured in any way.

I started frantically haunting the hallways, in search of answers, and I made a gruesome discovery: all our birth certificates had been disposed of, as if we had never even existed. "WHAT HAVE WE EVER DONE TO YOU?!" My voice fills the empty room. But not the void in my heart.

restul a fost lăsat neatins. Nimic luat, nimic mișcat. Acesta a fost singurul lucru care mi-a adus mângâiere. În special podelele din lemn de esență tare, negru, și catifeaua de un roșu sângeriu—ah, ironia—de peste perdele și scaune, luminile orbitoare și pictura cerului pe tavanul cu boltă. Dar la ce folos, fără oameni? Căci ce-i va folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă își pierde sufletul? Știu că ceea ce contează cel mai mult pentru mine sunt oamenii. Trebuie să îi aduc înapoi la mine. La noi. Disperat, caut o cale de ieșire. Trebuie să urlu această nedreptate din adâncul plămânilor. Și după ce caut continuu ore întregi, găsesc un bilet în cealaltă parte a uneia dintre uși, și ea cu lacăt. Pe el scrie: „Piese anulate. Teatrul a fost închis din cauza pandemiei COVID-19".

Știrile nelipsite de pe fiecare post de televiziune și de pe orice site anunță creșterea alarmantă a numărului de infectați și morți. Email-urile pe care le primesc necontenit mă anunță că trebuie să devin mașinărie de scris. Telefonul mă anunță că încă o firmă face livrări la domiciliu. Părinții și bunicii mă anunță, de la 300 de kilometri distanță, că vor să mă știe cât mai curând în siguranță, acasă. Mașinile de poliție și jandarmerie mă anunță să stau în casă. E atât de mult zgomot, încât se face liniște. Liniștea din brațele lui, liniștea timpului care stă în loc, liniștea de a fi departe de oameni,

Everything else has been left untouched. Nothing taken, nothing moved. That was the sole thing that brought me comfort. Especially the black hardwood floors and the bloody red—oh, the irony of it—velvet, curtains and chairs, the blinding lights and the painted sky on the domed ceiling. Useless. What good will it be for anyone to conquer the whole world, if they lose their soul? What matters most to me are the people. I have to bring them back to me. To us. Desperately, I search for a way out. I have to scream this is unfair, shout it at the top of my lungs. And after searching for hours to no avail, I find a note on the other side of one of the doors, with a lock on it as well. It says: "Plays cancelled. Theatre closed due to the COVID-19 pandemic."

The unending news on every TV station and internet site announces the alarming increase in the number of those dead and infected. The emails I receive constantly tell me that I have to become a typewriter. The phone notifies me that one more company is making home deliveries. My parents and grandparents tell me, from 300 kilometres' distance, that they want to see me home safe, as soon as possible. The police and gendarmerie tell me to stay in the house. There is so much noise that I don't hear anything any more. The peace when I am in his arms, the peace of time that stops, the peace

de a nu putea fi rănită. Poate că sentința este, de fapt, ziua eliberării. Poate că oamenii sunt virușii care ne infectează zi de zi. Cu virusul coroanei. Coroana care i-a fost redată în sfârșit Mamei Natură. Sau ce a mai rămas din ea. Coroana care a detronat oamenii care și-au pus-o singuri pe cap, după ce au omorât, tăiat, incendiat, rupt, distrus, bătut, schingiuit, îngrozit. Coroana care a scos la iveală adevăratul caracter al fiecăruia.

of being away from people, from the threat of being hurt. Perhaps the punishment is actually the day that sets us free. Perhaps people are the viruses that infect us every day. With the crown virus. The crown that was finally rendered to Mother Nature. Or what's left of it. The crown that overthrew the people who put it themselves on their own heads after they had killed, cut, set on fire, broken, destroyed, beaten, slain, terrified. The crown that revealed the true character of each and every single one of us.

Tocmai am citit că piețele de animale vii din China au fost redeschise. În acel moment, mi s-a sfărâmat inima în mii de bucăți. Și m-am simțit înfrântă. Am realizat în acel moment că indiferent cât de mult bine ne chinuim toți să facem pe planeta asta, întotdeauna vor fi oameni care vor face de două ori mai mult rău. Pur și simplu nu pot să înțeleg ce monstru ar fi în stare de așa ceva. Rose, pisica mea de la Bacău, are 12 ani. Fălcuțe, hamsterul de la București, aproape unul. Mă uit la ei și mă gândesc că în China sunt mii și mii ca ei care sunt vânați, înghesuiți în cuști, înfometați și însetați, mutilați, iar apoi smulși din cușcă și uciși cu sânge rece sub privirile îngrozite ale celorlalte suflete nevinovate, care știu că ele urmează la rând. Le doresc exact același sfârșit și lor. Lent și dureros. De față cu familiile. Să se simtă durerea și frica din ochii lor.

I have just read that the livestock markets in China have been reopened. This broke my heart into thousands of pieces. And I felt defeated. At that moment, I realised that no matter how hard we tried to help people on this planet, there will always be people who will do twice as much harm. I simply cannot understand what monster would be capable of that. Rose, my cat from Bacău, is 12 years old. Jaws, the hamster in Bucharest, almost one. I look at them and think that in China there are thousands and thousands like them who are hunted down, crammed into cages, famished and dehydrated, mutilated, and then snatched from the cage and killed in cold blood under the horrified looks of the other innocent souls, who know that they are next in line. I wish them the exact same ending. Slow and painful. Whilst their families are watching. Let them feel the pain and

Merităm tot ce ni se întâmplă, pentru că noi le-am provocat. Atunci când vine vorba despre noi, ne plângem de milă, însă, în rest, suntem în stare să călcăm pe cadavre pentru a ne îndeplini scopul. De atât suntem în stare. Ne considerăm cea mai evoluată specie, însă eu tind să cred opusul. Animalele nu ar fi niciodată în stare să ne facă ce le facem noi.

E isterie generală. Toată lumea este speriată de ceva. Motivele sunt cât se poate de justificate: că vor muri, că li se vor infecta rudele de peste 65 de ani, că vor rămâne șomeri, și lista continuă. Dar în momentul în care te confrunți cu aceeași frică zilnic, la un moment dat, începi să nu o mai simți. Supraexpunerea la un stimul te face imun la acesta. Ajungi să te simți amorțit. Până și timpul stă în loc. În schimb, începe să ți se dezvolte atenția pentru detalii. Căminul în care ai locuit toată viața și pe care erai ferm convins că îl cunoști ca în palmă, devine subit un teritoriu nou, încă neexplorat. Începi să observi modelul covorului pe care, deși ai călcat de nenumărate ori, nici nu mai știai că îl ai, felul în care se simt texturile suprafețelor pe tălpile-ți desculțe, ce forme fac razele de lumină pe peretele de care se află lipit patul, și florile galbene din grădina de sub fereastră.

fear in their eyes.

We deserve everything that happens to us, because we caused it in the first place. We pity ourselves, but we are capable of stepping on other creatures' corpses to reach our aim. This is precisely what we can do. We consider ourselves the most evolved species, but I tend to think quite the reverse. Animals would never be able to do to us what we do to them.

It's general hysteria. Everyone is scared of something. The reasons for this fear are perfectly valid: they will die, their relatives over the age of 65 will be infected, they will find themselves unemployed, and the list goes on. But when you face the same fear daily, at some point you start not to feel it any more. Overexposure to a stimulus makes you immune to it. You end up feeling numb. Time itself comes to a halt. At that point, you pay attention to details. The home in which you had lived all your life, and which you were firmly convinced you knew as well as the palm of your hand, suddenly becomes a new territory, still unexplored. You are starting to notice the pattern of the carpet that you have stepped on countless times, but which you did not know you still had, the way the textures of the surfaces feel under your bare soles, what shapes the sun rays form on the wall against which the bed is placed, and the yellow flowers in the garden below the window.

Începi să te observi și pe tine. Ce pasiuni ai, faptul că ai avea mare nevoie să îți îmbunătățești gătitul, că mintea ta nu își apasă butonul de stop, nici atunci când îi scoți bateriile și că singurul lucru care te scoate din toată această distopie este lătratul câinelui vecinei, pe care, până acum trei săptămâni, nu îl suportai. Ajungi să nu îți poți controla frustrarea generată de oamenii care spun că nu mai suportă izolarea și se plictisesc acasă, și nu înțeleg că sunt oameni care mor singuri prin spitale și ar da absolut orice pe lumea asta doar ca să se poată plictisi acasă, alături de cei dragi; că sunt oameni care lucrează de dimineața până seara și care, după terminarea programului, se roagă să mai fie chemați și a doua zi la acea slujbă, care îi exploatează până la epuizare, iar apoi îi concediază, doar ca să aibă cu ce să își întrețină familiile; că sunt studenți pe care depresia nu îi lasă nici să se dea jos din pat și care au atacuri de panică în fiecare zi, dar care nu au timp nici să aibă grijă de sănătatea lor psihică, pentru că trebuie să participe la cursurile online și să își rezolve toate sarcinile de lucru; că sunt bătrâni care, după ce au muncit o viață întreagă, roagă oamenii care trec prin dreptul ferestrei lor, să le cumpere o pâine, cu promisiunea că le vor plăti datoria când le vine pensia. Lor să le spui că totul va fi bine.

You notice yourself as well. What hobbies you have, the fact that you would need to improve your cooking, that your mind still functions even when you remove its batteries, and the only thing that disrupts all this dystopia is the barking of your neighbour's dog, which you abhorred until three weeks ago. You end up not being able to control the frustration generated by the people who are saying that they can no longer stand being isolated, and that they are bored at home, and who do not understand that there are people who die in hospitals, all alone, and would give absolutely anything in this world just to get bored at home with their loved ones; that there are people who work all day long and who, after their working hours, exhausted as they are, pray that they may be called again the next day to do their job, because they must support their families; they will be exploited until exhaustion, and then dismissed; that there are students whose nervous breakdown makes them unable to get out of bed, and who have panic attacks every day, but who do not have time to take care of their mental health, because they have to attend online courses and complete every assignment; that there are old people who, after having worked their entire life, ask the people passing by their window to buy them a loaf of bread, with the promise that they will pay their debt when their get their

Începi să îți observi greșelile. În special pe cele din trecut. Îți amintești până în cel mai mic detaliu fiecare persoană pe care ai rănit-o de-a lungul vieții și îți spui singur că ai fost nesimțit. Îți dorești din tot sufletul să îi suni pe toți și să le ceri iertare. Dar te gândești că au trecut atâția ani, încât nu își mai amintesc, și că te vor crede complet nebun. În schimb, încerci din răsputeri să dai pe mut demonii lăuntrici și mustrările de conștiință, scriindu-le câte un mesaj frumos la ultima poză postată pe rețelele de socializare, revanșându-te pentru o supărare cauzată în trecut cu un zâmbet oferit cadou în prezent.

Realizezi în scurt timp și faptul că un suflet plin de calități, defecte, frici, amintiri, emoții, o mamă, bunicii, un soț, copilul cuiva, frații, vii, morți, infectați, în carantină, în autoizolare, acum sunt doar niște numere, niște statistici care apar pe micile ecrane în fiecare oră. Sentința este că nu mai ești tu, ci doar un factor de risc în plus pentru sănătatea altcuiva, o grenadă fără cui, căreia i se așteaptă explozia secunde, ore, zile, săptămâni, luni, la infinit. Iar dacă în orice altă situație în care te-ai aflat până acum ai reușit să te salvezi prin intermediul calităților de care dispui, acum nu te ajută nici ce ai în cont și nici ce ai în cap. Se spune că de ceea ce îți este frică, de aia nu scapi.

pension. Go tell *them* everything will be fine.

Now you notice your mistakes. Especially those from the past. You remember every single person you have hurt during your life, and you tell yourself that you were insensitive. You wish with all your heart to call them all and ask for their forgiveness. But you think it's been so many years, they can't possibly remember, and they'll think you are crazy. You try to quiet your inner demons and qualms of conscience by writing them a nice message in the last picture posted on social networks. You can't annihilate past suffering that you caused with a mere smile offered today.

You also realise pretty soon that a soul full of qualities, defects, fears, memories, emotions, a mother, grandparents, a husband, someone's child, brothers, living, dead, infected, quarantined, self-isolating, are all just numbers now, statistics that appear on the screens every hour. The punishment is that you are no longer yourself, but an additional risk factor for someone else's health, a grenade without a pin, whose explosion is expected for seconds, hours, days, weeks, months, endlessly. And if in any other situation you have been in so far, you have managed to save yourself through the qualities that you possess, now neither the money in your bank

Această zicală atât de cunoscută ne învață că important este nu ceea ce se întâmplă, ci reacția noastră la ceea ce se întâmplă. E inutil să depunem atâta efort pentru a încerca să controlăm ceva ce nu ține de noi. Zarurile au fost deja aruncate. Însă ne putem concentra energia în mod productiv, lucrând, împreună cu noi, la noi, la sinele nostru.

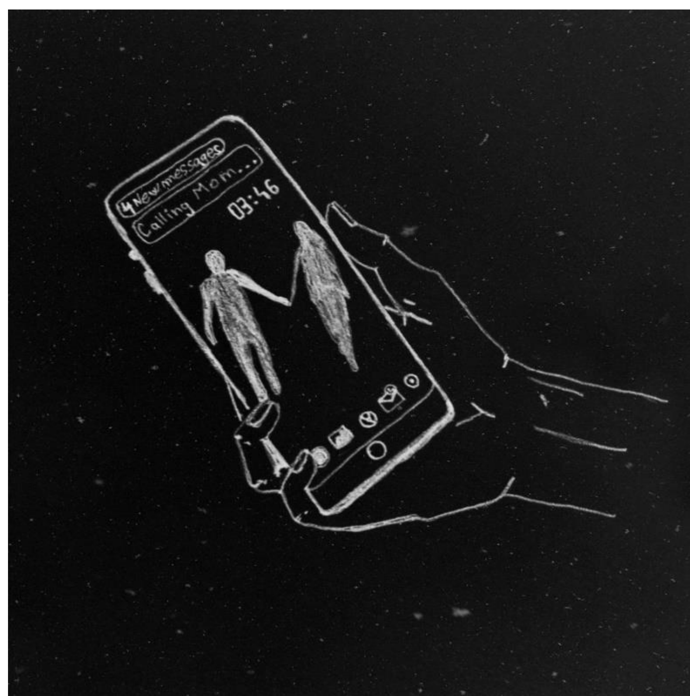
account, nor the knowledge in your mind will be of any use. A saying tells you that one can't escape one's worst fears. This famous saying teaches us that what happens is much less important than our reaction to what happens. It is useless to try to control something that we have no power over. The die is cast. But we can concentrate our energy productively, working with ourselves, on ourselves, healing our inner being.

Realizezi de abia acum și lucrurile care sunt cu adevărat importante în viață. Așa suntem construiți noi, oamenii: să ne rugăm doar atunci când cerem ceva, să învățăm să prețuim valoarea unui moment sau a unei persoane de abia atunci când suntem văduviți de ele, să ne întrebăm apropiații ce mai fac doar când avem nevoie de ceva de la ei, să le oferim rudelor afecțiune numai când primim bani, să-i spunem „te iubesc" numai când a decis să plece, și să ne cerem iertare numai atunci când vine la noi însetat de răzbunare. Iar pandemia a scos la lumină tot ce e mai rău din noi: lăsăm rafturile de la supermarket goale, deși noi am reușit să ne aprovizionăm pentru o lună, iar un bătrânel se uită neputincios la coșul în care nu are ce să pună, ieșim din casă pentru a ne plimba, riscând să fim asimptomatici și să infectăm alte persoane, ne păzim măștile, perechile de mănuși, spirtul și gelul dezinfectant, deși nu ieșim din

Only now do you realise the things that are really important in life. This is how people, are made: to pray in order to ask for something, to learn the value of a moment or of a person only when they are no longer there, to ask our loved ones how they are only when we need something from them, to be affectionate only when we receive money, to say "I love you" only when they have decided to leave, and to ask for forgiveness only when they come to us hoping for revenge. The pandemic has brought to light the worst in us: we are leaving the supermarket shelves empty, although we have managed to stock up for a month, whilst an old man leaves with an empty basket; we leave our houses to go on a walk, risking being asymptomatic and infecting others; we will not share our masks, gloves, rubbing alcohol and disinfectant, although we do not leave the house almost at all and refuse to donate at least one piece, while a doctor

casă aproape deloc, și refuzăm să donăm măcar o bucată, în timp ce un medic care tratează pacienții infectați cu noul Coronavirus își face costume de protecție din saci de gunoi și măștile din hârtie igienică, ne îmbrățișăm și nu păstrăm distanța față de interlocutorul nostru și lista poate continua la nesfârșit. Toate acestea pentru că așa suntem noi, oamenii; ne repetăm obsesiv că „mie nu are ce să mi se întâmple, nu are cum să mi se întâmple tocmai mie”. Mintea umană este fascinantă, mai ales atunci când se minte singură. Pentru că asta facem, ne mințim singuri că suntem nemuritori.

who treats patients infected with the new Coronavirus makes protective suits from garbage bags and masks from toilet paper; we are embracing and not keeping the distance from our interlocutor, and the list can go on endlessly. All this because this is how humans are; we obsessively repeat that “Nothing can touch me, it cannot happen to me.” Human mind is fascinating, especially when it lies to itself. Because this is what we do: our conviction that we are immortal is a lie.

Alina Nicoleta Duminică

Mă întreb ce vor scrie în viitoarele cărți de istorie despre anul 2020.

Soarele a răsărit. Aşa ne dăm seama că o nouă zi de abia a început. Ce se va întâmpla astăzi? Zilele par să se amestece una cu cealaltă. Timpul devine neclar. Aşa că mă întreb: „Ce facem când timpul se opreşte? Ce facem când viața ia o pauză?" Conceptul de timp nu ne-a părut niciodată atât de fictiv cum pare acum. Timpul s-a oprit din a mai fi linear acum mai bine de o lună, a început să apară în puncte; acele puncte sunt determinate de momentele de conştientizare. Și totuşi, ce ne reaminteşte că timpul nu s-a oprit, de fapt, ci doar a început să se dilueze? Mişcarea astrelor, fazele lunii şi copacii... Da, primăvara a venit, cu fiecare zi care trece, natura este mai verde, dar noi vedem doar bucățele din ea. Primăvara ne-a fost furată, sunt conştientă de asta. Avem voie să ne trezim doar la vară, acum trebuie să ne odihnim, trebuie să aşteptăm ceea ce va veni. Dar ce am putea aştepta, când timpul se diluează şi conceptele de trecut, prezent şi viitor devin neclare? A fost oprit prezentul? A fost amânat viitorul? De ce am fost înştiințați atât de târziu? Dar, chiar dacă timpul se va opri pentru noi, nu se va opri şi pentru univers. Suntem doar o picătură din

I wonder future history books will say about the year 2020.

The sun is up. This is how one can tell another day has just started. What is there in stock for me today? The days seem to melt into one another. Time is blurred. So I ask myself: "What does one do when time stops? What does one do when there's a pause in one's life?" The concept of time has never felt so fictitious to us before, but now it does. Time stopped being linear over a month ago—it has become dots; those dots are the moments of awareness. And yet, what reminds us that time hasn't, in fact, stopped, but it just started diluting? The movement of stars, the phases of the moon and the trees... Yes, spring is here, with each passing day nature is greener and greener, and yet we hardly notice it. Spring has been stolen away from us, I am aware of it. We'll be allowed to wake up in summer: now we must rest, we must wait for what is to come. But what is there to wait for when the idea of past, present and future fades away? Has the future been postponed? Why did the notice come so late? But even if time stops for us, it will never stop for the universe. We are but a drop in this vast ocean of existence.

aceast mare ocean al existenței.

Siluete în fața ferestrelor, uitându-se şi fiind văzute prin sticlă. Ca într-o pictură de Edward Hopper, par înghețate în timp, aşteptând. Ce aşteaptă ele oare? Sunt una dintre aceste siluete, uitându-mă în sus la vastul cer albastru al dimineții, şi întrebându-mă cât ar dura să înveți să zbori. Vieți concentrate, universuri cubice, care rămân necunoscute exteriorului. Lumea este redusă la imaginea de sticlă. Acum asta e tot ce putem vedea. Acum, mai mult ca niciodată, suntem captivi în noi înşine. Cum simțim acest lucru? Dacă închizi ochii, ce vezi? Este locul pe care ai vrut să-l vizitezi cu o lună în urmă dar nu ai putut, copacii în floare din parcul în care te plimbai anul trecut, dar pe care probabil îi vei rata acum? Se extinde până la un pocnet; câte o imagine, din ce în ce mai rapid, până când sunt prea rapide pentru a fi prinse. Amintirile trebuie luate una câte una, acum sunt prea multe, te copleşesc. Trebuie să ai răbdare cu memoria, să îi dai timp să se oprească asupra fiecărei clipe.

Motanul meu nu pare deranjat de efectele acestei carantine. Ochii lui mă urmăresc curioşi prin casă, cu acea răbdare tipică de felină. E atât de obişnuit cu felul ăsta de a trăi, încât nu înțelege ce mă deranjează pe mine. El îşi petrece tot timpul înăuntru oricum. A fost o pisică de apartament de când avea puțin peste trei luni. Am încercat

Silhouettes in front of windows, look out and can only be seen behind window panes. As in an Edward Hopper painting, they look frozen in time, waiting. What are they waiting for, I wonder? I am one of them, looking at the vast blue morning sky, wondering how long it would take to learn how to fly. Concentration of lives, cubicle universes. The world is reduced to a glass image. That's all we're allowed to see for the time being. Now, more than ever before, we're trapped within ourselves. How does it feel? If you close your eyes, what do you see? Is it the place you wished to visit last month but couldn't, the trees blooming in that park you walked through last year, but which you might miss this time? It expands, it snaps; one image at a time, faster and faster, until they're too fast for you to catch them. Memories should be taken one at a time, now there's an agglomeration of them, they're overwhelming. You need to be patient with memory, you need to give it time to focus on each moment.

My cat doesn't seem bothered by the effects of this quarantine. His eyes follow me curiously around the house, with that typically feline patience. He's so used to this way of life; he doesn't understand what's bothering me. He spends all his time inside, anyway. He has been an apartment cat since he was just a little bit over three months old.

să-l scoatem din casă de câteva ori, dar mereu asocia asta cu mersul la veterinar (de altfel, activitatea cea mai neplăcută). Astfel, lumea pentru el a fost mereu ceea ce poate vedea şi urmări de la fereastră. În siguranță, înăuntru, imaginându-se vânând porumbeii care se opresc câteodată pe pervazul nostru. Când fereastra este deschisă, se arată extrem de curios față de multitudinea de mirosuri care vin din cartier; flori, fum de țigară sau prânzul cuiva. Inspiră atent fiecare nuanță de la depărtare.

Am citit undeva că pisicile nu se plictisesc niciodată. Poate ar trebui să învățăm ceva de la ele. Să ne odihnim mai mult, să avem mai multă răbdare, să fim mai atenți la ceea ce se întâmplă în jurul nostru: fiecare mişcare, sunet, fiecare umbră sau lumină, fiecare miros.

Urmez aceeaşi rutină cu mici schimbări. Mă trezesc la aceeaşi oră, nu am nevoie de alarmă. Beau aceeaşi cafea dimineața şi mă uit pe aceeaşi fereastră. Vremea e incredibil de frumoasă, amintindu-ne din nou şi din nou ce pierdem. Cât citesc în pat, îmi doresc să fiu pe o bancă în parc. Tânjesc după lungile plimbări prin oraş, după natură, să văd întinsul cerului, în afara celui din fereastra mea. Am ajuns să-mi fie dor de propriul meu oraş.

Activitatea mea zilnică se rezumă la drumul până la magazin şi înapoi. Mă gândesc la toate lucrurile cu care aş putea experimenta acum.

We tried taking him out on various occasions, but he kept associating it with going to the vet (which he hates most of all). So, the world for him has always been what he can see and spy on from the window. Safely inside, imagining himself hunting the pigeons which sometimes rest on our windowsills. When the window is open, a multitude of smells come from the neighbourhood. Flowers, cigarette smoke or someone's lunch. He knows them all.

I've read somewhere that cats never get bored. Maybe we should learn something from them. To rest more, to be more patient, to pay more attention to what's going on around us: every movement, every sound, every shadow or light, every smell.

I keep following the same routine, with slight variations. I wake up at the same hour every day, without an alarm. I drink the same coffee in the morning and look out the same window. The weather is incredibly beautiful, reminding us again and again of what we're losing. While I'm reading in my bed, I wish I were sitting on a park bench. I long for long walks around the city, I long for nature, I long to see the sky beyond my own window. I miss my own city.

My daily activity involves going to the shop and coming back, thinking about all the things I could experiment with now. I buy a big box of

Cumpăr o cutie mare cu ciuperci şi caut diverse rețete online. În ce vor fi transformate aceste ciuperci? Sau poate aceste mere... clasica plăcintă cu mere. Dar bucuria de a găti nu se transmite şi apetitului. Chiar şi gustul mâncării parcă păleşte.

Îmi petrec majoritatea zilei în cameră, scriind la laptop sau citind ceva pe Kindle. Am căutat îndelung cărți noi pe care să le downloadez şi acum am destule să-mi ajungă până la sfârşitul anului. Uneori simt că ficțiunea este singura modalitate de a „scăpa" din realitatea lumii de astăzi. Dacă deschizi televizorul, se vorbeşte doar de pandemie, dacă vrei să citeşti un articol, reuşesc mereu să te redirecționeze către noile statistici despre pandemie. Văd cuvântul ăsta şi cu ochii închişi: „pandemie", „pandemie", pandemie". Nu e nicio scăpare în fața „monstrului" invizibil, care ocupă o mare parte din informațiile pe care le primim zilnic. Suntem asaltați cu aceste ştiri pe toate platformele, şi singurul mod de a nu le mai vedea este de a nu mai participa.

E un lucru obişnuit acum să vezi oameni care anunță că această perioadă ar trebui folosită pentru a te perfecționa pe tine însuți; să ne apucăm de un nou hobby, să învățăm ceva nou. Poate că şi eu ar trebui să mă apuc iar de desenat, sau poate de un curs de ilustrații, poate ar trebui să învăț o limbă nouă. Poate acum este momentul ideal pentru o serioasă curățenie de primăvară; să

mushrooms, and look up various recipes online. What will these mushrooms be turned into? Or maybe these apples... the classic apple pie. But the excitement which comes with cooking does not stir my appetite. Even the taste of food has started to fade.

I spend most of my time in my room, writing on my laptop or reading something on Kindle. I have looked for new books to download, and now I have enough to last me until the end of the year. Sometimes I feel fiction is the only way one can escape present reality. If you turn on the TV, they only talk about the pandemic; if you read articles, they all redirect you somehow to updates of the pandemic statistics. I can see this word with my eyes closed: "pandemic" "pandemic" "pandemic". There's no escape from the invisible "monster" which swallows us. We're fed this news on all platforms, and the only way to stop seeing it is to stop watching.

It's common to be told that this time should be used in order to improve yourself, find a new hobby, learn a new skill. Maybe I should also take up drawing again, or maybe an illustration course, maybe I should learn a new language. Maybe now is the ideal moment to do a thorough spring cleaning, to closely scrub every inch of the apartment, to sort through

curățăm atent fiecare centimetru din apartamentele noastre, să aranjăm lucruri pe care am promis că le vom aranja cândva, dar niciodată nu am avut timp pentru asta. Dar merită să ne amintim că acesta poate fi şi momentul să ne relaxăm mai mult. Toate aceste ore pe care le primim, tot acest „timp liber" nu este „uşor": el vine cu o mulțime de stres, cu anxietăți legate de ce se va întâmpla mâine.

things we meant to sort a while ago, but we never had the time for it. This can also be a time of relaxation. Except that this "free time" comes with stress, with the anxieties of what will happen to us tomorrow.

La început a părut ireal, pentru că a venit pe neaşteptate, a găsit lumea nepregătită. La ştiri vorbeau când şi când despre ceea ce se întâmpla în China în ianuarie şi februarie, dar pentru noi era prea departe, părea imposibil să ne ajungă. Dar s-a întâmplat, şi panica s-a răspândit pe toată planeta. Acum auzim vocea aceea robotică venind din megafoanele maşinilor de poliție, reamintindu-ne să stăm acasă, să avem grijă de sănătatea noastră. M-am oprit din a verifica ştirile, nu-mi face bine să aud despre ce se întâmplă în fiecare zi, în aceleaşi tonuri sumbre. La început verificam site-urile care ofereau informații despre ceea ce încă se numea epidemie pe atunci, graficele care nu s-au oprit din a creşte de o lună. Apoi mi-am dat seama cât de mult mă afectează, şi, de atunci, rar mai verific statisticile.

At first it felt unreal because it came unexpectedly, it caught the world unawares. The news sporadically mentioned what was happening in China in January and February, but to us it was too far away, we felt safe. Then panic took over the planet. Now we hear the robotic voice coming from the loudspeakers of police cars, reminding us to stay home and take care of our health. After a few weeks I stopped following the news, it does one no good, it is too grim. At the beginning I was checking the websites which offered information about what was then known as an epidemic, the graphs which haven't stopped going up since last month. Then I realised how much it's affecting me, and now I only rarely check the statistics.

Poate aceasta este modalitatea prin care planeta a decis să ne dea o lecție, să ne arate că nu putem lua totul de-a gata. Ce am făcut? Nu o respectăm

Maybe this is the way the planet has decided to teach us a lesson, to show us not to take everything for granted. What have we done? We don't

îndeajuns. Visăm să ne mutăm pe Marte și neglijăm ce avem acum, toată această frumusețe. Unii oameni par a fi surprinşi, sau, mai degrabă, le este reamintit, faptul că planeta poate continua fără ei; cât de bine, chiar mult mai bine, poate înflori, fără poluarea la care este supusă.

Mi-am golit calendarul pentru următoarea lună. Mailul primit de la Google Maps Timeline mă întristează şi mai mult: cât de puțin m-am plimbat în martie! Și acum a trebuit să-mi anulez şi reprogramez planurile, întâlniri cu prieteni pe care nu i-am mai văzut de mult timp şi călătorii în locuri pe care nu le-am vizitat niciodată. Arată trist, de parcă aş şterge chiar posibile amintiri. Las spațiu pentru propria imaginație. Dar cum se descurcă cineva cu sine însuși atât de mult timp? Este atât de mult spațiu, atât de mult „timp", trebuie umplut cu ceva. Am cărțile şi muzica, filmele şi pozele de pe cărțile poştale. Dar ceva lipseşte.

Cum călătoreşti, când călătoria în sine este imposibilă? Citeşti. Adâncit într-o creație fictivă, mergi prin lumi pe care probabil nu le vei cunoaşte niciodată de unul singur.

Aşa am şi făcut, am început să citesc literatură în traducere, din spații şi culturi pe care nu le vizitez des. M-am plimbat prin Buenos Aires, sudul Franței, Budapesta, şi un mic oraş înzăpezit din Suedia, fără să-mi părăsesc pentru o clipă apartamentul.

respect it enough. We dream to move to Mars and neglect what we have now—all this beauty. Some people are surprised at the thought that Earth can go on without them; it can actually flourish, without the multiple kinds of pollution we subject it to.

I emptied my calendar. The email I got from Google Maps Timeline makes me even sadder: I walked so little in March! And now I have to cancel and reschedule my plans, meetings with friends I haven't seen in a long time and trips to places I've never visited. It looks sad, as if I deleted possible memories. I leave space for my own imagination. But how does one deal with oneself for such a long period of time? There's too much space, there's too much "time", it needs to be filled with something. I have the books and the music and the films and the postcard photos. But somehow something is missing.

How does one travel when travelling in itself is impossible? One should read. Immersed in a work of fiction, you can walk through worlds you might never experience otherwise.

And so I did: I started reading more literature in translation, from spaces and cultures I don't visit. I walked around Buenos Aires, the South of France, Budapest and a small snowy town in Sweden, without once leaving my apartment. When your own

Când propria viață cunoaşte restricții, poți întotdeauna să trăieşti viața prin ficțiune, prin artă—un dar incredibil.

Străzile goale ale lumii, locuri care cândva răsunau de voioşia vocilor oamenilor, a râsului lor, sunt acum pustii şi întunecate. „Închis" scrie pe intrările în restaurante şi cafenele. Muzeele şi sălile de concert, teatrele şi operele, toate şi-au găsit locul pe ecranul dispozitivului tău. Chopin în căşti, replici din Hamlet spuse într-o sală fără public.

Te întrebi dacă îți mai amintești cum arată lumea de afară, cum miros florile primăverii. De abia pot vedea câțiva copaci de la fereastra mea de la ultimul etaj, sunt prea departe. Îmi mijesc ochii la frunzele lor de un verde crud, la florile albicioase şi oftez. „Da, sunt prea departe," spun şi mă uit în sus la cer. Îl văd clar, întinderea albastră care ne uneşte, care uneşte o planetă pustiită.

Schimb scrisori digitale cu oameni de pretutindeni din lume de câteva luni, şi acum am realizat cât de benefic este acest lucru cu adevărat, să rămâi în contact cu oamenii în vremuri când de abia îți poți părăsi propriul apartament. Ne împărtăşim rutina noastră zilnică, păreri despre ultima carte pe care am citit-o sau ultimul film pe care l-am văzut. Oamenii de pretutindeni din lume sunt, în felul lor, limitați la propriile locuințe. Ne împărtăşim propria experiență în aceste

life is confined, you can always experience life through fiction, through art—an incredible gift.

The empty streets, deserted and in darkness, were once joyous and crowded. "Closed" signs on restaurant and café doors. Museums and music halls, theatres and opera houses, are all on the screen of your device. Chopin in your headphones, lines from Hamlet uttered in a hall without an audience.

You wonder whether you even remember what the world outside looks like, how the flowers of spring smell. I can barely see a few trees from my window, I live on the top floor, they're too far away. I strain my eyes at the raw green of their leaves, the whiteness of their flowers and I sigh. "Yes, I'm too far away," I say, and look at the sky. This I see clearly, the vast blue which envelops a deserted planet.

I've been exchanging digital letters with people from all over the world for a few months now, and now I realise how beneficial that really is, to keep in contact with people when you can rarely leave your own apartment. We share our daily routine, thoughts on the latest book we've read or the latest film we've watched. People from all over the world are, in one way or another, confined to their own homes. We share our own individual experience during these uncertain

vremuri nesigure; cum ne-au fost afectate viețile, ce am pierdut, temerile noastre.

Uneori invidiez persoana care locuieşte aproape de pădure în Elveția, care încă poate ieşi afară la alergat, sau persoana care a folosit această ocazie pentru a se întoarce în oraşul natal din Norvegia, un orăşel aproape de mare, pentru a se odihni.

Mi-aş dori să fiu mai aproape de natură, să pot folosi acest timp pentru a inspira adânc aerul curat. Dacă măcar aş avea o grădină... Carantina în natură nu se simte ca izolare, ci mai mult ca o vacanță binemeritată. Dar eu sunt blocată în griul sufocant al Bucureştiului.

Mă întreb ce vor scrie în viitoarele cărți de istorie despre anul 2020. Pentru mine arată promițător, poate datorită simetriei cifrelor, poate pentru că deja îmi făcusem atât de multe planuri, chiar înainte ca anul să înceapă. Mi-a fost demonstrat contrariul luna trecută. 2020 este anul „pandemie" şi „carantină" şi „distanțare socială". 2020 e aproape un spațiu gol în istorie. De ce un spațiu gol? Nu pentru că nu se întâmplă nimic: la scară largă par a se întâmpla o mulțime de lucruri, dar istoria personală este ştirbită.

Tot ce putem face acum este să aşteptăm ziua de mâine.

times; how our lives were affected by it, what we've lost, our fears.

Sometimes I envy those living close to the woods in Switzerland, who can still go out for a jog, or someone who used this opportunity to go back to a hometown in Norway, a small town close to the sea, to rest.

I wish I were closer to nature, and could breathe in clear air. If only I had a garden... Quarantine in nature doesn't feel like isolation at all, but more like a well-deserved holiday. But instead, I'm stuck inside the suffocating greyness of Bucharest.

I wonder future history books will say about the year 2020. It looked like a promising year at first, maybe because of its symmetry, maybe because I had already made so many plans before this year even started. I was proven wrong last month. 2020 is the year of "pandemic" and "quarantine" and "social distancing". 2020 is almost a blank in our history. Why a blank? Not because it's uneventful. On a large scale, many things seem to happen, but our lives are robbed from us.

All we can do at this point is wait for tomorrow.

Valentina Dumitru

Distanța socială era menținută, dar odată cu ea și frica.

The social distance was maintained, and the fear with it.

9 martie 2020.
"May you, and all those you hold dear, be safe and healthy! Please stay safe in these challenging times!
Dumitru Cristina |P2P Analyst|"

Am schimbat formula de încheiere a email-urilor. Am trimis email-uri care se încheiau așa către superiorii din Belgia, aprovizionatorilor, sau mai bine spus, către oricine mi-a scris în aceea zi, indiferent de tipul de interacțiune. Următoarea zi, toată lumea mi-a mulțumit pentru vorbele bune și mi-au urat în cor să fiu sănătoasă și să stau în casă. Atunci a fost primul moment în care situația căpăta dimensiuni alarmante. Nu în fiecare zi șeful automatizărilor pe întreaga Europă își ia din timpul lui să-ți ureze sănătate și să-ți mulțumească pentru gândurile bune ție, un corporatist mărunt, ce lucrează de jumătate de an, și care încă se străduiește să dea din coate în stânga și în dreapta, numai, numai, se face și el văzut în marea de angajați la fel de mărunți, manageri sectoriali, sau șefi de departament.

I changed the closing formula of my emails. I sent emails that ended like this to the Belgian superiors, the suppliers, to anyone who wrote to me that day, regardless of the type of interaction. The next day, everyone thanked me for the kind words and wished me to be healthy and stay home. Then it was the first moment when the situation became alarming. It does not happen very often that the head of automation for Europe takes time to wish you good health and to thank you for your kind thoughts, when you are no more than a small, corporate worker hired half a year ago, who is still struggling to be noticed in the sea of small employees, sector managers, or department heads.

10 martie 2020.
Work from Home

March 10, 2020.
Work from Home

Prima zi în care compania ne încurajează pe toți să muncim de acasă. Mai bine spus, managerii ne-au informat că fiecare angajat are laptop de muncă și am putea să muncim de acasă. Laptopul este deschis la 6 și închis la ora 15, timp în care, printre analize, Excel-uri cu pivot și Vlook-up-ul acelei zile, aprovizionatorii ne trimiteau gânduri bune și ne urau să fim sănătoși. Pentru prima oară, simțeam că la sfârșitul acelui email era o ființă umană, care la sfârșitul programului avea temeri la fel ca mine, care trăia teama zilei de mâine. Pentru o fracțiune de secundă m-a bucurat gândul că noi, așa-zisele ființe umane, putem da dovadă de compasiune pentru celălalt în situații de criză. Chiar dacă suntem corporatiști.

The first day the company encourages us all to work from home. Better said, the managers have informed us that every employee has a work laptop and we should work from home. The laptop is opened at 6 and closed at 3 o'clock, during which time, among the analyses, pivotal and Vlook-up Excel files of that day, the suppliers sent good thoughts and wished us to be healthy. For the first time I felt that at the other end there was a human being, a human being who at the end of the program was afraid for the next day, just like me. For a fraction of a second, I was glad to think that we, as the so-called human beings, can show compassion for the others in a crisis. Even if we work for corporations.

11 martie 2020.
Trenul IR 12665 deținut de CFR Călători.

Laptopul este deschis la 6 și închis la ora 15. În două ore ce păreau a fi mai scurte decât filtrul de la un Marlboro 6 scurt, am împachetat bunurile de nevoi esențiale, două perechi de blugi, un hanorac și un geamantan plin de pulovere, geci de iarnă și toamnă, pe care tot amânam să le aduc acasă la mama de frica unui viscol inoportun. Mi-am luat adio de la câinele iubitului meu, și de la Șușu, un motan birmanez de stradă care își

March 11, 2020.
IR Train 12665 owned by CFR Călători.

The laptop opens at 6 and closes at 3 pm. In two hours that seemed to be shorter than the filter on a short Malboro 6, I packed the essentials: two pairs of jeans, a sweatshirt and a suitcase full of winter and autumn jackets that I was postponing to take home to mother for fear of a sudden blizzard. I said goodbye to my lover's dog, and to Șușu, a Burmese street cat who spends his time and meets his mistresses on the neighbouring block, and we run to the

face veacul și are amante pe la scara vecină și fugim spre gară. Peronul Gării de Nord nu era aglomerat, dar nu era nici gol. Ceea ce era sigur, era că peste tot puteai citi o teamă, sau mai bine spus îngrijorare, mascată de o țigară fumată automat de tinerii ce știau că acasă nu mai pot fuma decât pe furiș, categorie din care eu însămi fac parte. Se aude o replică atotștiutoare a unui domn căruia nu-i era frică de virus, zicând către partenerul de conversație "Dom'le, generațiile astea n-au pic de imunitate de la toate prostiile pe care le mănâncă. Peste tot numai copii crescuți cu chimicale!" Peisajul nu ieșea cu nimic din obișnuit, ceea ce mi-a liniștit puțin mintea plină de tactici de igienizare rapidă a locului pe care aveam să stau pentru următoarele 3 ore și jumătate, pentru că, bineînțeles trenul a avut întârziere. Un ultim sărut de adio, o îmbrățișare, și imaginea țigării stinse cu piciorul de peron, au fost ultimele lucruri pe care Bucureștiul mi le dăruise.

Aceste 3 dăți aveau să fie memorabile pentru următoarea perioadă. M-am întors la ele, le-am analizat, am făcut un film mental al fiecărei părticele a acestor zile. Acestea au fost prevestitorii uneia dintre cele mai interesante, dar înfricoșătoare perioade din viața mea. Evenimente mărunte care aveau să modifice o mare parte a felului în care

station. The North Station platform was not crowded, but it was not empty. What was certain was that everywhere you sensed fear, or rather concern, masked by a cigarette automatically smoked by young people who knew that at home they could only smoke secretly, category to which I belong. I can hear a gentleman who wasn't scared of the virus saying to his partner: "Sir, these generations have little immunity from all the nonsense they eat. Raised with chemicals, all of them!" The scenery was familiar, which calmed me a little. My mind was full of ideas on how to sanitize the seat I was going to use for the next 3 and a half hours, because the train was late as usual. One last goodbye kiss, a hug and the image of the cigarette extinguished with the foot on the platform were the last things that Bucharest gave me.

These 3 dates would be memorable during the next period of time. I went back to them, analysed them, made a mental film of each part of these days. These were the precursors to one of the most exciting but frightening periods of my life. Small events that would change much of the way I perceive the world. When the rules of hierarchy fall, and we begin to look

percep lumea din jurul meu. Când normele ierarhiei cad și începem să privim în jur, știm că ceva neobișnuit s-a întâmplat. Din senin, devenisem o parte semnificativă în marele proces care menținea fluxul de date continuu, eram elementul vital ce realiza conexiunea între două extreme ale lanțului. Mi-am spus, printre fișiere Excel, „Ia uite cum se-ntoarce roata!"

around, we know that something unusual has happened. Clearly, I had become a significant part of the great process that kept the data flow continuous, I was the vital element that made the connection between two ends of the chain. I told myself among Excel files, "Look how the wheel turns!".

11 martie 2020, seara târziu.

Tata mă aștepta în același loc. Era ritualul nostru. Golful albastru avea farurile aprinse și muzica radioului umplea mașina de dimensiuni reduse. Tata se sprijinea de capotă și fuma o țigară, ce devenea inexistentă în mustața groasă. Mereu i-am spus să scape de ea. Îl face să arate bătrân. Mi-a spus odată că e singurul lucru pe care l-a avut în comun cu bunicul.

—Ia spune, ai venit să aduci virusul și la Focșani? mi-a spus cu o strâmbătură ce se dorea a fi o glumă.

Tata nu a fost niciodată genul de om amuzant, sau cel puțin așa îl văd eu, deși deseori încerca. Deși foarte pasiv la multe evenimente, puteam să văd cum și el era afectat de ce se întâmpla peste tot. Când până și tata e îngrijorat, nu-i de bine.

March 11, 2020, late at night.

Dad was waiting for me in the same place. It was our ritual. The blue Golf had its headlights on and the radio filled the small car. Dad leaned over the hood and smoked a cigarette hidden by his thick moustache. I always told him to get rid of it. It makes him look old. He once told me that this was the only thing he had in common with grandpa.

"Tell me, have you come home to bring the virus to Focșani?" he asked, hoping it would sound like a joke.

Dad has never had a sense of humour, or at least this is how I saw him, though he often tried. Although very passive on many occasions, I could see how he was also somewhat affected by what was happening everywhere. When even dad is worried, it does not sound good.

18 martie 2020. Prima zi.

Numerele cresc în rubrica cu

March 18, 2020. First day.

The numbers grow in the red box,

roșu, iar cea cu negru îi ține companie. Închid televizorul, închid telefonul și închid ușa de la cameră. Aveam un sentiment ciudat. Mă simțeam întoarsă în timp, undeva prin anii 2012-2013. Adolescentă frământată de grijile pubertății. Urâtă perioadă. Mă aflam în același peisaj. Închisă între aceiași 4 pereți galbeni, cu stele pe tavan. Acum mă bucuram mai mult de ele. Mi le imaginam a fi reale. Înainte mi se păreau copilăroase și de prost gust. „Cum se schimbă perspectiva!" era gândul care-mi dădea târcoale de câteva zile. Sună: „Ce faci? Cum e la voi? Nu sunt cazuri la fel de multe, nu? Să ai și tu grijă, cine știe, poate chiar o fi adevărat!" îmi spune trăgând dintr-o țigară făcută în grabă. „Se vede că nu mai are cine să-i facă țigări!" mi-am spus, cu un sentiment de mândrie. Cel mai mare sceptic pe care îl cunoșteam era speriat. Semn rău.

19 martie 2020

Acum o lună, data de 19 pica într-o miercuri. În luna asta a picat joi. Acum o lună, era urât afară, ploua de rupea, adidașii albi erau plini de noroi și stăteam într-un restaurant uitat de lume și mâncam o pizza mult prea scumpă. Eu eram în adidași, el era în cămașă și pantofi. Făceam 23 de ani. Acum o lună, îmi promisesem că fix în data de 19 a fiecărei luni o să fac ceva ce nu am mai făcut niciodată, sau că o să merg într-un loc în care n-am mai

and the black one keeps them company. I turn off the TV, turn off the phone and close the door to my room. I had a weird feeling. I felt back in time, somewhere through the years 2012-2013. Teenage girl troubled by the challenges of puberty. Nasty period. I was in the same landscape. Confined between the same 4 yellow walls, with stars on the ceiling. Now I was enjoying them more. I imagined them to be real. Before, they seemed childish and tasteless. "How the perspective is changing!" This thought had been haunting me for several days. The phone rings: "How are you? What is the situation there? There aren't as many cases, right? Take care, who knows, it may be true!" he tells me, smoking a cigarette made in a hurry. "He doesn't have anyone to make him cigarettes any more!" I said it to myself with a sense of pride. The biggest sceptic I knew was scared. Bad sign.

March 19, 2020

A month ago, 19 was on a Wednesday. This month it was on Thursday. A month ago it was cold outside, it was raining cats and dogs, my white sneakers were muddy and I was sitting in a forgotten restaurant, eating a pizza that was too expensive. I was in sneakers, he was in his shirt and shoes. I was turning 23. A month ago, I promised myself that on the 19th of each month I would do something that I had never done before, or that I would go to a place

fost niciodată. Mi-am ținut promisiunea. N-am mai fost niciodată în carantină, cu frica că o să mai pot ieși la o țigară în Tineretului tocmai peste 6 luni. M-am tot amăgit că n-o să țină mai mult de 2-3 săptămâni. „Dau o fugă până la ai mei, mai stau cu pisica, poate dăm o fugă la bunica de la țară," mi-am spus în tren. 19 aprilie sper să mă facă să-mi rup promisiunea. Sper să fiu tot la ai mei, cu pisica și stelele de pe tavan, să știu că sunt în siguranță.

where I had never been. I kept my promise. I have never been quarantined, or experienced the fear that I will not be able to go out for a cigarette in Tineretului for 6 months. I hoped that it would not last more than 2-3 weeks. "I'll visit my parents, I'll stay with the cat, maybe we will visit grandma in the countryside," I told myself on the train. April 19th may make me break my promise. I hope to be at my parents, with the cat and the stars on the ceiling, to know that I'm safe.

20 martie 2020

Îmi trimite primul filmuleț „#tatădecarantină". Primul dintr-un șir lung și chinuitor. Schimbă scutece, se joacă cu ea—Nasti, în alintul meu, face pe călușul și face piure de mere cu țelină și ceapă. Am fost surprinsă de cât de bine s-a acomodat în postura de soț și la un an distanță în postura de tată. Mereu am crezut că va fi asemănător tatei. Un tip mai rece, distant, pentru care emoțiile sunt niște chestiuni mult prea personale ca să fie împărtășite cu oricine, chiar și cu familia, sau care rareori există. Aparent, el îi seamănă mai mult mamei, iar eu am împrumutat mai mult de la tata. Se zice că fetele seamănă cu tații, iar băieții cu mamele. A fost prima oară în cursul unui an de la nașterea copilului lui, în care mi-am dat seama că am avut timp să fiu acolo, dar n-am fost. Acum vreau.

March 20, 2020

He sends me the first video "#quarantinedaddy". The first in a long and harrowing series. He changes diapers, plays with her—Nasti is the nickname I gave her, he plays pony and makes apple purée with celery and onions. I was surprised by how well he was performing the role of a husband and, a year later, that of a father. I always thought he was going to be like dad. A cooler, distant type, for whom emotions are too personal to be shared with anyone, even with the family. Emotions, I thought, visited him very rarely. Apparently he is more like my mother, and I take more after my father. They say that girls take more from their fathers, and boys take more after their mothers. It was the first time in a year since the birth of his baby that I realised I had had time to be there, but I hadn't gone. Now I want to. The perspective has changed. I

Perspectiva s-a schimbat. Mereu mi-am spus „o să am timp săptămâna viitoare să ne împrietenim.” Săptămâna viitoare am timp, dar nu pot. Cu ăștia mici trebuie mai întâi să le câștigi încrederea, să te împrietenești ușor, altfel plâng de se fac albaștri la față. Acum mă gândesc că aș vrea să mă joc cu ea, să-i fac baie și să învăț să schimb și eu un scutec, poate mi-ar prinde bine pe viitor.

1 aprilie 2020

Ies prima oară afară din casă de când m-am întors la Focșani. Aveam o mică speranță ca afară să fie lume și să-mi spună ai mei că a fost doar o farsă ca să mai petrec timp pe acasă. Strada era goală. În afară de două vizite scurte în grădina din spatele blocului, nu pot spune că am ieșit afară din casă. Suntem norocoși. Suntem printre puținii care au grădină, deși stau la bloc. E mult spus grădină. Sunt câțiva metri de pământ, în care sunt incluse mai multe grădinițe, pe care primăria a încercat să le fure în trecut pentru a transforma terenul în parcare, dar asociația blocului a dus o luptă crâncenă și a reușit să ne păstreze acest lux. Înainte de a ieși pe ușă, mi-am închipuit că așa se simțeau ostașii înainte de luptă. Erau îmbrăcați în armură și aveau armele pregătite. În cazul meu, mama era scutierul. M-a îmbrăcat bine pe dedesubt „nu o mai lăsăm să ne lovească

always told myself “I’ll have time to make friends next week.” Next week I will have time, but I can’t. With the little ones you must first gain their trust, make friends with them, otherwise they start crying until they turn blue. Now I think I would like to play with her, give her a bath and learn how to change a diaper. That might turn useful in the future.

April 1, 2020

I leave the house for the first time since I returned to Focşani. I had a small hope that outside people are in the street and my parents would be telling me that it had been just a hoax to make me spend more time at home. The street was empty. With the exception of two short visits to the garden behind my apartment block, I cannot say that I left the house. We’re lucky. We are among the few who have a garden, although we are living in an apartment. “Garden” is a big word: just a few metres of land, several small gardens, which the town hall tried to steal in the past, in order to turn them into a parking lot, but the people on the block fought hard and managed to preserve this luxury. Before going out the door, I imagined that this was how the soldiers felt before the battle. They were dressed in armour and had their weapons prepared. In my case, my mom was the henchman. She dressed me well “Don’t let your back be

atât de pte", mi-a prins părul, mi-a pus mănuși, mască, spirt în buzunar, în caz că e nevoie urgentă să-mi dau mănușile jos și, cel mai important, sfânta declarație, un fel de kryptonită împotriva polițiștilor. Nu pot spune că Focșaniul era un oraș care era plin de viață, dar prezenta aceleași forme de adunări sociale ca peste tot: doamnele în vârstă de la scara de bloc, adolescenții care încă mai ieșeau la întâlniri în parc sau indivizii care păreau grăbiți să încheie o afacere cu Google, deși Focșaniul are o economie bazată pe cafenele, vin și fabrici de confecții minore. Nu vedeai pe nimeni nicăieri. Băncile putrezite de lemn erau goale. Aveam prilejul să le observ istoria. Acum că erau goale, puteai să-ți dai seama cât de vechi sunt, după straturile de vopsea multicolore care ieșeau la iveală. Câțiva oameni mergeau pe străzile principale către magazinele alimentare mari. Deși era cald și frumos, nu erau relaxați. Toată lumea se uita cu o oarecare suspiciune la celălalt și se făceau două șiruri indiene dacă veneam din direcții opuse. Distanța socială era menținută, dar odată cu ea și frica.

cold", she put my hair in a bun, put on gloves, mask, a bottle of sanitary alcohol in my pocket, in case there is an urgent need to get my gloves down, and, most importantly, the holy certificate, a kind of kryptonite against the cops. I cannot say that Focșani was a lively city, but it had the same forms of social gatherings as everywhere: the old ladies on the block, the teenagers who were still going to dates in the park, or the individuals who seemed in a hurry to conclude a business with Google, although Focșani has an economy based on coffee, wine and minor garment factories. You wouldn't see anyone anywhere. The rotten wooden benches were empty. I had the opportunity to observe their history. Now that they were empty, you could tell how old they were by the layers of multicoloured paint that came off. Some people were walking down the main streets to the big grocery stores. Although it was warm and beautiful, they were not relaxed. They watched one another with suspicion, and two Indian rows would be made if they came from opposite directions. The social distance was maintained, and the fear with it.

Andreea Oana Fedeleș

Mâine parcă nu mai vrea să vină.

În cât suntem? Nici nu-mi mai aduc aminte. Toate zilele sunt identice și viața mea a luat o turnură la care nu m-aș fi așteptat.

Mă trezesc în fiecare zi când îmi sună alarma; un ton diferit în fiecare săptămână. Mă ridic leneș din pat, o opresc, apoi deschid ușile șifonierului. Mă uit la rafturile ticsite de haine. Oare cu ce să mă îmbrac? Nu plec nicăieri, dar vreau să îmi păstrez obiceiurile. Îmi aleg ținuta de birou pentru azi și mă îndrept direct spre bucătărie să îmi fac o ceașcă de cafea. Cât aștept să fiarbă apa, apare și mama, cu părul ușor ciufulit și somnoroasă, și mă întreabă dacă am pus suficientă apă în ibric și pentru ceașca ei de nes.

Nu-i place situația. Stă acasă deja de o lună și nu-i place deloc. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că o să fie nevoită să stea numai înăuntru, să gătească și să spele rufe toată ziua bună ziua.

În fiecare zi ne spune: „Indiferent câți bani vor avea partenerii voștri, e bine să ai și tu un serviciu al tău. Să faceți ceva, că și dacă stați acasă, nu e bine. Altfel o să vă plafonați. O să intrați în rutină."

It seems Tomorrow doesn't want to come.

What day is it? I don't even remember. The days are all alike since my life took an unexpected turn.

Every day I wake up to the sound of my alarm going off, another tone every week. I lazily get up from my bed, turn it off and open the doors to my closet. I stare at the shelves packed with clothes. What should I wear? I'm not going anywhere, but I want to do everything as I used to. I choose my office outfit for today and head straight to the kitchen to make myself a cup of coffee. As I wait for the water to boil, my mother comes in, bed head hair and eyes puffy from sleep, asking if I've put enough water in the kettle for her coffee as well.

She doesn't like this. She's been at home for a month now and she hates it. Being stuck inside, cooking and doing laundry all day.

Every day she keeps saying "No matter how much money your partner might have, have a job of your own. Do something, because staying at home it's not good for you. You won't be able to grow otherwise."

O cred. Chiar dacă programul meu a rămas în principiu același, nici mie nu-mi place să stau acasă. Mă simt ca și cum aș fi captivă într-un film în care personajul principal retrăiește aceeași zi la nesfârșit până își va da seama unde a procedat greșit, și ce poate face să îndrepte lucrurile pentru a-și vedea în continuare de viață.

Nu am găsit încă portița de scăpare.

Și bunicii mei sunt din ce în ce mai agitați pe zi ce trece. Se uită la televizor, pentru că e primăvară, se mai duc prin grădină, pământul nu se lucrează singur, ca mai târziu să ne dea fructe și legume proaspete. Și cam atât. Au luat la rând toate rudele și prietenii, îi sună să vadă dacă sunt bine. În continuare, așteaptă acel apel de la băiatul lor cel mare, care nu sună atât de des pe cât ar trebui.

Nu am apucat să vorbesc prea mult cu bunicii din partea mamei. Ar trebui să îi sun după ce termin aici.

Urc scările și aud forfotă din camera de vizavi de a mea. Cred că sora mea s-a trezit pentru primul curs al zilei. Nici ei nu-i surâde situația. Pentru ea era deja un an destul de greu și așa. În octombrie şi-a început viața de student. Colegi noi, profesori noi, materii diferite de cele cu care era obișnuită și, pe deasupra, și un oraș nou pe care a trebuit să îl învețe.

And I believe her. Even though my schedule is pretty much the same as before, I hate staying at home, too. I feel like I'm stuck in that movie where the main character is reliving the same day over and over again until she understands what she did wrong, in order to be able to fix it and live her life properly again.

I haven't figured my way out of this loop yet.

My grandparents, as well, get more and more restless with each day that passes. They watch TV, work in the garden, because it's spring and it's nice to have fresh vegetables and fruits later on. And that's about it. They have started calling up all their relatives and friends, see how they are doing. Always waiting for a call from their eldest son, who doesn't call as often as he should.

I haven't had a chance to have a proper conversation with my maternal grandparents yet. Maybe I should call them after I'm done typing this.

As I head up the stairs, there's noise coming from the room facing mine. My sister must have woken up for her first online class of the day. She does not like this situation. For her, it has been a hard year. Being a freshman in college was something she had to adapt to. New colleagues, new teachers, completely different subjects to study and a whole new city to get used to.

Când părea că, în sfârșit, s-a obișnuit cu noua atmosferă, a fost trimisă înapoi acasă să trăiască ca o pasăre în colivie. Nu i-a plăcut niciodată să stea prea mult în casă. Abia așteaptă să iasă afară, să dea o tură cu mașina împreună cu cea mai bună prietenă, sau poate să meargă la o întâlnire?

When it seemed like she finally has got used to this new scenery, she was sent back home to live like a bird in a cage. She was never one to stay too much inside. She longs to go outside, on a drive with her best friend or, why not, maybe on a date?

Pășesc pragul „biroului" meu improvizat și închid ușa în urma mea. Apăs pe un buton și aștept ca laptopul să se trezească din moțăială.

I close the door as I enter my makeshift "office", and press the power button to wake the laptop from its slumber.

Între timp, îmi verific telefonul pentru prima dată în acea dimineață.

As it takes its sweet time to turn on, I check my phone for the first time that morning.

Câteva emailuri, Facebook îmi dă de știre că e ziua de naștere a unei foste colege, un citat motivațional trimis de o prietenă pe Instagram, o poză amuzantă pe Twitter și un video nou pe canalul de YouTube pe care îl urmăresc în ultimul timp. Îl adaug la lista ce avea să constituie „muzica" în surdină pentru ziua respectivă. Toate îmi reamintesc că, deși separați, nu suntem singuri.

A couple emails, Facebook told me that it's the birthday of a former colleague of mine, a motivational quote sent by a friend on Instagram, a meme seen on Twitter and a new video posted on the YouTube channel I've been following lately, adding that to the background playlist for that day. All these remind me that, though not together, we are not alone.

Când, într-un sfârșit, se aprinde și ecranul laptopului, îmi introduc numele de utilizator și parola. Intru în sistem și trec la treabă, cum fac deja de o lună.

When the screen of the laptop finally lights up, I insert my username and password. Once logged on into the system, I begin to work, as I've done for the past month.

Nu aș fi crezut vreodată că stând între aceiași patru pereți mă va afecta în vreun fel. Am fost surprinsă când eu, o persoană introvertită, o iubitoare a spațiului personal și o împătimită a

Being trapped between the same four walls is something I find oppressive. As an introvert, a lover of personal space and of the time spent alone, I was surprised when I started

timpului petrecut singură, am început să îmi doresc să iau contact cu lumea exterioară.

craving for the outside world.

Un paradox.

Așteptam să se întâmple ceva. Am ajuns să îmi doresc o schimbare în rutina zilnică. Tot eu, care prefer confortul oferit de „pătrățica mea”, de tabieturile mele, abia aștept să se termine perioada asta și să încerc ceva nou, ceva ce nu aș fi făcut înainte de această pandemie.

Acum vreo două săptămâni, am încercat să rup lanțul rutinei și m-am apucat să rearanjez mobila din dormitor. Acum pare o altă cameră. Sau poate doar mi se pare.

Biroul stă acum în dreptul ferestrei. Simt razele soarelui cum îmi încălzesc fața în fiecare dimineață, în timp ce îmi beau cafeaua și tastez leneș până ce cafeina își face efectul și îmi pot relua activitățile la capacitate maximă.

O nouă zi, o nouă ședință, alte minute în care una dintre colege se vaită că cei doi băieți ai ei au devenit ca doi titirezi în casă și nu poate face nimic în privința asta. Îi e frică să îi scoată cinci minute în curte, de teamă să nu fie reclamată la poliție de vecini. Devine din ce în ce mai greu să ne menținem pe linia de plutire.

În jur de 12:30 îmi iau pauza de prânz. Mă îndrept spre bucătărie să

A paradox.

I was craving for something to happen. I started craving for a change in the routine. The same me, who doesn’t like going out of her comfort zone, I can’t wait for this to be over and do something new, something I wouldn’t have dreamed of doing before this pandemic started.

Something I did to try to break the routine was rearranging the furniture in my bedroom a couple of weeks ago. It somehow gave the impression of a new room. Or maybe I thought so.

Now my desk faces the window, I can feel the sunshine on my face every morning as I drink my coffee and lazily type on the keyboard until the caffeine kicks in and I can do things properly again.

Another day, another meeting, more minutes in which one of my colleagues complains about how her two little boys have too much energy to stay inside the house and how she can do nothing about it. She says she’s afraid to take them outside on the patio, for fear her neighbours might call the police. It seems harder for everyone to stay afloat.

Around 12:30, I take my lunch break, go to the kitchen again, see if the

verific dacă este gata mâncarea. Mai durează. Îmi iau un pahar cu suc și îmi croiesc ușurel drumul înapoi la etaj, cu promisiunea că îmi va aduce mama de mâncare când termină de gătit.

După vreo 15 minute, aud cățelul lătrând și motorul unei mașini care se apropie. Ușa de la intrarea se deschide și, după voce, îmi dau seama că tata a ajuns acasă. Urcă scările și intră să mă salute, așa cum face în fiecare zi, odată ce mama îmi aduce mâncarea. El e cel mai puțin afectat de carantină. Se află printre puținii oameni care încă trebuie sa meargă la serviciu. Îl invidiez pentru asta.

Îmi doresc, mai mult decât mi-ar plăcea să recunosc, să fi fost în capitală, să mă duc la serviciu și să îmi văd colegii, să ies la o șuetă cu prietenii.

Asemenea unei prințese dintr-un basm, aș fi putut rămâne captivă într-un apartament la etajul 11 al unei clădiri din capitală de una singură. Atunci cred că psihicul meu ar fi primit lovitura de grație. Dar am refuzat să întâlnesc această soartă. Am „dezertat" și am părăsit orașul până să se agraveze situația. Lucru care s-a întâmplat săptămâna următoare plecării mele.

Ce voiam să spun este că, așa cum te plictisești de aceleași reluări de la televizor, așa ți se urăște să vezi și aceleași fețe în fiecare zi. S-ar putea să vrei să schimbi canalul.

Că tot am adus vorba, nu m-am

food is ready. It's not. So, I just get a glass of soda and head back upstairs. My mother will bring something for me to eat when she's done cooking.

Fifteen minutes later, I could hear the dog barking and the sound of a car engine approaching. The front door opens and I know my father has come back from work. He climbs the stairs and comes to greet me, as he does every day. My mother brings me the food. He is the least affected by this quarantine. He is one of the few people who still have to go to work. I started to envy him for that.

More often than I would care to admit it, I wished I could still be in the capital city, going to work and see my colleagues, or hang out with my friends.

I could've been stuck on the eleventh floor of an apartment building all by myself, just like a princess locked in a tower in a fairytale. That would have been the breaking point for my mental health. But I avoided that fate. I managed to flee the city before things got worse, which happened a week after I left.

My point is, as you get tired of seeing the same reruns on TV, you can get tired of seeing the same faces in the same environment all day, every day. You might want to change channels.

Speaking of which, I haven't

mai uitat la televizor de când a început toată nebunia. Nu există post să nu difuzeze ceva despre o altă ordonanță de urgență, noi cazuri de infectare cu COVID-19 sau cât a crescut numărul morților din țară sau din afară peste noapte. Îți vine să te urci pe pereți. Am renunțat la televizor.

Avem nevoie de mai multe lucruri pozitive. Dacă nu, o să înnebunim de-a binelea.

În cazul meu, e suficient că am prea mult timp la dispoziție să gândesc.

Căci, până la urmă, ce faci când n-ai ce face și ești doar tu cu tine însuți?

Gândești. Și nu e întotdeauna un lucru bun.

De exemplu, într-o zi, lucram de zor și mintea începe să-mi perinde, să-mi aducă aminte de dățile în care aș fi putut învăța mai bine pentru un examen, aș fi putut reacționa diferit în situația X sau îmi reamintește că aș fi putut fi mai înțelegătoare în situația Y. Am ajuns să alerg prin tot alfabetul, iar picioarele mele au obosit. Cred că m-am pierdut undeva pe la mijloc. E cale lungă până la Z.

Gândurile astea nu își au rostul. Odată plantată sămânța îndoieli, nu va produce roade sănătoase.

„Cunoaște-ți valoarea și apoi adaugă și TVA–ul.” Nu-mi amintesc cu exactitate unde anume am auzit asta,

turned on the TV since this madness started. On every channel, there's something about a new Government Emergency Ordinance or about new cases of COVID-19 discovered, or how much the number of deaths inside or outside the country increased overnight. It's maddening. I have given up on television.

We need to see more positive things; if not, we're all going to go crazy.

For me, it's already bad enough that I have too much time to think.

Because, what do you do when you've got plenty of time to spare on your own?

You think. And it's not always a good thing.

For instance, one day, as I was working, all of a sudden, my mind started remembering all the times when I could have studied more for an exam, or how I could have reacted differently in the situation X, or how I could have been more tolerant in the situation Y. I ended up running through the whole alphabet, and my feet were tired. I think I got lost somewhere in the middle. I have a long way to go until I reach Z.

These thoughts shouldn't be there. Once there, the seed of doubt brings no good.

"Know your worth, then add the value-added tax". I don't really know where I've seen this, but it's worth

dar e de reținut, dacă nu chiar demn de motto. Obișnuiam să îi spun surorii mele că dragostea de sine nu i-o va putea oferi nimeni, depinde doar de ea. Cred că a devenit puțin mai greu să îmi urmez propriul sfat în perioada asta.

Avem timp la dispoziție să ne îndrăgostim de melodii noi sau să redescoperim cântece vechi.

Însă cântecele vechi nu vin niciodată neînsoțite. Ele vin la braț cu amintiri pe care se așternuse delicat negura timpului. Amintiri ale unei copile ce dansa pe melodiile unei formații care acum nu mai există sau acordurile fine ale unui cântec ce servea pe post de fond al unei conversații din februarie, pe străzile pietruite din Centrul Vechi, alături de o prietenă dragă, și câte-un pahar de cafea aburindă în mâini. Pare că a trecut o veșnicie de atunci.

Cine spunea că timpul este relativ, vorbea serios.

Pare că a trecut atât de mult timp de atunci și parcă totuși stă pe loc.

Câteodată vreau să scriu. Nu știu sigur ce anume, dar îmi doresc să scriu ceva. Să mă las purtată de moment și să văd unde mă va duce valul imaginației, ce va aduce la mal acea sclipire.

Însă, după ce se termină programul la serviciu, încep cursurile sau a mai rămas o temă nefăcută ce trebuie predată și spiritul creator se domolește, se retrage încetișor într-un

remembering, as a motto. I used to tell my sister that loving yourself is important, and no one is going to do that for her, except herself. I guess, it's just a little harder for me to take my own advice these days.

Plenty of time to fall in love with new songs or rediscover old ones.

Those old songs never come alone. They bring back with them old memories, reminiscences of a time long gone. Childhood memories of a little girl dancing to the tunes of a band that no longer exists, or the soft notes of a background song for a conversation from back in February, on the old cobbled streets of downtown with a good friend, a cup of steaming coffee in our hands. It all seems so far away now.

Whoever said time is relative was not joking.

It seems like so much time has passed since then, yet it also feels like it never passed at all.

Sometimes I get the urge to write. I'm not really sure what, but I want to write something. I want to get lost in the sea of my imagination and see what the tide will bring to shore.

But after work hours are done, there are classes I have to attend or some homework I have yet to do, and my novelist spirit dies down, and just whispers timidly from the back of my

colț întunecat al minții și șoptește timid: „Poate mâine".

mind, "maybe tomorrow."

Mâine parcă nu mai vrea să vină.

It seems Tomorrow doesn't want to come.

Sau poate doar creez pretexte să nu scriu? Nu știu.

Or am I just making up excuses? I'm not sure.

Chiar și așa, ce am mai făcut în carantină?

Anyway, what else have I done during this quarantine?

Aș fi putut citi mai mult. Dar eu ce am făcut? Am cedat la rugămințile verișoarei mele (nu a fost nevoie să îmi spună de două ori) de a-i oferi o distragere, cât o fi ea de mică, de la nesuferitele comentarii la limba română pentru BAC. I le-am dat cu dragă inimă, și, oricum, pare să aibă mai mult timp de citit decât mine.

I should've started reading more. But what did I do, instead? My cousin asked me to take her mind off the 100 pages of unbearable essays she had to prepare for her final exam. She seems to have more time for reading than I do.

Și totuși, parcă nu mai merge așa. Ar trebui să-mi fac și eu timp. Dar după o zi lungă, ce e mai ușor?

But this has to stop. I should make time for it. Unfortunately, it has been a long day...

Să citești o carte, unde trebuie să fii atentă la ce încearcă autorul să îți destăinuie?

Read a book, where you have to pay attention to what the author tries to convey to you?

Sau să pornești un serial să te adoarmă, când abia mai poți să ții ochii deschiși?

Or, hardly able to keep your eyes open, watch a TV series to lull you asleep?

Ai nevoie de timp să te gândești la un răspuns?

Do you need time to think about it?

Să îți dau un indiciu, nu am ales cartea niciodată până acum.

Well, I haven't chosen to spend time on books, yet.

Să-mi fie rușine, știu. În 2020 mi-am propus să citesc mai mult și nu mă las cu una cu două.

I know, shame on me. But one of my goals for 2020 is to read more and I won't give up that easily.

Începusem o carte, scrisă de o franțuzoaică, până să fiu trimisă acasă. Mă gândesc să o termin, poate reușesc zilele astea.

I had started a book by a French author before I was sent to work from home. I'm debating on finishing it, maybe I will, one of these days.

Mai vedem.

Îmi doream să se întâmple ceva. Îmi doream o schimbare în rutina cotidiană. Încă îmi doresc.

Ce aș mai putea să fac săptămâna asta?

We'll see.

I was craving for something to happen. I started craving for a change in the routine. I still am.

What else could I do this week?

Gabriela Florea

De mult timp am observat că omenirea nu merge într-o direcție bună.

Jocul meu preferat din copilărie se numea „țările”. Regulile erau simple. Îți alegeai o țară și desenai cu creta pe asfalt un cerc. În mijlocul cercului, scriai cum se numește țara. Un copil se ducea în mijloc și arunca mingea în sus, în timp ce țipa numele unei țări. Între timp, ceilalți copii fugeau și se risipeau. Dacă striga țara ta, trebuia să iei cât mai repede mingea. Când o prindeai, trebuia să ai țintă și să lovești cât mai repede o altă persoană cu mingea. Dacă se ferea, acel copil avea dreptul să îți „fure” o parte din țara ta. Dacă reușeai să o nimerești, puteai tu să iei o parte din țara lui.

Țin minte cum ne certam când ne alegeam țările. Mai ales că eu nu voiam să fiu o singură țară. Voiam să fiu un continent.

Mereu îmi alegeam Asia. Mi se părea atât de interesant pe atunci! Și atât de departe, ca un vis. Totul e atât de diferit acolo. E o altă lume.

Din Asia a plecat totul. Din

I have been feeling for some time now that mankind is not going in the right direction.

As a child, my favourite game was called “the countries”. The rules were easy. You had to pick a country and after that you had to draw a circle with chalk on the asphalt. In the middle of that circle, you had to write the name of the country you chose. A child would go in the middle and throw the ball up, while shouting the name of a country. Meanwhile, the other kids would run away. If that person shouted the name of your country, you had to go as quickly as possible to catch the ball. After you caught the ball, you had to aim and hit another person with the ball as quickly as possible. If you missed, that child had the right to “steal” a part of your country. But if you managed to hit him, you could take a part of his country.

I remember how we used to fight when we chose which country we wanted to be. Especially because I didn’t want to be a simple country. I wanted to be a whole continent.

I would always choose Asia. I found this continent so interesting back then! And so far away, like a dream... Everything is so different there. It’s a totally different world!

Asia was the starting point of

continentul pe care îl iubeam atât de mult atunci când eram copil și care, iată, a devenit sursa de plecare a virusului care ne răpește tot: speranțe, timp, siguranța, uneori chiar și sănătatea mintală.

Virusul s-a propagat în lume precum mingea care zbura în aer în timpul jocului. A fost rapid. Nu a nimerit doar o țară, a nimerit toată lumea.

Sper, și am într-o oarecare măsură certitudinea, că lucrurile nu vor mai fi la fel atunci când epidemia se va încheia. Și zic asta pentru că de mult timp am observat că omenirea nu merge într-o direcție bună.

Mereu conectați la o lume virtuală, uităm să ne bucurăm de lucrurile din jur. Mereu în căutare de ce nu avem, uităm ce avem deja. Mereu în căutare de mai mulți bani, ne pierdem timpul, și uneori și sănătatea. Mereu suntem într-o continuă căutare.

Ei bine, acum am fost nevoiți să ne oprim. Aceasta este prima schimbare pe care a adus-o virusul. Stăm acasă, cei mai norocoși alături de familie, dându-ne șansa să stăm mai mult timp împreună. Ne-a făcut să ne dăm seama că serviciul e pe planul doi și că noi, oamenii, putem trăi și cu mai puțin.

Da, virusul a lovit fiecare țară

everything. That continent that I used to love so much while I was a child has become the starting point of the virus that is now taking everything away from us: our hopes, our time, our safety, and sometimes even our mental health.

The virus spread into the world just like the ball that was flying in our game. It was fast, and it managed to hit more than one country, it managed to swallow the whole world.

I am hoping, I am certain that things will be different after this epidemic. And I am saying this because I have been feeling for some time now that mankind is not going in the right direction.

We are always connected to a virtual world, and we forget to enjoy the things we find around us. We are always looking for the things we don't have, and this makes us ignore the things that we already have. We are always in search for more and more money, and that makes us waste our time and sometimes our health. We are always looking for something else.

Well, now we have had to stop. This is the first change that the virus brought us. We are staying home, the luckiest of us with their families, giving us the opportunity to spend more time with each other. This virus is making us realise that work always comes after family, and that we can live with a lot less and be happy.

Yes, the virus has managed to hit

cu putere. Dar e alegerea fiecărui om în parte modul în care alege să reacționeze la această tragedie: alegem să fim victime? Alegem să ne luptăm cu virusul? Alegem să ne ascundem de el? Alegem să așteptăm să treacă?

Oricare ar fi alegerea noastră, important este rezultatul. Omenirea nu va mai arăta la fel după Coronavirus. Noi nu vom mai fi la fel după. Iar de aici pornește o nouă alegere.

Și anume cum ne vom rescrie povestea. Trebuie să luăm din nou creta în mână și să refacem jocul. Nu avem încotro. Dar, de data asta, cu lecțiile învățate. Iar, atunci când mingea va lovi din nou, să nu o mai lăsăm să ne lovească atât de puternic.

Oricare ar fi alegerea noastră, și oricum alegem să facem față durerii și izolării, un lucru este cert: vom ieși mai puternici din asta. Și poate și un pic mai înțelepți. Poate vom realiza cât de puțin ține de noi și cât de importante sunt lucrurile mici. Acelea care ne fac fericiți, acelea pe care ni le vom aminti peste ani.

Ține de noi dacă vom privi această perioadă a vieții ca pe o tragedie sau ca pe o lecție. Depinde de noi dacă vom ieși mai buni sau mai răi din izolare.

Totul ține de alegere. Eu una aleg să fiu din nou copilul care, deși o

every country. But each of us can choose how to react to this tragedy: are we the victims? Do we choose to fight this virus? Or maybe we choose to hide from it? Do we choose to wait in silence for it to pass?

It doesn't matter what we choose. The outcome matters. Mankind will be different after this Coronavirus. We will not be the same after all of this is over. We will be facing another choice.

How will we rewrite our story? We have to take again that chalk in our hands and start playing the game again. We can't help it. But this time, at least, we will have learnt a lesson. And the moment that ball hits again, we will not let it hurt us the way it did.

Whatever choice we'll make, and however we choose to deal with our pain and isolation, one thing is certain: we will be more powerful when all this is over. And maybe wiser. Maybe we will realise how little control we have, and that the small things in life are the most important. Those are the ones that make us happy and that we will remember years later.

It's our choice if we want to see this period of our life as a tragedy or a lesson. It's up to us to become better or worse after this.

Everything is a matter of choice. But I choose to be that child again: even

lovea mingea din când în când și i se mai fura o parte din țară, alegea să mai joace o dată, același joc, cu speranța că în viitoarea rundă lucrurile vor sta mai bine.

Eu îmi găsesc refugiul acolo. În amintirile mele: e adevărat că mingile ne loveau, e adevărat că ne supăram, că plângeam, dar la final deveneam toți o singură țară.

Am speranța că această pandemie ne va uni și nu ne va dezbina. Am speranța că ne va face mai buni, nu mai egoiști. Am speranța că, la fel ca atunci când eram copii, deși ni s-a „furat" o parte din ce aveam, putem să ne uităm la ce ne-a rămas și să așteptăm cu nerăbdare ziua de mâine, ziua în care lucrurile se pot schimba, în care copilul poate câștiga jocul, iar adultul poate câștiga lupta cu acest inamic invizibil.

Deși țările sunt acum mai dezbinate ca niciodată, poate că nu au fost niciodată mai unite de atât: avem cu toții același scop, și anume să găsim o cale de scăpare, o modalitate de a face lucrurile să fie cum erau atunci când nu știam să apreciem binele pe care-l trăiam.

Și aici cred că lucrurile seamănă cu copilăria. „E și mâine o zi de joacă"—„va fi și mâine o zi de luptă, în care lucrurile se îndreaptă spre bine."

Poate că ar fi momentul să nu

though that ball used to hit me once in a while and some children "stole" parts of my country, I always made the choice to play once more. The same game, but with the hope that things will be better next time.

I find my safe haven in there: in my memories. It is true that those balls hit us, it is true that we fought, we got angry and sometimes we even cried, but, in the end, we were all one country.

I believe that this pandemic will unite and not divide us. I am certain that it will make us be better, not more selfish. I hope that, even though someone "stole" a part of us and of what we had, we can find the power to wait for tomorrow, because luck can work in our favour: as the child will manage to win the game, the adult will win the fight with this invisible enemy.

Even though the countries are now more divided than ever, maybe they were never more united than they are now: we all have the same purpose, to find a way out, a way to come back to that life which we didn't know how to appreciate.

This time is very similar to my childhood: "tomorrow is another play-day"—"tomorrow we will fight, things will be good again".

Maybe now is the time to stop

mai privim în trecut: ce a fost a fost, ce am avut am pierdut și umanitatea nu va mai fi niciodată la fel. Dar poate că ăsta e un lucru bun.

Tu cine vrei să fii după pandemia asta?

Cel care încearcă să mai „fure" în continuare din țări: cel care va fi numai pentru el, cel care se va retrage și cel care iese din izolare mai rău decât a intrat?

Sau oare cel care, deși lovit, are speranța că se va vindeca și, deși știe că vor mai fi lovituri în viață, nu disperă pentru că știe că nu este singur?

Iar noi nu suntem singuri. Deși suntem cu toții diferiți, trăim cu toții sub același cer și avem cu toții același Dumnezeu care nu ne va abandona, deși poate că uneori am merita-o.

Dumnezeu e sus și vede momentul în care a fost aruncată mingea înspre cer, înspre El. Poate că El alege pe cine va lovi, sau poate că lasă lucrurile în voia lor, dar un lucru e cert: atât timp cât credem în El, nu vom fi niciodată singuri, iar mingea nu ne va învinge, lovitura nu ne va doborî.

Poate că nu e ușor în aceste momente să gândim pozitiv, mai ales că unii dintre noi și-au pierdut locurile de muncă sau le e teamă pentru cei dragi. Nu e ușor să ne schimbăm de pe

looking at the past: we can't change what has been lost, mankind will never be the same again. But maybe that's a good thing.

Who do you want to be after this pandemic?

The one that tries to keep on „stealing" parts of countries, the one that will continue to be alone, all by and for himself? The one that will retire in his solitude, and who will come out worse than he entered?

Or maybe the one who, even though hurt, can hope that he will heal. Life challenges us, but we know that we are not alone.

No, we are not alone. Even though we are different, we all live under the same sky, and we all have the same God that will not abandon us, even though sometimes we may deserve to be left alone.

God is up there and He sees the exact time when the ball was thrown toward the sky, in his direction. Maybe he chooses who will be hit next, or maybe he will leave things to run their course, but one thing is certain: as long as we have faith in Him, we will never be alone, and the ball will not defeat us, the blow will not bring us down.

Positive thinking may be a burden during these difficult times, especially if some of us have lost their jobs, or may live with the fear for their loved ones. It's not easy to change our

o zi de alta modul de a trăi.

Până acum eram liberi. Aveam libertate totală de a călători, de a ieși, de a ne întâlni cu cine voiam și când voiam. Acum, în schimb, peste tot sunt numai restricții. E greu de digerat pentru noi, o generație care mereu a fost liberă și nu a cunoscut lumea altfel.

Dar poate că ne putem găsi libertatea înăuntrul nostru. Acesta este adevăratul test și triumf totodată. Să găsim să fim fericiți în interiorul nostru, fără a avea nevoie de stimuli exteriori. Când vom reuși să facem asta, probabil că Dumnezeu se va îndura și ne vom redobândi acea „libertate" pierdută, dar care nu poate fi trăită pe deplin dacă nu avem libertatea și pacea din interiorul nostru. Este timpul să ne ocupăm de noi. Avem tot timpul din lume.

lifestyle so quickly.

Until now we were free. We had total freedom: we had the possibility to travel wherever we wanted, to go out, to meet whomever we wanted and when we wanted. Now, we live among forbidden things. It's hard to accept: our generation has always been free. We didn't know the world could be otherwise.

But maybe we can find our inner freedom. This is the true test and also the triumph. To find our happiness inside us, without any external stimuli. When we do so, maybe God will have mercy on us and He will grant us once more that "lost freedom", that can't be fully lived if we don't possess our inner freedom and peace. It's about time we took care of ourselves. We have all the time in the world.

Laura-Mihaela Florea-Kenaan

Acum, Pământul parcă s-a oprit, iar frica de moarte a oamenilor s-a generalizat.

Ceea ce se întâmplă în această perioadă ne-a surprins pe toți, chiar dacă câteva semnale apăruseră cu câțiva ani în înainte.

În general, oamenii au o memorie scurtă și doresc să uite evenimente de acest fel. Câți dintre noi își mai amintesc de gripele de acum câțiva ani, care la rândul lor au făcut victime?! Parcă trăim o perioadă ca în filmul *Contagion* (2011), în care „SARS1" devine pandemie.

Acum, Pământul parcă s-a oprit, iar frica de moarte a oamenilor s-a generalizat. Nici nu mai contează care este cauza declanşării noului COVID-19 (SARS-CoV-2), ci efectele sale devastatoare.

Indiferent că provine de la liliac sau pangolin sau că a scăpat din laboratorul din Wuhan, răul s-a produs, iar civilizația umană a fost pusă în fața unui fapt împlinit: de a reacționa rapid în fața unui virus ce se înmulțeşte galopant şi ale cărui victime sunt nebănuit de multe.

Medicul Cercel afirma că avem de-a face cu un virus „parșiv". Viclenia acestui virus constă în faptul că nu lasă timp organismului uman să se

Now, we feel the planet Earth has stopped, and people's fear of death has become widespread.

What is happening during this period has surprised us all, although we were warned a few years ago.

Generally, people have a short memory and they want to forget events of this kind. How many of us still remember the flu a few years back, and its many victims?! We are living in a period resembling the one in the movie "Contagion" (2011) in which "SARS1" becomes a global pandemic.

Now, we feel the planet Earth has stopped, and people's fear of death has become widespread. The source of the new COVID-19 (SARS-CoV-2) no longer matters, but its devastating effects do.

Whether it came from the bat or the pangolin, or escaped from the Wuhan laboratory, the damage is done, and human civilization needs to react quickly to a virus that is multiplying rapidly, and whose victims are more numerous than anyone would have expected.

Doctor Cercel claimed that we are dealing with a "sly" virus. The slyness of this virus lies in the fact that it does not allow the human body the

adapteze şi mai ales să reacționeze la noua realitate (aceea a contaminării). Este un fel de „Blitzkrieg" (Război fulger) purtat împotriva omului. Acesta nu realizează, de multe ori, nici când s-a contaminat, nici cât de gravă este situația sa. Există multe persoane asimptomatice la care evoluția virusului a fost galopantă și au decedat în câteva zile.

În toamna anului trecut, Bill Gates, fondatorul Microsoft, anunța într-o conferință că un cataclism global nu se va datora armelor de distrugere în masă, ci unei pandemii cauzate de viruși, adică unei arme biologice. După câteva luni de la susținerea acelei conferințe, iată că inevitabilul s-a produs. Acelaşi Bill Gates, prin fundația sa (Bill și Melinda Gates), care coordonează și finanțează mai multe laboratoare de cercetare în domeniul virusologiei, susține realizarea în cât mai scurt timp a unui vaccin antiviral. Aceste aspecte au importanța lor, dar omul de rând este interesat doar de efectul concret cauzat de acest virus: moartea unor persoane cunoscute, apropiate, prieteni dragi și a multor oameni nevinovați.

Eu cred că cel mai greu este pentru bebeluşi, infectați și ei (la Timişoara) din cauza neglijențelor unor cadre medicale, la rândul lor suprasolicitate. Şi cum să nu fie epuizate cadrele medicale când numărul lor este insuficient pentru a

time to adapt and especially to react to the new reality (that of contamination). It is a kind of "Blitzkrieg" (Lightning War) against man, who often does not realise when he has become contaminated or how serious the situation is. There are many asymptomatic people in whom the evolution of the virus was rampant and who died in a few days.

Last fall, Microsoft founder Bill Gates announced at a conference that a global cataclysm would not be due to weapons of mass destruction, but to a pandemic caused by viruses, a biological weapon. A few months after holding that conference, the inevitable happened. Bill Gates himself, through his foundation (Bill and Melinda Gates), which coordinates and funds several virus research laboratories, supports the creation of an antiviral vaccine as soon as possible. These aspects have their importance, but the average man is only interested in the concrete effect caused by this virus: the death of acquaintances, close friends, dear friends and many innocent people.

I think that the ones who have it the hardest are the new-borns, who are also infected (in Timişoara) due to the negligence of certain medical professionals, who are in their turn overwhelmed. And how else but overwhelmed could the medical staff

face față unei asemenea situații grele, de mare anvergură?!

În ultimii ani, 25.000 de cadre medicale au părăsit România pentru a lucra în Occident.

Fragilitatea sistemului nostru medical a fost observată în aceste săptămâni mai mult ca niciodată. Nu numai că acest sistem nu a fost pregătit din punct de vedere logistic pentru a face față unei asemenea crize, dar nici calitatea unora dintre cetățenii noștri care au depus jurământul lui Hippocrate, n-a fost una la înălțimea așteptărilor. Cum își justifică aceștia, din punct de vedere uman și profesional, demisiile în lanț întâmplate la Arad, dar și în alte spitale din țară (pentru că precedentul avusese loc). Desigur, cei din „linia întâi", adică medicii, sunt foarte importanți în aceasta luptă, dar mai importante sunt viețile cetățenilor.

Un alt aspect greu de explicat dintr-o perspectivă umanitară este aceea a noului fenomen apărut de aproximativ o săptămână și jumătate: peste 25.000 de români stabiliți în Occident (iar numărul lor va creşte de la o zi la alta) revin în țară sub pretextul sărbătorilor de Paşte, cu toate că autoritățile statului le-au atras atenția asupra faptului că, în acest fel, îi vor contamina și pe ceilalți. Este mai mult decât o iresponsabilitate faptul că ei n-au ținut cont de aceste imperative, este chiar inconștiență: vor fi astfel

be when their number is insufficient to cope with such a serious situation?!

In the last few years, 25,000 medical professionals have left Romania to work in the West.

The fragility of our medical system has been apparent more than ever these last weeks. Not only was this system logistically unprepared to cope with such a crisis, but even the quality of some of those who have taken the Hippocratic Oath was below our expectations. How do they justify, from a human and professional standpoint, the chain of resignations which occurred in Arad, but also in other hospitals in the country (because the precedent had been set). Of course, those in the "front line", that is the doctors, are very important in this fight, but their task is to save human lives.

Another aspect that is difficult to explain from a humanitarian perspective is that of the new phenomenon that appeared about a week and a half ago: over 25,000 Romanians who had settled in the West (and their number will increase) return to the country under the pretext of spending the Easter holidays, although the state authorities have drawn attention to the fact that in this way they will also contaminate other persons. It is more than irresponsible that they did not take this into account,

contaminați (căci Italia, Spania, Germania, Franța și Anglia sunt epicentrele focarului sau „zonele roșii” ale Europei) membrii familiilor (adică cele mai dragi persoane), dar și ceilalți care vor intra în contact cu ei.

Într-o asemenea situație de criză, românii din diaspora puteau face o excepție pentru a nu-și expune, în primul rând, rudele.

Situații de acest fel, în care o criză se globalizează, generează paradoxuri. Iată unul dintre ele: în timp ce majoritatea românilor încearcă să scape de acele focare de infecție, venind în țară, „căpșunarii” au plecat în Germania la muncile sezoniere, riscându-și viețile. Totuși, viața unui om este mai importantă decât un câștig financiar, indiferent cât de mare ar fi acesta. Alți inconștienți trec această perioadă de carantină așa cum ştiu ei mai bine: prin socializare excesivă, petreceri cu muzică și alcool, fără a ține seama de context; mai mult, nişte tineri au organizat petreceri la iarbă verde.

În multe situații grele, românii au dat dovadă de solidaritate, dar acum instinctul de conservare al fiecăruia este parcă mai puternic decât valorile civilizației umane. În orașele mari există, totuși, grupuri de tineri (elevi și studenți) care s-au organizat pentru a-i ajuta pe bătrânii nevoiași. Suntem departe însă de personajele lui Camus din *La Peste*, personaje care dau dovadă de un umanism greu de egalat.

it is even reckless: they will thus contaminate (because Italy, Spain, Germany, France and England are the “red zones” of Europe) their family, as well as those who will come into contact with them.

In such a crisis, Romanians from Diaspora could have realised they must not endanger their relatives.

Situations of this kind, in which a crisis becomes global, generate paradoxes. Here is one of them: while most Romanians try to flee those infection outbreaks, by returning to the country, the “strawberry pickers” have gone to Germany for seasonal work, risking their lives. Other reckless people spend this quarantine period however they see fit: by socializing excessively, going to parties with music and alcohol, ignoring the context; several young people have even organized picnic parties.

In many difficult situations, Romanians have shown solidarity, but now everyone’s self-preservation instinct is more powerful than the values of human civilization. In large cities, however, there are groups of young people (pupils and students) who have joined forces in order to help the elderly in need. But we are far from Camus’ characters from *La Peste*, characters who are incomparably

Condiția umană se descoperă în astfel de situații extreme.

Dar câți dintre cetățenii noștri cunosc *Condiția umană* a lui Malraux?!

O asemenea pandemie implică o discuție pe mai multe paliere, dar, în primul rând, acțiune, ajutorarea celor apropiați, a celor lipsiți de mijloace de subzistență, a copiilor și a bătrânilor.

Ce promovează scriitorii existențialiști, dacă nu acțiune în folosul comunității?! Efectele unei asemenea pandemii riscă să distrugă valorile (în primul rând etice), ale unei civilizații care a fost construită cu atâta trudă.

Această pandemie este și un test pentru natura umană: oamenii au de ales, în cele din urmă, între egoism și altruism, chiar dacă există persoane care își riscă viața pentru a salva alte vieți, sunt parcă prea puține. Iată ce ar fi trebuit să știe medicii: „Nu se cade să-ți părăsești postul, fără voia celui care comandă: postul omului e viața” (Pitagora), dar o asemenea situație nu se rezolvă cu citate, ci printr-o implicare concretă.

În aceste săptămâni de carantină, m-am retras la părinți, în orașul meu natal. Atmosfera generală este aceeași ca în toată țara, una dezolantă: străzile

humane.

The human condition is revealed in such extreme situations.

But how many of our citizens know Malraux’s *Man’s Fate* (*La condition humaine*)?

Such a pandemic involves a multi-level discussion, but first of all taking action, helping those who are close to us, those deprived of means of subsistence, the children and the elderly.

What do existential writers promote if not community action?! The effects of such a pandemic threatens to destroy the (first of all, ethical) values of a civilization that has been built with such effort.

This pandemic is also a test for human nature: people have a choice, in the end, between selfishness and altruism. Although there are people who risk their lives to save other people’s lives, those people seem to be too few. Here’s what the doctors should have known: “One ought not to desert one’s post, without the permission of the one who’s in charge: a man’s post is his life” (Pythagoras). Unfortunately, such a situation cannot be solved with quotations, but by concrete involvement.

In these weeks of quarantine, I have come home to my parents, in my hometown. The general atmosphere is the same as in the whole country, a

sunt pustii, lipsite de viață, ca în filmele apocaliptice hollywoodiene. Totuși, primăvara își face simțită prezența din ce în ce mai mult, căci natura își urmează cursul ei firesc. Doar oamenii sunt îngrijorați de ceea ce se întâmplă, căci păsările, animalele, toate viețuitoarele continuă să-și vadă liniștite de viața lor, nepăsătoare la problemele umanității. Chiar și Pământul s-a „îmbujorat" ca un copil, pentru că, în aceste săptămâni, nivelul poluării a scăzut foarte mult.

Pentru mine, aceste săptămâni au trecut destul de repede, deoarece în mijlocul familiei m-am simțit, ca întotdeauna, excelent. Abia așteptam să ajung acasă, unde climatul este altul decât cel social. Faptul că în această perioadă am petrecut mai mult timp cu părinții mi-a făcut mult bine, am uitat de agitata viață cotidiană din capitală. Sunt nerăbdătoare să răsară trandafirii, îngrijiți cu atâta devotament și meticulozitate de către tatăl meu, de mai bine de 30 de ani, dar surpriză, au apărut magnoliile.

Grădina casei părintești este un univers aparte, pe care abia așteptam să-l regăsesc. Florile, pomii, plantele nu țin cont de viruși, de pandemii, de ceea ce li se întâmplă oamenilor. Viața naturii își urmează cursul ei, nepăsătoare parcă la tragediile umanității.

Chiar dacă acum am ajuns la vârsta maturității, față de părinții mei

desolate one: the streets are deserted, lifeless, as in Hollywood apocalyptic movies. However, spring is more and more apparent, as nature takes its course. People are the only ones who are worried about what is happening, as birds, animals, all living things continue to go about their lives, ignoring the problems of humanity. Even the Earth has bloomed, because during these weeks the level of pollution has decreased a lot.

For me, these weeks have passed quite quickly, because being together with my family has made me feel happy. I couldn't wait to get home. The fact that during this period I have spent more time with my parents has been very good for me, as I forgot about the hectic daily life in the capital. I'm eager for the roses to bloom, as they have been taken care of with such devotion and meticulousness by my father, for more than 30 years, but surprisingly, the magnolias have bloomed.

The garden of my parents' house is a special universe, which I was looking forward to seeing again. Flowers, trees, plants don't care about viruses, pandemics, what happens to people. Nature's life takes its course, seemingly indifferent to human tragedies.

Even though I have now reached adulthood, I am still a child to

sunt tot un copil, și asemenea copiilor mai mici, și eu îmi încurajez familia exclamând: „O să fie bine!”. Pe lângă faptul că mi-am ajutat mama în diverse treburi gospodărești, am avut timp mai mult să citesc, dar și să muncesc.

În fiecare zi mi-am susținut orele online la şcoala pentru care muncesc. Copiii au fost încântați de această modalitate nouă de susținere a orelor și cooperanți în desfășurarea lecțiilor. Desigur, pentru un profesor nu este ușoară o asemenea metodă, căci interacțiunea directă cu o clasă înseamnă altceva, dar este necesară în această perioadă. Preocupările mele principale au rămas pregătirea lucrării de disertație la examenul de master și munca cu elevii în cadrul şcolii unde lucrez, iar atmosfera deosebită din sânul familiei m-a ajutat.

Ceea ce se întâmplă în exteriorul universului casei părintești mă preocupă, dar nu mă dezarmează. Sunt optimistă și cred că în maximum două luni vom trece de vârful pandemic și că viața își va relua cursul, cât de cât, în parametrii ei normali. Această stare de claustrare forțată nu a reprezentat pentru mine un impediment, ci dimpotrivă, o oportunitate, nu numai de a fi alături de părinții mei, ci și de a mă pregăti mai bine pentru examenele care mă așteaptă în sesiune.

Sunt conectată la realitățile sociale zilnice, urmăresc și ceea ce transmite mass-media în privința

my parents, and just like younger children, I too encourage my family by exclaiming, “It’s going to be okay!” Besides helping my mother with various household chores, I have more time to read, but also to work.

I have held my online classes every day for the school I work for. The children have been delighted with this new way of having classes, and they cooperate during lessons. Of course, for a teacher such a method is not easy, because direct interaction with a class is something else, but this is necessary during this period. My main concerns remain the dissertation paper for my master’s exam and the work with the students at the school where I work. The special atmosphere in my family has helped me.

What happens outside the universe of my parent’s home concerns me, but it doesn’t dishearten me. I am optimistic and believe that in no more than two months we will pass the pandemic peak, and that life will resume its course. This state of forced confinement has not been an impediment for me. On the contrary, it has been an opportunity not only to spend time with my parents, but also to better prepare for the exams that await me during the session.

I’m connected to the daily social realities, I’m also watching what the media is broadcasting about the rapid

proliferării galopante a acestui virus, sunt îngrijorată, dar nu intru în panică. Și familia mea are o atitudine de bun-simț vis-à-vis de acest fenomen. Toți încercăm să trăim ca și până acum, într-un mod normal, dar cu mai multă precauție.

Vin sărbătorile pascale și sper ca ele să nu fie umbrite de ceea ce se întâmplă, chiar dacă vârful pandemiei a fost anunțat ca fiind săptămâna viitoare. Cred că nu va fi o săptămână „a patimilor" pentru poporul nostru.

Eu aştept cu nerăbdare să-mi ajut mama în pregătirile pentru sărbătorile care vor urma, ca în fiecare an. Nu trebuie să-i uităm, în acest sens, pe cei aflați în suferință, și chiar dacă lăcaşurile de cult vor fi închise în aceasta perioada, ne rugăm pentru binele lor. În pragul sărbătorilor trebuie să fim mai buni unii cu ceilalți, mai generoși și mai toleranți. Spiritul sărbătorilor de Paște este mult mai important decât pregătirile tradiționale, mai ales în aceste momente de cumpănă pentru întreaga lume. În astfel de clipe putem da dovada întregii noastre umanități, a altruismului, a generozității și gândurilor bune. Trebuie să ne ridicăm deasupra condiției noastre zilnice, depășindu-ne propriul instinct de conservare.

Chiar dacă pare paradoxal, trebuie să ne bucurăm că existăm, că suntem sănătoși și că îi putem ajuta pe

proliferation of this virus, I'm worried, but I refuse to panic. My family have a common-sensical attitude, too. We all try to live as usual, in a normal way, but with more caution.

Easter holidays are coming up and I hope they will not be overshadowed by what's happening, even though the peak of the pandemic has been announced to occur next week. I don't think it's going to be a "Punishment" week for our people.

I look forward to helping my mother in the preparations for the holidays to come, as I do every year. We must not forget those who are in distress, and although the places of worship will be closed during this period, we will pray for their safety. As the holidays set in, we need to be kinder to each other, more generous and more tolerant. The spirit of Easter holidays is much more important than traditional preparations, especially during these times of hardship that the whole world is facing. At such moments, we can prove our altruism, generosity and kindness. We must rise above our daily condition, overcoming our own instinct for self-preservation.

Even if it seems paradoxical, we must rejoice that we exist, that we are healthy, and that we can help the

cei năpăstuiți: „Este înțelept nu cel ce se întristează de ceea ce duce lipsă, ci cel ce se bucură de ceea ce are” (Epictet).

Eu nu-mi permit să gândesc atât de negativ în privința acestei pandemii, pentru că speranța mea este aceea că, în câteva luni, lucrurile vor reintra în matca lor. Numai când pierdem nădejdea suntem învinși. Deşi viitorul pare nesigur, speranța mea că totul se va încheia cu cât mai puține pierderi rămâne neclintită.

În toată această perioadă de după sărbători, voi continua să lucrez cu copiii de la şcoala unde-mi desfăşor activitatea, cu același optimism care mă caracterizează.

Într-un oraș mic ca al meu, inițiativele civice de întrajutorare nu există într-o asemenea perioadă. Până acum, din câte ştiu eu, nu s-a semnalat niciun caz de COVID-19 (SARS-CoV-2). Pe de altă parte, oamenii sunt destul de calmi și precauți și se gândesc că această comunitate a noastră va scăpa cu pierderi minime din această pandemie.

Izolarea aceasta nu este atât de rea precum a părut inițial: pentru noi toți este și o ocazie de a reflecta mai mult la ceea ce se întâmplă, la condiția noastră umană fragilă, și, în același timp, de a conștientiza cât de norocoși am fost până la declanșarea acestui virus. Trebuie să învățăm să apreciem importanța fiecărei clipe a existenței

afflicted: "He is a wise man who does not grieve for the things which he has not, but rejoices for those which he has" (Epictetus).

I refuse to fear this pandemic and my hope is that in a few months things will be back on track. When we lose hope, we are defeated. Although the future seems uncertain, my hope that everything will end with as few losses as possible remains unwavering.

During the period after the holidays, I will continue to work with the children at the school where I work, with the same optimism that characterizes me.

In a small town like mine, civic engagement initiatives do not exist. As far as I know, no case of COVID-19 (SARS-CoV-2) has been reported yet. On the other hand, people are quite calm and cautious, and think that our community will come out of this pandemic with minimal losses.

Isolation is not as bad as it seemed initially: for all of us it is also an opportunity to reflect more on what is happening, on our fragile human condition, and at the same time to realise how lucky we were before the onset of this virus. We must learn to appreciate the importance of every moment of our existence, and to value

noastre, și cum să ne folosim într-un mod eficient timpul dăruit.

Indiferent cum vor evolua lucrurile, eu consider ca aspect important sprijinul familiei mele, optimismul și altruismul ei. În pofida prevederilor pesimiste ale autorităților, cred că în țara noastră vor fi mai puține victime decât în vestul Europei, iar această afirmație a mea se bazează pe o informație: cei care au fost vaccinați împotriva TBC-ului (B.C.G.—Bacil Calmette-Guerin) sunt mai puțin vulnerabili la acest virus.

La ora actuală, majoritatea puterilor economice ale lumii lucrează la un vaccin eficient împotriva SARS-CoV-2.

Președintele Trump a impus intrarea în producție de serie a unui vaccin compus din hidroxiclorochină (Plaquenil) și azitromicină (cel mai puternic antibiotic folosit în pneumonia bacteriană).

În concluzie, oamenii nu trebuie să se descurajeze, pentru că adesea aceasta devine uneori mai rea decât motivul care a pricinuit-o. Urmează o săptămână specială pentru întreaga creștinătate, iar credința poate ajuta și ea umanitatea în lupta cu acest flagel.

our time.

No matter how things turn out, I consider my family's support, optimism and altruism to be important. Despite the pessimistic predictions of the authorities, I believe that there will be fewer casualties in our country than in Western Europe, and my statement is based on the following piece of information: those who have been vaccinated against TB (B.C.G.—Bacil Calmette-Guerin) are less vulnerable to this virus.

At present, most of the world's economic powers are working on an effective vaccine against SARS-CoV-2.

President Trump has called for a vaccine composed of hydroxychloroquine (Plaquenil) and azithromycin (the strongest antibiotic used in bacterial pneumonia) to enter the production line.

In conclusion, people should not be discouraged. A special week is awaiting the entire Christian world, and faith can also help humanity in the fight with this scourge.

Alexandru Floroiu

Chiar am apreciat experiența asta mai ciudată, fără locuri de parcare libere, dar cu natura în voia ei.

Și a început. Nu țineam eu morțiș să ies afară, dar acum trebuie să stăm în casă. La început am zis că nu-i mare lucru. Îmi place acasă. Compania e plăcută, miroase bine, pereții sunt vopsiți frumos, am destule activități care să-mi ocupe timpul. N-aș fi fost eu ăla care să mă simt încarcerat. Și a pornit puhoiul de timp liber.

Cred că după vreo săptămână deja mă săturasem. Deja erau nori negri peste tot prin capul meu. La vremea respectivă nu-mi dădeam seama că n-am fost făcut să „staționez" așa mult timp. Mergeam pe potecile obișnuite. Cum nu era ceva care să-mi ceară expres atenția și concentrarea, un alt eu venea și mă bătea pe umăr: „Hai să ne gândim la ceva. Să mai facem niște scenarii. Azi am putea face unul frumos, ca un vis." Și așa mai fac niște scenarii. Și nu mă învinuiesc, căci „în afară" nu se întâmplă mare lucru. În capul meu, tot timpul se învârt rotițele. Tot timpul sunt concepute idei noi. Așa că am mutat mișcarea, pe care în mod normal aș fi făcut-o afară, înăuntru. O idee destul de proastă, în

I've actually grown to like this strange experience, with no empty parking spots, but with nature running its course.

And it was officially on. I can't say that I was usually dead set on going outside, but now we are compelled to stay indoors. I didn't think much of it at first. I like it at home. My flatmate is nice, the place smells good, the walls are painted in beautiful colours, and I have plenty of things to do to keep myself busy. I am unable to feel imprisoned. I am glad for the free time at my disposal.

I think it took about a week before I had had enough. My mind was wrapped in dark clouds. At the time I had yet to realise that I wasn't made to stay "parked" for so long. I was walking familiar paths. Since nothing demanded my immediate attention or focus, I kept having another self come tap me on the shoulder and tell me "Let's do some thinking. Let's make up some scenarios. Today, we can create a beautiful one, like a dream." And I start playing scenarios in my mind. I can't say I blame myself, really, since nothing essential to me is happening "outside." My mind is constantly alert. New ideas are being conceived.

retrospectivă. N-a durat mult până am început să trasez cifra opt, așa cum fac pe podea, mergând în timp ce vorbesc la telefon.

So, I've moved inside my room the activity I would have performed out there. A pretty bad idea, in hindsight. It didn't take long until my mental shuffling of feet started following the outline of the figure eight, the same way I do eight-shaped tours of my room while talking on the phone.

Cu cifra opt vreau să zic, mai artistic poate, că am început să fac cercuri. Aceeași gândire, aceeași potecă, aceeași progresie, care la un moment devine, paradoxal, o stagnare perfectă. Când termini filologia, începi să vezi genul ăsta de simboluri peste tot. Și parcă înțelegi mai bine lucrurile. Alteori, doar le dai o valoare pe care nu o au, de fapt. Altă idee periculoasă pentru oricine vrea să stea față în față cu realitatea. Dar aici e vorba de ce e înăuntru. Înăuntrul meu.

I am, rather artistically, using the number eight as a way of saying I was going in circles. The same way of thinking, the same path and the same progression that, paradoxically, at some point in time, becomes perfect stagnation. Studying humanities makes one see this kind of metaphors everywhere. And that can lead to a better understanding of some things. At other times, it just imbues them with a value they don't inherently have. Just another dangerous idea for anyone who wishes to see reality at face value. But right now I was looking inside. Inside of me.

Și parcă și scenariile deveneau din ce în ce mai sumbre. Tot căutam să mă concentrez. Când mă concentrez nu-și permite nimeni să mă bată pe umăr și să-mi amintească să mă gândesc. Oricum trebuie să mă mențin în formă; oricum trebuie să mă țin de dietă; oricum simt nevoia să mă distrez. Sunt activități care mă mai scot din capul meu, care mă mai opresc din a vorbi cu oameni care, de fapt, sunt tot eu. Or arăta ei ca varii cunoștințe de-ale mele sau chiar ca apropiați, dar îmi dau seama după cum

It seemed the scenarios themselves had started becoming more and more gloomy. I kept looking for things that I could focus on. No one can come tap me on the shoulder to remind me to think when I'm focusing on something. I have to keep in shape; I still have to stick to my diet; I still need to have some fun, anyways. All of these activities take me out of my own mind and stop me from talking to people who, in the end, are myself. They might look like acquaintances or

vorbesc... sunt tot eu. Și tot eu proiectez conversații... cum aș vrea să mă surprindă cineva plăcut sau cum aș reacționa pus față în față cu ceva mai puțin plăcut.

Așa îmi investesc eu timpul liber acum, am zis. Uitându-mă la detalii, la lucruri pe care le-am ratat în trecut. Și ar trebui să dezvolt aici. În trecut caut motive sau mai retrăiesc ceva plăcut, o iubire adâncă, momente de fericire care rezistă eroic timpului, sau doar momente în care am uitat de tot și am râs cu cineva până am uitat care era gluma care cauzase totul. În prezent e secetă. Partea principală a vieții mele am impresia că stagnează. Lucrurile se schimbă imperceptibil de la zi la zi. Pe scurt, nu e nimic interesant de analizat deocamdată. Așa că mă văd în capul meu cu trecutul și cu viitorul. Viitorul e mai degrabă partea cu scenarii. Îmi imaginez o fericire pe care n-am trăit-o încă. Visuri împlinite, ambiții realizate... genul de lucruri care să-mi amintească că lumea o să repornească la un moment dat și că va trebui să continui să-mi construiesc viața. Și mă motivez așa. Pe de altă parte, știu foarte bine că gândurile mele generează sentimente pe care rareori le și simt în realitate. Scenariile se concentrează pe un rol principal. E acolo ceva ce am realizat. În realitate, dacă unul din aceste scenarii devine real, de fapt, sunt mult mai multe lucruri care

even friends, but I can always tell by the way they speak that... they are me. And I'm the one generating the conversations, too... the way I'd like someone to surprise me or how I would react when faced with a disagreeable situation.

I told myself, "That's how I'm going to be spending my free time." Looking at details, at things I've missed in the past. I think I must explain this idea. The past is where I find why something happened the way it did. The past is also where I relive feelings of intense love, moments of happiness that still stand heroically against the passage of time, or just simple moments when I forgot everything and just laughed with someone until we forgot what had made us laugh in the first place. The present is a complete drought now. It feels as if all the important parts of my life are frozen still. Things barely change from one day to the next. In short, there's nothing interesting to analyse right now. So, I move into the past or the future in my mind. The future is where the scenario-making comes in. I imagine a happiness I have yet to experience. I imagine fulfilled dreams and accomplished ambitions... the kind of things that remind me that the world will go back to what it was at some point in time, and that I will have to continue building my own life then. I motivate myself like that.

apar în momentul dorit inițial. Lucrurile nu sunt așa de clare cum mi le imaginez eu. Așa că, rareori chiar ajung la intensitatea sufletească pe care mi-o imaginez. Chiar și așa, am o idee destul de solidă că respectivul lucru pe care mi-l doresc mă va face să mă simt bine. În majoritatea timpului, am dreptate.

Conversely, I am perfectly aware that my thoughts make me feel things that I rarely end up feeling in real life. My scenarios focus on one main thing. There's something that I've accomplished in the middle of those mental images. If one of those scenarios becomes real, the truth is that there are many more feelings that come with it. Things aren't as clear as I imagine them. As such, it is rare that making such a scenario come true actually makes me experience a feeling with the same intensity that I imagined. Even under these conditions, I still have a fairly solid idea that the thing I'm wishing for will make me feel good. Most of the time, I am right.

„Astea sunt crucile mele," îmi dau seama, plimbându-mă în capul meu. Câmpul meu sufletesc și cel rațional sunt pe un alt plan. Rareori mă preocupă o situație sau o persoană la fel de mult cât mă preocupă ce principii au făcut ca persoana respectivă să se comporte în acel mod, sau cum m-au făcut să resimt situația respectivă. Atunci când gândesc, văd totul de sus, și totul se reduce la moralitate și la ce simt. Și trăiesc cu asta. Sunt obișnuit ca puține lucruri din viața reală să se potrivească cu cum le văd eu în mintea mea. Așa că mă mulțumesc cu puțin. Dar și când se simte ceva exact așa cum mi-am imaginat... Nu există lucru mai frumos pe lumea asta pentru mine. Acele rare momente în care intensitatea

"It's these crosses that I bear," I realise as I'm walking in my own mind. My sentimental and mental planes are on a different level compared to reality. I am rarely concerned with an event or with a person as much as I am concerned with the principles that led that person to make that choice and to the way a certain situation appeared to me. I see everything from above when I think, and everything boils down to morals and feelings. And I've learned that few things that I project in my mind turn out exactly the same in real life. So I don't ask for very much. But once something feels just the way I imagined it... well, nothing is more

unui sentiment de fericire sau al unuia de iubire este identică—în imaginația mea și în realitate.

Dar am menționat două cruci. Cele două sunt cam suprapuse, așa că de dedesubt nu se văd ca fiind distincte. Dezamăgirea. Se întâmplă deseori ca imaginația mea să creeze și niște așteptări odată cu toate aceste dorințe sau scenarii. Evident că lucrurile nu se întâmplă tot timpul așa cum îmi doresc, mai ales atunci când sunt implicate și alte persoane. Și mă dau cu capul de câte un zid. Au. Lucrurile n-au ieșit așa cum am plănuit sau cum mi-am dorit. Atunci mă întreb dacă lucrul respectiv chiar e atât de important pentru mine. E ceva să ratezi un metrou, și e cu totul altceva să te ambiționezi să faci ceva, să investești timp și efort în lucrul respectiv și până la urmă să nu reușești să-l duci până la capăt. Așa că plasez respectiva dezamăgire pe această axă și, în funcție de răspuns, ori îmi văd de viață făcând o mică notă mentală să fac mai bine data următoare, ori îi permit lucrului respectiv să mă întristeze o perioadă, și abia după aceea îmi văd de viață, de data asta cu o notă mentală formulată mai agresiv, în speranța că nu voi mai face aceeași greșeală din nou. Și undeva, un plasture pe toate lucrurile astea care uneori nu ies cum îmi doresc, este amintirea unei persoane care mi-a spus odată că în viață mai trebuie să ne și obișnuim cu lucruri care nu ne convin.

beautiful to me in life: those rare moments when the happiness or the love I feel "outside" match those in my imagination perfectly.

But I said there are two crosses. The two are pretty much stacked on top of each other, so from underneath it is quite difficult to distinguish between them. Disappointment. It often happens that undesirable expectations follow scenarios or wishes. Obviously, things don't always happen the way I want them to, especially when there are other people involved. So, I end up running my head into a wall every once in a while. Ouch. Things didn't work out the way I had planned or envisaged. I then ask myself whether that thing I had in mind is actually that important to me. Failing to catch a train is one thing, while gathering the ambition to do something, investing time and effort into it, and in the end still being unable to see it through, is another thing. So, I place that new disappointment somewhere on this axis, and, depending on my answer, I either move on with my life after making a mental note to do better next time, or I allow the thing to cause me sadness for a while, before moving on with my life and making a more aggressively-worded mental note, in hopes that I won't make the same mistake again. Somewhere inside, a Band-Aid to all these things that don't

Între timp, am început să fiu şi eu de acord. Unele lucruri chiar nu mai pot fi remediate după un timp. Există momente când singura manevră care te mai pune cumva într-o poziție pozitivă în anumite situații este retragerea. Odată ajuns la acest moment al non-remedierii, doar timpul sau miracolele mai pot schimba lucrurile, și tot efortul pe care l-aș depune se duce pe apa sâmbetei către o cauză pierdută.

Până la urmă, am clacat cu scenariile mele cu tot. Cred că aș fi putut sta toată ziua în pat doar gândindu-mă la lucruri frumoase și tot mi-aș fi ieșit din minți. Inițial, zisesem că urma să fiu „bun creştin" și să stau în casă toată carantina, dar deja nimic nu mai stăvilea toate lucrurile negative care izvorau din scenarii și gânduri. Tot timpul îmi spusesem că, dacă tot Bucureștiul ar gândi ca mine și n-ar mai suporta, am umple străzile, și mai rău am face. Așa am eu tendința să fac, să mă gândesc și la alții. Altă sabie cu două tăișuri din tărâmurile mele interioare. În orice caz, mi-am sfidat propriul simț moral teribil de elevat la momentul respectiv, m-am îmbrăcat și am ieșit. De data asta cu puține scenarii. Doar mă măcina ce însemna „în jurul rezidenței" și dacă ieșitul la plimbare pentru a evita o cădere nervoasă se califica ca „desfășurare de

work out the way I want them to is the memory of someone who once told me that in life we sometimes have to get used to things that we don't like. Lately, I have started to agree to that statement. Some things truly cannot be remedied after a certain amount of time has passed. There are situations where the only way to get oneself on a somewhat positive course is to step back. That is the point where nothing can be changed any more, only time and miracles can change things, and any effort one might invest into the issue ends up wasted on a lost cause.

I failed, and so did my scenarios, eventually. I'm fairly certain I could have spent all day just lying in bed and thinking nice thoughts, and I would still have felt I was going crazy. At first, I had resolved to be a "good Christian" and to stay indoors the entire time allotted to quarantine, but then I had reached a point where nothing could protect me from the negative feelings oozing out of my scenarios and thoughts. I had been telling myself that if every person in Bucharest decided to go out because they couldn't stand being inside any more, just like me, we would flood the streets and make everything worse. That's what I do, I always think of others. Another double-edged sword I have to live with. At any rate, I went against my high moral sense, I got dressed and I

activități fizice individuale." Nu eram îmbrăcat ca și cum aș fi ieșit la jogging. În orice caz, am ieșit cu o ușoară anxietate în buzunarul de la pantaloni și cu declarația în cel interior al hainei. Cred că de trei ori am inspirat și expirat până am simțit că au ieșit din mine toate lucrurile alea negre. Și atunci m-am prins și eu că nu-i viață de om să stai închis în casă permanent, nici măcar pentru cineva ca mine, care apreciază experiența, de obicei.

went out. This time with few scenarios in mind. The only thing I still did not get was the meaning of "around one's residence". I had no idea whether going out for a walk in order to avoid a nervous breakdown could come under "performing individual physical activity." I hadn't dressed up as if I were going jogging. In spite of all this, I left my apartment, carrying this anxiety with me, and with the declaration stating my reason for going out in my inner jacket pocket. I breathed in and out about three times, and all the dark things inside me vanished. I felt that locking oneself inside permanently was not the way to live one's life, not even for one who usually enjoys that experience, like myself.

De obicei mă uit la mașini, mai ales când merg pe lângă bulevardele din centru. E o pasiune de-a mea care îmi câștigă priviri piezișe de fiecare dată când cineva are impresia că nu sunt atent la ce vorbesc pentru că mă uit în altă parte. N-a fost niciodată cazul. Am trecut atât de des pe lângă toate mașinile din zonă că aproape le știu pe dinafară toate caracteristicile. Nu rareori mi se întâmplă să văd o mașină prin centru căreia îi recunosc numărul, pentru că e, de fapt, a cuiva din cartierul meu. Dar, în ziua respectivă, toate mașinile erau parcate la locurile lor și nu îmi stârneau interesul câtuşi de puțin. Îmi erau cunoscute.

Usually, I look at cars while I am outside, especially while I am walking down the boulevards in the centre of the city. It's a passion of mine that always makes people frown and think I'm not paying attention to what they're saying, just because I'm not looking at them. That is never the case. I've seen all the cars in my area so often that I've ended up knowing almost everything about them by heart. I often see cars around in the centre, and I recognise them by their license plates and I know their owners live in my vicinity. Yet, that day, all the cars were parked neatly in their parking spots, and presented no

interest to me. I had seen them all before.

Astfel, în ziua respectivă, m-am uitat la natură. Or sta locului toate fiarele, dar copacii tot înfloresc, iar păsările tot cântă. Și chiar am apreciat experiența asta mai ciudată, fără locuri de parcare libere, dar cu natura în voia ei. Nici nu mi-am luat căștile cu mine de data asta. Am absorbit totul cu mare bucurie. Am reînvățat să apreciez lumina soarelui pe piele și aerul de afară.

With all that being said, that day I gazed at nature. The machineries were still, but the trees kept on blooming and the birds kept on singing. I've actually grown to like this strange experience, with no empty parking spots, but with nature running its course. I hadn't even taken my headphones with me. I just took everything in with delight. I've learned once more to appreciate feeling sunlight on my skin and the wind blowing through my hair.

De-a lungul acestei experiențe senzoriale care m-a bucurat imens, stăteam pe gânduri, încă întrebându-mă cât aș putea să mă îndepărtez de bloc. Străzile erau pustii. Așa că m-am avântat pe drumurile familiare. Voiam doar să fiu afară cât mai mult timp. Turul blocului l-am făcut în 3-4 minute, și nici în ruptul capului nu aveam de gând să mă întorc în mai puțin de 15. Pe o stradă oarecare, în timp ce o pisică traversa prin fața mea, mi-am zis că vreau să văd parcul. Îmi spusese un prieten că s-au închis parcurile. Mie îmi era destul de greu să concep ideea. Intrările parcului din zona mea practic sunt niște zone de între 2 și 15 metri, unde este întrerupt gardul, dar până și gardul respectiv era escaladabil, după mintea mea. Astfel, m-am îndreptat cu gândul într-acolo. Mă apropiam de o alee care dădea spre parc, pe care doar localnicii o știu, pitită între

Throughout this experience of the senses that caused me immense joy, I was still thinking, wondering just how far it was all right for me to walk away from my apartment block. There was no one around, so I followed familiar streets. I just wanted to spend as much time outside as possible. I was done going around my block in about three or four minutes, and under no circumstance was I to return home in less than fifteen. Walking towards a cat that was just crossing the street, I thought I'd go see the park. A friend of mine had told me that the parks had been closed. I found that idea quite difficult to grasp. The entrances to the biggest park in my area are 2-to-15-metre long gaps, where there is no fence. Even the fence seemed climbable to me. I headed that way. I was nearing an alley that only

două blocuri mari și umbrită de copaci, când dau cu ochii de un polițist care mergea pe ea.

Venea fix din direcția pe care voiam s-o urmez eu și vorbea la telefon. Purta mască și mănuși. Inițial m-am speriat, mai degrabă din cauza gândurilor acelora legate de semantica lui „în jurul rezidenței”. Nu știam dacă unde eram atunci se califica. În orice caz, am zis că schimb ruta, ca să nu-și dea seama că vreau să merg spre parc. A trecut prin fața mea. Îl întreba pe interlocutorul lui de la telefon dacă el și familia lui erau bine. Mi-am zis că părea a fi un om bun. Cred că l-aș fi simțit dacă n-ar fi fost. Parcă nici nu m-a văzut. S-a urcat într-o mașină bleumarin și și-a văzut de treabă cât eu am mers pe altă stradă. Mi-am făcut o notă mentală cum că oamenii legii pot să patruleze și în mașini pe care nu scrie mare „POLIȚIA”.

După aceea am trecut prin fața liceului din zonă. Pustiu în continuare. Și îmi părea tare bine de data asta. Clădirea liceului e în aceeași curte cu o grădiniță. Nu cred că e nevoie să descriu ce hal de zgomot produc tinerii din amândouă aceste instituții de obicei. Acum, liniște. Curățenie auditivă, și încă una pentru care sunt recunoscător încă de când a început carantina. Următorul colț la

the locals know, hidden between two tall apartment blocks and shaded by trees, when I noticed a policeman walking on it.

He was coming straight towards me, while talking on his phone. He was wearing gloves and a mask. At first, I was scared, mostly because the exact meaning of “around one’s residence” was unknown to me still. I had no clue if the street I was on was all right. At any rate, I said I would go some other way, so he wouldn’t be able to tell I was heading for the park. He passed by me. He was asking his interlocutor if he and his family were healthy. I thought to myself that he seemed to be a good man. I think I would have sensed it, had he not been one. He may have failed to see me. He climbed into a navy-blue car and kept on talking on the phone as I walked by, heading for a different street. I made a mental note: policemen can also patrol in cars that don’t explicitly have “POLICE” written on their sides in capitals.

Soon afterwards, I passed by the local high school. There still were no people around. And I really liked that. It so happens that the high school is in the same yard as a kindergarten. It is hard to describe the variety and the intensity of noises that usually come from these buildings. I am very grateful to this quarantine for the silence. Turn left round this corner. I

stânga. Vedeam vârfurile copacilor. Urma să-mi împlinesc ambiția permanentă de a face un pas peste orice limită mi se impune, înainte de a mă retrage în spatele liniei, așa cum mi s-a cerut. Avansând, mi-am dat seama ce tare se auzea ecoul pașilor mei. Eram la câțiva centimetri de zidul exterior al curții liceului, iar în dreapta mea era o parcare imensă în aer liber. Puteam să văd peste zidul respectiv și m-am mirat. Parcă invadam intimitatea instituției goale, fără niciun efort. Toată această noutate a simțurilor provenea din faptul că nu mai mersesem niciodată într-o asemenea liniște pe respectivul trotuar.

După încă câțiva pași am putut vedea parcul, sau, mai exact, separarea aceea de 15 metri care servea drept intrare. Garduri. Fuseseră puse garduri mici care îmi ajungeau cam până la coaste. Peste ele, o bandă din aceea roșu cu alb, cu dungi diagonale. Parte din mine se așteptase la polițiști înarmați, poate la camere puse special... am fost dezamăgit și câteva secunde am fost tentat să le sar, doar ca să-mi satisfac acea ambiție. Și totuși, nu eram dispus să plătesc amenda considerabilă asociată faptului. Mi-am văzut de drum. Am zis că am riscat destul, fiind deja destul de departe de casă. Pe drum a trecut pe lângă mine în mașină polițistul de mai devreme. Aproape că pot număra pe degete oamenii pe care i-am văzut pe stradă. Polițistul, vecina care se ocupă de

could see the foliage of the trees in the park. I was soon to fulfil my constant ambition to cross any forbidden line before retreating behind it. Moving forward, I suddenly became aware of how loudly my steps were echoing. I was a few centimetres away from the outer wall of the high school garden. On my right there was a huge open-air parking lot. I could see over the aforementioned wall, and that surprised me. It felt as if I was effortlessly invading the privacy of a naked institution. All this sense of novelty came from the fact that I had never walked on that sidewalk before in such absolute silence.

A few more steps and I finally saw the park, or, more accurately, the 15-metre gap that served as its entrance. Fences. Small fences that just about reached my ribcage had been set in that gap. They were connected by one of those white and red, diagonally-striped tapes. Part of me had been expecting armed policemen or maybe some new cameras installed for the purpose of keeping people out... I felt disappointed and for a few seconds I was tempted to vault over them just to satisfy my ambition. Still, I had no intention to pay the handsome fine associated with that action. I moved on. I said to myself that I had risked enough, being this far away from home already. On my way back, the policeman I had met earlier

grădina blocului, femeia care i-a scos copilului motocicleta de plastic din portbagajul mașinii, bărbatul cu copilul în brațe, tipul care vorbea la telefon în engleză, cei doi care plimbau câini și cei trei liceeni din fața unei scări de bloc. Ca de obicei, fricile mele fuseseră nefondate. Dar mi-a prins tare bine ieșitul. Am înțeles că nu se poate doar înăuntru, indiferent câte activități avem la dispoziție.

drove by me in his car. I can count all the people I've seen outside on my fingers. The policeman, the neighbour that takes care of the garden round our block, the woman that got her kid's plastic motorcycle out of her car trunk, the man carrying his child, the guy that was talking on the phone in English, the two people walking their dogs and the three highschool boys in front of that block entrance. As usual, my fears had no solid basis. Still, going out had done wonders for me. I understood that one can't just stay inside forever, no matter how many things one can do indoors.

Odată ajuns acasă, m-am întors la mine în cap. Surprinzător, îmi era foame. Până să ies, carantina îmi luase pofta de mâncare. Lucrurile decurgeau mult mai bine la mansardă, parcă se schimbase tonul imaginației mele. De acum încolo am de gând să ies un pic mai des. Dar tot capul meu îmi rămâne locaș de încarcerare.

Once back home, I got back up into my head. Surprisingly, I was now hungry. The quarantine had, until then, left me with no appetite. Things were looking much better up there, as if the tone of my imagination had changed altogether. I'm going to go out more often in the future. My mind still remains the place of my imprisonment, though.

Teodora Gheorghiu-Cicma

Ne scufundăm în realitatea virtuală și mai mult decât înainte, pentru că realitatea noastră a intrat în modul de standby.

13 februarie 2020

—Știți că în Marea Britanie deja sunt câteva cazuri confirmate, nu?

—Stai liniștit că până în aprilie, când mergem noi în vacanță la Londra, nu va mai fi nicio problemă. Mai e o groază de timp până atunci.

—Ok, hai să cumpărăm biletele de avion și să căutăm cazare mai rapid.

—Sunteți voi sigure că nu se agravează situația?

—Sigur, nu avem de ce să ne facem griji. Îmi fac griji doar pentru vremea ploioasă.

Nimic mai greșit.

Așa a decurs prima conversație pe care am avut-o cu câțiva prieteni în legătură cu subiectul care stă pe buzele fiecăruia de ceva timp încoace.

Entuziasmată până peste cap de o excursie planificată până la ultimul detaliu, așteptată de mult timp și, din păcate, nerealizabilă pentru moment, nu îmi trecea nici prin ruptul capului că se va putea ajunge aici.

We steep ourselves in virtual reality even more than we used to, because our reality is currently on standby.

The 13th of February 2020

"You know there are already a few confirmed cases in the UK, don't you?"

"Don't worry. There won't be any more problems when we go on our trip to London in April. It'll be over by then."

"Okay, let's book the flight tickets and look for accommodation faster."

"Are you sure the situation won't get any worse?"

"Of course we are, there's nothing to worry about. My only worry is going to be the rainy weather."

How wrong we were.

This was my first conversation with some of my friends about the subject everybody is talking about for some time now.

Being overly excited about a trip that was planned down to the last detail, long-expected and unfortunately impracticable for the time being, the thought that things would get to this point didn't even cross my mind.

Zilele de februarie au trecut la fel ca toate celelalte de până atunci, aceeași rutină, aceleași tabieturi, aceleași activități: serviciu, cursuri, teme, masa în oraș cu fetele, seri de weekend petrecute prin cluburile arhipline din București, paharul de vin Rosé care mă îmbia să le mai aduc aminte odată prietenilor ce viață complicată am, dar care, fără să realizez măcar pentru o secundă, era una pentru care alți oameni mai puțini norocoși ar da orice.

February: the same routine, the same habits, the same activities: work, courses, homework, dinner out with the girls, weekend nights spent in the crowded clubs in Bucharest, the glass of Rose wine, after which I reminded my friends once more what a complicated life I led. I didn't realise for a second that other less fortunate people would give anything to have it.

Viața perfectă poate că nu există în realitate, deși mulți pretind că o trăiesc. Cu toții avem probleme, cu toții ne confruntăm cu stres, frici, cu neliniști inutile de cele mai multe ori, ne plângem că nu avem suficient timp liber pentru noi și alergăm după lucruri care nu au nicio valoare reală, dar dau bine pe rețelele de socializare. Am uitat să fim recunoscători pentru ce avem, am uitat să ne bucurăm de timpul petrecut cu cei dragi, am uitat să fim prezenți și atenți la ce se întâmplă în jurul nostru.

The perfect life might be an illusion, even though many people pretend to be living it. We all have problems, we all have to deal with stress, fears, worries that are in most cases useless, we complain about not having enough spare time, and we chase after things which have no real value but look good on social media. We forget to be grateful for everything we have, we forget to enjoy the time spent with our loved ones, we forget to be aware of what happens around us.

Însă eu cred și sper că această uitare va lua sfârșit acum. Cred că este momentul să ne amintim, să regretăm și să îndreptăm. Dincolo de virus, de carantină, de izolare, de distanțare socială sau orice altă formă în care ne apărăm pe noi și pe ai noștri se află o lecție extrem de valoroasă, de care oamenii aveau disperată nevoie: să ne regăsim pe noi înșine.

However, I think and I hope that this forgetfulness will end now. I believe it is high time we remembered. Beyond the virus, the quarantine, the isolation, the social distancing or any other measures we take to protect ourselves and our relatives, there is an extremely precious lesson people desperately needed: we need to find ourselves.

08 martie 2020

—Ai auzit că de azi sunt interzise adunările mai mari de 1000 de persoane? Bine că am ales să mergem ieri la eveniment. Biletele pentru azi ne-ar fi fost anulate.

—Da, am avut noroc. Oricum, ne-am distrat foarte bine aseară, nu aș fi vrut să îl ratez. Ce zici să mergem weekendul viitor în localul acela nou de care ziceai?

—Da, o să vorbesc cu grupul și stabilim ora.

Nu am reușit să mai stabilim nimic pentru weekendul următor. Încet, încet, în acea săptămână, școlile, puburile, restaurantele, saloanele au început să se închidă și, odată cu ele, frământările noastre se intensificau. Vedeam din ce în ce mai mulți oameni cu măști pe stradă, cozile la farmacii și supermarketuri se întindeau până la colț, media era împânzită de același subiect și panica își făcea loc ușor în sufletele tuturor. Acela a fost momentul în care am realizat ce înseamnă să îți fie teamă că în curând este posibil să nu mai duci viața pe care o aveai, așa cum era ea, bună sau rea, și că lucrurile se vor complica din ce în ce mai mult.

În sinea mea mă simțeam liniștită. Încercam să îmi mențin starea pozitivă și să îmi desfășor activitățile cât mai normal posibil. Însă adevărata

The 8th of March 2020

"Have you heard that starting today all the gatherings of more than 1000 people are forbidden? Thank God we decided to go to that event yesterday. The tickets for today would have been cancelled."

"Yes, I've heard. We were lucky. Anyway, we had a lot of fun last night, I am glad we did not miss it. Shall we go next weekend to that new pub you were talking about?"

"All right, I'll talk to the rest and settle an hour."

We never managed to settle a meeting for the next weekend. Little by little that week the schools, pubs, restaurants, hair salons started to close down, and our distress grew by the minute. I started to see more and more people wearing masks, the queues at the chemist's and supermarkets would almost surround the building, the media obsessed about the same subject. Panic took hold. That was the moment I realised what it meant to be afraid that soon you might not lead the same life you had, either good or bad, and that things would get more and more complicated.

Deep down I was calm. I tried to think positive and do what I had to do, as I had done things before. But my family was not calm at all.

provocare avea să fie atacul de stări și emoții din partea familiei.

—Mă urc în mașină și vin să te iau acasă!

—Mama, nu pot să plec din București pentru că încă merg la serviciu.

—Nu mă interesează serviciul, îți dai demisia și te aducem acasă.

—Nu este atât de gravă situația încă. Vedem ce va fi în zilele următoare. În plus, m-am expus destul de mult. Trebuie să mă izolez înainte să vin acasă.

—Dacă ar fi după mine, acum ai veni. Nu îmi este teamă că m-ai putea îmbolnăvi.

—Este 10 seara, nu ai cum să vii să mă iei la ora asta. O să fie bine, nu te agita.

Cam așa decurg acum discuțiile cu părinții la telefon. Discuții care, înainte de pandemie, aveau loc o dată sau de două ori pe săptămână, niciodată mai des. Ele au devenit acum zilnice. Înainte nu aveam timp să îi sun mai des. Între serviciu, masterat și viața socială, ei nu prea aveau loc. Tata chiar glumea într-un timp că îl sun doar dacă am nevoie de ceva din partea lui. Și cel mai probabil avea dreptate. Acum îl sun să îl întreb dacă va putea ajunge acasă. Era prins cu serviciul la Luxemburg când autoritățile au anunțat că majoritatea zborurilor se anulează. Așa că nu știu când va fi

"I'm getting into the car and come to pick you up!"

"Mom, I can't leave Bucharest: I have a job, you know."

"I don't give a damn about your job, you quit and we bring you home."

"The situation is not that bad. We'll see what happens during the next days. And besides, I've seen a lot of people. I have to isolate myself before I can come home."

"Forget that. I am coming. I'm not scared that you could infect me."

"It's 10 pm, you can't drive at this hour. I will be all right, don't worry."

This is how we talk on the phone these days, me and my parents. Before the pandemic, we would talk once or twice a week, never more often than that. Now we talk daily. I never had enough time to call my parents before. What, with the Master's Programme and my social life, I barely found time for them. My father even said that I would call him only if I needed anything. And he was right. Now I call him to ask when he thinks he will be able to come home. He was stuck in Luxemburg with his work when the authorities cancelled most of the flights. So, we don't know when we'll see each other again. He'll have to isolate himself for two weeks

următoarea dată când ne vom vedea. Va trebui să se izoleze pentru două săptămâni când va reuși să se întoarcă în România.

when he manages to get back to Romania.

Pe lângă discuțiile lungi și zilnice cu părinții, convorbirile cu alți membri ai familiei, pe care îi întâlneam doar la sărbători, au devenit tot mai dese. Este un sentiment plăcut să știi că oamenilor le pasă de tine și sunt conștienți că treci prin momente puțin mai grele decât ei, pentru că ești singur într-un alt oraș și ai nevoie de ceva mai multă încurajare.

Besides my parents, other family members, whom I rarely met, started calling me. You get a nice feeling when you know that people care about you, and they are aware of the fact that you are having a difficult time, because you are on your own, in another city, and you need cheering up.

25 martie 2020

—Ți-am trimis screenshot cu mailul primit de la compania aeriană. Ni s-au anulat zborurile.

—Era de așteptat. Totuși, nu îmi vine să cred că nu mai plecăm la Londra. Cine ar fi crezut că situația se va înrăutăți atât de mult?

Probabil că nimeni nu se aștepta. Dar, într-o fracțiune de secundă, toate planurile, toate pregătirile, toate evenimentele ne-au fost anulate, iar noi am fost închiși în case. În loc să ne bucurăm de primăvară, de soare, de copacii înfloriți, de sentimentul nemaipomenit pe care îl ai când poți în sfârșit să lași geaca groasă în cuier, lumea a luat o pauză de la tot și se uită pe fereastră la cum natura e singura

The 25th of March 2020

"I've sent you a screenshot of the mail I received from the airline company. They have cancelled our flights."

"I was expecting that. But I still can't believe we can't travel to London any more. Who would have thought things would escalate so quickly?"

Probably no one had expected that. All our plans, preparations, events were cancelled for all of us, and we found ourselves locked in our houses overnight. Instead of enjoying the spring, the sun, the blooming trees, the incredible feeling you get when you can finally leave that warm jacket on the stand—well, we stare out of the window. Nature takes its course. And maybe this is for the best. We finally let nature take a deep breath of fresh air.

care își mai urmează cursul firesc. Și poate că e mai bine așa. I-am dat în sfârșit naturii o gură de aer.

Nimic nu mai e la fel pentru noi. Învățăm să ne adaptăm și să ne facem zilele să treacă mai ușor. Și învățăm să apreciem ce aveam înainte de pandemie. Da, aveam un program infernal de încărcat și de obositor. Acum am timp să dorm mai mult, să mă odihnesc mai bine, dar organismul meu parcă refuză. Își dorește să fie la fel de activ ca înainte. Slavă Domnului că există tutoriale online de aerobic. Vecinii de sub apartamentul meu sunt probabil disperați, însă trebuie să mă mișc, să îmi consum toată energia. Cu ocazia aceasta, nu mă mai plâng că nu am niciodată timp să trec pe la sală. Sala s-a mutat în dormitorul meu și trebuie să recunosc că nu e atât de rău. La fel s-au mutat și serviciul, cursurile de la masterat și toate locurile pe care le frecventam cu aproape două luni înainte.

Nothing is the same for us any more. We learn how to adapt, what to do with our time now. And we learn to appreciate everything we had before the pandemic. Yes, I did have an infernally busy and tiring schedule. Now, I've got enough time to sleep more, to rest more, but my body seems to refuse to do that. It wants to be as active as before. Thank God there are online aerobics tutorials. Those who live below me must be desperate about it, but I have to move my body, to burn all the energy. Now I can't complain about the fact that I never have time to go to the gym. The gym has moved into my bedroom, and I have to admit that it is not that bad. My office has also moved, my college courses and all the places I used to go to almost two months ago. They are all in my room right now.

03 aprilie 2020

– Am creat un grup pe Skype, să ne întâlnim cu toții acolo.

– Super! Când vreți să facem call-ul?

– Vineri, pe la 9 seara e ok?

– Da, e ok. Poate prindem și concertul acela live pe Facebook. Îl urmărim împreună.

Toate întâlnirile, concertele,

The 3rd of April 2020

"I've created a Skype group so we can all meet there."

"Great. When do you want to make the call?"

"What about Friday around 9 pm?"

"Yes, that's okay. Maybe we can catch that live concert on Facebook too. We can watch it together."

All get togethers, concerts, plays

piesele de teatru s-au mutat în online. Singurul mod în care îți mai poți îmbrățișa prietenii și familia e prin emoji-uri, fețele gălbejite care își întind mâinile într-o încercare nereușită de a imita o îmbrățișare sinceră. Înainte le foloseam pentru că aduceau o notă de amuzament discuției, dar pe timp de pandemie le folosesc pentru a le arăta oamenilor dragi ce sentimente mă cuprind. Niște simboluri atât de impersonale au devenit, deodată, extrem de personale.

Ne scufundăm în realitatea virtuală și mai mult decât înainte, pentru că realitatea noastră a intrat în modul de standby. Știrile care anunță noul număr de infectați și de decese sunt singurele care ne mai amintesc că, dincolo de cei patru pereți ai camerei, există viață. O viață acaparată de moarte. O viață pe care noi nu am mai trăit-o în modul acesta până acum și care ni se pare foarte ciudată.

Zilele trecute mi-am adus aminte de o întâmplare din liceu. Din cauză că vorbeam prea mult în timpul orei de Literatură Universală, doamna profesoară mi-a dat ca temă suplimentară de scris un eseu despre cinci cărți în care se regăsește tema ciumei. Citind romanele respective, am încercat să îmi imaginez cum ar decurge viața mea într-o asemenea perioadă de criză. Ironia sorții a făcut

have moved online. The only way in which you can still hug your friends and family is using emojis, the yellowish faces that spread their arms wide open in a failed attempt at simulating a genuine hug. I used to send them because they made the conversation funnier, but during the pandemic I use them to show my loved ones what I feel. Such impersonal symbols have all of the sudden become extremely personal.

We steep ourselves in the virtual reality even more than we used to, because our reality is currently on standby. The news reports announce the new number of infected and deceased people. Life continues. A life that is encroached by death. A life that we have never lived in this way until now and which seems very strange to us.

Some days ago, I remembered an event that happened during my high school years. Because I was talking too much during the literature class, the teacher gave me some extra homework that consisted of writing an essay on five books about the plague. Reading those specific novels, I tried to imagine life during such a crisis. The irony of fate makes me experience that scenario first hand and, what is more, I even get to

să experimentez acest lucru pe pielea mea, ba mai mult, să ajung și să scriu despre acest lucru. Viața este într-adevăr ciudată, iar ironia nu îi lipsește, cu siguranță.

07 aprilie 2020

—O să primești un colet astăzi.

—Ce colet?

—E cadoul pentru ziua ta. Ajunge mai devreme, dar l-am comandat din timp să mă asigur că îl primești până duminică. Voiam să ți-l dăm personal, dar știm că nu ajungi acasă. Ne-am fi dorit să fim cu tine, măcar de ziua ta.

—Știu. Și eu mi-aș fi dorit. Dar anul acesta nu se poate, din păcate. Vor mai fi și alte zile de naștere, pe care sigur le vom sărbători împreună. Și îți promit că nu o să deschid cadoul până duminică. Rămâne surpriză până atunci.

Anul acesta cadourile vor fi lăsate pe preșul de la intrare de către un curier înarmat cu mască de protecție, mănuși de plastic și teama de a mă atinge. Apoi vor fi băgate în casă, lăsate pe hol și dezinfectate cu atenție. După aceea, voi iniția apelul online pentru a mulțumi tuturor pentru că s-au gândit la mine și au făcut un efort suplimentar pentru a-mi face ziua mai frumoasă. Vom ciocni câte un pahar prin ecranele

write about it. Life is strange indeed, and one must take it as it comes, I suppose.

The 7th of April 2020

"You're going to receive a package today."

"What package?"

"It's your birthday gift. It's going to arrive earlier, because I ordered it early, to make sure you receive it by Sunday. We wanted to give it to you personally, but we know you are not going to make it home. We wish we were with you, at least on your birthday."

"I know. I wish that, too. But this year that is unfortunately impossible. There's going to be many more birthdays that we will surely celebrate together. And I promise you I won't open the gift until Sunday. It's going to be a surprise."

This year the gifts will be left on the doormat by the delivery man, who will have a protection mask, plastic gloves and who'll be afraid to touch me. Then they will be brought in, left in the hallway and carefully disinfected. After that, I will make an online call to thank everybody for thinking about me and for the extra effort they put into making my birthday better. We'll clink our glasses through the laptop screens and imagine how much we would have enjoyed

laptopurilor și ne vom imagina cât de mult ne-ar fi plăcut să fim cu toții în aceeași încăpere. Momente ca acesta pe care înainte poate nu le apreciam suficient. Era ceva firesc, era normal, nimic nemaipomenit. Însă acum am da orice să le avem înapoi cât mai rapid posibil. Să profităm de orice clipă simțită și trăită împreună, apoi să le păstrăm în amintire cu mare drag. Pentru că tot ce ne rămâne sunt amintirile cu oamenii din jurul nostru.

Serviciul, banii, hainele și accesoriile scumpe nu vor mai avea nicio relevanță la un moment dat. Nici acum nu mai au, de altfel. Tot ce ne mai ține pozitivi și cu privirea ațintită spre viitor este gândul că în curând ne vom putea întoarce la viața care înainte nu ne mulțumea, dar care era în realitate plină de clipe fericite și pentru care ar trebui să fim recunoscători în fiecare zi. Unii nu vor scăpa din această luptă. Alții vor învăța foarte multe și vor deveni versiuni mai bune ale lor, iar alții nu vor înțelege nimic și vor trece mai departe, ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Oricum ar fi, totul va fi bine în final. Trebuie să fie.

being together in the same room. Would we have known how to appreciate such a moment in the past, I wonder. It was something normal, something natural, there was nothing extraordinary about it. Now we know, and we would give anything to bring such moments back and as fast as possible. To take advantage of every second lived and experienced together with our family, then to keep the fond memories. Because all we are left with in the end are memories of the people around us.

Our jobs, money, expensive clothes and accessories will become worthless at some point. As a matter of fact, they have already become irrelevant. All that now matters for us is to be able to return to the life that discontented us in the past, but which was actually filled with happy moments for which we should be grateful every day. Some will not come out alive of this fight. Some will learn many lessons and will become better versions of themselves, and some others will not get anything from it, and will move on as if nothing had happened. Anyway, it will be all right. It must.

Ioana-Simona Ghiță

VREAU SĂ TREACĂ MAI REPEDE.

17.03.2020

A mai trecut o zi, dar parcă nu se simte ca atare. În primele clipe de dimineață, în acele clipe în care începi să auzi păsările de afară, sau mișcările părinților din celelalte camere (ei cred că se mișcă încet ca să nu te trezească), atunci, când încă stai cu ochii închiși, deși știi că nu o să mai adormi, atunci pare că totul e normal. Dar apoi deschizi ochii și îți dai seama că normalul ăla din urmă cu câteva secunde nu mai e normal acum. Bună dimineața! Bun venit la realitate. Realitatea din martie 2020.

Stau încă în pat, pe spate, cu privirea ațintită în tavan. Mă întind puțin, iar apoi pornesc wifi-ul, iar notificările încep să curgă: WhatsApp; Mail; YouTube; Instagram. Mă opresc asupra Instagram-ului și încep să dau scroll. Deși văd în fiecare zi ceva diferit, totul pare să fie la fel. Aceleași postări despre farduri, modă, sport, stil de viață sănătos. Aceleași „vieți perfecte” de pe Instagram, care în această perioadă adaugă aproape la orice postare hashtag-ul „StaiAcasă”.

Dar gata cu Instagram-ul. Închid

I WANT EVERYTHING TO BE OVER SOONER.

17.03.2020

Another day has passed, but it was no different than the previous one. First thing in the morning—those moments when you start hearing the song of the birds outside, or your parents moving in the other rooms (they believe they move quietly, so that they won't wake you up), when your eyes are still closed, but deep down you know you won't fall asleep again—that's the moment when everything seems normal. But then you open your eyes and you realise that it's not normal now, not any more. Good morning! Welcome to reality! The reality of March 2020.

I still lie in bed, on my back, watching the ceiling. I stretch a little bit, and then I turn on the Wi-fi and the notifications keep on coming: WhatsApp; Mail; YouTube; Instagram. I go to Instagram and I start scrolling. Although I see something different every day, everything seems to be the same. The same posts about make-up, fashion, fitness, healthy lifestyle. The same old "perfect lives", which add the "StayHome" hashtag to almost every post during this period.

But no more Instagram for me. I

aplicația doar ca să revin la ea peste câteva ore. Deschid un joc de pe telefon, trec un nivel care îmi dăduse bătaie de cap seara trecută și pierd două vieți în încercarea de a trece la următorul nivel. Dar deja încep să mă plictisesc. Mă plictisesc repede, de fel, ce pot să zic. Așa că e timpul să mă ridic din pat să văd ce îmi pregătește ziua de azi. Da, da, vezi să nu. De două săptămâni încoace rutina mea e aceeași în fiecare zi. Probabil și de asta îi spune rutină.

Au trecut în jur de 20 de minute de când m-am trezit. Da, doar 20 de minute, deși pare că a trecut mai mult de atât. E aproape 8:30. Mă duc la baie, mă spăl pe față și pe dinți. Mă pieptăn și îmi schimb pijamalele cu ceva la fel de comod, dar care să nu mă îmbie spre pat. Mă întorc în dormitor ca să îmi fac patul, și mă îndrept spre bucătărie, unde îl găsesc pe tata dezlegând rebus sau citind o carte în timp ce își bea cafeaua. A renunțat să mai cumpere ziarul în perioada asta. Iar mama își pregătește biroul ca să înceapă munca de acasă, bineînțeles.

Eu îmi pregătesc ceva să mănânc. E aproape același lucru în fiecare zi: o rondea de orez expandat cu glazura de ciocolată neagră, pe care o ung cu unt de arahide cu bucăți de arahide (sunt foarte exactă atunci când vine vorba de untul meu de arahide), iar pe deasupra pun câteva rondele de

close the app, so I can come back to it in a couple of hours. I open a game on my phone, I pass a level that I struggled with the night before and I lose other two lives trying to get to the next level. But I'm already starting to get bored. I usually get bored quickly, what can I say. So, it's time to get up and see what the day has in store for me. Yeah, right. My daily routine has been the same for the last two weeks. That may be the reason why it's called "routine".

It's been about 20 minutes since I woke up. Yes, only 20 minutes, although it seems longer. I go to the bathroom; I brush my teeth and wash my face. I brush my hair and I change my pyjamas into something as comfortable, but I choose something that won't tempt me to go back to bed. I go to my bedroom to make my bed, and then I head for the kitchen, where I find my father solving a crossword puzzle or reading a book, while enjoying his morning coffee. He gave up buying the newspaper during this period. And my mother is setting up her desk to start working from home, of course.

I make myself something to eat. It's almost the same thing every day: a rice cake with dark chocolate frosting, I spread some crunchy peanut butter (I'm very particular when it comes to my peanut butter), and then I put some slices of banana on top of it. Besides that, I wash some strawberries and I

banană. Pe lângă asta, îmi spăl câteva căpșuni și îmi fac un nes. Îmi iau mâncarea, mă întorc la mine în cameră și pornesc un videoclip pe YouTube.

Când lucrurile erau normale, și mă trezeam la 6 în fiecare dimineața ca să ajung la școală la timp, respectam aceeași rutină: îmi luam micul dejun în timp ce mă uitam la ceva pe YouTube. Acela era momentul meu preferat din zi. Doar că atunci tânjeam după 10 minute în plus. Acum iată că am parte de acele 10 minute în plus. Am parte de câte minute în plus vreau. Dar, probabil, rutina asta a mea de dimineață, să mănânc în timp ce mă uit pe YouTube, îmi amintește de cum erau lucrurile înainte. Poate de asta încă o respect cu strictețe.

27.03.2020

Asta e deja a doua săptămâna de izolare la domiciliu, de stare de urgență. Am văzut peste tot pe rețelele de socializare că e cool să spui „distanțare socială”. Așa că o să reformulez: e a doua săptămână de distanțare la socializare. Parcă pare mai puțin înfricoșător așa. Pentru că tot ce se întâmplă acum e înfricoșător. Cel puțin pentru mine este. Teama de necunoscut este una dintre cele mai mari temeri ale mele, probabil nu doar a mea. Iar acum această teamă, faptul că nu știu cum va fi ziua de mâine (mă refer la starea lumii în general, la cum vor evolua lucrurile, căci ziua mea va fi

make myself an instant coffee. I take my food and I go back to my room and I watch a YouTube video.

When things were normal, and I woke up at 6 a.m. every morning to get to school in time, I would follow the same routine: I would take my breakfast while I watched something on YouTube. That was my favourite time of the day. But back then, I longed for 10 extra minutes. Now I get to have those extra 10 minutes. I now have as many extra minutes as I want. But this morning routine, eating while watching YouTube, must be reminding me of how things used to be. Maybe that’s why I still stick to it.

27.03.2020

It’s been already two weeks of home isolation, of the state of emergency. I saw everywhere on social media that it’s cool to say “social distancing”. So, I’ll rephrase: it’s been two weeks of social distancing. It sounds a little less scary like this. Because everything that’s going on right now is scary. At least, to me, it is. Fear of the unknown is one of my biggest fears, but probably not only mine. And now, this fear, the fact that I don’t know what tomorrow is going to be like (I’m talking about the state of the world, in general, about what turn things will take, since my day will

probabil ca cea de azi), această nesiguranță este mai prezentă ca niciodată. E mai acută. Ceea ce e ciudat, pentru că în nicio altă zi nu știi cum va fi următoarea. Însă acum, probabil această stare e accentuată de toată nebunia asta din lume.

Revenind la distanțarea socială. Poate are și o parte bună. Ieri am reușit să vorbesc cu prietena mea cea mai bună, pe care nu am mai văzut-o din februarie. Ceea ce e trist, dar, din păcate, asta e realitatea în care trăim. Toată lumea pare a fi într-o continuă fugă, mereu grăbită, însă acum nu ne mai grăbește nimeni. Am vorbit cu ea două ore, și, dacă bateria telefonului nu ar fi ajuns la 10%, probabil am fi continuat. Noroc cu tehnologia, căci am sunat-o cu video și am putut să o și văd. Și asta m-a bucurat foarte tare.

Dacă mă întrebați ce am vorbit, ei bine, am vorbit tot ce se putea vorbi și nimic important, pur și simplu, am vorbit și am râs ca și cum am fi ieșit două ore la o cafenea din Centru Vechi. Știți că există acei oameni cu care chiar dacă nu vorbești zilnic, nu simți că a trecut nu știu cât timp de când nu ați mai vorbit? Alina e unul dintre acei oameni. Mi-a făcut foarte bine să o văd și să vorbesc cu ea.

01.04.2020

Am pierdut numărătoarea. Sau pur și simplu am renunțat să mai

probably be the same as today), this uncertainty is more present than ever before. It's more acute. Which is strange, since you never know how tomorrow is going to be. But now, probably this state is accentuated by the confusion all over the world.

Coming back to this social distancing thing. It may have a good part to it, too. Yesterday, I got to talk to my best friend, whom I haven't seen since February. Which is sad, but unfortunately, that's the reality we live in. Everybody seems to be in a continuous rush, always in a hurry, but now, nobody is rushing us. I talked to her for two hours and if the phone battery hadn't gone down to 10%, we might have kept on talking. Thank God for the technology because I video-called her, so I could see her. And that made me very happy.

If you ask me what we talked about, well, we talked about everything that we could have talked about, but nothing important, we just talked and laughed as if we had been in a café in the Old City. Some people make you feel that way, as if you had parted only a few minutes ago, even though you haven't met in a while. Alina is one of those people. I really enjoyed seeing her and talking to her.

01.04.2020

I've given up counting the days. I just want everything to end once and

număr. Vreau ca totul să treacă mai repede, deși știu că situația actuală se va prelungi. Dar eu încă sper să merg de 1 mai în Vamă: să stau pe plajă, să simt briza și să ascult marea. O zi în care să nu am nicio grijă. Încă sper... Speranța e tot ce mi-a mai rămas zilele astea. Mama se uită la mine, râde de ideea mea, și îmi spune că sunt încă un copil, că nu sunt realistă. Probabil așa e, dar eu încă sper.

La început credeam că totul o să fie super: nu muncă, nu facultate, nu nimic. Credeam că o să stau acasă și o să fac tot ce nu aveam timp să fac: să lenevesc în pat, să încep un nou serial pe Netflix, să mă uit pe YouTube și să citesc. Dar ce să vezi, nu e așa. Chiar dacă timpul s-a oprit și lumea a rămas pe loc, responsabilitățile nu. Trebuie să pregătesc lecțiile pentru elevii mei, să fac ce am de făcut pentru facultate, să mai scriu și la disertație. Ce s-a întâmplat cu timpul ăla pentru mine?

07.04.2020

Mă trezesc. Din nou, aceeași rutină. Fiecare zi seamănă cu cea de dinainte. Văzusem o poză pe Instagram care spunea: acum timpul se măsoară în ieri, azi și mâine, că nu mai există date. Era amuzantă, dar tristă, în același timp.

Mă trezesc. Mă pregătesc. Mănânc.

for all, although I am aware that the current situation will be prolonged. But I still hope to go to Vama Veche on 1 May: to sit on the beach, to feel the breeze and to listen to the sea. One happy day... Hope is the only thing that I'm left with these days. My mother looks at me, laughs at my idea and tells me that I'm still a child, that I'm not realistic at all. It may be true, but I still hope.

At the beginning of this, I thought everything was going to be awesome: no school, no college, no nothing. I thought I was going to just stay home and do everything that I hadn't had time before: lie in bed, start a new Netflix series, watch YouTube and read. But, guess what: it's not like that at all. Even though the time stopped and the world froze, the responsibilities haven't. I must prepare new lessons for my pupils, do some homework for college, and also work on my MA paper.

07.04.2020

I wake up. The same routine, over again. Every day looks like the previous one. I saw an Instagram post which said something like: nowadays time consists of yesterday, today and tomorrow, there are no more dates. I found it funny, but sad, at the same time.

I wake up. I get ready. I eat.

De obicei, după micul dejun, în jur de 9:30, începeam să pregătesc lecțiile pentru elevii mei, lecții pe care trebuia să le urc pe diferite platforme online. Nu credeam că voi ajunge să fac lecții online prea curând. Dar cum se zice? Obișnuința e a doua natură a omului. Ei bine, chiar este. Dar acum copiii sunt în vacanța de Paște. Iar eu nu mai am ce lecții să fac. Uraaa! În sfârșit mai mult timp pentru mine. Asta aș fi spus dacă lucrurile erau normale. Acum am tot timpul doar pentru mine.

Dar ce să fac cu tot timpul asta?

Citesc. Fac niște pilates (un lucru bun în carantină, am timp să fac pilates) în timp ce ascult un podcast. Gătesc ceva de prânz. Mă uit la un episod dintr-un serial. Maxim 2. Nu am răbdare de mai multe. Citesc iar. Mai aranjez ceva prin casă. Colorez. Mă uit la TV Mă culc. Ieri a fost la fel. Mâine o iau de la capăt.

E ca și cum trăiesc aceeași zi din nou și din nou. Parcă aș trăi într-un film de groază prost. Nu-mi plac filmele de groază, cum nu-mi place nici realitatea asta din aprilie 2020.

În timp ce scriu rândurile astea, îmi dau seama că mă plâng cam mult. Și că ar trebui să fiu recunoscătoare că eu și cei dragi mie suntem bine, suntem sănătoși și că am fost feriți de tot ce se întâmplă acum rău în lume. Sper să

Usually, after breakfast, around 9:30, I started preparing the lessons for my pupils and I had to upload them on different online platforms. I didn't believe that I would get to do online classes so soon. Habit is second nature. Well, it actually is. But now the pupils are on their spring break. And I have no lessons to prepare. Yay! More time for me, finally! That's what I would have said if things had been normal. Now I have all the time just for myself.

But what shall I do with all this time?

I read. I do some Pilates (a good thing during this quarantine is that I have time to do Pilates) while I listen to a podcast. I cook something for lunch. I watch an episode from a series. Maximum two. I'm not patient enough to watch more. I read again. I pick up some things around the house. I colour. I watch TV. I go to sleep. Yesterday was the same. Tomorrow will not be any different.

It's like living the same day over and over again. It's like living in a bad horror movie. I don't like horror movies, but I don't like this April 2020 reality either.

While writing these lines, I realise that I complain quite a lot. And I should be more grateful for the fact that me and my family are well, healthy, and that we have been protected from everything bad that has

rămânem la fel.

08.04.2020

Stau la birou și încerc să scriu ceva pentru disertație. Soarele îmi bate în ochi, iar cântecul păsărilor se aude clar prin geamul rabatat. Fac o pauză. Oricum nu aveam chef să scriu, dar trebuie să profit de perioada asta.

Ies pe balcon. Stau acolo. Fără să fac nimic. Inspir și trag aer puternic în piept. Aer proaspăt. E așa de plăcut. Așa de liniștit. Închid ochii și mă las învăluită de liniște. Uit pentru un moment de tot ce e în jur. Sunt doar eu cu mine acum. Eu și natura.

Dacă mă întreba cineva care e anotimpul meu preferat, aș fi spus vara sau iarna. Dar acum, în aceste clipe, îmi dau seama cât de mult îmi place primăvara. Natura reînvie, peste tot se aud doar cântecele liniștitoare ale păsărilor, care parcă acoperă și sunetul mașinilor din ce în ce mai puține de pe stradă, iar peste tot în jur doar alb, nuanțe de roz și verde timid.

Acum îmi dau seama că oamenii în general nu apreciază ce au. Ce dor îmi e acum să ies și să mă plimb prin parc. Atât și nimic mai mult. Să mă plimb pe marginea lacului, să privesc rața mamă urmată de puișorii ei. Să aud

been going on in the world. I hope we stay that way.

08.04.2020

I'm sitting at my desk and I'm trying to work on my MA paper. The sun is shining in my eyes and the birds' song is coming in clearly through the half-open window. I take a break. I wasn't in the mood for writing, anyway, but I must take advantage of this period.

I go out on the balcony. I just sit there. Without doing anything. I inhale deeply. Fresh air. It's so nice. So peaceful. I close my eyes and I let the quiet surround me. I forget for a moment. It's just me, myself and I right now. Me and nature.

If anyone had asked me what my favourite season was, I would have said summer or winter. But right now, at this moment, I realise how much I like spring. Nature comes back to life, everywhere you hear the soothing songs of the birds that cover up the sound of the fewer and fewer cars in the street, and you see only white and shades of pink and shy green around you.

Now I realise that, generally, people don't appreciate what they have. How I miss going for a stroll in the park. That and nothing more. To wander around the lake, to watch the mother duck followed by its ducklings.

părți din conversațiile oamenilor care trec pe lângă mine, râsete. Poate să iau o pătură și ceva gustărele și să merg la un picnic cu prietenul meu.

Îmi e dor de toate lucrurile pe care le făceam înainte și pe care nu le apreciam. Îmi e dor să merg la cinema, să mă plimb pe Calea Victoriei, îmi e dor de o cafea la suprapreț de la Starbucks, îmi e dor să merg chiar și până la Mega, fără să mă grăbească cineva.

Îmi e dor de libertate. Nu mai vreau să ies cu declarație. M-am simțit foarte ciudat prima dată când am ieșit din casă cu adeverință. Era ca și cum cineva mă controla, ca și cum trebuia să dau explicații cuiva. Ca într-un film SF, o distopie. Un sentiment foarte ciudat.

VREAU SĂ TREACĂ MAI REPEDE.

Mă întorc în cameră. Mă așez la birou, în fața laptopului. Nu am chef să scriu la disertație. Așa că renunț și mă apuc să fac pilates.

09.04.2020

În perioada asta, m-am apucat să citesc *Idiotul* de Dostoievski. Îmi doream de mult să o citesc. Am primit-o anul trecut, fix în martie, și iată că abia un an mai târziu m-am apucat să o citesc. Literatura rusă e un dintre plăcerile mele.

Astăzi a fost o zi mai lejeră, așa

To hear fragments of the conversations of people who pass by me, to hear laughter. Maybe to take a blanket and some snacks and to go to a picnic with my boyfriend.

I miss all those things that I used to do and that I took for granted. I miss going to the cinema, walking down Victoria Boulevard, I miss an overpriced Starbucks coffee, I even miss going to Mega, without feeling rushed by anyone.

I miss freedom. I don't want to go out with an affidavit any more. I felt very weird when I went out with one for the first time. I felt I was being supervised, as if I had to explain myself to somebody. As in one of those SF movies, a dystopia. A very strange feeling.

I WANT EVERYTHING TO BE OVER SOONER.

I go back to my room. I sit at my desk, in front of my laptop. I don't feel like working on my paper. So, I give it up and I start doing Pilates.

09.04.2020

I started reading *The Idiot* by Dostoevsky. I have really wanted to read it for a long time now. Actually, I got it last year, in March, and, as you can see, I start reading it a year later. Russian literature is one of my hobbies.

Today I've relaxed, so I've spent

că mare parte din zi mi-am petrecut-o citind. Citesc azi. Am citit ieri. Și mai mult ca sigur am să citesc și mâine.

Idiotul nu e o carte chiar ușoară sau comodă. Îți transmite anumite stări, te face să te gândești la tot felul de lucruri, să îți pui tot felul de întrebări. Poate nu ar fi tocmai indicat să o citesc în perioada asta, dar nu pot să o las din mână.

E în jur de 6:30 seara. Televizorul e pornit undeva în fundal, dar e pe mut. Așa simt că nu sunt singură.

Încep să obosesc. Ridic puțin privirea din carte și atenția mea e prinsă de ceva la TV Niște prostii, evident. Închid cartea și continui să mă uit la televizor. „Renunț la un idiot pentru alții," îmi spun în gând, râzând singură de gluma mea.

E ora 7 acum. Încep știrile. Aflu că starea de urgență s-a prelungit cu încă o lună... Deci clar nu o să merg în Vamă de 1 mai. Acum nici măcar nu mai sper.

Încă o lună de stat doar în casă, în care fac aceleași lucruri zi de zi. E ciudat. Și dacă îmi urmam programul obișnuit, când puteam ieși din casă, tot aceleași lucruri făceam în fiecare zi, dar nu părea așa. Acum e diferit.

Însă, după 15 mai, poate lucrurile vor reveni ușor-ușor la normal. Sper, cel puțin, să pot ieși din casă. Dacă nu de 1 mai, măcar la vară să

most of it reading. I've read today. I read yesterday. And I'm sure I'll read tomorrow, too.

The Idiot isn't an easy or light reading. It conveys certain feelings, it makes you think of all sorts of things, it makes you question. It may not be quite appropriate to read it at this time, but I can't help it, I can't put it down.

It's about 6:30 p.m. The TV is on somewhere in the background, but the sound is not on. I feel less alone like this.

I start getting tired. I look up and my attention is caught by something on TV Some stupid things, obviously. I close my book and I continue to watch TV. "I gave up an idiot for others", I tell myself, laughing by myself at my own joke.

It's 7 a.m. now. The news is on. I find out that the emergency state has been prolonged for another month... So, I guess it's official now. I won't be going to Vama Veche for the 1st of May.

Another month of just staying inside, doing the same thing over and over again. It's strange. Even if I followed my regular schedule, when I could go out, I would do the same things every day, but it didn't seem like that at all. Now it's different.

But, after 15 May, things may be getting back to normal. I hope I can, at least, get out. If not for 1 May, at least in the summer I hope I can go to Vama

pot să merg în Vamă. În gând și în suflet mi se formează o nouă speranță.

O să mă agăț de ea de acum înainte.

10.04.2020

Se apropie Paştele. Mai e o săptămână și jumătate, dar nu se simte atmosfera de sărbătoare în aer. Poate pentru că e prea devreme încă.

Oricum, o să fie diferit anul acesta. Dar m-am hotărât. Nu contează. Atâta timp cât sunt acasă cu ai mei, sigur o să fie frumos. Mă simt în siguranță cu ei. Sper să fim sănătoși, că în rest, sigur o să fie bine.

Veche. A new hope is starting to form in my mind and soul.

I will hold on to it from now on.

10.04.2020

Easter is coming. There's still a week and a half left, but I can't feel the holiday atmosphere in the air. Maybe because it's still too early.

Anyway, it will be weird this year. But I've made up my mind. It doesn't matter. As long as I'm with my parents, I'm sure it will be nice. I feel safe with them. I hope we will be healthy and everything else will be fine.

Mădălina-Theodora Guță

Încerc să fiu optimistă, toate lucrurile au un final, şi aştept cu nerăbdare ziua când voi putea ieşi din nou afară fără să-mi fie teamă, când mă voi întâlni din nou cu prietenii, şi când toate acestea vor fi doar o amintire.

I try to be optimistic, everything must have an end, and I can't wait for the day when I will be able to go outside without being afraid, when I will meet my friends again, and when all this will become a memory.

Luni, 2 Martie

Astăzi este ziua mea de naştere. Nu e cu nimic diferită de oricare altă zi. Asta poate pentru că deja am sărbătorit cu prietenii şi familia în weekend-ul care tocmai a trecut. Singurul lucru ieşit din comun sunt mesajele cu „La mulți ani!”, la care stau şi răspund din când în când. Nici la facultate nu pare să se fi schimbat ceva, studenții mişună pe coridoare de la o sală la alta, totul pare normal. În clasă suntem probabil jumătate din câți ar trebui să fim. S-ar putea spune că este o zi ca toate celelalte, însă ceva pare diferit. Atmosfera pare încordată, discuțiile despre virusul apărut în China sunt din ce în ce mai dese, la începutul fiecărui curs profesorii ne întreabă ce părere avem, dacă ne e frică, dacă luăm măsuri de precauție. Personal, nu cred că o să fie şi la noi la fel de grav ca în alte țări.

Monday, March 2nd

Today was my birthday. It didn't feel different than any other day. That was maybe because I had already celebrated it last weekend with my friends and family. The only thing that made it stand out from a regular day were the 'Happy Birthday!' messages to which I responded from time to time. At university, everything seemed normal, students roamed about from one room to another. In my class only half the students were present. Everyone might say that this was an ordinary day, but something felt different. The atmosphere seemed tense, there were more and more talks about the virus from China, all the teachers asked us what we thought, if we were scared, if we were taking any precautions. I, personally, don't think that the situation here will become as serious as it is in other countries.

Vineri, 6 Martie

Articolele despre Coronavirus sunt din ce în ce mai dese. La ştiri şi pe Facebook se discută fel de fel de teorii.

Friday, March 6th

The number of articles about the Corona virus is increasing. On TV and on Facebook all kinds of theories are being

Fiecare persoană cu care vorbesc are propria lui idee despre tot ce se întâmplă: ca virusul a fost eliberat de chinezi pentru a-i îmbolnăvi pe ruşi, că americanii sunt de vină, de fapt, că e o reacție a naturii din cauza poluării şi câte şi mai câte. Sunt destul de sceptică, şi nu îmi vine să mă încred în tot ce aud, ştiu că probabil nu o să aflăm niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat, sau poate că vom afla, dar atunci când se va întâmpla acest lucru, va fi probabil prea târziu. Am aflat că săptămâna viitoare nu vom face unele cursuri (nu din cauza virusului, din alte motive). Din această cauză, m-am hotărât să nu mă duc toată săptămâna la facultate. Am vorbit cu mai mulți prieteni şi am ajuns la concluzia că paza bună trece primejdia rea, aşa că mai bine mă autoizolez, decât să merg cu metroul arhiplin de oameni. Situația din țară pare să fie sub control, am auzit că vor să amâne majoritatea zborurilor, sunt oarecum surprinsă că deja se iau măsuri, ținând cont că avem foarte puține cazuri şi că mai mereu am fost luați prin surprindere, ba de zăpadă, iarna, ba de secetă, vara.

debated. Everyone I talk to has a view on what is happening: some say the Chinese let this virus loose in order to infect the Russians, others say that America is behind it, others that this is nature's reaction to pollution and so on. I take every piece of news with a grain of salt, I'm almost certain that we will never find out what actually happened, or maybe we will, but when this happens, it may be too late. Next week some of my classes would be suspended (this has nothing to do with the virus). Because of this, I made up my mind to skip the whole week. I spoke with some of my friends and realised that it was better to be safe than sorry, so I'd rather stay isolated at home, than to set foot on the subway: it's always full of people from God knows where. The situation here seems to be under control, I've heard that they want to postpone almost all the flights. I'm somehow amazed that those in charge are already doing something, because we have few cases of Coronavirus, and because authorities in this country always seem to be taken by surprise: whether it is the case of heavy snow in winter, or drought in summer.

~~Vineri~~ Miercuri, 11 Martie

În al doisprezecelea ceas, a anunțat şi Universitatea din Bucureşti suspendarea cursurilor. Asta nu înseamnă că avem o vacanță prelungită, nu, nu, o să avem cursuri online, sau cel puțin se spune că o să avem: la cât de

~~Friday~~ Wednesday, March 11th

Finally, at the eleventh hour, the University of Bucharest announced that they would suspend all classes. But this doesn't mean that we are on holiday, no, no, no, this means that we will have online classes from now on, at least that's

greu se mişcă lucrurile în țara asta, o să vedem ce o să fie. Ideea cursurilor online este bună, aşa nu riscăm să pierdem cursurile şi să recuperăm mai târziu, dar nu pot să nu mă gândesc şi la cei care poate că nu au un calculator sau nu îşi permit să plătească un abonament la internet, ei ce or să facă? Momentan nu putem decât să aşteptăm şi să vedem ce decid cei de la putere. Astăzi la magazin, am realizat ce poate să facă frica din om. Tot auzeam de câteva zile că magazinele sunt aproape goale, că sunt cozi extrem de lungi în supermarketuri şi că rar mai găseşti hârtie igienică sau făină. Recunosc, nu îmi prea venea să cred că e chiar aşa, fusesem şi eu cu ceva timp în urmă la un magazin din zonă şi aveau de toate. Dar ce să vezi? Acum mă hotărâsem să mă avânt în necunoscut, să mă arunc în gura bestiei, şi să mă duc... la Lidl. Proastă idee, asta e tot ce pot să spun. Oamenii alergau cu coşurile doldora de produse în toate părțile, două bătrânici se băteau pe ultimul pachet de mălai... simțeam că iau parte la o scenă din teatrul absurdului. Am zis, totuşi, să îmi încerc norocul, am găsit un coş de cumpărături aruncat într-un colț, l-am luat şi mi-am început aventura. Înaintând cu greu printre rafturi, am reuşit să pun mâna pe nişte roşii, o salată, o sticlă cu lapte şi câțiva cartofi. Am zis să mă duc şi până la raionul cu conserve, ştiam că aici au ton bun. Dar, pe când mă uitam eu după ton, un bărbat cam pe la 50 de ani se apropie de mine cu o privire

what they say. Well, considering the way things are normally done in this country, we just have to wait and see. Online classes are a good idea. In this way we won't have to have supplementary courses, but I can't help thinking of those who don't have a computer or can't afford to pay for an internet connection: what will they do? For now, we can only wait and see what those in charge will decide. Today, when I went grocery shopping, I saw what this general fear could do to you. I heard all kinds of news about almost empty supermarkets, never-ending queues, and the shortage of toilet paper or flour. I admit, I couldn't believe such things, just a few days before I had been to a local market and nothing was out of stock. But, guess what? I decided to venture into the unknown, to jump straight into the beast's mouth, and go... to Lidl. A very bad idea, that's all I can say. People were running to and fro with their overflowing shopping carts, two old ladies were fighting over the last pack of cornmeal... It resembled a scene from the Theatre of the Absurd. Even so, I tried my luck, I found a shopping basket left by someone else in a corner, took it, and plunged into adventure. Fighting my way through the aisles, I managed to get my hands on some tomatoes, a salad, a bottle of milk, and some potatoes. Then I went to the canned food aisle, I knew I could find good tuna here. But, while I was searching for my tuna, a man in his

ca aceea a taurului la coridă, mă dă la o parte, ia un braț de conserve şi le aruncă în coşul lui de cumpărături, după care se întoarce la mine şi-mi zice: „Domnişoară, mai stai să te şi uiți ce cumperi?" M-am abținut din greu să nu râd şi m-am hotărât să îmi continui cumpărăturile la magazinul micuț din cartier, care nu se transformase încă într-o junglă.

fifties came straight towards me. The look in his eyes was very much like that of a bull in a bullfight: he pushed me aside, took as many cans as he could, threw them all in his cart, and afterwards told me "Hey Missy, why are you wasting time looking at what you're buying?" I tried so hard not to laugh at him and decided to finish my shopping at the small market in my neighbourhood, which hadn't turned into a jungle yet.

20 Martie

Astăzi am plecat din Bucureşti. Am stat închisă în garsoniera închiriată de la etajul 6 aproape două săptămâni. Situația pare că se agravează pe zi ce trece, preşedintele a declarat în urmă cu câteva zile Starea de Urgență. La televizor nu sunt decât bilanțuri, câți au mai murit, câți s-au infectat şi câți s-au vindecat. Nu pot să spun că mi s-a schimbat viața în vreun fel până acum, nu prea ieşeam eu din casă nici înainte. Am tot vorbit cu mama şi am decis că e mai bine să mă întorc acasă. Ştirile despre ce se întâmplă în Italia sunt înspăimântătoare: oraşe închise, spitale care nu mai fac față numărului de pacienți, oameni care fug din izolare. Chiar dacă la noi situația e mult mai bună comparativ cu acolo, nu poți să nu te gândeşti la ce e mai rău, şi în cazul acesta, prefer să fiu aproape de familia mea. Nu am luat cu mine decât laptopul şi câteva haine, mă gândesc că nu o să

March 20th

Today I left Bucharest. I've been stuck inside the rented studio apartment on the sixth floor for nearly two weeks. The situation here seems to be getting worse with each passing day; the president declared a State of Emergency a few days ago. The news show only numbers: how many died, how many are infected, how many have been cured. I can't say my life is any different than before, but that's maybe because, even before that, I hardly ever left my house if it wasn't necessary. I've been talking to my mother, and I think it will be best to go back home. The news about Italy is frightening: closed cities, hospitals that can't handle the number of patients, people running from isolation. Even though here things seem better by comparison, one can't help but think of the worst, and if the worst comes to the worst, I'd rather be together with my family. I've packed only my laptop and

stau chiar atât de mult acasă, cursurile trebuie să înceapă pe 1 Aprilie. În maşină, iar discuții despre Corona, îmi pun căştile în urechi, dau drumul la muzică şi mă uit pe geam la peisajul pe care l-am văzut de atâtea ori, dar care acum parcă pare mai şters, mai întunecat.

Sâmbătă

Ce am trăit astăzi nu mi-a mai fost dat să trăiesc până acum. De câteva zile, nimeni nu mai are voie să iasă din casă dacă nu e neapărată nevoie, şi atunci când iese trebuie să completeze o declarație pe proprie răspundere. Aşa ne trebuie, dacă nu putem să respectăm o regulă atât de simplă: Stai în casă! Atunci când trebuie să completezi acea declarație pe propria răspundere, trebuie să alegi şi scopul deplasării în afara locuinței dintr-o listă cu mai multe potențiale motive, printre care se numără: deplasarea în interes profesional, medical, agricol ş.a.m.d. Dar ştii ce nu se află pe acea listă? Deplasarea din motive ce nu țin de partea materială, din dorința de a vedea pe cineva drag. La Bucureşti stau împreună cu prietenul meu de aproape patru ani, însă odată ajunşi în oraşul natal, am fost nevoiți să stăm fiecare la casa lui. Ştiu că multă lume ar spune „Dar ce, trebuie neapărat să vă vedeți? Puteți să vorbiți la telefon sau pe Facebook." Ei bine, poți să vorbeşti şi la telefon, dar parcă după săptămâni de stat în casă şi de văzut

some clothes, I don't think I'll stay too long, because my courses are supposed to start again on April 1st. In the car, people talk about Corona again. I put my headphones on, play some music, and look outside the car window to the, oh, so well-known view, that now seems to be so bleak and sad.

Saturday

I have never before experienced something quite like this. Now nobody is allowed to go outside without a good reason to do so, and when they go, they have to have a written testimony. That's what we get for not obeying one simple rule: 'Stay home!' When you fill out that testimony, you have to choose from a list the reason why you go outside: the reason can be professional, medical, agricultural and so on. But you know what is missing from that list? Reasons that don't have to do with the material needs, such as wanting to see someone dear to you. In Bucharest, I've been living together with my boyfriend for almost four years, but once we got back in our hometown, we were forced to live with our parents. I know a lot of people won't understand why we have to see each other, and why we can't just talk on the phone or on Facebook. Well, we can indeed do that, but, after weeks spent inside, looking at the same four walls and the same ten-storey building that blocks the view from my window, I need to see something else, to speak face to

aceiaşi pereți şi acelaşi bloc de zece etaje care îți blochează toată priveliştea de pe geam, vrei şi tu să mai vezi şi altceva, să mai vorbeşti şi față în față. Cum părinții mei trebuiau să se ducă până la bunici la țară, mi-au spus că mă pot lăsa şi pe mine în drumul lor. Eram fericită că ies într-un final din casă, însă declarația aia tot nu îmi dădea pace. M-am hotărât într-un final să nu pun niciun motiv, dar ce aveam să le spun polițiştilor dacă mă opreau? Că m-am dus să fac cumpărături în celălalt capăt al oraşului? Până la el acasă nu faci mai mult de zece minute cu maşina, dar cred că au fost cele mai lungi zece minute din viața mea. Peste tot pe străzi abia dacă vedeai picior de om, doar prin centrul oraşului ce mai erau câțiva taximetrişti la bârfă aşteptând să vină vreun client. În maşină mă simțeam de parcă aveam un mare semn luminos deasupra capului, mă simțeam ca un evadat, ca un evreu în mijlocul Germaniei naziste. Mă uitam ba pe geamul din dreapta, ba pe cel din stânga, şi nu îmi doream decât să ajung mai repede la destinație.

Luni, 1 Aprilie

Azi trebuia să începem cursurile, ei bine, nu a fost aşa. Suntem încă în Starea de Urgență, numărul îmbolnăvirilor şi al deceselor creşte în fiecare zi. Mi-aş dori să apară cineva şi să ne spună: „Păcăleală de 1 Aprilie!" Din păcate, însă, tot ce se întâmplă nu este o glumă, este realitate, o realitate crudă,

face to people. As my parents had to go visit my grandparents today, they told me they could drop me off at my boyfriend's house on their way. I was happy to finally leave the house, but that testimony made me anxious; in the end, I decided not to give any reason for leaving the house, what was I to say to the policemen, if they were to stop me? That I was going grocery shopping at the other end of the city? It's a ten-minute drive to his house, but those were the longest ten minutes in my life. There was hardly anyone in the streets. Only in the city centre some taxi drivers were chatting, waiting for a client. While in the car, I felt as if there was a big flashing sing above my head, as if I was a fugitive, a Jew in the middle of Nazi Germany. I was watching out of the car windows, wishing to get to his house sooner.

Monday, April 1st

Today we were supposed to start our classes, but, well... that didn't happen. We are still under the State of Emergency, every day more and more people fall ill or die. I wish someone could say "April fools' day!" Unfortunately, that is not the case. It's no joke. This is the reality, the bitter reality

din care ne-am dori cu toții să evadăm. Nici nu mai știu de câte zile stau în casă, mă simt captivă într-o buclă ce se repetă la infinit. Cărțile, muzica, filmele și pictura sunt singurele lucruri care mă ajută să evadez pentru puțin timp, să călătoresc în alte lumi, să văd și altceva în afară de cei patru pereți albaștri ai camerei copilăriei mele. Parcă și vremea s-a întors cu susul în jos: acum câteva zile ningea, azi soarele strălucește cu putere. Încerc totuși să fiu optimistă, toate lucrurile au un final, și aștept cu nerăbdare ziua când voi putea ieși din nou afară fără să-mi fie teamă, când mă voi întâlni din nou cu prietenii, și când toate acestea vor fi doar o amintire.

from which all of us wish to escape. I lost count of the days I spent inside: I feel trapped in a never-ending loop. Books, music, and movies help me forget for a while, and travel to other worlds, where I can see something else besides the four blue walls of my childhood bedroom. Even the weather seems to be upside down; some days ago, it was snowing, now the sun shines. I try to be optimistic, everything must have an end, and I can't wait for the day when I will be able to go outside without being afraid, when I will meet my friends again, and when all this will become a memory.

Addenda

Cugetările mamei

Liniștea și vremea mult prea frumoasă prevesteau, parcă, ceva. Peste tot aglomerație, oameni pe fugă și deodată la știri, ceva diferit: o informare nu prea bună din China. Se pare că, depășiți fiind de situație și realizând gravitatea problemei, mai marii Chinei fac publică starea gravă în care se află orașul Wuhan. Un virus ucigaș venit nu se știe sigur de unde, seamănă moarte printre oameni...

Trăim vremuri pe care nici nu ni le-am fi putut închipui. Unii își plănuiseră vacanțe, alții își doreau să facă investiții importante, să își vadă afacerile

My mother's thoughts

The peace and the incredibly good weather seemed to foreshadow something. Everywhere you went there were crowds of people jostling around, but, out of the blue, something different—bad news from China. Being overwhelmed by the situation, those in charge had to make public the critical state the city of Wuhan was in. A killing virus came from God knows where, and was spreading death amongst people...

We never imagined that something like this could happen to us. Some of us wanted to travel, others wished to make important investments

prosperând. Nimeni nu se gândea, probabil, la ce urma să fie... o pandemie! Ciudat, dar ca mamă ajunsă la aproape 50 de ani, ştiam câte puțin din toate şi m-am străduit să îmi învăț copilul multe despre viață, dar în fața acestui cuvânt mă simțeam neputincioasă, şi el urma să fie rostit atât de des şi să semene atât de multă frică.

Am realizat că urmau zile grele când au anunțat că un vas de croazieră a intrat în carantină după ce virusul îşi făcuse apariția. La început, ştirile erau grave, dar nu înspăimântătoare. Urma, însă, dezastrul... Mă cuprindea teama, şi tot ce îmi doream era să îmi ştiu copilul în siguranță. Zboruri anulate, boala se răspândea cu repeziciune şi victimele începeau să fie anunțate în număr din ce în ce mai mare. Afară era soare, frumos, primăvară, ironic sau nu, natura se trezea la viață, iar viața de pe tot globul trebuia să intre în carantină, pentru a încerca să încetinească răspândirea virusului. Totul urma să se schimbe...

Linişte şi prea pustiu! O linişte care uneori sperie. Învățați cu zgomot şi înghesuială, ajunşi să fim într-o continuă fugă, ne e greu acum să acceptăm această situație. Dar să vedem partea bună a lucrurilor: clipe neprețuite cu familia. Am timp, după mulți ani, să stau să-i veghez somnul copilului meu, şi să o sărut în somn, aşa cum mă învățase mama mea.

and see their business grow. No one thought of what was to come... a pandemic! It's strange, but as a mother almost in her fifties, I knew a little bit of everything and I tried to teach my child a lot of things about life, but I felt powerless in front of this word, and it would become such a common word and would bring so much fear along.

I realised that hard times were to come after the news had announced that a cruise ship had been put under quarantine. In the beginning, the news was bad, but not terrifying—a disaster was just about to start. Fear started to creep inside me, and the only thing I wanted was to know my child was safe. Flights were being cancelled, the virus spread so fast and the number of victims was getting bigger and bigger. Outside, the sun was shining, the weather was nice—spring had come—ironically or not, nature was coming back to life, but life all over the globe had to be quarantined in order to slow the spreading of the virus. Everything was about to change...

Silence and emptiness! The type of silence that can scare you. Used to noise and crowds, and living our life at a fast pace, it is hard for us now to accept what is happening. But let's try to look on the bright side—the priceless moments we can spend together with our family. Now, after many years, I can watch my daughter sleeping, and kiss her when she's asleep, as my mother taught me.

Natura ne arată puterea ei nemăsurată. După zile pline cu soare, într-o dimineață, totul e alb. Ninge! Imaculatul zăpezii trezeşte în mine încredere. Totul o să fie bine! Curcubeie lipite pe geamuri de copii obligați să stea în case. Gânduri, trăiri, toate de-a valma în capul fiecăruia. Ne dăm seama că Starea de Urgență anunțată de autorități face bine românilor. Italia, urmată de Spania şi Marea Britanie, numără sute sau chiar mii de victime, în timp ce la noi sunt câteva zeci. Totul o să fie bine! Poate un alt fel de bine, mai adevărat, mai sincer, mai curat.

Nature shows us its extraordinary strength. After days full of sunshine, one morning everything is white—it's snowing! The purity of snow gives me courage. Everything will be all right! Children forced to stay inside draw rainbows on their windows. Our heads are filled with thoughts. We realise that this State of Emergency is good for Romania. In Italy, Spain or the UK, there are hundreds, thousands of victims, whereas here, there are far fewer. Everything will be all right! Another life, true, better, pure, and more honest may begin.

Mihaela Guțu

Iubiți-vă, spuneți-vă că vă iubiți și arătați că vă iubiți. Mâine poate va fi prea târziu.

Stau întinsă-n pat și mă uit la stelele de pe perete, să-mi pară că-s cele de afară. Mă întreb câți oameni și-au ocupat locul pe o stea în ultimele trei luni. Mă întreb câți se uită la stele și se gândesc pe care dintre ele s-au așezat cei pe care i-au pierdut...

Am tot urmărit știrile legate de ce se întâmplă în China din ianuarie, cam de prin perioada în care m-am întors de acasă. Mă gândeam că în două-trei săptămâni o să uite și ei de virusul ăsta. Suntem în 25 martie. N-a uitat nimeni de el.

Sunt la București. Când am ales să stau în casă era deja prea târziu ca să plec la familia mea. Nici nu aveam chef să petrec câteva ore la graniță, dar nici nu voiam să-i pun în pericol, după un drum atât de lung. N-am mai fost acasă de trei luni. Nu știu cum e acolo, dar aici se aud toată ziua și noaptea ambulanțe și mașini de poliție. Colțul meu de stradă găzduiește câteva frizerii, o florărie, patru sau cinci cafenele, o patiserie, un cămin și o școală... Sunt toate închise. În cămin se vede numai o lumină. Nu se mai aude nicio mașină.

Love each other, tell each other about this and show it. Tomorrow may be too late.

I'm lying in bed, looking at the stars on my walls, pretending they are real. I'm wondering how many people have taken their places on a star in the past three months. I'm wondering how many people are looking at the stars and thinking which ones the people they'd lost have chosen to sit on...

I've been watching the news about what's happening in China since January, around the time I came back from my hometown. I was thinking that, in a few weeks, even the Chinese would forget about that virus. It's the 25th of March. Nobody has forgotten about it.

I'm in Bucharest. When I chose to stay here, it was already too late to go to my family. I didn't want to spend a few hours crossing the border, and I didn't want to put them in danger after such a long trip. I haven't been in my hometown for three months. I have no idea what the atmosphere is like there, but here I can hear ambulances and police cars all day and all night. My corner of the street hosts a few barbershops, a flower shop, four or five coffee shops, a dormitory, and a school... They are all closed. I can see

Înainte așteptam câteva minute să pot trece strada. E pustiu.

Cel mai greu astăzi, ieri și mâine, în pustietatea asta, e să știu că sunt departe. Mă trezesc și adorm cu gândul acesta. Mă macină și în vise. Sunt departe *eu*. Sunt departe *ei*. Pentru că am plecat. Alții pentru că au rămas. Este greu să urmărești numerele afișate la televizor. Este greu să ieși la plimbare la fereastră. Este greu să-i vezi și să-i auzi pe cei dragi doar la telefon. Dar nu-i nimic mai greu decât să știi că, dacă au nevoie de tine, nu-i poți ajuta, pentru că nu ești acolo. E și mai greu să mă gândesc că asta simt și ei, că-s neputincioși.

Abia acum, toți cei care-s plecați de acasă înțeleg că-s plecați. Eu știu că nu sunt *acolo* și știu că, probabil cu mici excepții, toți oamenii dragi mie sunt prin toate colțurile lumii. Am familie, prieteni în Moldova, Portugalia, Rusia, împrăștiați peste tot prin România, SUA, Canada... Și n-au plecat de dragul călătoriilor, din păcate... Încă mi-e cu neputință să accept că oamenii își rezumă casa la câteva geamantane și trec granița. Mi-e greu să mă resemnez cu faptul că m-am născut într-o țară care nu ne, mă, vă ține pe loc. Iar acum sentimentul acesta e cel mai apăsător.

light only in a room in the dormitory. I can hear no cars. Before this, I always had to wait a couple of minutes to be able to cross the street. It's empty now.

In this emptiness, the hardest thing today, yesterday, and tomorrow is knowing that I'm far away. I wake up and fall asleep thinking about it. I dream about this. *I*'m far away. *They* are far away. Because I left. Or because they stayed. It's hard to see the numbers they show on TV. It's hard to imagine going for a walk within the frame of a window. It's hard to see and hear your loved ones only on the phone. But nothing's harder than knowing that, if they need you, you can't help them because you aren't there. It's even harder to think that they have this feeling too—that they are helpless.

Those who left understand at last that they are no longer there. I know that I'm not *there* and I know that, with a few exceptions, those I love are all over the world. I have family and friends in Moldova, Portugal, Russia, many places in Romania, U.S., Canada... And, unfortunately, they didn't go there for the sake of traveling... It's still impossible for me to accept that people have crammed their homes in a few bags and are crossing the border. It's difficult for me to reconcile myself to the fact that I was born in a country that doesn't keep us, there. This feeling is the most

Toată ziua o petrec pe Facebook și Instagram, vorbind cu cei dragi mie, ca să mă asigur că sunt bine și să le dau un indiciu că sunt în regulă și eu. Eu le trimit fotografii de aici, ei îmi trimit de acolo. Eu le zic știrile de aici, ei de acolo. Totul se rezumă la un schimb trist și superficial de informații pe care ne-am dori să nu le auzim. Probabil după ce va trece toată nebunia asta, ne vom schimba cu toții. Vom fi mai buni, mai răi. Poate vom dori chiar mai mult să plecăm departe. Poate ni se va face tuturor atât de dor unii de alții, încât ne vom întoarce acasă. Dacă vom mai putea...

Astăzi mi-e dor de familia și prietenii mei. Astăzi e despre astăzi. Astăzi e despre noi. Iubiți-vă, spuneți-vă că vă iubiți și arătați că vă iubiți. Mâine poate va fi prea târziu. Și, între timp, stați acasă. Pentru ei, pentru cei pe care-i iubiți.

Când ies la plimbare la fereastră, închid ochii și mă văd la cafeneaua de pe colț din Veneția. Nu sunt singură. Râdem, vorbim, ne gândim încotro să o luăm și în ce oraș să mergem mâine. Strada e plină, miroase a vară. Miroase a... liniște.

distressful one.

I spend all my day on Facebook and Instagram, talking to my loved ones in order to check that they are fine and to let them know that I'm fine too. I send them pics from here; they send me pics from there. I tell them our news, they tell me theirs. Everything comes down to a sad and superficial exchange of information that we'd rather not hear. Probably all of us will change once this craziness is gone. We'll be kinder, hopefully. Or not. Perhaps we will want even more to go far away. Perhaps we will miss each other so much, that we will return to our homeland.

Today I miss my family and my friends. Today is about today. Today is about us. Love each other, tell each other about this and show it. Tomorrow may be too late. And, in the meantime, stay at home. For them, for the ones you love.

When I go for a walk within the frame of my window, I close my eyes and see myself at the coffee shop at the street corner in Venice. I am not alone. We laugh, talk, and think about where we should head for and which city we should visit tomorrow. The street is full, it smells like summer. It smells like... peace.

Mihaela Guțu

Povestea căzutului pe gânduri

Ca de obicei, m-am trezit devreme. Ca de obicei, casa miroase a cafea și a pâine prăjită în ou. Se aud discuții în bucătărie. Îmi ascut urechile și încerc să înțeleg ce se spune. Desigur, vorbesc în șoaptă, ori pentru că nu vor să mă trezească, ori pentru că vor să ascundă ceva. În ultimele săptămâni se întâmplă tot mai des asta. Dar o aud pe mama râzând, așa că, probabil, doar încearcă să mă lase să dorm mai mult. Nu-i înțeleg. De ce să mă lase să dorm mai mult când sunt acasă și pot să fac ce vreau?! N-am timp să dorm!

Pâinea prăjită în ou e mâncarea mea preferată. Mă duc la bucătărie și mama-mi zice să-mi spăl dinții întâi. O fac, gândindu-mă la pâine. Urc pe scaun și o văd pe mama sorbind din cafea. Mama o bea fără lapte, tata cu lapte. Am rugat-o de câteva ori să mă lase să gust și eu din ea și am înțeles că părinții mei sunt niște creaturi ciudate. Cum să bei ceva atât de amar?! De fiecare dată când gust, mă gândesc că poate începe să-mi placă. Nu, strâmb din nas și-mi spun că-n vecii vecilor nu mai pun limba pe așa ceva. Și totuși, mama și tata o beau în fiecare dimineață. Iar de când stăm acasă, o beau pe îndelete, stau câte două ore la

The Story of Being Deep in Thought

As usual, I have woken up early. As usual, it smells like coffee and French toast. I can hear them talking in the kitchen. I'm trying to understand what they are saying. Of course, they are whispering. They don't want to wake me up, or they want to hide something from me. It has happened more and more often in the past few weeks. But I hear my mom laughing, so they are probably just trying not to wake me up. I don't understand them. Why would I want to sleep if I'm home and I can do whatever I want?! I have no time for sleep!

French toast is my favourite food. I'm going to the kitchen, and my mother tells me to brush my teeth first. I do that, thinking about the toast. I sit on my chair and watch mom sipping her coffee. Dad drinks it with milk, mom—without. I asked her a few times to let me try it, and I realised that my parents were weird creatures. How can one drink something so bitter?! Every time I try it, I think that maybe I'm going to like it. No, I frown and think that I will never ever try this again. And yet, mom and dad drink it every morning. And since we stay home, they drink it leisurely, spending around two hours in the kitchen,

bucătărie, vorbesc, analizează, se uită la televizor sau citesc ceva pe laptop.

Mmmmm, ce bună-i pâinea cu dulceață de la bunica. Pe borcan scrie „ZMEURĂ 2019". Probabil așa o fi numit bunica borcanul. Eh, oricum, e prea bună ca să mă gândesc la altceva. Dintr-odată, mama și tata încetează să mai vorbească și se uită unul la altul cu o expresie ciudată, gravă. Au văzut ceva pe laptop și mă bag să văd și eu despre ce e vorba. Nu mă lasă. Nu înțeleg ce tot ascund de mine, își imaginează că eu nu știu despre virusul acela sau cum? Trebuie să stăm acasă, că altfel te prinde și te fură și te duce departe, asta-i! Ce mare tam-tam!

O las baltă, că văd că încearcă să-mi distragă atenția cu zmeura de pe masă și, ce să zic, le reușește. Mai discută ei ceva între ei, eu nu-i mai ascult, că m-am teleportat din nou pe tărâmul mâncării de dimineață. Micul dejun este partea mea preferată a zilei, în special acum, că stăm cu toții la masă... Ei bine, mai lipsește cineva...

Se lasă tăcerea. Se aude doar albina care zumzăie la fereastră, încercând să intre-n casă, frigiderul și tata, sorbind din cafea. Tata n-a mai îmbrăcat un costum de câteva săptămâni, de când stăm acasă. Îmi părea un fel de super-erou când purta

talking, analysing, watching TV or reading something on the laptop.

Hmmm, this toast is so delicious with the jam from my grandma. The jar is marked with "RASPBERRY 2019". This might be the way my grandma named the jar. Well, anyway, it's too tasty to think about anything else. Out of the blue, mom and dad have stopped talking and look at one another with a strange and serious face. They've seen something on the laptop and I want to see it too! They don't let me. I don't understand why they keep hiding things from me; do they think I don't know about that virus? We have to stay home because, otherwise, it catches you, kidnaps you and takes you far away, that's it! What's the big fuss about it?

I give up. I realise they are trying to distract me with the jam on the table and, what can I say, they succeed. They keep talking about something; I don't listen to them any more: I've teleported myself on the realm of breakfast. Breakfast is my favourite meal of the day, especially now, since we're all here... Well, someone's missing...

Suddenly the room is quiet. I can only hear the bee buzzing at the window, trying to get in, the refrigerator, and my dad sipping his coffee. Dad hasn't put on a suit for several weeks. He looked like a superhero when he was wearing a

cămașă, sacou și pantaloni. Iar dacă-și mai lua și servieta în mână, puteam să-l privesc toată ziua și să nu mă mai satur. Nici mama nu s-a mai dat cu ruj. Îmi plăcea să mă uit la ea când își „desena” fața. Era frumoasă și fără desenat, dar mie mi se părea ceva interesant, în special pentru că mama-mi zicea că o să pot să mă machiez numai când o să cresc mai mare. Ei, ce să zic, de parcă n-am crescut!

Am terminat de mâncat și, de obicei, după micul dejun, fac niște teme cu tata (sau cu mama, dacă nu are treabă prin casă). Îmi place să fac teme. Îmi place matematica și îmi place să citesc. Nu-mi place să scriu, n-am răbdare. Iar dacă mă grăbesc, mama și tata îmi zic că scriu urât. Azi facem matematică, ura! Îmi aduc aminte când am început să învăț să fac calculele. A fost un chin adevărat să învăț cât face 9+8. Nu mi se lipeau nicidecum 1 și 7, în special ca rezultat pentru acea adunare. Până la urmă, am învățat toate calculele. Facem câteva exerciții și tata-mi dă să citesc ceva. Avem de la grădință o carte care are multe povești la sfârșit. În fiecare zi trebuie să citesc câte una. Eu mai trișez câteodată și citesc mai multe, dar tata nu știe.

Mă duc la mama și o văd căzută pe gânduri. Îmi aduc imediat aminte că, atunci când eram *mai* mică, nu puteam nicidecum să înțeleg ce

shirt, the jacket, and the pants. And if he also grabbed his briefcase, I could stare at him all day and never get tired of it. Mom hasn’t worn the red lipstick, either. I liked watching her when she was “painting” her face. She was beautiful without the painting, but it was an interesting thing for me to watch, especially because mom said that I would also use make-up when I grew older. I have already grown up!

We finished breakfast and usually, after breakfast, I do homework with my father (or with my mother, if she has no housework to do first). I like doing homework. I like mathematics, and I like to read. I don’t like to write, I have no patience for that. And if I don’t take my time, mom and dad tell me that my handwriting is ugly. Today it’s mathematics day, yay! I remember when I started learning how to calculate. It was impossible to learn how much 9+8 was. For me, 1 and 7 couldn’t be together, especially as a result of that sum. I understood, eventually. I do some maths with dad and then he gives me a book to read. We have this book from kindergarten which has a lot of short stories at the end. I have to read one every day. Sometimes I cheat and read more than one, but dad doesn’t know about it.

I go to mom and see that she’s deep in thought. I immediately remember that, when I was *younger*, I could by no means understand what it

înseamnă să cazi pe gânduri. Și mama zicea încontinuu asta. Și eu tot nu înțelegeam. Într-o zi, am întrebat-o:

—Mamă, dar tu când cazi pe gânduri faci așa?

Și m-am ridicat și m-am aruncat la podea, întinzându-mi mâinile și picioarele și uitându-mă-n sus. Mama a râs cu poftă, dar eu am devenit și mai confuză: nu era o glumă! Apoi mi-a zis.

—Of, Angelico, nu, când cad pe gânduri nu mă culc jos și nu mă uit la ornamentele de pe tavan. Este o expresie, există expresii care înseamnă altceva decât ce par. Adică, tu știi ce înseamnă „a cădea" și știi ce înseamnă „gânduri", dar când zici „cad pe gânduri" nu zici că, într-adevăr, *cazi pe gânduri*, pentru că acest lucru nu este posibil. Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că începi să te gândești la multe lucruri și să reflectezi asupra lor.

De atunci, cad pe gânduri mai în fiecare zi. Mă gândesc la Ana, colega mea de bancă, la pisica mea, la faptul că înfloresc copacii afară. O dată, eram la balcon și încercam să imit fața mamei când cade pe gânduri. Trebuia să par tristă și îngândurată, privind parcă în gol, dar parcă știind exact la ce mă uit. A, și puțin încruntată. Trebuia să am niște cute între sprâncene, ca procesul să pară mai profund. Ei, și

meant to be deep in thought. And my mom was always saying that. And I never understood. One day, I asked her:

"Mom, when you are deep in thought, do you do this?"

I stood up and threw myself on the floor, stretched my arms and legs, and looked up, as if I were deeply hidden in the house and no one could see me. Mom laughed a lot, but I got even more confused: that was not a joke! And then she said.

"Angelica, dear, no, when I'm deep in thought I'm not lying on the floor, and I'm not looking at the ornaments on the ceiling. It's a phrase. There are phrases that don't mean what they seem to mean. You know the meaning of "deep" and you know the meaning of "thought", but when you say "deep in thought", you don't really say that you *are deep in thought* because this is not possible. What you really mean is that you start thinking about a lot of things very seriously."

Since then, I'm almost always deep in thought. I think about Anna, my desk mate, about my cat, I think about the fact that the trees are blooming outside. Once I was on the balcony, trying to imitate mom's face when she was deep in thought. I had to look sad and thoughtful, as if zoning out, but somehow knowing exactly what I was looking at. Oh, and my face also had to be a little grim. It had to

cum stăteam eu așa acolo, vine mama.

—Ei, Angelico, dar ce faci?

—Sunt căzută pe gânduri.

O simt că zâmbește, iar eu, încercând să nu-mi pierd expresia de profundă îngândurare, trag șiret cu ochiul la ea. Are ochi frumoși, albaștri. La soare-s cei mai frumoși. E prea frumoasă mama.

—Ei, și de ce ai căzut tu pe gânduri? La ce te gândești? mă întreabă.

—Mă uit că înfloresc copacii și floricelele și nu pot să ies afară să mă joc. Și mă gândesc că nici Vlăduța nu poate ieși în... acolo unde e ea, zic eu, pentru că niciodată nu-mi pot aduce aminte cum se numește orașul ăla în care învață soră-mea. Probabil o fi ca și cu 9+8, nu mi se pare firească acea lipire a literelor.

—Hamburg, zice mama.

—Așa, da, răspund eu, încercând să-mi păstrez acea voce gravă, ca să fiu în continuare căzută pe gânduri.

—Ia, hai în casă, îmi zice, să mâncăm înghețată.

De atunci, mai în fiecare zi, mama mă întreabă de ce am căzut pe gânduri.

Astăzi îmi pare că mama nu a

frown a little, so that whatever it was might look even deeper. Well, as I was sitting there like this, mom approached me.

“Hey, Angelica, what are you doing?”

“I'm deep in thought.”

I can say she's smiling, and, trying to maintain my air of profound thoughtfulness, I look at her out of the corner of my eye. She has beautiful blue eyes. They are even more beautiful in the sunlight. Mom is too beautiful.

“Well, and why are you deep in thought? What are you thinking about?” she asks me.

“I see that the trees are blooming and I can't go outside and play. And I'm thinking that Vlada can't go outside either in... wherever she is,” I say, because I can't possibly remember the name of that city which my sister studies in. It's probably just like 9+8: that sequence of letters doesn't appear natural to me.

“Hamburg”, says mom.

“Yes, yes, that one”, I answer, trying to maintain that serious voice, to continue being deep in thought.

“Come inside”, she says, “let's eat ice-cream.”

Since then, almost every day, mom asks me why I'm deep in thought.

Today it feels like mom is

mai căzut niciodată „atât de mult” pe gânduri. Pare foarte tristă. Ține în mână o batistă ale cărei margini a început să le croșeteze ieri, dar acum nu face nimic cu ea. Se uită în gol. Poartă o bluză galbenă. Galbenul întotdeauna îi luminează fața, dar azi parcă nu-și face treaba. Mă duc și o îmbrățișez, ca să se „ridice” de pe gânduri. Și o întreb de ce e tristă.

—Ei, mămică, îmi zice, așa e. În perioada asta, mulți oameni sunt triști. Sunt vremuri mai grele. Dar o să trecem și peste asta. Să fim noi sănătoși.

Zice ea, dar eu știu că-și face griji pentru Vlăduța, că mi-a zis Vlăduța. Am vorbit o data în secret cu ea și mi-a spus că mama și tata sunt îngrijorați pentru ea, că sunt multe persoane bolnave acolo și că trebuie să fie foarte atentă. Vlăduța mi-a zis să încerc să îi înveselesc, pentru că ea este în regulă și pentru că totul va fi bine. Așa că eu mă prefac că nu știu despre ce e vorba și îmi fac de cap, ca să-i bucur. Dansez, râd, fac glume, îl pun pe tata să se joace cu păpușile, îi aranjez părul (e mai interesant să-i aranjez părul lui decât mamei, că arată mai amuzant).

Dar azi mama parcă e mai tristă decât de obicei, nu știu de ce. Oare s-o fi întâmplat ceva? Vai, oare s-a întâmplat ceva cu Vlăduța?! Îmi iau inima în dinți și decid să-i spun secretul.

—Mami, mami, a pățit ceva

"deeper" in thought than always. She looks very sad. She holds a handkerchief whose margins she started to crochet yesterday. Now she does nothing. She just stares. She wears a yellow blouse. Yellow always lightens her face, but today it does not seem to work. I hug her so that she gets "shallow" in thought. And I ask her why she's sad.

"Well, sweety," she says, "that's how things are. A lot of people are sad now. These are hard times. But it will pass. As long as we stay healthy."

She says so, but I know she's worried about Vlada, 'cause Vlada told me this. Once I secretly talked to her and she told me that mom and dad were worried about her because there were a lot of sick persons in her city and that she had to be very careful. Vlada asked me to try to cheer them up because she was ok and everything was going to be fine. So, I pretend I know nothing and try to make them laugh. I dance, tell jokes, I make my father play with the dolls, I fix his hair (it's more interesting to fix my dad's hair than my mom's, 'cause he looks funnier).

But today mom looks sadder than usual, I don't know why. Has anything happened? Oh, has anything happened to Vlada?! I make up my mind and decide to tell her the secret.

"Mommy, mommy, has

Vlăduța? Să știi că eu știu că sunteți triști pentru că ea nu e cu noi și pentru că vă e frică pentru ea, mi-a spus Vlăduța mie. A pățit ceva?

—Angelico, Vlăduța e bine. A răcit puțin. A chemat medicii să vadă dacă nu cumva are virusul acela despre care-ți tot vorbeam. Dar e în regulă. Va fi bine, o să vezi.

A vorbit cu un nod în gât (asta e altă poveste, cu nodul în gât, ca și cu căzutul pe gânduri). De la o vreme am început să-mi dau seama când mama vorbește cu un nod în gât.

Tata zice că e la muncă, dar de fapt e la bucătărie, își ține orele cu studenții. Așa că noi stăm îmbrățișate până tata își termină ora, eu—căzută pe gânduri, mama—croșetând, cu un nod în gât.

Vine și tata din bucătărie, aducându-ne câte o cană de ceai. Stăm cu toții pe pat, în liniște, și așteptăm. Căzuți pe gânduri.

anything happened to Vlada? I know you're sad because she's not with us and you're worried about her, Vlada told me. You don't have to pretend. Is she ok?"

"Angelica, Vlada is fine. She's got a little cold. She called the doctors to see if it wasn't that virus I was telling you about. But it's ok. She will be fine, you'll see."

She spoke with a lump in her throat (this is another story, with the lump in the throat, just like being deep in thought). I have only recently started to realise when my mother talks with a lump in her throat.

My dad says he's at work, but he's actually in the kitchen, having his classes with the students. So I and mom keep hugging each other until my father finishes his class: I—deep in thought, my mom—with a lump in her throat, knitting.

Here comes dad from the kitchen, carrying three cups of tea. We're all quietly sitting on the bed and waiting. Deep in thought.

Alina Hodorogea

Ce să fac cu frica? De unde vine ea și de ce îmi aud inima în urechi?

20.12.1989

Pe străzi se pornește o rumoare neobișnuită pentru ora aceasta. Abia am ieșit de la școală, cumva parcă azi orele au ținut mai puțin.

Ajunsă acasă, înșir mărgelele mamei pe masă și mă prefac că sunt o prințesă mofturoasă ce nu se poate decide ce să poarte azi.

Telefonul răsună prelung în liniștea apartamentului relativ gol. Ne-am mutat aici pe grabă: nu am înțeles de ce merităm 3 camere în loc de două doar fiindcă părinții mei au doi copii, fată și băiat.

Răspund fără niciun chef, jocul meu mi se pare mult mai interesant și, de altfel, în cărțile mele de povești nu găsisem prințese cu telefon.

Nu aud decât obișnuitele păcănituri și, într-un final, se aude vocea tatei. Se răstește și îmi spune că eu sunt șefa casei, el pleacă cu unitatea la Timișoara (unde e Timișoara?) iar mama nu ajunge decât la noapte acasă. Bac-ul a fost oprit și nu circulă. Mai spune ceva, dar deja nu-l mai aud, o

How do I handle fear? Where does it come from and why does my heart pound into my ears?

20.12.1989

A strange murmur for this time of the day starts in the streets. I have just come out from school—somehow today time slipped away.

Returning home, I play with my mother's beads of pearls and stone, arranging them on a table, imagining that I'm a picky princess that can't decide what to wear today.

In our nearly empty apartment, the phone rings and rings. We moved in here overnight: I could not understand why we deserved to live in three rooms, instead of two, just because my parents had two children of the opposite sex.

I answer reluctantly, I find my game much more interesting, and nowhere in my books of fairy-tales could I find princesses who had a phone.

I can only hear the usual noises on the phone line, and finally my father's voice speaks. He's all bossy and tells me that mom is going to come home late, I'm in charge of the house (I'm the boss), he's been dispatched to Timișoara with his division (where is Timișoara?). The ferry can't be used.

voce enervantă intervine pe fir... alte păcănituri și un ton prelung, ocupat.

Cum adică mama nu vine? Mama mereu vine.

Mă îmbrac și mă duc la grădiniță sa-l iau pe Cătă, azi sunt șefa! Deja știu că nu va fi ușor, băiatul ăsta e năzdrăvan, dar îl țin ocupat dacă îl las să facă fursecuri cu mine.

Aud de pe scări cum sună telefonul la noi. Mă grăbesc să deschid ușa ca să pot răspunde.

E mama, îmi spune același lucru, că nu știe când vine. Dar de data asta strecoară ceva nou, că începe revoluția, să stăm în casă, cu luminile stinse și draperiile trase și să nu dăm drumul la ușă. Să nu mă sperii, dar se va trage.

Ce se va trage, ce e o revoluție?

Sunt copil de trupă, plimbat prin toate unitățile din micul orășel scăldat de Dunăre, am fost la trageri, la nenumărate instrucții, am mâncat cu soldații la popotă, auzisem multe, dar de revoluție nu mai auzisem.

Mă duc repede la vecinul de sub noi. El e în aceeași unitate cu tata. El trebuie sa știe unde e Timișoara, ce se va trage şi ce e o revoluție care începe...

Dar nici la el nu sunt decât copiii,

He mumbles something else but I no longer hear him, an annoying voice interrupts the line... more noises, and a long sound, busy line.

What does he mean my mother is not coming home? My mom always returns home.

I'm the boss, I get dressed, and I go to the daycare to bring Cătă home. I already know it is not going to be easy, this boy is a handful, but I'll keep him busy if I let him bake cookies with me.

I can hear from the staircase corridor: our phone is ringing. I rush to unlock the door so I can answer.

It's mom, she tells me the same thing, that she has no clue when she'll get home. But this time, she slips something new, that the Revolution is starting: I must stay inside, with the lights off and blinds down, I must not open the door. I must not be afraid, because they will fire.

What will they fire, what is a Revolution?

I'm an army brat. Dad took me to all the army units of my little hometown on the Danube. I went to shooting and training sessions, ate with soldiers, I had heard many things, but I had never heard of Revolution.

I rush downstairs to my neighbour. He is in the same unit as my dad. He must know where Timișoara is, what will be fired and what a Revolution is, how it began.

But only his children are at

care, la fel ca mine, au primit aceleași instrucțiuni. Nu dăm drumul la ușă, tata pleacă la Timișoara și mama nu știm când ajunge. Ce au toate mamele azi de nu mai vin?

O necunoscută totală, lucru care în general nu mă sperie, dar azi... azi îmi e frică.

Mă ascund cu Cătă sub pătură, stăm sub masa mare din sufragerie, unde ne-am făcut cort cu pături puse peste masă.

Se aud focuri de armă, recunosc sunetul de când mergeam cu tata la trageri.

De ce se aud focuri de armă printre blocuri?

Se va trage... deci asta se va trage, la asta se referea tata. Dar cine și de ce trage?

Îl țin pe Cătălin strâns în brațe, de parcă s-a activat butonul de soră mai mare. Știam tot ce trebuia să știu despre arme, de la tata, despre ciorbă și fursecuri de la mama. Știam cum să ascund faptul că noi avem salam, banane și portocale. Nu aveam habar de ce trebuie să ascund, dar mă pricepeam foarte bine la ascuns. Dar despre frică, despre frică nu m-au învățat nimic părinții mei. Ce să fac cu frica? De unde vine ea și de ce îmi aud inima în urechi?

Pe scară se aud țipete, urlete, bufnituri și alte focuri de armă.

Cătălin s-a încălzit și a adormit,

home, and they have the same instructions as I do. Don't open the door; dad is leaving for Timișoara and we don't know when mom is going to return. What is it with all the mothers today?

I am not usually scared by the unknown, but I am today.

I hide with Cătă under the blanket, we hide under the big table in the living room: placing the blankets over the table, we have made a tent.

Gunfire. I know the sound since I heard it so many times when dad took me along for a shooting session.

Why are guns fired among the blocks?

They will fire... so this is what dad was trying to say. But who is shooting? Why?

I keep Cătălin close in my arms: now I am the big sister. I knew all I had to know about guns, from my father. About borscht and cookies I knew from my mother. I knew how to hide when we had salami, oranges and bananas. I was very good at hiding, although I never understood why I had to hide. But my parents never said a word about fear. How do I handle fear? Where does it come from and why does my heart pound into my ears?

I can hear screaming, shouting, bangs and more guns out on the stairs.

Cătălin is warm up now, sound

însă eu nu reușesc să-mi amintesc dacă am tras jaluzelele groase, roșiatice, de la geamuri.

Dușmanul e nevăzut, moartea vine pe bandă de magnetofon, îmi răsună în cap, doar că azi, moartea pare că vine de pe bloc.

În orașul cu floare de tei a început Revoluția. Gloanțele mușcă sălbatic din asfalt, din oameni. Dușmanul rămâne nevăzut, dar spaima morții sună prelung în sufletul meu.

Mama a venit abia după 3 zile, armata i-a scos de la Mila 23, unde se ascunseseră de teroriști. Pe tata l-am văzut abia prin ianuarie, pe la jumătate. Părea schilodit. Arma sau viața ne schilodește pe toți, pe rând...

3.2.1.

Nici până astăzi nu am reușit să înțeleg de unde vine frica, dar nici că mi-a păsat. Frica pentru mine e bună. Mă activează și mă propulsează ca pe o rachetă. Acum trei săptămâni, isteria pandemiei mi se părea un nor îndepărtat, ceva ce nouă nu ni se va întâmpla. Copiii mei sunt bine, în anumiți parametri, noi suntem funcționali, în aceiași parametri.

Ceasul rău, pisica neagră...

Melania, copilul blond și vesel, ca o rază de soare ghidușă, nu-și stăpânește trupul. Întâi se poticnește, scârțâie și mă cheamă cu voce pierdută.

Sunt acolo, o urmăresc și îi vânez

asleep, but I can't remember if I have covered the windows with our thick, red, blinds.

The enemy is unseen, death comes along on a recording tape—this echoes in my mind—only that today, death seems to come from the rooftop.

The Revolution started in the city of lime flowers. Uncontrolled bullets chop the ground, hitting humans. The enemy remains unseen, but the fear of death howls into my soul.

My mother returned three days later; the army took them out from Mila 23, where they had hidden from terrorists. My dad only came in mid-January. He seemed crippled. We all get crippled one by one, by guns or by life...

3.2.1.

I still do not understand where fear comes from, but I couldn't care less. Fear is good for me. It activates me and it fires me like a missile. Three weeks ago, the pandemic hysteria seemed like a cloud floating very far away, something that could not happen to us. My children are fine, we are functional—well, more or less.

Black cat, bad luck...

Melania, the fair-haired, playful child like a sunray, can't control her body. At first, she stumbles, squeaks and calls for me in a faint voice.

I'm there, I watch her every

fiecare grimasă, fiecare privire, știu ce înseamnă. De 3 săptămâni bat potecă cu ea prin spitale. O pneumonie păcătoasă, care nu cedează ușor, ne-a transformat pe amândouă în umbre uriașe aparținând aceluiași trup. Veșnic înlănțuite, ca un copac împărțit din rădăcină, care inițial a crescut separat, doar pentru ca după ce a prins puteri să se înfășoare de celălalt ca într-o îmbrățișare eternă.

gesture, every sign on her face. For three weeks I have gone from hospital to hospital with her. A stubborn pneumonia has turned us both into huge shadows belonging to the same body. Closely bound to each other, like a tree with split roots, that at first grew separated, but then grew up and melted in an eternal embrace.

Dar azi, azi s-a activat frica. Azi, pe copilul acesta nu îl mai simt al meu. O forțez, inventez tot felul de trucuri să o fac să miște. Dar trupul firav ca o trestie în vânt, o trădează. Se zbate într-o încercare sfâșietoare de a ajunge la mine. Bănuiesc diagnosticul, îl pândeam cu ochii mijiți miopic, dar am uitat cât de neputincioși suntem în fața bolii. Miozită. Paralizie temporară a mușchilor, o complicație a gripei. Doar că în sistemul nostru medical, ea încă nu fusese confirmată. Până azi. Când azi, m-am prefăcut în Zmeu, doar ca să îmi salvez prințesa cu părul bălai și miros de soare călduț.

But today fear has taken in charge. Today, my child is no longer mine. I force her; I invent all sorts of tricks to make her move. But her frail body, like a reed in the wind, betrays her. She struggles in a harrowing attempt to reach me. I guess the diagnosis, I've been suspecting it, but I had forgotten how useless we are in front of an illness. Myositis. A temporary paralysis of the muscles, a side effect of H1N1 influenza. In our medical system she had been tested negative. Until today. Today, when I turned into a dragon only to save my blonde princess smelling like warm light.

Timpul rămâne prins într-o menghină uriașă, în timp ce ochii mei numără orb fiecare picătură din perfuzie. Canalele media, TV, vuiesc de știri prăpăstioase din alte țări. Aici la Balș, timpul s-a oprit în loc. Coronavirusul nu intră.

Time is trapped in a huge machinery. My eyes blindly count every drop she takes intravenously. TV and newspapers send out horrible news from other countries. Here at Balş, time stands still. There is no entry for Coronavirus.

1, 2, 3, îmi apropii urechea de pieptul descărnat, închid ochii și

1, 2, 3, I glue my ear to her scraggy skinny chest, close my eyes

murmur o rugăciune stângace către zei, Dumnezeu, oricine e acolo sus.

O văd cum vânează scoici cu lupa uriașă, cum caută crabi să îi hrănească și cum se aruncă chiuind în valurile mari și calde...

Mă trezesc asudată, o căldură bolnavă ne ține prizoniere în salon. E a mea și sunt a ei, până dincolo de simțire.

Pendulez pierdută între trecut și prezent. Coronavirusul nu ni se întâmplă nouă. Nu acum, nu aici.

Intru pe pilot automat, îmi sun fiul și îi spun că azi nu vin acasă. Să fie cuminte, să mănânce și să nu dea drumul la ușă.

Un râs isteric îmi zguduie umerii cocoșați asupra patului meschin din Balș. Lacrimile și spaima mi se înnoadă în suflet, aș vrea să-mi strig neputința în cele patru zări. Abia acum înțeleg ce a zis înainte să închid. Nu vii, acasă? Cum adică nu vii? Mamele mereu vin acasă!

Îmi e frică. O gheară rece îmi sfârtecă trupul. Dușmanul e nevăzut. Arma e alta, durerea și inevitabilul sunt aceleași.

and whisper a clumsy prayer to gods, to God, to whoever is up there.

I see her looking for seashells with her huge magnifier, how she digs for crabs to feed them, she throws herself into the huge warm waves bursting with joy...

I wake up all sweaty, a sick heat holds us captive in this hospital room. She's mine and I belong to her far beyond senses.

I swing lost between present and past. The Coronavirus is not happening to us. Not here, not now.

My brain goes on autopilot. I call my son and I let him know I will not return home today. He has to behave, eat, and keep the door locked.

As I bend over the shabby bed at Balş, a hysterical laughter shakes me. Fear and tears wrap together inside my soul, I wish I could shout my helplessness out loud. I understand what he said before I hung up. You aren't coming back? Mothers always come back home!

I'm afraid. An icy claw mutilates me from within. The enemy is unseen. The weapon is different, pain and the inevitable are the same.

Alina Hodorogea

Un vis urât, al cărui sfârșit oricum nu îl știm.

3.2.1.

Revoluția, unora le-a răpit viața, în timp ce altora le-a sfărâmat inocența. Mie mi-a răpit părinții în cel mai stupid și previzibil mod.

Cred că atunci a început fenomenul străinătății și al copiilor ce cresc fără părinți. Am înțeles târziu că mama nu mai vine. Pe tata oricum îl pierdusem de mult, aproape aș îndrăzni să spun că nu ne aparținuse niciodată.

În goana după îmbogățire sau supraviețuire, după caz, au uitat ceva în urmă. Am înțeles că mama nu mai vine, dar nu am acceptat nicicând.

O vreme, mă îmbrăcam cu toate rochițele pe care le aveam, mă pieptănam și așteptam cu orele în stația de tramvai. Voiam să mă găsească ca pe o fetiță cuminte, delicată, nu un băiețoi, așa cum îmi spunea că sunt.

Ceas după ceas, priveam oamenii cum vin și pleacă. Doar oamenii mei plecați întârziau să apară. Uneori, străinii credeau că m-am pierdut și încercau să mă ajute să ajung acasă.

Nu știam să spun unde și ce este acasă. Un loc, un om: ce e acasă? Nici

It is a bad dream, whose end we can't foresee.

3.2.1.

The Revolution took the life of some people, and stole the innocence of others. To me, it took my parents: it happened in a commonplace and quite predictable way.

That was the moment when parents ran away, and children were left behind. I understood later on that my mother was not coming back. I had lost my father long before. Maybe he was never ours.

Eager to survive and get rich, they left something behind. I understood that mom was not coming back, but I have never accepted it.

For a while, I used to wait for hours in the tram station, nicely dressed, with combed hair and wearing dresses. I wanted her to find me as a nice, good girl, delicate, not a tomboy as she always said I was.

Hour after hour, I watched people coming and leaving. Only MY people did not come back. Sometimes, foreign people thought that I had got lost and tried to help me go back home.

I did not know where and what home was. A place, a person? I still have

acum nu știu, dar am învățat să simt, precum orbii ce își dezvoltă abilități extrasenzoriale. Cuvintele sunt păsări sălbatice pe care nu reușesc să le așez în fraze, dar inima mea recunoaște singură când e acasă și îmi dă de știre.

După o vreme, am renunțat să mai aștept în stație. După luni întregi de scrutat zarea, ochii îmi slăbesc, sau poate tristețea îmi împăienjenește ochii, ca și cum ar fereca și sufletul pentru a nu mai răzbate.

Dar cu încăpățânarea soldatului antrenat să nu dezerteze, mă îndârjesc să nu renunț nici eu.

Știu că va veni și vremea mea. Ferec cuvinte și lacrimi, ridic ziduri și trag obloane peste amintiri, speranțe, vise.

După un timp, îl zăresc pe tata. Se face că nu ne vede și trece repede pe partea cealaltă a străzii. Se rușinează cu noi, suntem zdrențăroși și înfometați, nu ne potrivim cu noua lui imagine atent construită.

Nu foamea doare, deși stomacul ulceros mă poate contrazice; nici zdrențele nu mă rușinează, deși arăt ca un pui de bogdaproste.

Fuga și dezicerea de suflet, de boțul de carne pe care l-ai plămădit, astea dor și îmi pârjolesc ființa.

Fiecare își alege libertatea, iar Revoluția, pentru mulți, a fost pretextul ideal spre a dobândi o libertate atât de strâmbă, însă atât de necesară sufletelor

no idea, I have learned to feel like blind men who develop extra sensorial abilities. Words are wild birds which cannot be confined to sentences, but my heart knows when it is at home, and lets me know.

I gave up waiting in the station after a while. Maybe sadness dims my eyes and bars my soul.

Like a soldier trained not to desert, I stubbornly refuse to give up.

My time will come, I know. I lock down tears and words, I build up walls and let the curtains fall over dreams, hopes, and memories.

I accidentally saw my father after a while. He crossed the street, pretending not to see us. He's ashamed to be seen with us. He has a new image, built carefully; we look hungry, dressed in rags.

It is not the hunger that hurts, although my ulcerous stomach knows better; I am not ashamed of my poor clothes, either, even though I look pitiful.

They ran away and forgot the small soul they had given birth to: this hurts my whole being.

One chooses the kind of freedom one needs, but many people used the revolution as the perfect excuse to gain the wrong kind of freedom, which

lor hâde.

1.2.3.

Copilul cu bucle aurii, cu ochi ce-ți sfredelesc ființa, desenează pe geamul aburit în așteptarea externării.

Îmi las brațele să curgă în jurul ei ca o salcie plângătoare. Îi respir părul bălai și mulțumesc cerului pentru ei. E a mea și sunt a ei, iar primăvara ne așteaptă să o respirăm.

Coronavirusul a ajuns la București, dar noi fugim la timp din Balș. Ne reluăm viața de unde se oprise.

Doar că viața nu se oprește decât când încetăm să respirăm, altfel, ea curge prin, și pe lângă noi.

Încrederea cu care ea mă ține de mână mă copleșește. Suntem ca o continuare a aceluiași suflet, și ne întâlnim la mijloc de drum.

Nu ni se va întâmpla tocmai nouă, cam asta e mentalitatea cu care am fost crescuți. Răul e rău, dar nu vine el tocmai la noi.

Inevitabilul se petrece și se impune carantina. Limitarea unor drepturi naște monștri, deşi, dacă mă întrebi, eu zic ca e doar un pretext pentru unii oameni. Monștrii erau tot timpul acolo, bine periați și ascunși sub masca umanității.

Oficial, Masca devine necesară, evidentă. Și uite așa, ne ascundem hidoșenia și pustiul sufletului sub masca contra virusului.

pleased their ugly souls.

1.2.3.

The child with golden curls and eyes that pierce you, draws on the foggy window, while waiting to be allowed to go home.

Like a weeping willow, I let my arms fall around her. I breathe her golden hair and thank heavens. I am hers and she is mine, and springtime is waiting for us both.

The Coronavirus is now in Bucharest, but we leave the hospital behind in time. We go on with our life from where it had stopped.

Actually, life only stops when we stop breathing. Otherwise, it flows through and around us.

I'm overwhelmed by her confidence in me: she holds my hand. We are one and the same soul, and we meet halfway.

It cannot happen to us: this is the mentality we grew up with. Nothing bad can happen to us of all people.

The inevitable happens and quarantine is necessary. Interdictions give birth to monsters, but, if you ask me, I think they are just an excuse. Those monsters were there all the time, nicely groomed and hidden under the human mask.

The Mask is officially visible now. We now legally hide our empty, ugly souls behind the mask against the virus.

Ca o reminiscență a trecutului, probabil, am oroare de mulțimi dezlănțuite și foamete.

Mă trezesc că pun în coș lucruri pe care nu le consumăm neapărat, dar ca să fie acolo. Mi se face rușine de mine și cu mine. Le așez înapoi, frumos pe raft. Nu, nu vreau să mai trăiesc sub blestemul lui „să fie acolo".

Rup lanțul blestemului de neam, sfărâm frica și îndoiala.

Știu că renasc oricând, știu că pot să-mi zugrăvesc viața în culori vii.

Privim păsările de la geam și ne mângâiem sufletul în verdele crud al frunzelor.

Ne încolăcim unul în jurul celuilalt și împletim zilele și nopțile cu povești, filme, râsete și vin.

Am nevoie de mult vin, să adoarmă creierul obișnuit să creeze scenarii, planuri și contra planuri.

Îmi divinizez copiii, dar atâta timp închiși între patru pereți nu cred că am petrecut nicicând.

Curg zeci și sute de teme, pe grupurile de WhatsApp, mai tragic e că și cea mică de grădiniță primește teme.

Mă scutur ca dintr-un vis urât, al cărui sfârșit oricum nu îl știm. Înțeleg importanța rutinei, a învățării, dar refuz sa efectuez teme până și la sport.

Probably, as a reminiscence of the past, hunger and turbulent mobs give me shivers.

I realise that I have filled my grocery cart with things we don't necessarily use, just to have them there. I am ashamed of myself. I place them back on the shelves. No, I no longer what to live under the curse of "to have it there".

I break the chain of our nation's curse, I smash fear and doubt.

I know I can recreate myself any time, I know I can paint my life in bright colours.

We watch the birds from our window, and our soul is caressed by the vivid green of leaves.

We twirl around one another and fill our days and nights with wine, laughter, stories and movies.

I need a lot of wine to put my brain to sleep, postponing the plans, scenarios, measures, and countermeasures it creates

I adore my children, but I don't think we ever spent so many weeks locked up inside together. Not before this.

Endless homework, on WhatsApp groups. Even my little girl who goes to kindergarten gets some.

It is a bad dream, whose end we can't foresee. I understand and welcome the habits of study, but I refuse homework for the sake of homework, physical education

Gata!

Facem strictul necesar în materie de teme și lecții, din principiu refuz înregimentarea în principii și idei în care eu nu cred.

Mă obosesc sfaturile și persoanele cu lozinci imbecile : „fii mai bun, dăruiește, petrece timp, regăsește-te, apreciază etc.”

Eram pierdută și nu știam? Eram rea și acum virusul ar trebui să mă îmbuneze?

Nu am văzut om atins de boală, orice boală, care să reverse bunătate prin toți porii.

Boala, de orice fel, înăsprește, rareori invită la bunătate.

Revoluția a venit cu o lecție grea pentru noi, însă ne-a adus în dar libertate. Pandemia va aduce și ea libertate. Este doar o chestiune de alegere în ce fel ne vom înțelege și ne vom consuma această libertate.

Mă uit la copiii mei de parcă abia acum îi descopăr. De fapt, ei sunt liberi chiar și în condiții de restriște. E o libertate înnăscută, viscerală, ceva ce a lipsit generației mele.

Melania tânjește după parcuri, după copii și grădiniță. I-a lipsit Mihnea, și noi i-am lipsit lui.

Și totuși, ochii lor, sufletul lor, nu văd dezastrul.

Aleg să trag obloanele peste griji.

included.

Enough already!

We do what is essential when it comes to lessons and homework, but I refuse to pursue ideas and principles I don’t believe in.

Some advise us, using stupid slogans: “be good, give, spend time, find yourself, appreciate, etc.”

Have I ever been lost? Was I mean and now the pandemic virus ought to make me better?

I have never seen a sick person splash kindness all around.

Disease of any kind does not make anyone better, and it rarely invites to kindness.

Revolution came with a harsh lesson for us, but it brought freedom as a gift. The pandemic will also bring freedom. It is up to us to understand and use this freedom.

I look at my children as if I just now discover them. They are free, even under restrictive times. It is a visceral freedom which they were born with, something that my generation lacked.

Melania longs to go to the park, to see her friends and her kindergarten. She also missed Mihnea, and he longs for us too.

And yet, their eyes, their soul, don’t see the catastrophe.

I choose to cover my worries.

Acestea vor fi acolo și mâine.

Azi, fac friganele și mă afund în perne, între ei. Mâncăm „deserturi" din vremea copilăriei mele și mă bucur de copilăria lor.

Libertatea de după Coronavirus este a lor. Povestea ei o vor scrie, noi doar veghem din umbră ca nişte candele ce înalță rugăciuni la cer.

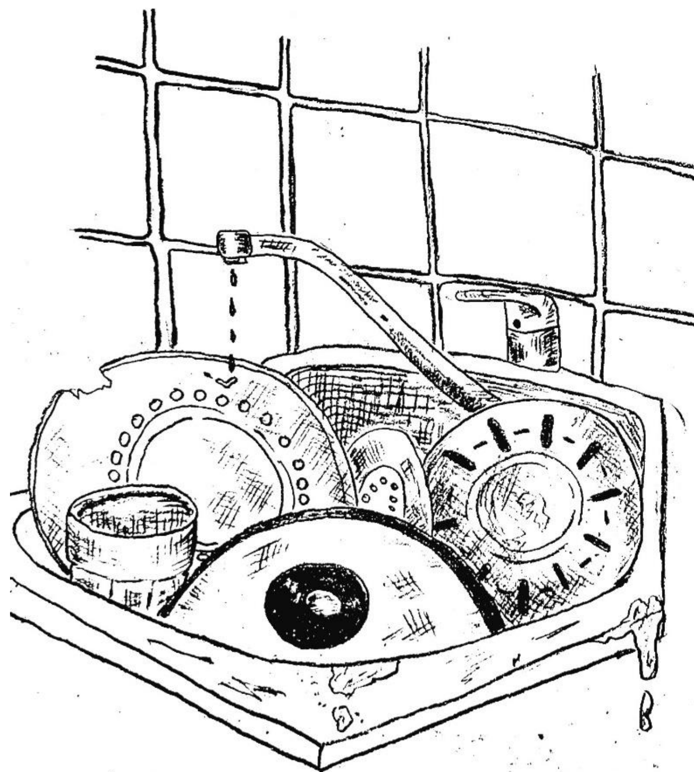
Libertatea mea este de mult câștigată, în lumea de după pandemie nu-mi rămâne decât să o simt aici, în palme, pulsând plină de viață.

They will still be there tomorrow.

Today, I make French pancakes and I eat with them. I share their childhood while we eat sweets from my own childhood times.

The freedom after Coronavirus belongs to them. They shall write the story, we can only guard them unseen, like candles that carry prayers up to the sky.

I gained my freedom long ago. After the pandemic, all I have to do is to feel it here, in my palms, throbbing with life.

Andreea Valentina Iancu

Când normalitatea încetează să fie normalul, abia atunci tânjim după ea.

„În mod normal rezolv problemele lăsându-le să mă înghită."
Franz Kafka

Februarie- Nu părea real
Martie—Într-o oarecare măsură mă risipesc
Aprilie—Drumul către normalitate

Nota 1

Mă doare să spun că mi-am dorit de multe ori ca lumea să se sfârşească. Sună cinic, dar nu am avut niciodată un scop în viață și m-am gândit că, dacă lumea chiar se sfârșește, atunci cineva mi-ar zice în sfârșit ce să fac. Dar acum, când acest lucru pare să fie realitate, tot ce pot să fac este să stau acasă.

Asta mi s-a spus şi asta este ceea ce fac.

Ce gând stupid am avut. Când normalitatea încetează să fie normalul, abia atunci tânjim după ea.

„Mă face să tremur, când mă gândesc. Îmi amintesc exact cum credeam că va fi viața."

Anne Carson,
from *The Beauty of the Husband*

When normality ceases to be the normal, we realise that we want it as it was.

"I usually solve problems by letting them devour me."
Franz Kafka

February—It did not seem real
March—I dissipate
April—The road to normality

Entry 1

It pains me to say that I wished for the world to end many times before. It sounds cynical, but I have never had a purpose in life, and I thought that, if the world was truly ending, then someone would finally tell me what to do. But now that this seems a reality, all I can do is stay put in my home.

That is what I have been told and this is what I am doing.

What a silly thought I had. When normality ceases to be the normal, we realise that we want it as it was.

"It makes me tremble. To think back. I remember exactly how I thought life would be."

Anne Carson,
from *The Beauty of the Husband*

Nota 2

Oamenii care renunță încep să capete o anume paloare, fața lipsită de culoare, sângele stătut se încheagă în grabă în jurul unor răni imaginare putrezite și pe jumătate vindecate. Toată grăsimea și musculatura încep să se topească, oasele ies la iveală, orbita ochilor se adâncește. Ești marcat de o rutină pe care nici nu ai dorit să o înfăptui și hămesit de dragostea contactului uman, găsind doar întuneric, în schimb. Mă întreb dacă alții s-au gândit care ar fi cea mai mare realizare a zilei unui protagonist dintr-un roman YA post-apocaliptic. Pentru că eu m-am gândit. Ar fi putut lumea să știe că cea mai importantă realizare a unei zile este faptul că reușești să te ridici din pat sau că faci un duș, sau îți faci o rutină pentru a nu înnebuni? Probabil că nu.

Entry 2

People who give up are pale, faces lose their colour, old blood clots under the skin around imaginary half-closed, decaying wounds. The fat and the muscles melt, bones show, the hollows of the eyes grow deeper. You are haunted by a routine you did not even wish to establish, and starved for the love of human contact, but darkness is all you possess. I wonder if anyone else thought about what the biggest achievement of the day would be for the protagonist of a YA post-apocalyptic novel. Would they know that the most important achievement of their day is the fact that they get out of bed or that they take a shower or follow a sensible routine in order not to get crazy? Probably not.

Nota 3

Moartea am crezut mereu că nu este ceva ce m-ar putea speria, dar acest fel de a muri, în care nici măcar nu îți poți vedea familia în timp ce stai fără vlagă, lâncezind într-un pat care probabil nici nu este confortabil, mă sperie. Înainte să îți dai seama, ești sigilat într-un coșciug și trimis la cimitir, fără să mai apuci să vezi lumina zilei sau pe cei dragi.

Entry 3

Death was always something I thought would never scare me, but this kind of death where you cannot even see your family as you lie helplessly in a bed which probably is not even comfortable frightens me. Before you know it, you are sealed off in a coffin and sent to the cemetery, never to see the light of day or the face of a loved one again.

Nota 4

Îmi doresc să mă întorc în copilărie. Imagini îmi apar în cap în cele mai ciudate moduri. Un tremur al unei rochii roșii pe

Entry 4

I wish to go back to my childhood. Images float in my mind in the strangest way. A flicker of a

care o purtam la zece ani pentru ziua Paștelui. Două rânduri de dinți albi cu aparat dentar, care zâmbesc fără grijă. Buze uscate și mâini puternice, genunchi plini de vânătăi. Mirosul de iarbă într-o noapte de primăvară în aprilie, în vacanță. Umbra unei persoane care obișnuiam să fiu. Ca aburul unei răsuflări pe oglindă—înainte să o poți remarca, dispare. Îmi amintesc fiecare umbră, fiecare scârțâit de lemn din casa bunicilor, toate mirosurile de haine vechi și izul înțepător și dulce din cămară.

red dress I used to wear for Easter Mass when I was ten. Two rows of white teeth with braces grinning freely. Chapped lips and strong hands, knees full of bruises. The smell of grass on an April night during the spring holiday. The shadow of the person I used to be. Like breath in a mirror—before you can acknowledge it, it disappears. I remember every shadow, every creak of wood from my grandparents' house, every smell of old clothes and the acrid and sweet whiff of the pantry.

Nota 5

Regretele sunt fantomele ce nu încetează să ne bântuie vreodată. Sau, cel puțin, așa mă simt eu acum că sunt plină de ele. Stau la pândă în jurul nostru, indiferent dacă le vedem sau nu. Mici monștri gata să ne devoreze. Sunt curentul din cameră, murmurul domol al vântului, umbra pe care o vezi cu coada ochiului. Sentimentul de regret este peste tot.

Entry 5

Regrets are the ghosts that never cease to hunt us. Or at least this is how I feel now that I am full of them. They are lurking all around us, whether we see them or not. Little monsters ready to consume us. They are the draft in the room, the quiet whispers in the wind, the shadow you see out of the corner of your eye. The feeling of regret is everywhere.

Nota 6

Se spune că durează douăzeci și una de zile să formezi un obicei sau o rutină, dar doar o zi este de ajuns pentru a spulbera trei săptămâni de muncă. Cred că este un exemplu bun al societății noastre. Intrăm într-un ritm, dar, imediat ce pasul este perturbat, toată lumea se sperie și trece la instincte primare.

Entry 6

It is said it takes twenty-one days to form a habit or a routine, but only one day is enough to ruin three weeks of hard work. I think this is a good example of our society. We fall in a rhythm, but as soon as that pace is perturbed everyone panics and switches to primal instincts.

Nota 7

Entry 7

Probabil că nu există vreun înțeles al vieții și nu ar trebui să caut un scop. Dar poate putem să găsim ceva interesant de făcut cât încă suntem aici, în viață, și cu atât timp liber. Așa cum am găsit puterea să scriu acest jurnal, și cum tu ți-ai găsit timp să citești încâlceala aceasta prostească din creierul meu.

There probably is no meaning in life and I should not look for a purpose. But maybe we can find something interesting to do while we are still here, alive, with so much free time. After all, I did find the power to write this journal, and you found the time to read my tangled thoughts.

Nota 8

Ce mă bucură acum este făcutul pâinii, plantatul roșiilor, copilitul florilor care au rezistat iarna, telefonul bunicii și întrebările despre vremurile trecute, despre rude de mult duse, despre obiceiuri de mult apuse.

Entry 8

Now I find joy in making bread, planting tomatoes and thinning out the flowers that got through winter, calling up my grandma and asking her about old times, about relatives long gone, about customs that now are long dead.

Nota 9

Acum, când tânjesc la normalitate, tot ce îmi doresc este să mă întorc în mulțimea înăbușitoare de pe peronul de la Piața Victoriei în drum spre facultate.

Entry 9

Now, as I crave for normality, all I wish for is to be in the desperately crowded subway at Piața Victoriei, on my way to the University.

Alexandra Simona Ivan

Încă pot să visez că poate la un moment dat o să mă angajeze o corporație și o să fie cât de cât pe domeniul meu.

I can still dream that maybe at some point I'll get hired by a corporation and I'll work something at least slightly related to what I do.

O zi la întâmplare despre mentosane 2020

A random day about mint drops 2020

Eram în baie, ușa dulăpiorului de sub fereastră era întredeschisă, și acolo am văzut pastilele de clor care îmi amintesc atât de mult de mentosanele pe care le mâncam atunci când eram în clasa a II-a. Când nu mă simt bine, încerc să îmi evoc în minte rutina mea de atunci, uneori ba chiar închid ochii și mă prefac că încă pot să simt mirosul chiftelelor pe care bunica le gătea în tigaie atunci când părinții prietenei mele mă aduceau acasă după ce ne jucam toată ziua (ne prefăceam că suntem personaje din desene animate, de obicei X-men). Uneori, la cină, îmi pregătea și ardei umpluți. Știu doar că eram fericite așa cum eram: bunica și nepoata, doar noi două în fiecare zi.

I was in my bathroom, and inside the small, half-opened drawer I could see the chloramine tablets that reminded me so much of the mint drops that I used to eat when I was in 2nd grade. Whenever I feel blue, I try to envision how I used to spend my days back then, and sometimes I even close my eyes and I pretend that I can still smell the meatballs that my grandma would be frying in the pan when my friend's parents brought me back home after a long day of playing with my friend (we used to pretend that we were cartoon characters, most of the time X-men). Sometimes, for dinner, she would make stuffed peppers. All that mattered was that we were happy: grandma and granddaughter, just the two of us all day long.

Ziua despre dor și desen, aprilie 2020

The day about missing home and drawing, April 2020

Recunosc că mi-e dor de casă, mai ales în ultima perioadă. Nu i-am

I admit that I miss being home, especially in these times. Haven't seen

mai văzut pe ai mei de la Crăciun, dar e mai bine așa, să nu riscăm nimic și să așteptăm să se domolească lucrurile. Eu nu ieșeam oricum nici înainte, îmi place să mă închid în casă și să desenez. Probabil că, dacă nu locuiam cu prietenul meu și labradorul nostru, viața mea ar fi fost mult, mult mai tristă. Deși îmi ocup timpul și profit de libertatea pe care o am (cel puțin așa îmi spun), inevitabil vor fi zile când sunt ca un sac cu bolovani, nu fac nimic și nu mă clintesc. Când vine vorba de progres în desen, sunt adepta productivității toxice: dacă trece o zi și nu am făcut nimic, am impresia că îmi pavez drumul spre eșec și dezamăgire.

my family since Christmas, but it's better this way, we shouldn't take any risks and we should wait for things to calm down. I didn't use to go out anyways; I enjoy locking myself up at home and drawing. If I weren't living with my boyfriend and our Labrador, my life would've been much sadder. Although I keep myself busy and I take advantage of the spare time that I have (or at least that's what I like to believe), inevitably, there will be days when I feel like a bag of boulders, when I refuse to do anything and won't budge an inch. When it comes to my drawing progress, I'm an advocate for toxic productivity: if a day passes by without me doing something, I feel like I'm paving my own road to failure and disappointment.

După-amiaza în care mi-am amintit că am fost „matematician" 2020

The afternoon in which I remembered I used to be a "mathematician"

Țin minte că tot prin clasa a II-a sau a III-a, învățătoarea ne-a zis că viața de artist este grea și tristă, iar în momentul ăla mi-am spus „doamne ferește, sper să nu ajung vreodată artist", așa că am încercat să încep o viață nouă, mă concentram doar pe materiile de profil real și mă prefăceam că urăsc din inimă orele de muzică, desen, comentând că nu le văd rostul. Acum nu m-aș numi artist și nu cred că o să îmi spun așa vreodată pentru simplul fapt că nu merit titlul, dar tot ce

I remember being in 2nd grade or 3rd, when our teacher told us that the life of an artist is hard and sad, and I told myself "God forbid I ever become an artist", so I tried to focus on science classes, pretending that I hated art classes, commenting on how useless I found them. I wouldn't call myself an artist and I don't think I'll ever consider myself to be one just because I don't deserve that title, but all I can say is that my "loving mathematics" phase didn't last long. I've always been artistically

pot să zic e că perioada mea de „matematician” a durat foarte puțin. Am avut mereu înclinații pe partea artistică, am desenat, cântat, sculptat, mi-a plăcut literatura, arta modelându-mi, astfel, personalitatea.

inclined, I enjoyed drawing, singing, sculpting, reading, so my personality was heavily influenced by art.

Acea zi foarte anxioasă și fără perspectivă de viitor 2020

That one very anxious day with no prospects for the future 2020

De ceva ani încoace, am fost mai anxioasă față de cum sunt de obicei. Mă gândesc și mă stresez: poate ai mei se îmbolnăvesc și nu am cum să îi ajut, cei dragi nu o să mai fie, la un moment dat, cu mine, și colac peste pupăză, acum avem și o pandemie care să îmi amplifice gândurile negative. Toată pologhia mea despre artă și dor de casă își are rostul în contextul de față, pentru că pune în perspectivă atributele și calitățile mele de viitor angajat care, în momentul de față, nu se potrivesc cu economia unei țări aflate în criză. Încă pot să visez că poate, la un moment dat, o să mă angajeze o corporație și o să fie cât de cât pe domeniul meu. Lumea nu se îngrămădea nici înainte să plătească pentru artă, darămite acum.

Those last years I’ve been more anxious than usual. I kept thinking about my loved ones’ health and well-being and how I wouldn’t be able to help them in case anything happens, or how I’ll lose them eventually. On top of everything, we’re now having this pandemic that does nothing but amplify all those negative thoughts. All this tittle-tattle about art and missing home is relevant in this context because it puts into perspective my attributes and future employee qualities which are currently not eligible for the economy of a country that is experiencing a crisis. I can still dream that maybe at some point I’ll get hired by a corporation and I’ll work something at least slightly related to what I do. People weren’t eager to buy art before the pandemic. They won’t start now, of all times.

Zilele în care m-am jucat pe calculator și nu am făcut nimic special 2020

The days that I’ve spent playing computer games and doing nothing 2020

Nu am mai citit nicio carte de când a început carantina și tot zic că o să remediez problema asta. M-am reapucat însă de World of Warcraft și mă simt mult mai bine, pentru că nu mă gândesc la nimic, și, pe lângă asta, îmi amintește și de copilărie (am început în clasa a 5-a și am jucat obsesiv o perioadă lungă de timp). Mai sunt și alte câteva jocuri pe care le reinstalez din același motiv. Îmi place mai ales când îmi amintesc de zilele de vară de acasă.

Since the quarantine started, I haven't read any books and I keep telling myself that I'll change that. I'm playing World of Warcraft again, and it makes me feel much better, because I'm no longer overthinking, and besides that, the game reminds me of my childhood (I started playing it when I was in 5th grade, and continued to do so for a long period of time). There are some other games that I keep reinstalling for the same reason. I love that they remind me of my summer days back home.

O altă zi, doi zero doi zero

A different day, two-zero-two-zero

După ce am analizat situația, am realizat că digitalul e o variantă mult mai bună, m-am reprofilat pe artă digitală, și sper să reușesc să învăț și animație. Sursele mele de inspirație pentru pictat sunt, în mare parte, jocurile video și sper ca anul ăsta să reușesc să îmi fac un portofoliu decent de artă conceptuală.

After having analysed the situation, I figured out that it's better to go digital, so I've re-oriented myself towards digital art, and I also hope that some day I will be able to learn animation. Video games have always been one of my main sources of inspiration, and I hope that this year I'll be able to have a decent conceptual art portfolio.

Zece aprilie 2020

April the tenth 2020

Nu știu cum mă simt azi, dar pare o zi frumoasă pentru Zola. O zi frumoasă de privit pe geam, o zi frumoasă pentru desenat și ascultat podcast-uri, de făcut niște ordine prin casă. Da, cred că o să încerc să citesc niște Zola. Nu trebuie să aibă sens.

I don't know how I'm feeling today, but it seems like a nice day for reading Zola. A nice day for looking out of the the window, for drawing, for listening to podcasts, cleaning around the house. Yes, I might try and read some Zola today. It doesn't have to

make sense.

Nostalgie partea I, aprilie 2020

Cel mai mult îmi place toamna, mai ales acasă, în grădina mea. Atunci îmi place să pictez în acuarele și guașă, iar subiectul e cam orice se încadrează în estetica și în paleta de culori a anotimpului. Orice îmi amplifică sentimentul de relaxare și de împăcare cu sine e mai mult decât binevenit. Ascult *Porcelain Heart* de la Opeth în luna noiembrie. De obicei, tot atunci revăd pentru a nu știu câta oară filmele și, în special, animațiile lui Tim Burton. Am văzut *The Nightmare Before Christmas* de mult prea multe ori, dar de acum nu mai contează pentru că a devenit un ritual de-al meu, un obicei tomnatic.

Nostalgia part I, April 2020

I like autumn the most, especially when I'm back home in my backyard. That's when I do watercolour and gouache paintings that match the fall's aesthetic and colour palette. Whatever enhances my relaxation mood and that feeling of being at peace with myself is more than welcome. I listen to Opeth's *Porcelain Heart* in November. Usually that's when I watch again, for the nth time, Tim Burton's movies and cartoons. I've seen *The Nightmare Before Christmas* way too many times, but that doesn't matter any more, because it has become my special ritual and an autumnal routine of mine.

Nostalgie partea a II-a 2020

Nostalgia part II 2020

Ziua despre carantină și jocuri de lumini 2020

Încă un motiv pentru care desenez e faptul că vreau să recreez și să reinterpretez ce înseamnă *acasă*. Aproape toată inspirația mea vine din surse și din locuri care mă fac să îmi spun „*ah, ce bine se simte, parcă aș fi iar acolo, în locul meu special și ascuns*".

The day about quarantine and shades of light 2020

Another reason why I enjoy drawing is that I want to recreate and reinterpret what the word *home* means to me. I'm inspired by whatever makes me tell myself "*oh, this feels wonderful, it's like I'm there once again, in my special, hidden place*". Sometimes I think about

Uneori mă gândesc la felul în care soarele a fost prezent în amintirile mele. Sau lumina în general. Avem lumina razelor care intră în camera dimineața, avem lumină caldă, lumină rece de toamnă târzie, lumina unei seri de vară, lumina instalației din bradul de Crăciun, lumina unui orășel pe timp de noapte, lumina unei nopți de iarnă, în care vezi doar albul zăpezii și te simți leneș pentru că tu stai în casă, unde e bine, lumina focului din sobă și căldura lui. Ce legătură are tot ce am scris cu situația în care ne aflăm, cea de carantină? Mă uit pe geam acum și vizualizez episoadele menționate mai sus. Mă gândesc doar la momentele mici cu care am crescut și care m-au făcut om mare. După aceea mă simt mai bine.

how the Sun has always been present in my memories. Or light in general. There are different sorts of light: there is the light that floods your room in the morning, there is the warm light and the cold, late autumn light, the light of a summer evening, the Christmas tree lights, the light of a small town at night, the light coming from the white snow during a winter night, while you're cosy inside your house, the light coming from the chimney fireplace and its warmth. What's the connection between everything I've written and the situation in which we find ourselves today? I look through the window and I visualize the above-mentioned memories. I think about the small moments that built my childhood and eventually turned me into a grown up. It's something that makes me feel better.

Ziua despre Modigliani și nana mea 2020

The day about Modigliani and my nana 2020

Mă gândeam să încerc să pictez ceva în stilul lui Modigliani, un chip lunguieț și deformat. Găsisem recent o poză cu păpușa croșetată din casa nanei mele, pe care obișnuia să o țină agățată pe ușa din hol. Păpușa asta era un fel de clovn cu mâinile și picioarele alungite, trunchiul semnificativ mai mic față de restul corpului, fața era și ea alungită. Pentru un copil de grădiniță, era candidatul perfect pentru coșmaruri și

I was thinking about painting something in the style of Modigliani; a longish and deformed face. I've recently found a picture with a knitted doll from my nana's home which she usually hung on the hallway door. This doll was some sort of clown with elongated arms and legs and a considerable smaller torso. The face was longish as well. For a kindergartner like me, this was

anxietăți. Acum mă gândesc că ar arăta foarte bine pe pânză sau digital.

Zombie și COVID, aprilie 2020

La câteva zile după ce au anunțat ordonanța de urgență, pentru că totul părea puțin SF și se încadra în estetica post-apocaliptică, m-am uitat în sfârșit la renumitul film *I am Legend* cu Will Smith, ecranizat după cartea lui Richard Matheson. Pe scurt, imaginați-vă cum, într-un univers paralel, COVID-19 ar fi fost creat cu intenția de a vindeca bolnavii de cancer, dar totul degenerează și oamenii devin creaturi nocturne fără conștiință, fără umanitate, care se hrănesc cu alți oameni. Protagonistul nostru este Robert Neville, supraviețuitorul și singurul capabil să găsească vaccinul care ar putea remedia situația. Filmul m-a făcut să apreciez că nu sunt în locul lui Neville.

Ideea de post-apocalipsă intrigă și are succes în cultura pop, tocmai pentru că jonglează cu fricile noastre. Cum ar fi să nu mai conteze absolut nimic, lumea cum o știi să dispară, iar tu să fii nevoit să înveți să trăiești complet diferit, în timp ce viața ta și a celor dragi e în primejdie constant?

nightmare and anxiety fuel. Now that I'm older, I think it would look great on canvas or in digital format.

Zombies and COVID, April 2020

A couple of days after they issued the emergency decree, and because it all seemed a bit SF, matching the post-apocalyptic themes, I've decided to finally watch *I am Legend* with Will Smith, a movie based on Richard Matheson's book. To sum it up, imagine yourselves in a parallel universe, where COVID-19 was purposely created to cure cancer, but it all goes downhill and people become nocturnal creatures that lack conscience and humanity: they feed on people. Our protagonist is Robert Neville, the survivor and the only one capable of finding the vaccine meant to fix the situation. The movie made me appreciate that I am not in Neville's shoes.

The idea of post-apocalypse is intriguing, and it has so much success in pop culture because it juggles with our fears. Suppose nothing mattered any more, suppose the world as you knew it disappeared, thus forcing you to learn how to live a completely different life, while being in constant danger, yourself and your loved ones included.

Despre vopsitul părului și alte treburi femeiești 2020

Mă simt foarte leneșă în ultima vreme și nu prea mai am grijă de mine. Singurul motiv pentru care regret că mi-am decolorat părul, e faptul că se încâlcește prea ușor, nu mă lasă și pe mine să fiu deprimată în pace câteva zile. Mă gândeam să îl mai scurtez puțin (acasă, singură și deja pare o greșeală) și să îl fac jumătate albastru. Sau poate tot? Nu știu dacă mă simt albastră. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, cred că da, mă reprezintă. Sau poate ar trebui să investesc într-o perucă, două, trei. Stau în aceleași haine, aceleași pijamale, mi-e puțin (doar puțin) dor să mă aranjez și să pun pe mine hainele *ălea* bune „de oraș", dar entuziasmul îmi trece repede. Am realizat că ce am eu oricum nu e așa fancy. De fiecare dată când mă uit în șifonier, visez la site-urile pe care le mai găsesc pe Google sau care îmi mai apar la recomandări pe Instagram, și îmi imaginez ce bine m-aș simți dacă aș avea un stil vestimentar nou, predominant negru, cu nuanțe de goth industrial și trap. Dar ce mă fac, pentru că uneori mă visez în rochii victoriene, sobre. Atunci îmi vin idei noi pentru părul meu, care, în contextul epocii victoriene, nu mai are voie să fie albastru. Așa că renunț și nu îmi mai imaginez nimic, mă enervez și accept că tot adepta blugilor și a hainelor simple

About dyeing your hair and other ladies' matters 2020

I've been quite lazy recently and haven't taken care of myself. The only reason why I regret having had my hair bleached is that it tangles easily, so I can't be depressed for more than two days. I was thinking I could trim my hair a little bit (alone, at home, which seems to be a mistake right from the start) and dye half of it blue. Or maybe all of it? I don't know if I'm feeling blue. Actually, if I give it a second thought, this might be the right colour for me. Or maybe I should invest in a wig, or maybe two or three. I wear the same clothes, the same pyjamas and sometimes I miss (just a little bit) dolling myself up and putting on my "Sunday best", but this excitement doesn't last long. I've figured it out that my clothes aren't that fancy. Every time I look through my closet and I daydream about the clothes I previously saw on certain sites or I remember the ones that were recommended to me by Instagram, I imagine how good I'd feel about myself if I found a new style, preferably something black with industrial goth and trap nuances. But I'm facing a difficult situation, as sometimes I daydream about how I'm wearing classy, Victorian dresses. That's when I need to rethink my hair dyeing choices, because blue doesn't

și comode o să fiu.

match the Victorian époque. So, I give up and stop thinking about it, as it gets on my nerves, and I just stick to simple, comfy clothes.

Câinii îți fac viața mai frumoasă

Dogs make your life better

Labradorul nostru pe nume Snek e o rază de soare care lasă mult păr prin casă și cerșește constant atenție. L-am răsfățat prea mult. A împlinit 1 an în decembrie 2019. Ne ține ocupați, iar datorită lui suntem nevoiți să ieșim în jurul blocului pentru nevoile lui câinești, și așa mai luăm și noi o gură de aer (în limita posibilităților, depinde dacă avem de-a face cu un *numărul 1* sau un *numărul 2* cât îl plimbăm). Apoi revenim în casă și ne continuăm ziua. Am descoperit și un serial nou, îmi place mult, se cheamă *Freud*. Mai pe seară, când mă pun să desenez, vine și Snek lângă mine.
Viața e frumoasă.

Our Labrador, Snek, is a ray of sunshine that sheds a lot of hair and is constantly seeking attention. We've spoiled him too much. He turned 1 in December 2019. He keeps us busy, and thanks to him we must go outside and walk around the block for his canine needs, so, fortunately, we also get the chance to get a breath of fresh air (fresh, depending if we're in the middle of *a number one* or *a number two*). Then we get back inside, and go on with our day. We've stumbled across a new TV series that I really enjoy, it's called *Freud.* In the evening, when I start drawing, Snek accompanies me.
Life is good.

Anița-Florentina Lambru

Trăieşte clipa.

Mii de gânduri. Incertitudine. Teama de necunoscut. Speranță plăpândă. Toate aceste sentimente îmi străbat ființa, în timp ce ascult știrile despre noul Coronavirus.

Într-o secundă, viața mi s-a schimbat complet. Încerc cu disperare să îmi ocup timpul liber (la care râvneam atât de mult înainte) cu diferite activități, ca să nu mă mai gândesc la virusul care amenință întreaga lume. Totuși, acum, e un moment în care nu vreau să am timp. Nu așa.

După ce îmi beau cafeaua de dimineață, vreau să încep o sesiune de antrenament. Sportul mă liniștește și contribuie la sporirea stării mele de bine. E una dintre pasiunile mele și o modalitate perfectă de a-mi începe ziua. După o oră, finalizez antrenamentul.

Merg să fac un duș. În timp ce apa mi se scurge pe trup, îmi apare în minte expresia pe care nu o agream deloc înainte: „Trăiește clipa". Nu îmi plăcea, pentru că îmi sugera un soi de îndemn (mai mult sau mai puțin subtil) la haos. Dar, de când cu apariția acestei pandemii, nu mi se mai pare atât de respingătoare această expresie. Desigur, între anumite

Live the moment.

Thousands of thoughts. Doubt. Fear of the unknown. A tiny hope. All these feelings run through my body, while I'm listening to the news about the new Coronavirus disease.

It took only a second for my life to change completely. I'm desperately trying to find different tasks in order to spend my free time (that I was craving for before), so as not to think any more about the virus which has become a real danger for the whole world. Still, at the moment, given the situation, I wish I hadn't got this spare time.

After drinking my morning coffee, I want to do a session of training. Exercising makes me feel calm and it increases my well-being. It is one of my hobbies, as well as the perfect means to start my day. After an hour, my workout is done.

I'll take a shower. While the water is running down my body, the phrase "Live the moment" comes to my mind. I didn't like it at all before all this, because it sounded (more or less) like an urge to create chaos. However, since this pandemic began, the above-mentioned phrase doesn't seem as repellent as before: to a certain extent, of course. In fact, my perception has changed simply

limite. Și acum mi-am schimbat percepția, pentru că mă gândesc la posibilitatea că orice se poate întâmpla, și mâine putem să nu mai fim.

because I have started thinking that anything could happen to us, and we could die tomorrow.

Totuși, încerc să alung acest gând. Acum vreau să citesc. *Blândețea nopții*, de F. Scott Fitzgerald îmi pare un titlu potrivit, contrastant cu aceste vremuri tulburi. Dar poate e un titlu iluzoriu. Rămâne de văzut.

Still, I'm trying to ward off this thought. Now, I want to read something. *Tender is the Night*, by F. Scott Fitzgerald seems to be a suitable title, contrasting with these dark times. Nonetheless, this title might be a delusion. Who knows…

Afară s-a întunecat. Mă simt obosită. Deschid televizorul. Bilanțul îmbolnăvirilor a crescut îngrijorător. Doar Dumnezeu ne mai poate salva.

It's dark now. I am tired. I turn on the TV. The number of recorded illnesses has become disturbing. Only God can help us now.

Anița-Florentina Lambru

Leacul este în noi.

01.04.2020

Încă sper cu disperare ca aprilie să fie o glumă anul ăsta. Să fie, oare, o glumă oribilă, cu iz de boală și de moarte? Cu siguranță. Luna în care m-am născut a devenit o lună a pericolului de moarte. Nu mi-aș fi închipuit.

Dar ce siguranță mai avem în vremurile astea? Atâta răutate și egoism peste tot. E o slăbiciune să ai un suflet bun. Și o raritate, totodată. Dar, în cazul medicilor, tocmai noblețea sufletului îi determină să lupte cu disperare pentru salvarea pacienților infectați cu acest virus groaznic.

E prânz. Pregătesc ceva de mâncare, în timp ce la știri se anunță demisia a zeci de medici. Teama de a se infecta e mai puternică decât jurământul făcut la începutul carierei. Lumea îi judecă.

Îmi e clar că apariția acestui virus nu a făcut decât să sporească veninul pe care mulți îl împrăștiau și înainte cu bună știință. Până la urmă, cu toții cred că avem o cantitate de venin în noi. Diferența substanțială este, însă, cum o

The cure is inside us.

April 1st 2020

I'm still desperately hoping for April to be a joke this year. Could it possibly be a terrible joke, drowned in illness and death? It definitely is. The month I was born in has become a month of the danger to die. I would never have imagined that.

However, the question is: these days, do we have any certainty any more? There is so much meanness and selfishness everywhere you go. In fact, if you have a kind heart, society thinks that you are weak. Still, kind people are so rare. This is also the case of doctors whose generous hearts give them the strength to fight for the patients that have been infected with this awful virus.

It is lunchtime. While I am preparing something to eat, the news that dozens of doctors have resigned strikes me. Their fear of getting infected is stronger than the oath they swore at the beginning of their career. People judge them.

I can clearly see that this virus has only increased the 'venom' consciously spread before by many people, too. I think that we all have a certain amount of 'venom' inside us. But the main difference between us is

folosim. În timp ce unii o propagă asupra celorlalți dintr-o plăcere bolnavă, alții o folosesc ca să se apere.

Niciodată nu am făcut parte din prima categorie, și nici nu pot s-o înțeleg. Mă întreb, oare, vor conștientiza oamenii vreodată că tot noi suntem vinovați de relele din jurul nostru? Când vom deveni conștienți de karma care nu iartă?

Efectele acțiunilor noastre sunt cât se poate de concrete. Cred cu tărie că fiecare dintre noi, prin felul său de a fi, prin valorile pe care le promovează, prin comportamentul față de ceilalți, contribuie la apariția acestor fenomene indezirabile.

Leacul este în noi. Când ne vom vindeca în interior, nu vom mai avea de ce să ne tânguim de ceea ce ni se întâmplă.

Sunt amețită de aceste gânduri, ca într-un vârtej. Apelul bunicii mă readuce la realitate. Mi se luminează chipul. Sunt atât de norocoasă.

how we use it. While some of us spread it over other people with some sort of sick pleasure, others use it to defend themselves.

I have never been part of the first category, nor could I understand it. I am wondering whether people will ever become aware of the fact that only we are responsible for the terrifying things that happen to us. When will we become aware of the fact that karma gives us what we deserve?

The effects which follow our deeds are fairly concrete. I strongly believe that, each individual is more or less responsible for these undesirable phenomena.

The cure is inside us. When we solve the problems within ourselves, everything surrounding us will be completely cured, too.

All these thoughts make me a little dizzy. Yet, a call from my grandma brings me back to reality. My face lights up. I am so lucky.

Anița-Florentina Lambru

Orice ni s-ar întâmpla, trebuie privit ca pe o lecție.

07.04.2020

Luana mă bătu jucăuș pe umăr, întrebându-mă curioasă:

—Cum de or fi avut mama și tata atât de multă răbdare, încât să planteze așa de multe soiuri de flori?

—Simplu: din pasiune!

—Dar, e imensă grădina asta! Îți amintești în câți ani a ajuns să fie așa?

—Hmm... Știu că prima plantă au sădit-o când eu aveam 4 ani, iar tu, 2.

Ne-am așezat lângă o tufă de trandafiri și am început să îi povestesc cum, de-a lungul timpului, florile astea au fost martore la toate gândurile și problemele mele:

—Știi, uneori stau și mă întreb cum de au rezistat până acum...

—Ce vrei să spui? mă întrebă ea, nedumerită.

—Ori de câte ori mă simțeam tristă și abătută, și nu voiam să discut cu nimeni, veneam aici, și începeam să le povestesc lor tot ceea ce era în sufletul meu.

—Dar mie de ce nu îmi spuneai? mă întrebă Luana cu o

No matter what happens to us, we should take it as a lesson.

April 7th 2020

Luana tapped my shoulder in a playful way. Being curious, she asked me:

"How come that our parents had so much patience to plant so many types of flowers?"

"It's simple. They have always been passionate about flowers!"

"Still, this garden is enormous. Tell me, how many years did this take? I can't remember."

"Well, I remember that mom and dad planted the first flower when I was 4 and you were 2."

We sat down near a rose bush, and I started to tell her that, throughout time, I have shared all my thoughts and problems with these flowers.

"You know, I sometimes wonder how they are still so beautiful... "

"What do you mean?" she asked me, confused.

"Whenever I felt sad or discouraged, and I didn't want to talk to anyone, I used to come here and tell them about the burden I was carrying in my heart."

"But, why didn't you talk to me about it?" Luana asked with a little

umbră de dezamăgire în glas.

—Știi, cred că unele lucruri nu le poți discuta cu alți oameni. Nu mă întreba de ce. Noi, oamenii, suntem complicați.

—Mai degrabă complecși, se grăbi ea să adauge.

—Știi la ce mă gândeam zilele trecute?

—Spune-mi.

—M-a cuprins o temere. Mai bine, lasă... Ai să spui că filozofez.

—Nu, chiar vreau să aud.

—Mă gândeam că oamenii sunt greu de mulțumit. Uite, acum, din cauza pandemiei de Coronavirus, ne plângem că trebuie să stăm în casă. Dar, înainte de asta, cu toții am fi dat orice ca să avem mai mult timp pentru noi, pentru cei dragi...

—Așa este. Cu siguranță, cred că această nemulțumire continuă e în fiecare dintre noi, începând cu Adam și Eva. Doar că unii știu să se ascundă.

—Cred că L-am mâniat pe Dumnezeu, șoptesc eu cu deznădejde.

—La ce te referi?

—Ne-am dorit timp, avem timp. Dar, ce folos, dacă nu îi putem vedea și îmbrățișa pe toți ai noștri? Avem timp, dar libertatea ne e

disappointment in her voice.

“You know, I think there are things that you can’t tell anyone about. Don’t ask me why. People are complicated.”

“They are rather complex,” she hurried to add.

“Do you know what I have been thinking about in the last couple of days?”

“Tell me.”

“There was this fear that came over me. But, forget about it... You’ll think that I philosophise.”

“Of course not. I really want to hear it.”

“I have been thinking lately that people are hard to please. Like in the present situation: we are complaining that we have to stay inside because of this Coronavirus pandemic. However, before all of this, we would have done anything so as to have more free time for ourselves, for our dear ones... “

“You’re right. I strongly believe that this attitude of general discontent exists in every individual, starting with Adam and Eve. It’s just that some of us know how to hide it.”

“I think we made God angry,” I hopelessly whispered.

“What do you mean?”

“Well, we wanted to have time, we have time now. But, what for, when we can’t visit and be with those we love? Now, we have more time, but we are not

îngrădită. Înainte aveam libertate deplină, dar duceam lipsă de timp...

—Nimic nu este întâmplător. Orice ni s-ar întâmpla, trebuie privit ca pe o lecție.

Apoi, am început să discutăm despre sacrificiul pe care mama și tata îl fac în fiecare zi în lupta cu virusul. Am știut dintotdeauna că să fii medic sau militar nu e deloc ușor, dar îți oferă o satisfacție imensă—așa obișnuiau să ne spună părinții.

Un apel pe telefonul meu mi-a întrerupt discuția cu sora mea.

—Bună ziua! Domnișoara Irimia? întrebă o voce aspră.

—Da, răspund eu mirată.

—Îmi pare rău că ne auzim în aceste circumstanțe.

—Nu înțeleg...

—Vă anunț cu regret că mama dumneavoastră a fost răpusă de acest virus groaznic. Vă doresc multă putere și...

Nu am auzit mai departe. Căzui pe spate, inconștientă.

Plouă cu găleata. Mă trezesc brusc. Simt cum sudoarea îmi curge pe față de parcă ar fi o pânză de păianjen. Pleoapele îmi sunt grele. Mă dau jos din pat, dar amețesc. Îmi dau seama că a fost doar un coșmar. Ies val-vârtej din cameră și o îmbrățișez pe mama, pe sora mea, și pe tata.

Toată ziua m-am gândit la coșmarul care părea un vis frumos, la

free. We had complete freedom before, even if we didn't have so much time."

"Nothing happens by chance. No matter what happens to us, we should take it as a lesson."

Then, we started to talk about the great sacrifice that mom and dad make every day in their fight against this virus. I have always known that, being a doctor or a soldier is not easy at all. Still, it gives you great satisfaction, as our parents used to tell us.

Our discussion was interrupted by a call on my phone.

"Good afternoon! Miss Irimia?" a harsh voice asked.

"Yes, speaking" I answered in amazement."

"I'm sorry to have to call you under these circumstances."

"I don't understand."

"I regret to inform you that your mother has lost her life because of this terrible virus. I wish you strength and..."

I was unable to hear the rest. I fell to the ground, unconscious.

It's raining cats and dogs. I suddenly wake up. I can feel the sweat streaming down my face, like a spiderweb. My eyelids burn. I get out of bed, but my head is spinning. I soon realise that it was only a bad dream. I storm out and I hug mom, my sister and dad.

I have been tormented all day by the bad dream that seemed to be a sweet

început. Ce să fi însemnat grădina cu flori? Noi locuim într-un apartament cu trei camere. Poate e o amintire din copilărie, de când obișnuiam să stau cu sora mea în grădina bunicilor, cu orele. Sau, poate să însemne că pandemia va lua curând sfârșit?

În mintea mea e haos. Nu mai pot sta în casă. Cât o să mai rezist?

dream at the beginning. I'm wondering, what could be the significance of the garden in my dream? We live in a three-room apartment. Maybe it's only a childhood memory (me and my sister used to stay for hours in our grandparents' garden). Or, could it be a sign that the pandemics will be over soon?

My thoughts are confused. I feel I can't stay inside any more. Will I be able to see the end of it?

Victor-Theodor Macry

(partidul de guvernământ fiind Partidul Liberal-Conservator-Popular-Democrat-Social - Republican-Național-Ecologist)

1 ianuarie

Era dimineața zilei de după Revelion, iar, peste tot în lumea întreagă, milioane de oameni se trezeau într-o mahmureală profundă—alții abia se culcau și încă nu știau ce îi aștepta.

Însă Roland Oasenegre, analist la un serviciu de informații al statului, se culcase devreme și se simțea la fel de bine ca în orice altă zi din an. Chiar pe 31 aflase că ziua următoare trebuia să fie prezent la Guvern pentru un briefing foarte important.

Era prima oară când Roland fusese chemat la muncă pe 1 ianuarie. Mergând pe Calea Victoriei, lui i se părea incredibil cât de goale erau străzile orașului în ziua de după Revelion. Arăta ca o scenă dintr-un film post-apocaliptic—un oraș pustiit de oameni, singurii supraviețuitori ascunși în case precum șobolanii.

Desigur, nu era chiar așa—mai trecea o mașină pe stradă, se mai auzea ecoul isteric al sirenei vreunei salvări și

(the governing party being the Liberal-Conservative-Popular-Democratic-Social-Republican-National-Green Party)

1st January

It was noon on the day after New Year's, and all over the world, millions of people were waking up with a hangover—others were only just falling asleep, not yet knowing what was in store for them.

However, Roland Oasenegre[1], an analyst in one of the state's intelligence agencies, had gone to bed early, and felt as good as on any other day of the year. On the 31st he had been informed that on the following day he would be needed at Government HQ to deliver a very important briefing.

It was the first time Roland had been summoned to work on the 1st of January. Walking along Calea Victoriei, it seemed unbelievable to him how empty the city streets were on the day after New Year's. It looked like a scene out of a post-apocalyptic film—a city void of people, with the only survivors hidden in their homes like rats.

Of course, it wasn't quite that bad—the odd car still drove by down the street, the hysterical echo of an

[1] "Blackbones", a real albeit uncommon Romanian family name.

mai erau încă câțiva oameni pe stradă.

După câteva minute de mers, Roland ajunse la Palatul Victoria. Salutându-i pe jandarmii de la intrare (cu care se știa bine, după câteva beții petrecute în perioada protestelor anti-guvern din 2017 și 2018), el intră în clădire și urcă la ultimul etaj, unde era sala securizată de conferințe.

Prezenți erau mai mulți membri ai cabinetului (partidul de guvernământ fiind Partidul Liberal-Conservator-Popular-Democrat-Social -Republican-Național-Ecologist), inclusiv primul-ministrul. Spre surpriza unui neinițiat (nefiind cazul lui Roland), în sală se părea că nu se aplică legea anti-fumat—mai mulți membri ai guvernului pufăiau fericiți și scrumau nervos.

Roland se făcu comod. Superiorul lui (un general) deschise discuția, prezentând câteva noutăți—mișcări de trupe în Crimeea, arme experimentale testate în Alaska cât și zvonuri privind un atac american asupra Iranului, printre altele.

Însă Roland avea un as în mânecă. Ochindu-l pe Ministrul Sănătății, el începu: „De la începutul lunii decembrie, are loc o epidemie de pneumonie virală în zona orașului

ambulance siren could still be heard, and there were still a few people walking along the street.

After a few more minutes, Roland arrived at Victory Palace. Hailing the gendarmes at the entrance (with whom he was well acquainted, after a few drunken nights out, during the time of the anti-government protests in 2017 and 2018), he entered the building and went up to the highest floor, where the secure conference room was.

Several members of the cabinet (the governing party being the Liberal-Conservative-Popular-Democratic-Social-Republican-National-Green Party) were present, including the prime-minister. To the surprise of the uninitiated (not Roland's case), the smoking ban did not seem to be in effect in the room—several members of the government were happily puffing away and nervously flicking ash.

Roland made himself comfortable. His superior (a general) began the discussion, presenting some recent events—troop movements in Crimea, tests with experimental weapons in Alaska and rumours surrounding an American attack on Iran, among others.

But Roland had an ace up his sleeve. Looking directly at the Minister of Public Health, he began: "Since the beginning of December, an epidemic of viral pneumonia has been taking place

Wuhan din China. Pacienții suferă de febră, dificultăți în respirație, iar infecția pare rezistentă la medicamentație antigripală. Se vorbește de cel puțin câteva sute de cazuri, din câte știm."

Un secretar de stat influent de la Ministerul Sănătății interveni: „Sute? În mai puțin de o lună? Să știți, domnule Oasenegre, că și noi posedăm informații în legătură cu pneumonia din Wuhan. Datele noastre indică faptul că au fost identificați maxim câteva duzine de infectați."

Roland înghiți în sec. „Sunt sigur, domnule Potrivitu, dar noi avem alte surse. Este un fenomen îngrijorător, având în vedere că antigripalele nu pot combate infecția, iar din cauza infecțiozității există potențialul unei răspândiri globale—iar statul român este vizat."

Răspunsul domnului Potrivitu veni atât de repede, că păru aproape instinctiv: „Exclus. Cred că vorbesc pentru tot colectivul Ministerului când spun că nu e prima oară când apare în lume așa ceva. Eu, domnule Oasenegre, activam în cadrul Ministerului în 2003, când ne-am confruntat cu epidemia SARS, un test pe care l-am trecut cu brio. Chiar de vom fi afectați în orice fel de acest virus sau ce o fi el... nu vom avea probleme. Domnule prim-ministru, suntem pregătiți și avem tot

in the area of the city Wuhan in China. Patients suffer fever, difficulty in breathing and the infection appears to be resistant to anti-flu medicine. As far as we know, there may be at least several hundred cases."

An influential secretary in the Ministry of Public Health intervened: "Hundreds? In less than a month? You should know, Mr Oasenegre, that we too possess information on the Wuhan pneumonia. Our data indicates that at most a few dozen infected individuals have been identified."

Roland swallowed hard. "I'm sure, Mr Potrivitu[2], but we have other sources. It's a concerning phenomenon. Considering that anti-flu medicine cannot combat the infection, and given its infectiousness, there is the potential for a worldwide spread, which would be threatening the Romanian state."

Mr Potrivitu's response came so quickly that it almost seemed instinctive: "Nonsense. I think I speak for the entire Ministry when I say it is not the first time when we are seeing something like this appear in the world. I, Mr Oasenegre, was active in the Ministry during 2003, when we were facing the SARS epidemic, a test which we passed with flying colours. Even if we are affected in any way by this virus or whatever it is... we won't have any problems. Mr Prime-Minister, we are

[2] "The Right One", a real albeit uncommon Romanian family name.

ce ne trebuie. După experiența din 2015 am tras învățăminte și am și aplicat."

Prim-ministrul, parcă deja obișnuit, dădu din cap. „Să urmărim situația îndeaproape și atent. Poate, până una alta, nu e motiv să ne... îngrijorăm, poate totuși virusul rămâne doar în China. Mulțumesc, domnule Oasenegre. Haideți să mergem mai departe."

1 martie

De o săptămână, serviciul de informații în cadrul căruia activa Roland făcuse saltul la munca de acasă—excepții făcând, desigur, cei cu funcții esențiale, de pază sau trupele antiteroriste. Pentru Roland era o ocazie deosebită: muncind în ritmul său, beneficiind de tot confortul casei sale și nu în ultimul rând, având posibilitatea să mai bea o bere din când în când.

Fix asta făcea Roland, aflându-se între „task-uri", cum spun corporatiștii—când, dintr-odată, din aplicația securizată de pe laptopul său se auzi, la volum maxim, o sonerie discordantă—un apel video cu superiorul său. Roland ascunse repede paharul de bere și dădu click.

„Oasenegre, să știi că te vedem și când nu e becul de lângă cameră aprins. Vezi să nu te pilești, ca avem multă treabă."

ready and we have everything we need. After the experience of 2015, we learned our lesson and we have applied it also."

The prime-minister, seeming almost accustomed to this, nodded. "Let us watch the situation closely and carefully. Perhaps, after all, there is no reason for... concern, perhaps the virus will be confined to China. Thank you, Mr Oasenegre. Let us move on."

1st March

For a week, the intelligence service which Roland was a part of had made the transition to remote working—with the exception, of course, of those with essential functions, security personnel or counter-terrorist forces. For Roland, it was a remarkable opportunity: working in his own rhythm, enjoying all the comforts of his home and, last but not least, the possibility of having a beer every once in a while.

And that's exactly what Roland was doing, while he was between "tasks", as the corporate saying goes—when all of a sudden, from the secure application on his laptop, a discordant ringtone burst out at maximum volume—a video call with his superior.

"Oasenegre, you should know we can see you even when the light next to the camera isn't on. Mind you don't get drunk, we have a lot of work to do."

Pe Roland îl pufni râsul. „Ce mai e acum?" întrebă.

„Se îngroașă gluma cu Coronavirusul. După cum probabil știi, mâine se instituie carantinarea tuturor celor care se întorc din China, Italia, Iran sau Coreea de Sud. Guvernul ne-a cerut să oferim sprijin logistic și informațional. Tu vei fi coordonatorul grupului care se ocupă cu asta."

Pe Roland îl pufni iar râsul. „Și-a amintit cineva din Guvern că exist?" întrebă el.

„Nu îți bate joc. Eu nu o să pot să te ajut prea mult—voi fi ocupat cu alte chestii. E serioasă treaba—Guvernul ar vrea să adopte mai multe măsuri și mult mai repede—dar nici ei nu prea știu cu ce se confruntă. Ajută-i cu datele de care au nevoie și orice îți cer," spuse superiorul.

„Cu tot respectul, domnule general... știți că am experiență în epidemiologie. Eu cred—" începu Roland.

„Știm cu toții despre incidentul de la Călărași și cât de bine te-ai ocupat, Roland. Tocmai de aceea am insistat să fii tu coordonatorul grupului. Prim-ministrul te ține minte de atunci, de după Revelion, și a fost de acord să te ocupi tu."

Roland inspiră adânc. „Mă bucură să aud asta. Dacă tot am fost înzestrat cu atâta încredere, aș începe

Roland suppressed a laugh. "What is it now" He asked.

"The Coronavirus thing is ramping up. As you might know, tomorrow quarantine is to be instituted for all those returning from China, Italy, Iran or South Korea. The government has asked that we provide logistical and informational support. You will be coordinating the group dealing with all that."

Roland once again suppressed a laugh. "Has anyone in the Government remembered I exist?" he asked.

"Don't mess around. I won't be able to help you out much—I'll be busy with other things. It's serious—the Government wants to adopt more measures, and they want to do this faster—but they don't even know what they're up against. Help them with the data they need and whatever else they ask for," his superior said.

"With all due respect, general... you know I have experience in epidemiology. I believe—" Roland began.

"We all know about the incident in Călărași, and how well you handled it, Roland. That is exactly why I insisted you coordinate the group. The prime-minister remembers you from after New Year's, and has agreed that you should lead the effort."

Roland took a deep breath. "I'm happy to hear that. Since I've earned so much trust, I'd begin by recommending

prin a recomanda suspendarea tuturor activităţilor şcolare, inclusiv cele universitare—şi să se facă tranziţia spre cursuri online. Spre mijlocul lunii trebuie luată în calcul suspendarea libertăţii de mişcare—cetăţenii să poată ieşi din casă doar pentru motive justificate."

Superiorul lui Roland râse. "Ştii câţi te-ar înjura, dacă ar şti că din cauza ta o să stea în casă cu lunile din cauza ta?"

Veni şi rândul lui Roland să râdă. "Doar cu lunile, domnul general?"

1 august

Roland iar mergea pe Calea Victoriei înspre Palatul Victoria. În mintea lui, parcă era iarăşi ziua de după Revelion. Străzile erau pustiite de oameni, în afară de câteva figuri solitare îmbrăcate în combinezoane făcute de casă, mănuşi şi măşti. Mai circula câte o maşină sau vreun biciclist (livratorii deveniseră indispensabili pentru economie), dar în principal treceau salvări şi maşini SMURD, transportând pacienţi între spitale.

În pofida speranţelor tuturor, situaţia nu se îmbunătăţise. Ba din contră—după finalul lunii aprilie, lucrurile o luaseră cu totul razna. Sistemul sanitar, şi aşa sub un stres critic, cedase sub greutatea noilor

the suspension of all school activities, including universities —and transitioning to online classes. Towards the middle of the month we must consider suspending the freedom of movement—citizens should only be able to leave the house for justified reasons."

Roland's superior laughed. "You know how many people would have a go at you, if only they knew they'd be stuck in their houses for months because of you?"

It was Roland's turn to laugh as well. "Just months, general?"

1st August

Roland was once again walking down Calea Victoriei towards Victory Palace. In his mind, it was just like the day after New Year's. The streets were deserted, except for a few solitary figures dressed in home-made hazmat suits, gloves and masks. The odd car passed by, or the odd bicyclist (delivery men and women had become indispensable to the economy), but mainly it was ambulances and SMURD cars, transporting patients between hospitals.

In spite of what everyone had hoped for, the situation had not improved. On the contrary—after the end of April, things had gone completely ballistic. The health system, already under critical stress, had fallen

cazuri. Problema o reprezentase numărul enorm de oameni care încălcaseră regulile în perioada Paștelui, dar și imediat după—fusese ca o avalanșă. Familii întregi se adunaseră la masă, ca să nu mai spunem de adunările din seara Învierii. Iar firește, cum se îmbolnăvea cineva, repede veneau toate rudele și prietenii să îi aducă mâncare... în puțin timp, totul clacase.

Roland și toți cei din Guvern cu care colaborase speraseră la mai bine, dar se pregătiseră pentru ce era mai rău. Din păcate, nu fusese îndeajuns. Se ajunsese, doar în România, la un total de aproape două milioane de infectați și peste două sute de mii de morți, și nici măcar nu se terminase încă tot dezastrul; transmiterea comunitară continua, deși la o rată mai scăzută. Între timp, țara rămânea închisă în casă, iar la orizont nu se vedea nicio schimbare. Cum suspectase Roland, chestia asta avea să dureze mult mai mult.

La intrarea din Palatul Victoria, nici măcar jandarmii nu mai erau. Fuseseră înlocuiți de un gard mai înalt și mai solid, cât și de un set de camere cu rezoluție înaltă cu recunoaștere facială automată. Acestea erau obiecte și algoritmi cu care Roland nu avea cum să iasă la băut în Centrul Vechi, nici măcar dacă ar fi fost vreun bar

under the weight of new cases. The problem was the enormous number of people who had broken the rules during Easter, as well as immediately after it—it had been like an avalanche. Whole families gathered to eat together, not to mention the gatherings on the night of the Resurrection. And obviously, as soon as someone fell ill, all their relatives and friends would rush to bring them food... in a short amount of time, it had all failed.

Roland and all those in the Government with which he had collaborated had hoped for the best, but prepared for the worst. Unfortunately, that hadn't been enough. The toll stood, just in Romania, at a total of almost two million infections and over two hundred thousand dead, and the whole mess wasn't over yet; community transmissions continued, although at a lower rate. Meanwhile, the whole country was still locked up at home and it was unlikely that anything would change any time soon. As Roland had suspected, this thing would take much longer.

At the entrance to Victory Palace, the gendarmes had been replaced by a taller, stronger fence and by a set of high-resolution cameras with automated facial recognition, objects and algorithms with which Roland could never go out drinking in the Old Town, not even if any bar were open.

deschis.

Înăuntru, totul era aproape la fel ca înainte, doar că în clădire nu mai era nimeni. Palatul Guvernului era gol, și se auzeau doar pașii lui Roland și ecourile lor. În mod normal, nu mai era nevoie nici de el aici—dar oricum, nefiind nimeni altcineva în clădire, nu exista cine știe ce risc, iar în ultima vreme devenise clar că multe din aplicațiile de teleconferință fuseseră compromise de hackeri, fie freelance, fie aparținând altor state.

În sala securizată de conferințe era doar o unitate de PC, un modem cât un dicționar, un proiector, și superiorul lui Roland. În imaginea proiectată pe unul din pereții camerei se aflau membrii cabinetului și diverși secretari de stat. Majoritatea erau aceiași ca în ianuarie, deși câțiva, din păcate, căzuseră victime virusului, printre care și domnul Potrivitu de la Sănătate.

Ministrul Finanțelor vorbi primul. În 6 luni, părul îi cărunțise aproape complet. „Începând de la 1 septembrie, vom putea ridica restricțiile? Vor reveni lucrurile la normal?”

Roland nu pierdu timpul. „Din păcate, domnule ministru, mă tem că nu. Nu vom avea tranșa noastră de vaccin alocată de UE până atunci—ultimul termen estimativ de ieri este că le vom avea la mijlocul lunii septembrie. Până nu am terminat de

Inside, it was all much the same as before, except that there wasn't a soul in the entire building. The Government palace was empty, and one could only hear Roland's footsteps and their echoes. Normally, he wouldn't even be needed here—but anyway, since there was no one else in the building, there wasn't much of a risk, and lately it had become clear that many teleconference applications had been compromised by hackers, either freelance or foreigners.

In the secure conference room, there was only the central unit of a PC, a modem the size of a dictionary, a projector, and Roland's superior. In the image projected on one of the walls were the members of the cabinet and various secretaries. Most were the same as in January, although some had, unfortunately, fallen victim to the virus, such as Mr Potrivitu of the Ministry of Public Health.

The Minister of Finance spoke first. In 6 months, his hair had almost completely gone white. “From the 1st of September, will we be able to lift the restrictions? Will things go back to normal?”

Roland wasted no time. “Unfortunately, sir, I'm afraid not. We will not have our tranche of the vaccine from the EU by then—the latest estimate from yesterday is that we will receive it by the middle of September. Until we have finished establishing the

stabilit procedurile de distribuire a vaccinului, la câteva săptămâni după ce îl avem, nu putem ridica restricțiile. Riscul asupra populației ar fi enorm și am putea ajunge într-o situație și mai neagră decât cea de astăzi."

„Mai neagră? Este posibil?" întrebă, aproape isteric, același ministru.

„Da, este foarte posibil." răspunse superiorul lui Roland. „Avem informații de la colegii noștri din SUA cum că virusul începe să dezvolte mutații din ce în ce mai agresive. Există indicii... mă rog, trebuie investigate... dar există indicii cum că o nouă ramură a virusului ar putea fi suficient de diferită de cea de acum, încât i-ar putea ataca chiar și pe cei care au fost deja infectați."

„Ca gripa sezonieră, adică?" întrebă primul-ministru.

„Da, exact." spuse Roland, anticipând imediat după și următoarea întrebare. „Firește că asta înseamnă că vaccinul deja creat nu ar funcționa asupra noilor tulpini," spuse el.

Unul din miniștri păru să leșine, dar Roland nu avu timp să vadă care.

„Desigur, nu ar fi nevoie de atâta timp și atâtea resurse pentru a crea un nou vaccin ca prima oară, și am înțeles că metodologiile și procesele vor continua să fie îmbunătățite. Ce-i drept, aceste evenimente au dus la inovații

distribution procedures for the vaccine, several weeks after we have it, we will not be able to lift the restrictions. The risk on the population would be huge, and we may end up in an even grimmer situation than the one we are in today."

"Grimmer? Is that even possible?" the same minister asked, almost hysterically.

"Yes, it's very possible." Roland's superior answered. "We have information from our colleagues in the USA that the virus is beginning to develop increasingly aggressive mutations. There are signs that... well, these must be investigated... but there are signs that a new strain of the virus could be sufficiently different from the one today, that it could even attack those who have already been infected."

"You mean like the seasonal flu?" the prime-minister asked.

"Yes, exactly." Roland said, anticipating the next question immediately. "Evidently this means the vaccine which has already been created would be ineffective against the newer strains." he said.

One of the ministers appeared to have fainted, but Roland had no time to see which one.

"Of course, we would need far less time and resources to create another vaccine than the first time, and I understand that the methodologies and processes will continue to be improved. For what it's worth, these

tehnologice extraordinare în domeniul medicinei," spuse Roland, sperând că nota optimistă îi va monta puțin pe politicieni.

Ministrul de Interne păruse că avea ceva de zis încă de la început, probabil că ăsta i se păruse cel mai bun moment. "Domnilor, sunt sigur că și voi monitorizați traficul online. Analiza noastră automată asupra sentimentelor din postările din social media—probabil mai puțin sofisticată ca a voastră, dar în fine—arată că populația nu mai face față. Oamenii, după aproape 5 luni de carantină, nu mai pot rezista. Ce facem? Dacă ies de capul lor, nu prea o să putem să îi oprim, sunt sigur că vă dați seama—"

Roland interveni. „La asta am lucrat în ultima săptămână. Este un plan draft pentru o nouă ordonanță militară. Este doar un draft; suntem conștienți că trebuie îmbunătățit și că trebuie găsită o strategie de comunicare, dar vă avertizez că, în linii mari, nu va fi schimbat mare lucru. Planul prevede următoarele: din septembrie, odată la două weekend-uri, în ziua de sâmbătă, vor putea fi deschise restaurante, baruri, iar oamenii vor putea ieși liberi din casă, fără orice alte acte. Anumite restricții vor rămâne—cinematografele rămân închise, la fel și cluburile de noapte,

events have led us to extraordinary technological innovations in the field of medicine," Roland said, hoping the optimistic note might liven up the politicians a bit.

The Minister of the Interior appeared to have something to say ever since the start, and this probably seemed to him to be the best moment: "Gentlemen, I'm sure you're also monitoring online traffic. Our automated sentiment analysis on social media postings—probably far less sophisticated than yours, of course—suggest that the population is struggling. People, after almost 5 months in quarantine, can't take it any more. What are we going to do? If they start going out on their own, we won't be able to stop them, and I'm sure you realise—"

Roland intervened. "This is what we've been working on for the past week. It's a draft plan for a new military decree. It's only a draft; we're aware it must be improved and that a communications strategy must be identified, but I warn you that on the whole it won't be changed. The plan specifies the following: beginning with September, once every two weekends, on Saturdays, bars and restaurants will be open and people will be able to leave their homes freely without any paperwork. Certain restrictions remain in place—cinemas remain closed, as do nightclubs, theatres and concerts. And

teatrele și concertele. Iar în general, orice eveniment sau stabiliment cu mai mult de 50 de persoane este interzis și va putea fi închis. Traficul între localități va rămâne și el interzis, ca și traficul din și în afara țării."

Liniște de mormânt. Primul care vorbi fu Ministrul Culturii, care spuse scurt: „Inacceptabil!" după care vocea sa a fost înecată de urletele tuturor celorlalți membri ai guvernului. Generalul strigă, marțial: „Oameni buni, hai să fim civilizați, ce naiba!?"

Roland spuse timid: „Ne apropiem de iarnă. Virusul nu va dispărea până atunci. Vor mai veni valuri noi. Avem motive să credem că până la începutul anului viitor, virusul va fi încă aici. Atât putem face."

„Vreți să spuneți că nu va mai avea loc Revelionul? Chiar credeți că românii vor accepta așa ceva?" întrebă Ministrul de Externe.

Roland răspunse scurt: „Nu au de ales. Ați văzut cum este situația în SUA."

Cel puțin jumătate din miniștri înghițiră în sec în același timp, producând un sunet pe care Roland nu îl mai auzise niciodată. Fiori îi trecură pe șira spinării, iar cumva știa că oricât de dur părea, și generalul era la fel de uluit de discuția pe care o aveau.

Ministrul Sănătății era prezent, deși fusese pe mut pentru majoritatea

generally, any event or establishment with more than 50 people is forbidden and may be closed. Traffic between settlements will remain forbidden, as will traffic to and from other countries.

Silence. The first to speak was the Minister of Culture, who said briefly: "Unacceptable!" after which his voice was drowned out by the screams of all the other members of government. The general yelled, martially: "People, we've got to stay civilized, what the hell!"

Roland shyly said: "We're approaching winter. The virus will not be gone by then. New waves will occur. We have reason to believe that by the beginning of next year, the virus will still be here. This is all we can do."

"You mean to say there will be no New Year's? You really think Romanians will accept such a thing?" the Minister of Foreign Affairs asked.

Roland answered, succinctly: "They have no choice. You've seen the situation in the USA."

At least half of the ministers swallowed hard at the same time, producing a sound Roland had never heard before. Chills went down his spine and somehow, he knew that however tough he might seem, the general was just as stunned by the discussion they were having.

The Minister of Public Health was present, although he had been on

discuției, fiind într-un spital de teren. Acum el întrebă, într-un ton care era jumătate disperat, jumătate obosit: „Mai sunt măsuri pe care le-am putea lua acum pentru a ameliora situația?”

Roland spuse: „Acum, nu. Nu mai sunt. Dacă lucrurile ar fi mers altfel în aprilie și mai...”

mute for most of the discussion, as he was in a field hospital. Now he asked, in a tone which was half desperate and half tired: “Are there any other measures we could take now to improve the situation?”

Roland said: “Not now. Not any more. If only things had gone differently in April and May...”

Eleonora Manea

Număr penele de porumbel.

Mara,

1 aprilie nu e o zi potrivită pentru glume anul ăsta, și nici eu nu sunt în cea mai bună formă. De cinci săptămâni nu te-am mai văzut pe viu, sunt un pustnic furibund, și cred că singura conspirație potențial plauzibilă ar fi că pandemia asta a fost inventată de spiritul rău care mă vrea departe de tine pentru mai mult timp decât aș fi considerat eu necesar. Eu nu țin să mă întâlnesc cu oameni în general, nu am nevoie de compania nimănui și prefer oricând să fiu singur decât să împart minutele cu altcineva—cu atât mai mult cu cât păstrarea distanței e spre binele omenirii (eu oricum cred asta dintotdeauna și poate de-asta viața mea pare neverosimilă). Dar când vine vorba de tine... ei, atunci mă simt lovit cu toată forța, direct în moalele capului. Sunt la fel de neputincios ca un bebeluș care se chinuie să-și ridice capul de pe pernă, deși ceafa îi e încă slabă, și sunt departe de a mă putea împăca cu gândul că nici azi, nici mâine, nici peste o lună sau două n-o să te văd. Mă simt trădat, luat peste picior, umilit—pentru că până acum puteam, și tot nu făceam nimic, și acum stau și mă gândesc cât de

Counting the dove feathers.

Mara,

April 1st is not an appropriate day for jokes, and I'm not in the best shape either. It's been five weeks since I've seen you in flesh and blood, I'm a furious recluse, and I believe that the only potentially plausible conspiracy would be that this pandemic has been created by the evil spirit that wants to keep me away from you for more time than I would have considered necessary. I'm not all that keen on meeting people in general, I don't need anybody's company and I'd much rather be alone any time than share my time with someone else—especially as keeping the distance comes to the benefit of humanity (I've always thought that anyway, and maybe that's why my life seems unlikely). But when it comes to you... well, then I feel like I've been hit full force, straight in the back of my head. I'm just as powerless as a baby trying to raise its head from the pillow, although its spine is still weak, and I'm far from being able to accept the thought that I will not be seeing you, not today, not tomorrow, not in a month or two. I feel betrayed, mocked, humiliated—because until now, I could, but I did nothing anyway, and now I'm standing here thinking about how inadequate I

incapabil sunt. Nu mă deranjează aproape deloc faptul că nu pot ieși să mă plimb cu bicicleta sau să dau la coș, că lucrez de acasă, că trebuie să completez o tâmpită de declarație când merg la magazinul din colț să-mi iau banane și lapte. Dar mă seacă de orice urmă de vlagă să stau așa, degeaba, neștiind când o să ne mai întâlnim—sau dacă o să mai vrem să ne întâlnim vreodată. Astăzi a nins și, dacă inițial aveam vaga impresie că asta o să mă liniștească, până la urmă am decis să țin draperiile trase și să stau în semi-întuneric. Nu vorbesc cu nimeni pentru că nu simt că e absolut necesar. Vorbesc doar singur. Vecinii de deasupra au conversații destul de interesante uneori, dar simt că trișez sau fac ceva rușinos dacă sunt atent la ele, așa că țin mereu muzica pornită. Îmi zumzăie ceva prin timpane non-stop.

Mă asemăn cu bebelușul și din alte puncte de vedere. De exemplu, oricât aș încerca să spun ce simt, nu pot. Înțeleg când îmi spun ceilalți, pot să răspund prin zâmbete sau încruntare sau ochi holbați—dar când să fac și eu asta, nu iese. Nu pot decât să sper că o să mai cresc și o să reușesc cândva. Tu o să fii prima (și probabil singura) căreia o să-i povestesc despre sentimentele mele—despre noile mele sentimente, pe care încerc pe cât posibil să le extermin sau cel puțin să

am. I don't mind that I can't go out to ride my bike or shoot hoops, that I work from home or that I have to fill in a stupid declaration whenever I go to the corner store to buy bananas and eggs. But it simply drains me of any trace of sap to sit around doing nothing, not knowing when we'll see each other again—or if we'll want to ever see each other again. Today, it snowed and, although I initially had the slight impression that this would calm me down, I eventually decided to close the curtains and stay in semi-darkness. I don't talk to anybody because I don't feel that is absolutely necessary. I only talk to myself. The neighbours upstairs have pretty interesting conversations sometimes, but I feel like I'd be cheating or doing something shameful if I listened attentively, so I always have music playing in the background. Something's continuously buzzing in my eardrums.

I'm similar to the baby from other points of view, too. For example, no matter how hard I try to say what I feel, I can't. I do understand when others tell me, I can respond through smiles or frowns or staring eyes—but when I have to do it myself, it just doesn't work. I can only hope to grow and make it some day. You'll be the first (and probably the only one) that I'll talk to about my feelings—my new feelings, which I'm trying, as best as I can, to eradicate, or at least to inhibit as much as possible, so

le inhib cât mai mult, ca să nu ia amploare. Într-un fel, eu în interiorul meu fac același lucru pe care-l fac ăștia cu COVID-ul, adică încerc să opresc răspândirea unei boli care în anumite instanțe, poate să ucidă. Dar aici ar fi vorba doar despre mine, sper. Când mă uit la filme și citesc, mă concentrez acolo, și nu mă sâcâie nimic din toate astea. Dar când mănânc sau fac duș, ajung într-o zonă emoțională deosebit de periculoasă. Mâncarea îmi stă parcă în gât, dinții îmi sunt tociți, am stomacul perforat și nici nu simt niciun gust. Dau muzica mai tare și mă forțez, de cele mai multe ori, să-mi termin porția. Apoi, când opresc apa caldă și ies din cabina de duș, cu aburul plutind pe deasupra pielii, mă uit în oglindă și-mi zic, „Ăsta sunt eu! Atâta sunt!" Îmi pun pijamaua, stau cu privirea în scurgerea de la chiuvetă, în care văd viermi și șerpi și fețe de draci, mă spăl meticulos și cu dușmănie pe dinți și mă prefac că urmează să plec undeva. Mă păcălesc singur că mă pregătesc să ies din casă pentru ceva important, și mă prefac că mă și cred. Merg în dormitor, îmi rearanjez cărțile (alfabetic) și toate tablouașele de la tine (cronologic), fluier, fluier, fluier, și gata. Fac toate astea deși nu pot să neg că îmi face plăcere să simt ceva nou. Știu că e vulgar și lipsit de esență, știu că o să te uiți cu tristețe la mine când o să-ți spun și știu că deja știi ce mă macină.

that they don't escalate. In a way, I do the same thing inside me that these guys are doing with COVID, that is I'm trying to stop the spread of a disease that, in certain cases, can be fatal. But here it would only be about me, hopefully. When I watch movies and read, I concentrate on them, and none of these things bothers me. But when I eat or take a shower, I end up in an especially dangerous emotional area. Food seems to stick in my throat, my teeth are blunt, my stomach ruptured, and I can't even feel any taste. I turn up the music and most of the times I force myself to finish what's on my plate. Then, when I turn off the hot water and I get out of the shower cabin, with steam rising from my skin, I look in the mirror and say to myself, "This is me! This is all I am!" I put on my pyjamas, keep my eyes fixed on the sink drain, where I see worms and snakes and devils' faces, I brush my teeth meticulously, stubbornly, and I pretend I'm about to go somewhere. I trick myself into thinking I'm getting ready to go out for something important, and I pretend to believe myself, too. I go to my bedroom, I rearrange my books (alphabetically) and all the little paintings from you (chronologically), I whistle, whistle, whistle, and that's it. I do all this, though I can't deny that I enjoy feeling something new. I know it's gross and insignificant, I know that you'll look at me with sad eyes when I tell you about it, and I know you already

Tu mă cunoști și știi.

Mi-au mai rămas doar 17 minute din ziua asta. Vreau să le folosesc ca să mă gândesc, cu ochii închiși, la cum, acum 4 ani, după ce ne-am întors acasă după o zi întreagă de hoinărit prin pădure, ai adormit lângă calorifer, cu două pături pe tine, ghemuită, mică și vulnerabilă, ca o stridie în cochilia ei, și la cum eu am fost de o prostie inimaginabilă doar stând și uitându-mă la tine din celălalt colț al camerei, timp de o oră. Și după încă nu știu câte absurdități de genul ăsta, poate un milion, poate un catralion, se întâmplă asta! Îmi e din ce în ce mai clar că eu unul n-o să mă descurc... Ba nu, de fapt, o să refuz complet să mă mai descurc. Ce vreau cu adevărat să spun e că nu știu dacă și mâine o să mai reușesc să simt ceva pentru tine.
Noapte bună

Citesc un rând cu vocea lui, cu intonația și accentul lui („Mara" mă face să mă simt mai întâi atacată, apoi constrânsă, apoi neînțeleasă. Peste câteva clipe, o să mă facă să plâng), mănânc un biscuit, citesc alt rând, mai mănânc încă un biscuit. Am impresia că s-au înmulțit considerabil confesiunile de la miezul nopții în ultima vreme, peste tot în lumea noastră mică și bolnavă. Numai citind cuvintele unui om pot să-l văd și să-l

know what's bothering me. You understand me, and you know.

I only have 17 minutes left of this day. I want to use them in order to remember, with my eyes closed, how, 4 years ago, after we'd come back after having strolled about the forest all day: you fell asleep next to the heater, covered with two blankets, all curled up, small and vulnerable like an oyster inside her shell, and me—I was unimaginably stupid, just stood there and watched you from across the room, for about an hour. And after God knows how many other absurdities of this kind, maybe a million, maybe a quadrillion, this happens! It's getting more and more obvious that I, for one, won't be able to cope... Nah, actually I'll completely refuse to cope. What I truly want to say is that I don't know whether tomorrow I'll still be able to feel something for you.
Good night

I read a line in his voice, with his intonation and his accent ("Mara" makes me feel attacked, then constrained, then misunderstood. In a few seconds, it's gonna make me cry). I eat a biscuit, read another line, eat one more biscuit. I have the feeling that the number of midnight confessions have considerably increased lately, all over our small sick world. Only by reading someone's words can I see and understand them, only by hearing about

înțeleg, numai auzind despre cum nu poate să-și exprime sentimentele pot să-i aflu sentimentele. Îmi zic că suntem datori să arătăm disponibilitate față de ceilalți atunci când își iau inima-n dinți și spun ce-i frământă, chiar și pe ocolite, și, în aceeași măsură, suntem datori să le împărtășim și noi trăirile noastre, chiar dacă ele sunt destul de schimbătoare sau îi pot răni destul de tare. E foarte amuzant că nu i-a încăput textul într-un singur mesaj și a trebuit să-l întrerupă la „că", de la „că o să te uiți cu tristețe la mine". „Că" n-are niciun sens așa, singur. La fel ca el. La fel ca mine... la fel ca noi toți. N-o să mai fugim niciodată unii de alții după criza asta, așa-i? N-o să ne mai izolăm sau ignorăm sau uităm unii pe alții... așa-i?

how they can't express their feelings can I find them out. I tell myself we're bound to sympathise with others when they work up the nerve to say what bothers them, even indirectly, and we're equally bound to share our own emotions, even if they're quite fickle or can hurt the others pretty badly. It's very funny how he couldn't fit the text into one single message and had to stop at "that", from "that you'll look at me with sad eyes"."That" is meaningless by itself. Just like him. Just like me... just like all of us. We won't ever run away from one another after this crisis, shall we? We won't ever isolate ourselves or ignore or forget each other... shall we?

Ordonanța Mi-li-ta-ră numărul șase pe două mii do-uă-zeci. România este pre-gă-ti-tă. Autoritățile sunt foarte bi-ne pre-gă-ti-te. „Păi, bă, nebuuunilor..." — ăsta e Dragoș Pătraru, dincolo, în sufragerie. Rândul trei și apoi hotărăsc să merg și eu să văd emisiunea. Ai mei dau din cap dezaprobator și îngână cu ciudă discursurile, în timp ce mănâncă plăcintă cu brânză. Eu stau în picioare cu mâinile-n sân și strâng din buze în semn de dispreț. Mereu fac cumva și ajung fix la pauză, mereu fac cumva și ajung să stau în fața cuiva care deodată nu mai are nimic de spus.

Military Or-di-nan-ce number six of two thousand and twenty. Romania is pre-pared. The authorities are ve-ry well pre-pared. "Well helloo, you scoundrels..." — that's Dragoș Pătraru, over there in the living room. Line three and then I decide to go and watch the program too. My parents are shaking their heads in disagreement and spitefully mumbling over the discourses, while eating cheese pie. I stand up, arms crossed and pursing my lips in disdain. Somehow, I always end up getting there when they take a break, somehow, I always find myself standing in front of somebody who suddenly has

Cum ajunge distanțarea socială să distrugă și mai tare o prietenie și-așa la distanță, dificilă și rece? Cum poate un om care nu vorbește decât obligat, să se simtă frustrat, pentru că pandemia îi alterează sentimentele pe care oricum nu și le-ar fi exprimat și pe care oricum nu le vrea? Vulnerabilitatea se educă—iar eu asta încerc de aproape zece ani să fac cu acest Om-Carusel, Om-Motor, cu Omul-Centaur, singurul meu prieten adevărat. Dar el nu poate, pur și simplu nu poate să se trezească într-o dimineață și să fie **sigur**.

Eu, atunci, nu dormeam.

nothing left to say.

How does social distancing manage to destroy a friendship that's already long-distance, difficult and cold? How can someone who only talks when they're forced to do so, feel frustrated because the pandemic is altering the feelings that they wouldn't have expressed anyway, the feelings they didn't want to have, to begin with? Vulnerability can be educated—and this is what I've been trying to do for almost ten years with this Carousel-Man, this Engine-Man, with the Centaur-Man, my only true friend. But he can't, he simply can't wake up one morning and be **sure**.

And, by the way, I was not sleeping *then*.

Eleonora Manea

„Nu știu."

Fetița pe care am ajutat-o cu lecțiile la engleză, cea cu numele atât de ciudat încât îmi amintesc vag doar literele care-l compun, nu și ordinea lor sau cum suna numele. Se poate să fi sunat ca o ploaie de vară, sau ca o migrenă. Se poate să fi sunat străin atunci când îl spunea ea însăși, și cred că suna cât se poate de pueril atunci când îl pronunțam eu, vorbind cu mama ei. Mica lor familie de corporatiști plictisiți, prăjiturelele lor cu scorțișoară și sucul de portocale, cumpărăturile aduse în hol de tată în fiecare sâmbătă dimineață, aerul surprins cu care mă întâmpinau de fiecare dată toți trei, aliniați în pragul ușii de la intrare—așa o să-mi amintesc pentru totdeauna weekendurile? Intram în casa lor cu senzația bizară că n-o să mai ies de-acolo niciodată, că ceva o să mă oblige să rămân la ei până la sfârșitul lumii. Același sentiment pe care îl am acum, după o lună de izolare, în așteptarea încă unei luni și poate a încă uneia...

Nu era un copil prea drăguț și nici deosebit e isteț. Nu era nici prea creativă, și nici măcar haioasă. Câteodată mă uitam la mâna ei în timp

"I don't know."

The little girl I helped with her English homework, the one with a name so weird that I only vaguely remember the letters that made it up, but not their order or how the name sounded. It may have sounded like summer rain, or a migraine. It may have sounded strange when she said it herself, and I think it sounded as childish as possible when I pronounced it, while talking to her mother. Their little family of bored corporatists, their cinnamon cookies and orange juice, the groceries brought in the hallway by the father every Saturday morning, their surprised faces each time they welcomed me, all three of them lined up in the doorway—is this how I'll forever remember weekends? I used to enter their home with the odd feeling that I was never going to get out of there, that something was going to force me to stay there until the end of the world. The same feeling that I have right now, after a month in isolation, waiting for another month and maybe for another one...

She wasn't a very lovely child, nor was she particularly clever. She was not necessarily creative either, and not even funny. Sometimes I'd look at

ce scria și mă gândeam că abia de știe să țină creionul între degete. Pentru o copilă de 8 ani și jumătate, care face parte dintr-o familie cu pretenții, cu părinți care au îndopat-o cu informatică și sporturi și evenimente culturale pentru copii—totul ca să o transforme cât mai repede într-un copil model—mi se părea foarte puțin receptivă și încă și mai puțin obișnuită să asimileze orice lucru nou. Dar nu era nici total apatică, poate nici măcar complet neinteresată. Era într-un fel pe care nu l-am putut identifica. Când îi explicam ceva, în cei mai simpli termeni, cu multe exemple pe înțelesul ei, ori se holba absentă la pagina goală, ori privea prin mine, fără să audă probabil vreun cuvânt din ce îi spuneam. Mă întrebam de fiecare dată dacă are într-adevăr capacitatea de a înțelege sau nu, sau dacă are ADHD sau pur și simplu nu mă place. Mă îndoiam din ce în ce mai mult de capacitățile mele pedagogice, dar doar atât; era doar un copil inocent, probabil plictisit și fără înclinații către limbile străine.

her hand while she was writing and I'd think to myself that she barely knew how to hold her pen between her fingers. For an 8-and-a-half-year-old child, who came from a snobbish family, with parents who had stuffed her with computer science and sports and cultural events dedicated to children—all that in order to transform her, as fast as possible, into a model child—it seemed to me she was very unreceptive and even less used to assimilating anything new. But she wasn't totally apathetic either, maybe not even completely uninterested. She was something that I couldn't figure out. Whenever I explained something to her, using the most simple words, with lots of examples that were easy for her to understand, she would either absent-mindedly stare at the empty sheet of paper, or look right through me, probably not hearing a word of what I was saying. Each time, I would wonder whether she truly possessed the ability to understand or not, or if she had ADHD, or she simply didn't like me. I was doubting my teaching skills more and more, but that was it; she was just an innocent child, probably bored and with no inclination towards foreign languages.

Uite, un verb e un cuvânt care îți arată o acțiune, bine?

Da.

Orice cuvânt care indică faptul că faci ceva. Cum ar fi „mănânc", sau

Look, a verb is a word that shows you an action, all right?

Yes.

Any word that indicates the fact that you do something. Like "eat" or

„scriu", sau „ascult". Verb egal acțiune, ok?

Da.

Bun, dă-mi și tu un exemplu, te rog.

Nu știu.

Acest „nu știu", rostit fără niciun fel de implicare emoțională, fără vreo teamă sau rușine, fără vreo urmă de confuzie sau regret din cauza neștiinței, și-n același timp, fără mândrie sau vreo intenție de a mă enerva, mă făcea să simt că am de-a face mai degrabă cu un personaj decât cu o persoană. Spunea „nu știu" mai des decât orice altceva, era motto-ul ei, sintagma ei preferată. Dulcea negare, pe care toți o îmbrățișăm din când în când, era miezul existenței acestei fetițe. Uneori, când ajungea la capătul răbdării, se urca cu tălpile pe scaun, și le trăgea sub ea, și se legăna de pe un picior pe altul, cocoșată și parcă înțepenită. O rugam de zeci de ori „Stai frumos, ca să nu-ți strici spatele", dar adevărul e că semăna cu o maimuță—iar mie de maimuțe mi-a fost întotdeauna teamă, pentru că sunt imprevizibile. Alteori, când nu mai voia să vadă caietele și manualele din care lucram, se întindea pur și simplu pe covor în spatele meu, în timp ce în restul casei nu se auzea niciun sunet. Atunci semăna cu un pește mort, gata să dispară, să se dizolve în podea, iar mie îmi venea s-o iau la goană și să nu mă uit înapoi. În mare parte din timp, își rodea unghiile și ronțăia capetele

"write" or "listen". Verb equals action, ok?

Yes.

Good, now you give me an example, please.

I don't know.

This "I don't know", uttered without any kind of emotional involvement, without any fear or shame, without the slightest trace of confusion or regret caused by ignorance, and at the same time without pride or any intention to annoy me, made me feel like I was dealing with a character rather than a person. She used to say "I don't know" more often than anything else, it was her motto, her favourite phrase. The sweet denial that we all embrace from time to time was the core of this little girl's existence. Sometimes, when she'd lost all her patience, she would put her feet up on the chair, sit on them, and move her weight from one leg to the other, hunchbacked and seemingly stiffened. I would kindly ask her multiple times "Sit nicely, so that you don't ruin your spine", but the truth is she looked a lot like a monkey—and I've always been scared of monkeys, because they're unpredictable. Other times, when she didn't want to see the notebooks and textbooks we were working on any more, she would simply lie down on the carpet behind me, while the entire house was absolutely silent. Then, she looked like

pixurilor, iar când am întins odată mâna brusc ca să-i iau pixul din gură, s-a ferit imediat, ca și cum s-ar fi așteptat la o mișcare violentă. Când se sătura de numărat și învățat cuvinte, punea capul pe birou și fredona cât putea de tare, iar mama ei intra în secunda doi, ca și cum ar fi stat acolo pregătită, tot timpul. Ca și cum totul era regizat, și numai eu nu știam ce avea să se întâmple.

a dead fish, on the verge of disappearing, of dissolving into the floor, and it made me want to run away and not look back. A great deal of the time, she'd be biting her nails and chewing on pen ends, and when I once suddenly reached out to take the pen out of her mouth, she dodged my hand immediately, as if she had expected a violent movement. When she got fed up with counting and memorizing words, she would lay her head on the desk and hum as loudly as she could, and her mother would enter the room on the spot, as if she had been waiting there, prepared, the whole time. As if everything had been staged, and I was the only one not knowing what was going to happen.

Nu știu exact ce anume mă îngrijora, dar nu mă simțeam în siguranță. În cele 25 de nopți de carantină de până acum, am sucit și răsucit povestea pe toate părțile, încercând să înțeleg dacă într-adevăr a fost ceva neobișnuit în legătură cu oamenii aceia, sau doar am acordat eu prea multă importanță unor detalii care m-au prins cu garda jos. Poate simplul gând că nu înțelegem, că nu ni se permite să întrebăm, e cel care ne neliniștește. Anxietatea de a păstra totul în propria minte, faptul că nu putem vedea lucrurile din afara propriei persoane și, bineînțeles, nu le putem controla. Senzația că ceva nu e în regulă și se extinde, invizibil și neașteptat, și

I can't quite put my finger on what exactly worried me, but I didn't feel safe. During the 25 nights of quarantine so far, I've tossed and turned the story on all sides, trying to understand whether there really was something unusual about those people, or I just gave too much importance to some details that caught me off guard. Perhaps the sheer thought that we can't understand, that we're not allowed to ask, is what disquiets us. The anxiety of keeping it all inside our head, the fact that we can't see things from outside our own being and, of course, we can't control them. The impression that something's wrong and it's expanding, invisibly and unexpectedly, and the

neputința de a găsi sursa neliniștii; am mai trecut prin asta. Erau ei stranii în adevăratul sens al cuvântului, sau pur și simplu nu m-am descurcat eu prea bine să mă adaptez mediului lor? Poate am fost prea sensibilă sau stresată și am dramatizat prea mult niște scene care nu necesitau asta? Avea fetița vreo problemă despre care ai ei nu știau, ori despre care nu voiau să știu eu? Oare așa se purtau și cu alții sau își rezervau comportamentul ăsta doar pentru mine? Dar, până la urmă, cum o fi chemând-o pe fetiță? Asta chiar ar trebui să știu, dar... *Nu știu.*

inability to find the source of unrest; I've been there before. Were they peculiar in the very sense of the word, or was I simply not able to adapt to their surroundings that well? I may have been too sensitive or stressed out, and I was too dramatic regarding scenes that didn't require that? Did the little girl have a problem that her parents didn't know about, or didn't want me to know about? I wonder, were they acting the same way towards others, too, or did they save this kind of behaviour only for me? But, after all, what could possibly have been the girl's name? This I should definitely know, but... *I don't know.*

Eleonora Manea

Aici e acasă.

aici la noi avem o dunăre de sânge albastru-verde-hipoclorit,
în care nu-ți vezi nicio frântură din viitor
și-n sângele ei stă culcată mila,
lipsită de cuvinte și neîndrăgostită—
o limbă albastră și acră de terra, în carantină:
(pentru că ne pasă de cei din jur,
pentru că suntem cetățeni ai lumii
și ne iubim unii pe alții,
nu pentru că ne e frică!)
de o parte oameni, de cealaltă eu.
nu împărțim decât curenții și pigmenții.
Tu
ești memoria mea

aici avem o dunăre ticsită și sătulă,
în care moluștele au câștigat timp să crească.
eu sper ca, în curând, să iasă din apă un monstruleț,
să se plimbe de-a lungul întregii granițe de sud
și să se uite la noi cu mila unui prunc uriaș abia trezit din somn
(păi sigur că mereu am fost aici,
v-am ascultat gălăgia câteva sute de ani
și-acum că nu se mai aude nimic,
am ieșit să văd ce v-a apucat—
înțeleg că sunteți solitari și solidari,

Here is home.

here, we have a danube of blood, blue-green-hypochlorite,
in which you can catch no glimpse of your future
and in its blood there's mercy asleep,
devoid of words and fallen out of love—
a blue and bitter strip of earth, on lockdown:
(because we care about the others,
because we're citizens of the world
and we love one another,
not because we're scared!)
on one side, people, on the other, me.
we only share the currents and the pigments.
You
are my memory

here, we have a danube packed and full,
in which the mollusks have gained some time to grow.
I hope that soon enough, a little monster comes out of the water,
walks along the entire southern border
and looks at us with the mercy of a giant new-born, who's just awakened from his sleep
(well of course I've always been around,
I've been listening to your nonsense for hundreds of years
and now that I hear nothing at all,
I've come out to see what's gotten into you –

ceva cu totul nou.
ce moment istoric interesant pentru voi)
din dunărea rumegătoare a primilor mei ani de viață:
eu m-am născut fără să vreau la malul ei
ea m-a primit din mers și m-a-nvățat cum să umblu prin mâlu-i negricios.

stau la suprafață
nu e niciun monstru
stau la suprafață
nu e niciun monstru
-mia
-demia
-pandemia
mă aștept să treacă așa cum trece **dunărea**,
în trei silabe

I understand that you're solitary and solidary,
something completely new.
what an interesting historical moment for you)
from the danube, the ruminant of the first years of my life:
I was born by her bank, unwillingly,
and, on the move, she welcomed me and taught me how to trudge through her blackish mud.

I stay afloat
there is no monster
I stay afloat
there is no monster
-mic
-demic
-pandemic
I expect it to go by just like **the danube** does,
in three syllables

Mădălina Mangalagiu

Încerc să nu mă gândesc.

08.45. Trag dintr-o țigară și aud poliția cum strigă în megafoane să stăm în casă. O mașină de pompieri tocmai a trecut pe lângă casa mea. Sting țigara și intru.

Încerc să nu mă gândesc la ce e mai rău. Deschid televizorul ca background sound cât îmi fac cafeaua, înainte să „intru" la muncă. Aud că e din ce în ce mai rău. Închid televizorul. E mai bine în liniște.

Mă aşez pe scaunul în care amorțesc de 13 zile. Încerc să nu mă gândesc.

Îmi ocup mintea cu muzică și o oarecare stare de bine. Nu m-am dus la ai mei, nu am vrut să risc să-i îmbolnăvesc. Trecuse o lună de când n-am mai fost acasă, și asta înainte să înceapă haosul. Mi-e dor și de câinele meu. Încerc să nu mă gândesc.

Am pauză în jur de ora 13. Am căzut de acord cu fratele meu să luăm prânzul în fiecare zi împreună, un fel de ritual, un fel de „o să fie bine". Gătim repede ceva și ne uităm la un episod din serial. Amuzant, acum avem timp. Dar parcă n-aș vrea să am timp, nu așa. Apoi ne continuăm treaba. Uneori mai aud câte o bătaie în ușă. „Pot să intru în biroul tău?", zice el. Încerc să nu mă gândesc.

I try not to think.

8:45 AM. I smoke a cigarette and I hear the police shouting in megaphones that we must stay inside. A firetruck has just passed my house. I finish the cigarette and I go in.

I try not to think of the worst-case scenario. I turn on the TV as background sound, while I make myself a cup of coffee, before I "go" to work. I hear the situation is worse now. I turn off the TV. I feel better surrounded by quiet.

I sit down on the chair on which I have ended by feeling totally numb for the past 13 days. I try not to think.

I fill my mind with music and try to induce a state of well-being. I didn't go home to my parents, I didn't want to take any chances. A month had passed since I had last gone home, which happened before the chaos started. I also miss my dog. I try not to think.

My break is around 1 PM. I agreed with my brother that we should have lunch together every day. It's some kind of ritual, some kind of "it will all be okay in the end". We quickly cook something, and then watch an episode of a TV show. Funny, now we have time. But I don't want to have time, not like this. Then we continue our work. From time to time, I hear a knock on the door. "Can I come into your office?" he says. I

E un amestec de rutină și anxietate, și parcă îmi pierd răbdarea. Se face ora 18. Îi sun pe ai mei—prin video acum. La ei nu e niciun caz (încă). La noi în Bucureşti mor în fiecare zi. Încă nu suntem bine. „Încă" mă macină, și parcă mă încearcă o durere de cap. Încerc să nu mă gândesc.

Se face seară și citesc 2-3 pagini dintr-o carte, văd 2-3 episoade dintr-un serial, mai șterg 2-3 dulapuri de praf. Stau trează 2-3 ore în pat înainte să adorm. Încerc să nu mă gândesc.

Și apoi o iau de la capăt.

try not to think.

It's a mixture of routine and anxiety and I seem to lose my patience. It's 6 PM. I call my parents—I see them through a webcam now. There are no Coronavirus cases there (yet). Here, in Bucharest, people die every day. We're not fine yet. "Yet" makes me horribly anxious and I think I'm going to have a headache. I try not to think.

It's evening, and I read 2-3 pages of a book, I see 2-3 episodes of a TV show, I clean 2-3 cabinets. I stay awake in bed for 2-3 hours before falling asleep. I try not to think.

And then I start all over again.

Mădălina Mangalagiu

Trebuie să înveți să trăiești cu tine.

Ora 3.51. Oare visez?

Acum nu sunt în pat, sunt la birou și aștept. Să se facă zi. S-o iau de la capăt. Parcă singurătatea îmi plăcea mai mult când nu eram obligată să stau în casă. Și totuși. Ora 3.58, aud o ambulanță. N-am de gând să las paranoia să mă mănânce, dar am preferat să pun niște spirt la intrare.

Ora 4. Am visat c-o să mor. Nu din cauza virusului. M-am văzut închisă într-o cușcă cu gratii. La propriu, nu între 4 pereți, cum sunt *acasă*. Cred că nu mă afectează virusul, cât mă afectează singurătatea, și parcă mi-aș suna prietenii. Cu video.

Mi se pare ironic, zilele în care nu ieșeam din casă erau zilele mele de glorie. M-am plictisit de pijamale, dar nici în blugi nu aș intra încă.

„Bă, Mădă, uită-te după rafturile goale. Înseamnă că de acolo trebuia să luăm și noi”. Devine patetic și iarăși amorțesc în scaun. 14 zile acum. Nu e chiar atât de rău, trebuie să înveți și să fii cu tine, să te cunoști. Am tot făcut asta în zilele de glorie, și acum nu-mi mai țin companie nici măcar mie.

Revenind la vis, purtam o rochie

You must learn to live with yourself.

3.51 AM. Am I dreaming?

I'm not in bed, I'm in ”the office” and I am waiting. For morning to come. And start over. I liked loneliness better when I wasn't forced to stay at home. And yet. 3.58 AM, I hear an ambulance. I'm not going to let paranoia eat me alive, yet I chose to sprinkle sanitizer on my doorstep.

4 AM. I dreamed I was dying. Not because of the virus. I saw myself locked in a cage with bars. Not between four walls, as I am when I am at *home*. I believe it's not the virus affecting me, it's the loneliness, and I kind of want to call my friends. A video call.

I find it ironic, the days I stayed in my house used to be my best days. I have got bored of my pj's, but I am not ready for jeans yet.

“Well, Mada, look for empty shelves. It means that we should have taken something from there, too.” It's pathetic and I am again numb in my chair. 14 days now. It's not so bad, you have to learn how to live with yourself, to get to know yourself. I have already done this in my best days, and now I do not feel so great alone any more.

As to the dream, I was wearing

lungă, albă. Udă. Cred că de la fiori. Nu prea știu, nu eram eu în rochie. Eu eram spectator, un altul de după gratii. Și mă priveam pe mine. Nu îmi dau seama ce joc murdar al minții mele trăiam, dar era real. Eram pusă față în față cu mine şi cu alți 100 de oameni. A trebuit să trec printr-o oglindă înainte să ajung la mine—la propriu. Și oamenii din jurul meu erau fantome.

Ora 5. Gândesc prea mult, și în 4 ore intru la muncă. Când ești obligat să stai departe de alți oameni, tu rămâi cu tine. Și trebuie să înveți să trăiești cu tine.

Sper să mă trezesc curând.
Thirty Seconds to Mars—Remedy

a long, white dress. Wet. I think it was from the shivering. I don't know, maybe I wasn't the one wearing the dress. I was a spectator, another one, from outside the cage. And I was looking at myself. I don't really know what kind of sick game my mind was playing with me, but it was real. I was face-to-face with myself and 100 other people. I had to go through a mirror before I reached myself—for real. And the people around me were ghosts.

5 AM. I'm thinking too much, and in 4 hours I must "get" to work. When you are forced to stay away from other people, you are left with yourself. And you must learn to live with yourself.

I hope I will wake up soon.

Mădălina Mangalagiu

...și alte gânduri între patru pereți.

20:41. Știi, e complicat. Am rămas singură și parcă nu mă mai înțeleg cu mine. Cât de greu poate să fie să îți vezi de viață? Nu mai am niciun nume. Doar un „e complicat” și un suflet neliniștit. Am râs. Am plâns. M-am rugat. Am băut mult prea multe cafele și am stat cât mai departe de mine. Și m-am gândit. Am învățat lucruri noi și am întâlnit oameni cu multe așteptări. Și, m-am întâlnit și pe mine...

23:20. S-a întâmplat ieri, când viața mea nu era atât de complicată. Eram doar eu, stând în fața oglinzii. Mă gândeam la mine. De ce eu, de ce aici, de ce tocmai acum? De ce trebuie să simt totul, e normal? Sunt singura care simte asta? Toată lumea poate vedea ce văd eu? Văd lucruri de care nu ar fi trebuit să știu. Și așa mai trece o zi. Nu mai pot să văd diferența dintre bine și rău. Dar nu-mi pot nega existența, nu am nevoie de nimic altceva. Sunt bine așa cum sunt. Dar ei? Ei își continuă drumul.

00:09. Ți-am spus că m-am întâlnit pe mine ieri? Era o zi frumoasă. Aveam 10 ani și voiam să merg cu *cortul*. N-am mai mers, dar ai

...and other thoughts between these four walls.

8:41 pm. You know, it's complicated. I am alone and I don't believe I get along with myself any more. How hard can it be to just mind your own life? I don't have a name any more. Just a word: “complicated” and an anxious soul. I laughed. I cried. I prayed. I drank too many coffees and stayed as far away from myself as possible. And I was thinking. I learned new things and I met people with lots of expectations. And, I also met myself.

11:20 pm. It happened yesterday, when my life was not so complicated. It was just me, standing in front of the mirror. I was thinking of myself. Why me, why here, why just now? Why should I feel everything, is it normal, though? Am I the only one who feels this? Can everyone see what I see? I see things I wish I hadn't known. And so another day goes by. I can no longer see the difference between right and wrong. But I can't deny my existence, I don't need anything else. I'm fine as I am right now. But them? They continue their journey.

0:09 am. Did I tell you I met myself yesterday? It was a beautiful day. I was 10 years old and I wanted to go *camping*. We didn't go camping, but my

mei l-au întins în grădină pentru mine, și a stat acolo toată vara. Vedeam *luna* în fiecare *seară,* și, din când în când, mai priveam cerul din *hamac*. Adormeam afară și mă trezeam în patul meu. Mă visam călătorind cu *dubița* albastră din curte, și totul în jurul meu era *natură*. La 14 ani am început să cânt, și am știut de atunci că locul meu e cu o *chitară* în mână, lângă un *foc de tabără*. Și auzeam *bufnițele* cum mă ghidează. Ceva ani mai târziu, am scris cu cerneală cele mai dragi amintiri pe braț. Și vor rămâne acolo toată viața. Dar ei? Ei își continuă drumul.

2:54. Cred că n-am întâlnit pe mine ieri. Poveste amuzantă. Ploua. Ador sunetul ploii. Mă face să mă gândesc la trecut. Totul e în siguranță acolo. Adică, încă trăiesc, nu? Nu vreau să mă gândesc la viitor, mă sperie. Adică, aș putea muri acum. Sau acum. Sau poate acum. Dar încă trăiesc... deocamdată, cel puțin. Și ce dacă mor? Știu că există un loc și pentru mine în rai. Sau în iad, depinde de care parte din mine vorbim. Nu poți să te minți în halul ăsta și să spui că nu ai mai multe părți, ar fi o anomalie. Cu toții ascundem ceva. De-aia avem mai multe părți, pentru că, dacă ne-am concentra pe o singură parte, am pluti în agonie până am da-o în groapa iadului. E stupid să crezi că ai o singură parte, o singură față. De

folks set up the *tent* in the garden for me, and it remained there all summer. I used to see the *moon* every *evening*, and, from time to time, I used to watch the sky from the *hammock*. I was falling asleep outside, and waking up in my bed. I used to see myself traveling with the blue *van* from the yard, and I was surrounded by *nature*. When I was 14 years old, I started singing, and ever since then, I knew that my place was with a *guitar* in my arms, near a *campfire*. And I could hear the *owls* guiding me. A few years later, I inked the fondest memories on my arm. And they will stay there all my life. But them? They continue their journey.

2:54 am. I think I met myself yesterday. Funny story. It was raining. I love the sound of rain. It makes me think about the past. Everything's safe there. I mean, I'm still alive, right? I don't want to think about the future, it scares me. I mean, I could die now. Or now. Or maybe now. But I'm still living... for now, at least. And what if I die? I know there's a place for me in Heaven too. Or in Hell, it depends on which part of me we're talking about. You can't lie to yourself like this, and say that you don't have more sides, it would be an anomaly. We all hide something. That is why we have several sides, because if we focus on only one of them, we will float in agony until we fall into the pit of Hell. It's stupid to think you have only one side, one face. Why do you think you

ce crezi că n-o să ajungi niciodată să te cunoști întru totul? Dar ei își continuă drumul.

4:30. Hei, m-am întâlnit pe mine ieri. Nu a fost deloc amuzant. Am realizat că am o singură viață. Pot uita totul chiar acum, dacă așa mi-a fost scris. Și aș putea să-mi continui drumul, așa cum o fac toți. Am încercat să uit de tot, am încercat să găsesc motivul care m-a făcut să fiu așa. Mă întreb: dacă aș fi într-o cameră plină cu toți oamenii pe care i-am iubit, încotro aș lua-o, și cât mi-ar lua până aș ajunge la mine?

5:00. Cum ai putut să-mi faci asta? M-ai lăsat în trecut și ai uitat să mă iei de acolo. Te-am așteptat să vii. Am așteptat să mă întâlnesc pe mine, dar nu ai mai venit, m-ai furat din propriul corp și acum aștept...

7:00. M-am întâlnit pe mine ieri. Nu sunt ca ei. N-o să fiu niciodată. Sau poate că sunt și nu pot să recunosc. M-am întâlnit pe mine ieri. Aș fi putut să fiu mai rău...

...și alte gânduri între patru pereți.

will never get to know yourself completely? But them? They continue their journey.

4:30 am. Hey, I met myself yesterday. It wasn't funny at all. I realised I have only one life. I can just forget everything now, if that is what has been written for me. And I could continue my journey, as we all do. I tried to forget everything, I tried to find the reason I behave like this. I wonder: if I were in a room full of all the people I've ever loved, where would I go, and how long would it take for me to choose myself?

5:00 am. How could you do that to me? You left me in the past and forgot to come for me. I waited for you to come. I waited to meet myself, but you did not come, you stole me from my own body and now I wait...

7:00 am. I met myself yesterday. I'm not like them. I will never be. Or maybe I am and I cannot admit it to myself. I met myself yesterday. I could have been worse...

...and other thoughts between these four walls.

Mădălina Mangalagiu

**Afară. Am luat-o de la capăt.
De data asta e mai bine.**

23:44. „Vreți să facem Paștele împreună? Că tot rămânem toți aici? Pe video. Să luăm lumină. De la brichetă, anul ăsta. Ne descurcăm noi". Aprind o altă țigară. Suntem patru pe video.

Sunt 26 de zile acum. Nici nu mi-am dat seama când au trecut, deși le număr. Parcă încep să intru iar în normal. Nu mă simt încă în largul meu. Tot aștept să se întâmple ceva.

00:00. Am luat lumină. De la brichetă, v-am zis. Am vopsit doar 20 de ouă, și acum începem să le ciocnim. Suntem toți. Pe video. Stăm la masă. Noi la noi, ei la ei. Nici n-ai zice că ne despart un laptop și 100 de km. Jucăm mima. Facem karaoke. Suntem împreună.

10:45. Suntem liberi să fim din nou noi. Vecinii ies din nou pe afară. Am fost prin Cișmigiu, am stat pe malul lacului și am privit rățuștele.

Cred că m-am găsit pe mine acolo, și de data asta cred că-mi place ce simt.

15:30. Mă sună ai mei. „La mulți ani, copile! Hai acasă!" Puțin știu ei că

**Outside. I'm starting all over again.
It is so much better this time.**

11:44 pm. "Shall we celebrate Easter together? Since we're all staying here? On video. Light a candle. From the lighter, this year. We can make something out of it". I light another cigarette. We are four on the video call.

It has been 26 days now. Time flies, although I am counting. I am slowly getting back to normal. I don't feel my old self yet. I'm still waiting for something to happen.

12 am. We lit the candle. From the lighter, as I told you. We only painted around 20 eggs, and now we are celebrating. We are all present. In the video call. We're sitting at the table. Each of us in his own room. You wouldn't even say that there are a laptop and 100 km between us. We play mime. We do karaoke. We are together.

10:45 am. We are free to be ourselves again. Neighbours come out again. I went to take a walk through Cișmigiu, sat on the shore of the lake and watched the ducks.

I think I found myself there, and this time I think I like what I feel.

3:30 pm. My parents call me. "Happy Birthday, kiddo. Come

eu sunt deja în tren, la jumătatea drumului. Văd oameni care stau unii lângă alții. Se îmbrățișează, se țin de mână. Câmpul acela, care mi se părea mereu interminabil? Îl văd altfel. E mai colorat, mai plin de viață acum. Las cartea și mă uit în jurul meu, povestea poate să aștepte. Trăiesc ceva mai interesant acum, și parcă încep să-mi revin. Las soarele să-mi încălzească fața, și de data asta nu mă mai plâng că mi-am uitat ochelarii de soare pe birou.

17:40. M-a alergat câinele ăsta tot orașul, și parcă nu se mai satură. Am venit toți acasă. Era și normal. Orașul parcă e mai viu acum.

10:30. Metroul e plin de oameni din nou, și cred că îmi convine. Văd lumea în fiecare zi. Afară. Am luat-o de la capăt. De data asta e mai bine.

home!" Little do they know that I'm already on the train. I see people standing next to each other. They hug, they hold hands. That field, which always seemed endless to me—it has changed. It's more colourful, more lively now. I stop reading and I look around, the story can wait. I'm living something more interesting now, and I'm beginning to be who I was again. I let the sun warm my face, and this time I don't complain that I forgot my sunglasses on the desk.

5:50 pm. This dog dragged me all over the town, and he is not tired yet. We all came home. It was the normal thing to do. The city seems alive now.

10:30 am. The subway is full of people again, and I am very happy about that. I see the world every day. Outside. I'm starting all over again. It is so much better this time.

Georgiana Marin

Virusul îi dăruise timp. O pusese față în față cu ea însăși.

Lizzie se întreba dacă toată pandemia asta era din vina ei. Dacă era dorința ei devenită realitate. Acea dorință pe care ți-o pui de revelion după ce ai ciocnit paharul de șampanie, și reflectezi asupra anului ce va să vină. Își imaginase atunci un 2020 greoi, îmbâcsit, stufos, prea plin, prea mult, prea apăsător. Își dorise mai mult timp, pentru ea, cu ea. Poate că Dumnezeu asculta atunci și nu a găsit altă modalitate mai bună de a opri haosul, sau măcar de a încetini viteza cu care lumea se învârtea. Cum de se oprise tocmai la dorința ei?

Alungă, însă, gândul, așa cum o făcea de fiecare dată, și reveni la hârtiile ei. Lucra în continuare opt ore pe zi, uneori mai mult, deoarece îi era mai dificil să distingă între viața de birou și viața personală, atunci când biroul se afla la o lungime de braț distanță de pat. Patul nu câștiga niciodată bătălia în fața conștiinciozității ei. Se bucura însă că își putea face treaba în liniște, fără să mai întâlnească fețe nemulțumite, situații neprevăzute și discuții neplăcute. Până și întâlnirile online aveau loc cu camera video oprită, iar distanțarea parcă avea un efect pozitiv asupra nivelului de stres al

The virus had given her time. It had brought her face to face with herself.

Lizzie wondered if this whole pandemic was her fault. If it was her wish that had become reality. That wish you make on New Year's Eve, after you toast with your glass of champagne and reflect on the year to come. She had imagined then a cumbersome, heavy, stuffy 2020, too full, too much, too oppressive. Maybe God was listening at the time, and could not find any better way to stop the chaos, or at least slow down the speed at which the world was spinning. How come He had fulfilled her wish, out of all the wishes out there?

However, she chased away the thought, as she always did, and returned to her papers. She still worked eight hours a day, sometimes longer, because it was more difficult to distinguish between office-life and personal life when the desk was an arm's length away from the bed. The bed never won the battle: her conscientiousness did. She was glad, however, that she could do her job at ease, without encountering unhappy faces, unpredicted situations and unpleasant discussions. Even online meetings took place with the camera turned off, and the distancing seemed

tuturor. Poate avem ce învăța și din izolarea asta, se gândea.

to have a positive effect on the tension between people. Maybe we have something to learn from this isolation, she thought.

În jur, lumea era cuprinsă de anxietate și panică, urmărind mereu ultimele știri, monitorizând evoluția virusului și dezvoltând scenarii despre viitor. Toată neliniștea lor o agasa pe Lizzie, care se protejase întreaga viață cu scutul iluziei invincibilității, și care era hotărâtă să nu renunțe la ignoranța ei nici acum. De ce să irosești timpul cu griji, când poți să citești o carte bună?

Around, the world was gripped by anxiety and panic, always watching the latest news, monitoring the evolution of the virus and developing scenarios about the future. All their anxiety annoyed Lizzie, who had protected herself all her life with the illusion of invincibility as a shield, and who was determined not to give up her ignorance now. Why waste time worrying, when you can read a good book?

În intimitatea casei în care era izolată, Lizzie se bucura să recupereze vizionând episoadele ratate din serialul ei preferat, scăpând de praful de pe cărțile din bibliotecă, pentru care nu se găsise niciodată momentul, încercând exercițiile pentru tonifierea abdomenului, pentru care nu mai avusese niciodată suficientă energie la sfârșitul zilei. Începuse să experimenteze cu rețete culinare și să deprindă arta gătitului. Bucătăria fusese mereu locul cel mai evitat din casă, pentru că gătitul i se păruse mereu prea cronofag. Acum, timpul părea o noțiune mult mai fluidă.

In the privacy of the house where she was isolated, Lizzie was happy to watch the missed episodes of her favourite show, getting rid of the dust set on the books in her bookcase, for which she had never had enough time, trying the abdominal exercises for which she had never had enough energy at the end of the day. She began experimenting with recipes and learning the art of cooking. The kitchen had always been the most avoided place in the house, because cooking had always seemed too time-consuming to her. Now, time seemed a much more fluid notion.

În jurul ei, domnea incertitudinea și îngrijorarea. În sufletul ei, era liniște. Virusul îi dăruise timp. O pusese față în față cu ea însăși. Era timpul să se redescopere, și să iasă

Around her, reigned uncertainty and concern. In her heart, it was quiet. The virus had given her time. It had brought her face to face with herself. It was time to rediscover herself, and

din izolare un om nou. Poate că, până la urmă, 2020 se va dovedi un an mai interesant decât își imaginase, un an în care cu toții se vor fi întors mai mult către ei înșiși, rupți de agitația nesfârșită a zilelor obișnuite. Poate că cei care nu vor fi afectați de virus, vor fi afectați de întâlnirea cu ei înșiși.

emerge from the isolation as a new person. Perhaps, in the end, 2020 would prove to be a more interesting year than she had imagined, a year during which people would all have turned more toward themselves, away from the endless hustle and bustle of the ordinary days. Perhaps those who would not be affected by the virus, would be affected by meeting themselves.

Puse hârtiile jos și se scutură din nou de gândul poverii unei pandemii. Îi era dor de părinții pe care nu putea să-i viziteze, și tânjea după călătoriile care fuseseră anulate. Sigur, asta nu fusese parte din dorința ei. Dumnezeu cu siguranță avea un motiv mai bun pentru tot ce întâmpla. Ce rămânea de făcut? Își puse o cană cu ceai și se întoarse la lucru.

She put the papers down and shook off the thought of the burden of a pandemic again. She missed her parents, whom she could not visit, and longed for the trips that had been cancelled. For sure, that had never been part of her wish. God certainly had a better reason for everything that was going on. What was left to do? She poured herself a cup of tea and returned to work.

Georgiana Marin

Cu fiecare zi mai îmbătrânea puțin.

Charles o sărută pe Lizzie pe frunte și se ridică din pat. Rutina casei se schimbase de când se intrase în carantină. Dimineața nu mai avea toată casa pentru el, dar încerca să se adapteze. Conviețuirea într-o garsonieră începuse să-și arate colții, era cu siguranță momentul pentru o casă mai mare. Perioada de carantină nu favoriza achiziții imobiliare, însă.

Renunță la cafeaua făcută cu grijă la espressor și băută în tihnă pe balconul cu vedere panoramică spre parcul acum închis. Sări direct în duș, își trase repede pe el hainele de zi cu zi și plecă spre serviciu. Se urcă în mașină și își verifică în buzunar declarația pentru că auzise la radio că se măriseră amenzile. Profitase de bunăvoința doamnelor drăguțe de la HR și optase pentru varianta de a lucra de la birou. Nu ar fi rezistat închis în casă, carantina l-ar fi epuizat.

Trebuia să se mențină activ, să schimbe peisajul, să vadă oameni. Biroul gol era dezolant, dar spera mereu că vreun coleg se va decide să vină la muncă. Uneori, avea noroc. Alteori, trebuia să se mulțumească să se întrețină cu portarul, recepționera,

Every day, he got a little older.

Charles kissed Lizzie on the forehead and got out of bed. The normal routine had changed since the quarantine had started: in the morning he didn't have the whole house to himself any more, but he was trying to adapt. Living in a studio annoyed him, it was certainly time for a bigger house. The quarantine period did not favour real estate purchases, though.

He gave up the carefully made espresso coffee that he used to drink in peace on the balcony with panoramic views of the now-closed park. He jumped straight into the shower, quickly pulled on his everyday clothes and left for work. He got in the car and checked his pocket for the certificate, because he had heard on the radio that the fines had increased. He had taken advantage of the nice ladies at HR and had opted for working from the office. He would not have been able to endure the lockdown, the quarantine would have exhausted him.

He had to stay active, change the scenery, see people. The empty office was gloomy, but he always hoped that some colleague would decide to come to work just like him. Sometimes he was lucky. At other times, he had to settle for chatting with the doorman, the

colegul de la etajul de deasupra și curierul de la Domino's Pizza. Nu mai aveau de mult voie să intre în restaurantul de lângă clădirea de birouri și să comande singuri, așa că apelau la curier.

Își suna zilnic prietenii apropiați ca să mai povestească. Și pe mama, care în ultimul timp îl asalta cu vești despre situația epidemiei. Era îngrijorat pentru ea, părea că meseria de doctor nu era tocmai privilegiată în acest moment. Îi era teamă că s-ar putea îmbolnăvi. Că nu ar putea s-o ajute cu nimic. Că era prea departe. Că era prea bătrână, prea expusă. Că trecuse prea mult timp de când o vizitase ultima oară. Era un gând pe care îl căra cu el în fiecare zi. Viața devenise prea serioasă, prea sumbră, prea apăsătoare.

Îi lipseau ieșirile cu prietenii, brunch-ul din locuri selecte de sâmbătă și serile de dans. Îl enerva toată inerția din jur și irosirea unei primăveri frumoase. Tot acel soare, toți copacii înfloriți, și nimeni care să se bucure de ele. Zilele de weekend erau sufocante, animate doar de plimbarea la Carrefour pentru cumpărăturile săptămânale, care pe cât îl energiza inițial, pe atât îl și obosea.

Simțea că timpul îi fugea de sub picioare. Cu fiecare zi mai îmbătrânea puțin. Firele albe îi aminteau asta de fiecare dată când se privea în oglindă.

receptionist, the colleague on the top floor and the courier from Domino's Pizza. They were not allowed to enter the restaurant next to the office building and order for themselves any more, so they had to resort to a courier.

He would call his close friends every day to catch up. He also called his mother, who lately was assailing him with news about the situation of the epidemic. He was worried about her, it seemed like the job of a doctor was not the most privileged, given the situation. He was afraid she might get sick. That he would not be able to help her with anything. That she was too far away. That she was too old, too exposed. That it had been too long since he had last visited her. It was a thought he carried with him every day. Life had become too serious, too bleak, too oppressive.

He missed the social gatherings, the brunch in select locations on Saturdays and the dance nights. He was annoyed by the inertia around him and the waste of a beautiful spring. All that sun, all the blooming trees, and no one to enjoy them. Weekend days were suffocating, animated only by the trip to Carrefour for the weekly grocery shopping, which began by boosting his morale, and ended by exhausting him.

He felt that time was slipping away. Every day, he got a little older. The white hairs reminded him of that whenever he looked in the mirror.

Săptămânile zburau. Azi era luni, mâine era din nou pe drumul spre Carrefour. Câtă viață irosită, se gândea. Ar fi vrut să-i dea mai multă valoare cumva, să o trăiască mai intens, dar nu știa cum. Carantina îi distrusese planurile de vacanțe, vizite, plimbări, experiențe diverse. Trebuia să-și reorganizeze cumva viața ca să-i găsească un sens în această nouă ordine a lumii, dar încă nu reușise.

Ceasul bipăi și îl anunță că ar trebui să continue să facă mișcare. Obișnuia să urmărească mereu numărul de pași făcut zilnic, dar carantina îi luase și această plăcere. Era la ușă deja, descuie și intră în casă.

—Ai venit!, îl întâmpină Lizzie. Ce facem în seara asta?

—Hai să stăm doar noi doi. Te iubesc.

Weeks went by. Now it was Monday, the next day he was on the way to Carrefour again. How much life wasted, he thought. He would have wanted to give it more value somehow, to live it more intensely, but he did not know how. The quarantine had shattered his holiday plans and any other visits, trips or experiences he had arranged for. He had to somehow reorganize his life to find meaning in this new world order, but he had not yet succeeded.

His watch beeped and announced him that he should keep walking. He used to always check out the number of steps he took every day, but the quarantine had taken this pleasure away from him. He was already at the door, so he unlocked it and entered the house.

"You're home!", Lizzie greeted him. "What are we doing tonight?"

"Let's spend some time together. I love you."

Georgiana Marin

Ce ironic, tocmai anotimpul reînvierii o aducea față în față cu moartea.

Într-un colț de țară, mama lui Lizzie privea pe geam la copacii înfloriți. O zi de primăvară atât de frumoasă—soarele strălucea iar vântul gâdila ușor fiecare petală rozalie. Sufletul ei își amintea însă o primăvară mult mai tristă. O primăvară peste care trecuseră 30 de ninsori, fără a-i stinge câtuși de puțin amintirea.

Acea zi de primăvară de demult, când tatăl ei părăsise această lume, rămânea mereu la fel de vie an de an, pe soare sau ploaie, cu carantină sau fără. Își aminti poezia pe care o scrisese despre el, cu mulți ani în urmă, într-o altă zi de primăvară bântuită.

„plecaseși de curând, plecaseși de tot
atât de singur, atât de trist
ştiam pe de rost
versurile unui cântec vechi
pe care îl mai ascult
uneori
când mi-e dor
un tangou de demult
pe care am dansat cândva amândoi
un tangou fierbinte şi tăios
ca un atac cerebral

Ironically, it was the season of resurrection that brought her face to face with death.

In another corner of the country, Lizzie's mother was looking out the window at the blossoming trees. Such a beautiful spring day—the sun was shining and the wind gently tickled every pinkish petal. Her soul, however, recalled a much sadder spring. A spring over which 30 winters had passed, without extinguishing its memory at all.

That spring day long ago, when her father had left this world, was always there, year after year, in the sun or rain, quarantined or not. She remembered the poem she had written about him many years before, on another haunted spring day.

"you had recently left, gone completely
so lonely, so sad
I knew by heart
the lyrics of an old song
that I still listen to
sometimes
when I miss the days
a tango from a long time ago
that we once danced together
a hot and sharp tango
like a stroke

cuvintele se amestecă în ceața
străvezie
frânturi de copilărie
poeziile lui Topîrceanu
scrisul tău incredibil de frumos
ultima privire
un zâmbet trist
lumânarea neaprinsă
pe noptiera albă din salonul de
terapie intensivă
îmi pare rău, domnișoară
tocmai resuscitam o doamnă
s-a întâmplat chiar atunci
nimeni nu a văzut
ai plecat singur
ca un rătăcit neștiut
nu așa aș fi vrut
să se întâmple
zilele treceau prea încet
durere surdă
suferința nu încape în vorbe
picioarele nu mă mai ascultau
respirația era de gheață
comerț cu suflete la piață
într-o zi ploioasă de mai
o zi lungă cât tăcerile noastre de-o
viață
soldații au tras cu puștile spre nori
în curcubeul din zori
țipăt de păsări speriate
în rotiri amestecate
când eu priveam doar în jos
spre pământul ce te cuprindea
pământul ud care mă ardea
ploua, ploua, nu se mai oprea
plânge și cerul, gândeam
lacrimi amestecate

words mix in the translucent
fog
childhood glimpses
Topîrceanu's poems
your incredibly beautiful writing
the last look
a sad smile
the unlit candle
on the white nightstand in the intensive
care ward
I'm sorry, miss
I was just resuscitating a lady
it happened right then
no one noticed
you left alone
unknown
that's not how I wanted
it to happen
the days passed too slowly
deep pain
suffering cannot be uttered
my feet stopped listening to me
my breath was ice
trading souls at the market
on a rainy day in May
a day as long as our life's silences
soldiers fired rifles at the clouds
in the rainbow of the dawn
scream of frightened birds
in chaotic circles
when I was only looking down
to the earth that enveloped you
the wet earth that burned me
it was raining, and raining, it wouldn't
stop
the sky is crying too, I was thinking
mixed tears

cuvintele nespuse mi le-ai spus într-o noapte
mai târziu
pe sub pomii cu cireşe coapte
ne plimbam amândoi atât de triști,
atât de singuri
ne-am întâlnit într-un vis și mi-ai zis
nu-ți fie frică, e în regulă
și mie mi-a fost frică
dar nu trebuie, nu trebuie să îți fie frică, te rog”

Își șterse ochii înlăcrimați și se îndepărtă de fereastră, afundându-se într-un fotoliu moale ca o îmbrățișare. Fiecare primăvară îi răscolea amintirile și gândurile și temerile legate de moarte. Ce ironic, tocmai anotimpul reînvierii o aducea față în față cu moartea.

Frica de moarte era un subiect cu care încerca să facă pace de câțiva ani. Învățase însă că cel mai eficient mod de a combate moartea era prin trăirea din plin a prezentului; prin celebrarea vieții, aprecierea fiecărui moment și a celor dragi din jurul tău. Toate discuțiile din jur despre boală și moarte și izolarea socială deschiseseră însă o cutie plină cu trăiri grele, ascunsă bine în sufletul ei.

Puse mâna pe telefon și căută numărul lui Lizzie. În câteva secunde, îi auzi glasul delicat, și sufletul ei își recăpătă zâmbetul.

—Mi-e dor de tine. Sper să ne

you told me the unspoken words one night
later
under trees with ripe cherries
we were both walking so sad,
so alone
we met in a dream and you told me don’t be afraid, it’s okay
I was afraid too
but you don’t have to, you don’t have to be afraid, please”

She wiped her teary eyes and moved away from the window, sinking into an armchair which felt soft like a hug. Every spring stirred up her memories, as well as her thoughts and fears about death. Ironically, it was the season of resurrection that brought her face to face with death.

The fear of death was something she had been trying to make peace with for several years. She had learned, though, that the most effective way to fight death was through fully living in the present; by celebrating life, appreciating every moment and the loved ones around you. All the surrounding discussions about sickness and death and the social isolation had, however, opened a box full of heavy feelings hidden well inside her soul.

She grabbed the phone and looked for Lizzie’s number. Within seconds, she heard that delicate voice and her soul regained her smile.

“I miss you. I hope to see you

revedem curând.

—Și eu! Te iubesc, mamă! Ai grijă de tine, da?

again soon."

"Me too! I love you, Mom! Take care of yourself, okay?"

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2020

Raluca-Georgiana Mihai

Cred că, dacă ar pica internetul, am intra cu toții în depresie.

Cred că unul dintre cele mai groaznice lucruri pe care îl poți face oamenilor este să-i pui să aștepte, cu alte cuvinte, să îi scoți din rutina lor, ca să le pui în față o perioadă de timp unde nu trebuie (sau nu pot) să facă nimic, dar nu pentru că așa vor ei. Desigur că am face orice pentru a avea timp liber, atâta timp cât asta corespunde propriilor noastre reguli. Ce e A Doua Venire a lui Iisus pe lume când, să zicem, mai sunt două zile și avem Venirea Weekendului? Dar există o piramidă a nevoilor. Cu cât se apropie mai repede zilele fără muncă sau școală, cu atât fantezia de a dormi până la prânz prinde contur din ce în ce mai mult, iar când, în sfârșit, vine momentul să o ducem la împlinire, parcă o facem cumva cu sete de răzbunare împotriva unui sistem sau a unui stil de viață impus, care ne forțează să adoptăm o rutină menită să îi facă lui pe plac, iar nouă nu prea. *Vineri seara*, *sâmbătă*, *duminică*—timp pentru *mâncare*, *somn*, *filme*, *prieteni* etc.: astea sunt versurile melodiei pe care ne place să o auzim, regulile care trebuie îndeplinite pentru ca experiența timpului liber și a așteptării să fie una plăcută.

I think we'd all get depressed if the internet were to stop working.

I think that one of the most terrible things you can do to a person is to make them wait, in other words, to pluck them out of their routine in order to have them face a period of time where they don't have to (or can't) do anything, but not by their own choice. Of course, we all long for spare time, as long as we decide how or when. The Second Coming sure doesn't rank higher in importance than the two days left until The Coming of the Weekend, let's say. There's a hierarchy of needs out there, after all. The faster the days when we don't go to work or school approach, the more the fantasy of sleeping until noon takes shape. When it's finally time to bring it to fruition, we do it with a sort of thirst for revenge against an imposed system or lifestyle, which forces us to comply to a routine meant to bring satisfaction to it and not so much to us. *Friday night, Saturday, Sunday*—time for *food, sleep, movies, friends* and so on—this is the melody we like to hear, the rules to follow so that the experience of spare time and of the waiting period can be a pleasant one.

Pune pe cineva să stea la coadă pentru orice, sau cere-i unui copil să stea la „colțul tăcerii", sau ce nume non-pasiv-agresiv o mai avea în ziua de azi, și situația se schimbă. Nu mai sunt propriile noastre reguli. Ideea că nu putem face chiar ce vrem noi în acel moment liber e neplăcută. Suntem luați prin surprindere de o situație care ne forțează să rămânem cu noi înșine, și de cele mai multe ori nu ne place. Cam asta reprezintă și carantina—o formă de așteptare impusă de sistemul pe care de obicei îl „fentam" dormind cu patru sau cinci ore mai mult în weekend. Pentru binele nostru, am fost puși la „colțul așteptării".

Cum te face asta să te simți?

Ca toți ceilalți, și eu aveam niște planuri pentru perioada următoare, unele pe care le credeam chiar importante, pentru că erau o încercare de a ieși din zona mea de confort și a vedea ce vreau să fac mai departe. Era planificarea unor momente care aveau să servească pe post de amintiri plăcute, atunci când totul urma să fie neplăcut. Acum s-ar putea să nu mai fie duse la realizare, așa că nu pot să spun ce o să fac. Nu cred că vorbesc numai în numele meu când zic că poate nici nu vreau să mă gândesc. Altfel spus, și poate incorect adaptat la situația de față, nu vreau să privesc în hău, și el să se uite înapoi la mine. Mă gândesc că suntem în *șah* și

Make someone sit in a queue for anything or ask a child to sit in *the silent corner*, or whatever non—passive-aggressive name it might have these days, and the situation undergoes a change. We're not the ones making the rules any more. The idea that we are not allowed to do exactly as we please with our spare time is disagreeable. We are taken by surprise, forced us to keep our own company, and we are not happy about that most of the times. That kind of what quarantine/ self-isolation is—a form of waiting imposed by the system we usually 'tricked' by sleeping an extra four or five hours at the weekend. For our own sake, we've been assigned to *the waiting corner*.

How does that make you feel?

Like the rest of us, I also had some plans for the following period, some of which I considered quite important, because they were an attempt to get out of my comfort zone and see what I wanted to do next in general. They were plans meant to create situations that would turn into pleasant memories during unpleasant moments. Now they might not be valid any more, so I cannot say what my plans for the future are. I don't think I'm speaking solely for myself when I say that I might not even want to think about that. In other words, and perhaps poorly adapting this expression for the current situation, I don't want to stare into the abyss and have it stare back at me. It's as if we've

nu vreau să aud *mat*.

Toată situația cu carantina e ca și cum lumea ar fi pus brusc frână. În ciuda tuturor poveștilor teribile, este ca și cum universul a vrut să ne dea o pauză. Însă acesta e momentul în care unii își dau seama că nu dau din pedale stând pe o bicicletă reală, care îi duce undeva, ci se află, mai degrabă, pe o bicicletă de exerciții, iar când se opresc, nu îi lovește aerul curat aferent unui peisaj montan, ci doar realizarea că în tot acest timp nu mergeau, de fapt, decât spre minunatul Tărâm al Nicăieriului. Cu toate că tânjim după ideea de timp liber, modul în care trăim ne-a învățat să ne ținem mereu ocupați cu ceva antrenant sau de o anumită intensitate care să confere însemnătate minutului, orei sau zilei respective. În momentul în care te oprești pentru o perioadă mai lungă și epuizezi activitățile clasice, care erau menite să te distreze pentru scurta perioadă de rebeliune—weekendul, te ajung din urmă lucrurile de care fugeai, pedalând cu zâmbetul pe buze. Ți-au murit plantele pentru că preferai să ieși afară, în timp ce ele urlau după apă înăuntru. Îți urlă și soția/iubitul/ cățelul/copilul/purcelul, și parcă o fac în altă limbă. Ai început să urli și tu, pentru că nu mai știi ce altceva să faci de plictiseală. De ce atât de mult urlat și atâtea biciclete? Nu am nici cea mai vagă idee.

just heard *check*—and I don't want it to end with –*mate*.

The whole quarantine situation is like a moment when the entire world suddenly hits the brakes. In spite of all the terrible stories, it's as if the universe wanted to give us a break. However, this is the moment when some of us realise that they haven't been touching the pedal of an actual bike, which could take them somewhere, but rather that they've been on a stationary bike, and, when they stop moving, it's not the fresh air associated with a mountain scenery that hits them, but merely the realization that, all this time, they've actually been heading for the wonderful land of Nowhere. Despite yearning for free time, the way we have to conduct our lives has taught us to always keep busy with something engaging or intense enough, so as to give meaning to the respective minute, hour or day. When you stop for a longer period of time and you've exhausted all the classical activities generally meant to keep you entertained during your short period of rebellion—the weekend—you see that the things you've been pedalling away from so joyfully are catching up with you. Your plants died because you'd rather go out, while they're screaming for water inside. Your wife/lover /dog/kid and other living accoutrements have started screaming, and they seem to be doing it in a different language. You've also started

screaming because of boredom. Why so much screaming and so many bikes? I haven't the slightest idea.

În ziua unu de izolare, de când am ajuns acasă, m-am simțit ca într-un weekend.

On the first day of isolation after I got home, it was like a weekend.

În ziua doi eram ca în vacanță. Ture de dormit de 12 ore.

On day two I was on vacation. Twelve-hour sleeping shifts.

În ziua trei mi-am dat seama că, probabil, cel mai tare în perioada asta ne ajunge din urmă oboseala, pentru că brusc mă dureau toate oasele, toți mușchii și cred că, dacă aș fi avut terminații nervoase în firele de păr, m-ar fi durut și acolo. M-am oprit din pedalat (chiar nu aș putea să spun de ce tot insist cu bicicletele) și mă ajung din urmă nopțile prost dormite, teancurile prea mari de cărți de la muncă, pe care nu știam cum să le pun mai repede la raft, oamenii care mă presau să le dau sau să le spun ceva din interesul lor personal, oamenii pe care i-am lăsat în urmă sau care poate că m-au lăsat ei pe mine. Dar presupun că este cam la fel pentru fiecare dintre noi.

On day three, I realised that what is really catching up with us from behind is exhaustion, because suddenly all my bones and muscles hurt, and, if my strands of hair had had nerve endings, they would have hurt as well. I've stopped pedalling (it's beyond me why I keep insisting on bikes) and certain things are catching up with me—white nights, the too-tall stacks of books from work, which I didn't know how to sort and shelve faster, various people insisting that I should give or tell them something they needed personally, the people I've left behind or those who, maybe, left me behind. I suppose it's more or less the same for all of us.

În ziua patru, am văzut că nu mai am răbdare să petrec timp cu părinții mei, și m-am întrebat serios dacă eu chiar mai știu cum să vorbesc cu ei. O să păstrez pentru mine restul, dar dacă interesează pe cineva, acum luăm iar masa cu toții. Într-o seară ne-am uitat la un film ales de mine, resuscitând tradiția de vizionare de filme pe care o aveam odinioară, iar

On day four, I noticed that I was no longer happy to spend time with my parents, and I seriously wondered if I even knew how to talk to them any more. I'll keep the rest to myself, but if anyone is interested, we're all eating together now as we used to. One evening we watched a movie I chose, bringing back to life our movie tradition from a while ago, and dad fell asleep

tata a adormit după 20 de minute. Merge și așa.

În ziua cinci... Glumesc. Nu o s-o țin așa.

Mai zic doar că în ziua x intervine perioada de „transă". E aproape greu de imaginat că o să mai ieșim din situația asta prea curând, și propriile noastre emoții legate de revenirea la normal sunt greu de definit, pentru că nu jucăm chiar după propriile reguli în perioada în cauză, iar rezultatul final e greu de anticipat. În mod normal, când se termina weekendul, știam exact ce urmează. Acum, când se termină weekendul, te gândești ce vizitezi a doua zi—balconul sau bucătăria? Este ceva de genul acesta, sau ne confruntăm cu toții cu senzația stranie că suntem blocați într-o buclă temporală și că cineva ne trage zilele la xerox. Câtă variație să ai, blocat în același spațiu? Azi spăl în baie cu Igienol, nu cu Domestos. Cred că, dacă ar pica internetul, am intra cu toții în depresie.

Firește că tot timpul ăsta liber poate fi folosit la ceva sau, cum proclamă anumite voci pe rețelele de socializare, ca să nu își piardă statutul de „animal social" acum că nu mai pot ieși din casă și se simt amenințați de singurătate, tot timpul ăsta liber *trebuie* folosit cu un scop anume. Brusc, pentru că se presupune că ai timp, trebuie să te apuci să înveți o

twenty minutes into the movie. Which is not that bad.

On day five... no, I'm kidding. I won't go on like this.

I'll just add that on day x you get into a trance-like period. It's almost difficult to imagine that we'll be getting out of this situation in the near future and we can't define our expectations. That's because we're not exactly playing by our own rules, and the end result is hard to anticipate. Normally, when the weekend ended, we knew exactly what came next. Now, when the weekend comes to an end, you think of what you'll be visiting next—the balcony or the kitchen. It's something like this: we all have the strange feeling of being stuck in a time loop, our time is made up of photocopies of one and the same day. How much variation can you get, stuck in the same space? Today I'm washing the bathroom floor with the green cleaning product, not the purple one. I think we'd all get depressed, if the internet were to stop working.

Of course that all this free time can be put to some use or rather that it *has* to serve a specific purpose, as proclaimed on social media by certain individuals who fear losing their status as 'social animals', now that loneliness truly threatens them. Suddenly, you start learning a foreign language or two, learn to cook ten fancy course meals, become the artist whose appearance you

limbă străină sau două, să poți să faci zece feluri fițoase de mâncare, să devii artistul pe care îl amânai să fii, să înveți să jonglezi, să te apuci de sport acum că nu mai ai nicio scuză, și nu în cele din urmă, să Realizezi o invenție pe care să o brevetezi. Este simplu—acum că dispui de timpul necesar, celelalte lucruri de care aveai nevoie pentru a duce la îndeplinire sarcinile enumerate o să apară bătând la geam, cu tot cu mască, mănuși și dezinfectant în buzunare.

Și uite așa, chiar și în contextul distanțării sociale, societatea găsește o modalitate de a pune presiune pe individ să se conformeze unui comportament standard, în afara căruia nu se poate acționa cu siguranță de sine. Prin societate, ne putem referi aici la un grup de oameni mai vocali, pentru care categoric „totul este sub control" și care cumva a reușit să ne convingă și pe restul de filosofia lor, de parcă suntem într-o secvență mai potolită din „Jesus Camp" (nu recomand). Așa ajungi să te simți vinovat pentru că îți iei o zi să stai pe canapea și să mănânci pufuleți în timp ce te uiți la desene animate, în loc să muncești la marea ta invenție pentru care lumea nu e pregătită. Este adevărat că majoritatea oamenilor fac toate lucrurile astea pentru a se pregăti pentru necunoscuta perioadă de *după*, pentru că există viață după carantină și toate cele. Însă poate că nu

had postponed, learn how to juggle, start working out because you have no more excuses to make and, last but not least, invent something that will be acknowledged. It's simple—now that you have the necessary time at your disposal, the other things you were lacking in order to bring the above tasks to fulfilment will come knocking on your window, all equipped with a mask, gloves and sanitizer.

And just like that, even in the context of social distancing, society finds a way of pressuring the individual to conform to a standard behaviour, or lose one's self-confidence. By 'society', we can refer here to a group of more vocal individuals, for whom everything is 'under control', and who have managed to convince the rest of us that their philosophy is perfect, as if we're in one of the tamer scenes of 'Jesus Camp' (NB; I do not recommend). It is in this way that you feel guilty for taking a day off to lie on the couch eating ice-cream while watching cartoons, instead of working on your great invention, for which the world is not ready. It's true that most people do all these things in preparation for the unfathomable period of *after*, because there is life after quarantine and all that jazz. But perhaps it's not necessary to vehemently underline the transience of human life and the uncertainty of tomorrow, or of

e necesar să subliniem efemeritatea vieții umane și nesiguranța zilei de ieșire din izolare chiar cu atâta vehemență. Nu de alta, dar se rupe mina creionului, și după aceea nu mai are artistul din noi cu ce desena.

Nu e nimic rău în a profita de timpul ăsta să începi să înveți o limbă străină, să desenezi, să te conectezi cu natura făcând yoga pe lângă plantele tale din apartament și așa mai departe, așa cum nu e nimic rău în a te odihni, a te relaxa și a-ți reface programul ca să-l adaptezi situației actuale. Ni se spune constant să ne străduim să devenim cea mai bună versiune a noastră, iar acum parcă se impune, numai pentru că avem timp. Faptul că, spre exemplu, nu mai mergem la muncă, școală, cu mijloacele de transport în comun, în același mod în care eram obișnuiți, ne alterează factorii de stres, poate pentru unii diminuându-i. Desigur că știrile despre pandemie, ordonanțele și tanti Mărioara care se plictisește în casă au grijă să ne creeze alți factori de stres. De ce am adăuga la toată învălmășeala și clasicul gând că nu suntem suficient de buni și că vom fi judecați dacă atunci când ieșim din carantină nu avem un corp de vis, idei noi despre tot, subiecte de discuție cu duiumul și, desigur, un scop în viață deosebit?

Îmi dau seama că poate vorbesc despre o situație ideală sau despre ceva la care unii nu prea au acces.

the day that will be the last day of isolation. We wouldn’t want the pencil to break, leaving the artist within us without a working instrument, now, would we?

There’s nothing wrong with taking advantage of this period, to start learning a foreign language, draw, connect with nature by doing yoga in the vicinity of your apartment plants, and so on, just as there is nothing wrong with resting, relaxing and rearranging your schedule so that it fits the current situation. We are constantly told to be the best version of ourselves, and now it’s becoming mandatory, because we have time. The fact that, for instance, we no longer go to work, school, use common means of transportation the way we’ve been used to doing, alters our stress factors, for the better of for the worse. Of course that pandemic-related news, ordinances and old lady Mărioara, who is bored of staying at home, concern themselves with creating other stress factors for us. Why would we add on top of all this mess the classical thought that we are not good enough, and that we fail if, upon exiting quarantine, we do not have the perfect body, new opinions on everything, endless conversation topics and, of course, a unique life goal?

I am aware I’m probably talking about an ideal case or about something not easily accessible to certain people.

Pentru unii, lucrurile nu se împart între a mânca pufuleți pe canapea sau a crea (inserați numele invenției voastre fabuloase). Pentru unii dintre noi, lucrurile se împart în „oare mai am bani luna viitoare?" sau „încă o zi când ies afară și sper să nu mă îmbolnăvesc". Sunt niște realități dureroase, spre ajutorul cărora, momentan, nu avem cum să contribuim, decât poate prin donații și, prin aparent simplul stat în casă, care în momentul de față chiar este un act de compasiune, înțelegere și responsabilitate. De asemenea, dacă îi cumperi unui bătrânel la magazin paste și ketchup, poate nu e chiar sfârșitul lumii.

Lucrând într-o librărie, am făcut parte, pentru scurtă vreme, din grupul celor care nu aveau cum să lucreze de acasă. Dezinfectam tot ce atingeam o dată la două ore, purtam mănuși (și nu era prea plăcut) și mă gândeam dacă are rost să îmi țin respirația în momentul în care cineva îmi invada spațiul personal sau dacă să am mentalitatea de „le luăm pe rând, fie ce o fi". Dacă cineva atingea ceva de la casa de marcat, trebuia să îmi aduc aminte să șterg imediat după ce pleca, nu prea se putea pe moment, ca să nu se simtă persoana respectivă jignită. Oricum nu prea mai veneau oameni. Era trist să vezi cum o afacere construită în jurul ideii de cultură se confruntă cu o asemenea realitate. Mai

For some of us, there is more than either eating ice-cream on the couch or creating (insert the name of your fabulous invention). Some of us have different challenges: "will I still have money left tomorrow" or "'another day of going outside and hoping I don't fall ill". These are painful faces of reality: we might want to donate, or obey home isolation. This involves real compassion, understanding and kindness. Furthermore, if you buy pasta and ketchup at the grocery shop for a poor old man, you might be pleased with yourself after that.

Working in a bookshop, I've been for a short while part of those that had no possibility of working from home. I would disinfect everything I touched once every two hours, I wore gloves (not a pleasant experience) and I kept thinking if there was a point in holding my breath whenever someone invaded my personal space, or if I should just adopt the mentality of "come what may, I'll cross that bridge when I get there". If somebody touched something from the register area, I had to keep in mind to wipe it as soon as that person left; you couldn't really do it on the spot, lest you should offend anyone. There weren't many clients anyway. It was pretty sad to see how a business built around the idea of culture is threatened by failure.

existau și acei clienți care parcă nu se îndurau să plece și ar fi cumpărat tot, dacă ar fi avut banii necesari, însă nu erau mulți. Erau și zile în care brusc totul se aglomera—alea erau momentele când lumea se plictisea de stat în casă, și nu prea puteai să nu te enervezi văzând asta.

There were those clients that almost couldn't let go of the place, and would have bought everything, if they had had the money, but those were rare cases. There were also days when it got crowded—those were the moments when people just wanted to go out, no matter where, and their presence made me really mad.

Mă gândeam uneori că dacă văd în viața reală izoleta, mă apucă un atac de claustrofobie pe loc. Știu că mă aflu printre cei norocoși. Nu am luat nimic cât încă lucram, și am putut să vin acasă, să fiu cu familia și cu haita de câini și pisici de aici.

I would at times think that if I were to see that isolation stretcher-like thing that carries sick persons, I would instantly get a claustrophobia attack. I know I can count myself among the lucky ones. I didn't fall ill while working, so I have been able to come home now and be with my family, with our cats and dogs, among other things.

Revenind, cred că, dacă avem posibilitatea, ar trebui să ne preocupe numai bilanțul personal și nu cel al altora, din punctul de vedere a ce realizări are fiecare în izolare. Ar trebui să ne re-familiarizăm cu propriile pasiuni și ciudățenii, să vedem care sunt lucrurile pentru care suntem dispuși să muncim, de orice natură ar fi ele, și să folosim timpul din afara orelor online de curs sau muncă așa cum vrem noi, nu cum vor alții, să ne dictăm propriul ritm și să ne asumăm propriile decizii. Nu crapă lumea dacă nu ieși din izolare perfect. Perfecțiunea irită, oricum.

Going back to a previous idea, I believe that we should concern ourselves with our personal achievements during isolation. We should remember our own oddities and passions, see what the things we're willing to work for are, regardless of their nature. When our online courses are over, we must work as we please, take responsibility for our own actions. It won't rain fire if you don't come out perfect from isolation. Perfection is an irritating concept, anyway.

Sună clișeic, îmi dau seama, dar poate ar trebui să ne reîmprietenim sau să redescoperim cum să petrecem

It's going to sound cliché, I know, but perhaps we should befriend ourselves again and rediscover how to

timp cu noi înșine și tot ce presupune asta, „dacă tot avem timp”, pentru că asta e mai greu de realizat în contextul unui program încărcat și al interacțiunilor cu tot felul de oameni care au ce nu ai, dar vor ce ai, fără ca tu să știi lucrul acesta din urmă și să te axezi doar pe prima parte. Probabil că nu o să avem cine știe ce șanse de reușită. Mai degrabă faci zece flotări leșinate decât să întinzi o mână către reflexia ta din oglindă (mental, ca să nu creadă persoanele cu care îți petreci izolarea că ai luat-o razna) și mă alătur, însă poate ar fi o idee să încercăm să facem și asta, pentru că pe unii ne ajunge din urmă și oboseala de a ascunde sub covor niște chestiuni personale. Se numește reușită și, dacă închizi tab-ul vocilor atotștiutoare și citești sau faci un lucru pe care l-ai amânat, pentru că nu se potrivea cu ce voiau restul de la tine sau pentru care nu ți-ai mai făcut timp de mult. Sau doar fă-ți timp pentru tine.

Dacă nu serviți așa ceva, pentru spălarea podelei avem ca opțiuni Igienol sau orice produs mai găsiți la Mega, o măsură de clor la nouă măsuri de apă, completați varianta actuală a declarației ca să mergeți să mai luați niște hârtie igienică, făină și paste și aveți grijă pe ce puneți mâna și să nu vă întindeți vreun mușchi, că nu se consideră urgență.

spend time alone, “if we have the time for it now”, because such things are hard to do in the context of a crammed schedule and of numerous interactions with all sorts of people that have what you don’t have, but want to acquire what we have. We probably won’t succeed. You’d rather do ten lousy push-ups than befriend your mirror image (mentally, of course, so your isolation partners won’t think you’ve gone mad). It can become exhausting to sweep things under the carpet: you must learn to face all that. You can call it a success if you take your own advice, if you read or do things that you have postponed for various reasons. Make time for yourself.

If that’s not your cup of tea, the options for washing the floor can be found at the nearest shop, you add one part chlorine to nine parts water, fill in the latest version of the affidavit you need to have on you when going outside so you can go get some more toilet paper, flour and pasta, be aware of what you touch and take care not to sprain a muscle, because that’s not going to be considered an emergency.

Ana-Maria Miloiu

Oare cum este să zbori deasupra stării de urgență?

Mă gândeam eu că anul 2020 se va remarca cumva, având în vedere că marchează începutul unui nou deceniu, dar în niciun caz printr-o pandemie.

Le dau dreptate celor care spun că poate oamenii aveau nevoie de ceva care să-i trezească, că prea nu îi mai mișcă nimic. „Nu mă mai miră nimic" sau „Nimic nu mă mai impresionează" sunt expresii periculoase.

Oare nu cumva trebuia să încetăm să alergăm ca zevzecii în fiecare zi la serviciu și acasă, preocupându-ne doar de propriile treburi, uitând să mai aruncăm măcar un ochi la cer? Și ce bucurie să vezi și un avion care tocmai în acel moment trece pe lângă un nor în lumina apusului. Ador apusurile de soare.

Din liniștea casei mele, nu-mi pot da seama de gravitatea situației decât dacă mă uit la televizor și văd, mai grav decât cifrele care cresc de la o zi la alta, mărturiile prin viu grai ale celor care, efectiv, trăiesc în mijlocul acestei pandemii, cum ar fi medici și asistente, sau chiar pacienți care au contactat acest virus.

Nu sunt genul care intră în panică

How does it feel to fly above the state of emergency?

I knew 2020 was going to stand out somehow, taking into consideration that it marks the beginning of a new decade, but I did not expect a pandemic.

Perhaps I agree with those who say that maybe people needed something to wake them up because nothing moves them any more. "Nothing surprises me any more", or "Nothing impresses me any more", are dangerous expressions.

Day in, day out, we were running like fools to work and back home, concerned with our own problems, not even glancing for one second at the sky. The joy to see an airplane flying next to a cloud in the sunset light. I love sunsets.

Inside my peaceful home, I don't realise how grave the situation is unless I watch TV and see, worse than the numbers going up every single day, the statements by word of mouth of those who actually live in the middle of this pandemic, such as doctors and nurses or even patients who contracted this virus.

I do not panic; on the contrary.

sau căruia să îi fie frică într-o situație de genul acesta, dimpotrivă, mă gândesc doar la ziua în care infectarea va începe să se retragă, iar starea de urgență va fi ridicată. Vom ieși pentru prima dată din case, după mult timp, dar de data aceasta cu un sentiment de sărbătoare în suflet. Nu o să ne ducem doar la magazin pentru cumpărăturile de bază cu declarația pe propria răspundere la noi pregătită în caz că vom fi verificați de poliție, ci vom putea să ne plimbăm, să stăm pe o bancă în parc, așa cum făceam înainte. Cine spunea că eram fericiți și nu știam, tare avea dreptate! Dar nu-i nimic, îmi spun eu, într-o încercare optimistă reușită, acum e momentul să învățăm că mai ales lucrurile mici înseamnă fericire.

I'm thinking of the day when the state of emergency will come to an end. We will leave our houses for the first time after a long period. We will celebrate. We won't simply go to the store to buy basic groceries, having the written declaration with us, in case we meet the police. We will be able to stroll, to sit on a bench in the park, as we did before. Who said we were happy and we didn't know it was totally right! Well, now is the time to learn that the small things bring happiness.

Nici nu văd cum aș putea să mă plictisesc în casă când am teme, cursuri online, o disertație la care încă am de scris, de văzut cele mai noi videoclipuri ale trupelor mele preferate de K-pop, câteva seriale coreene pe care vreau să le văd din nou și lista poate continua.

I don't even see how I could get bored at home when I have homework, online lectures, a dissertation I'm still working on, the latest music videos of my favourite K-pop groups I have to watch, a few Korean dramas I want to watch again, and the list can go on.

Vremea frumoasă de afară mă face să uit de Coronavirus și de faptul că suntem obligați să stăm în casă. Vreau doar să ies afară în pantalonii mei roșii preferați și o geacă, și să mă plimb pe podul care desparte cele două mari cartiere din orașul meu, de pe care poți vedea munții Iezer-Păpușa, și să fiu încă o dată recunoscătoare că m-am născut într-un frumos oraș de munte.

The nice weather outside makes me forget about this Coronavirus and the fact that we have to stay at home. I just want to go outside wearing my favourite red pants and a jacket and take a walk on the bridge that separates the two big neighbourhoods in my town, from which you can see the Iezer Mountains and be grateful once again for having been born in a beautiful mountain

town.

Acum, de pe majoritatea canalelor poți afla despre evoluția pandemiei, poate doar canale ca Eurosport să fie absolut „imaculate". Acolo Turul Franței pare că e în plină desfășurare și o poți vedea pe Simona Halep câștigând din nou toate trofeele. De asemenea, toate glumele care circulă pe internet în această perioadă arată încă o dată simțul umorului pe care oamenii îl au chiar și în situații critice. Nu știu de ce, păsările sunt subiectul multor glume, ce-i drept, foarte amuzante. Se prea poate ca toată această pandemie să fie doar un pretext pentru ca guvernele să schimbe bateriile tuturor păsărilor de pe planetă, sau ca toți porumbeii să ne dea dispăruți.

Now, you can learn about the evolution of the pandemic from most TV channels. Only channels like Eurosport might be absolutely "immaculate": *le Tour de France* seems to be in full swing and you can watch Simona Halep winning all the trophies all over again. Also, all the jokes that circulate on the Internet these days show once again the sense of humour people have even in critical situations. I don't know why, but birds seem to be the subject of many funny jokes. Most probably, this whole pandemic is just a pretext for the governments to change the batteries of all the birds on the planet, or make all the pigeons think we have completely vanished already.

Nu mi-am mai deschis caietul de coreeană din decembrie anul trecut, când, dintr-o ambiție, am învățat tot alfabetul ca să pot citi, însă zilele astea sigur îl voi deschide din nou, pentru că sunt atâtea cuvinte, expresii și propoziții pe care vreau să le scriu, dar pe care le am doar salvate în telefon. Doar că, întâi și întâi, trebuie să-mi fac tema la subtitrare, care de asemenea îmi place, dar tot cu gândul la caietul de coreeană sunt. Bineînțeles că pentru această pasiune a mea am ales caietul cu cele mai frumoase coperți, așa că am în minte imaginea unor flori și cuvintele „Spring Time".

I haven't opened my Korean notebook since December last year, when, out of a whim, I learned the whole alphabet in order to be able to read, but these days I will open it again for sure, because there are so many words, expressions and sentences I want to write down, and which are only saved in my phone. The only thing is that, first and foremost, I have to do my homework for the course in subtitling, which I also love, even though my mind focuses on my Korean notebook. Of course, I chose the notebook with the most beautiful covers, therefore I have a very nice image in mind: flowers and

Chiar îmi dau seama cât de mult îmi lipsește să mă duc la cursuri la facultate, acea plimbare cu STB-ul până la Teatrul Național, apoi pe jos, până în Pitar Moș. Acum o numesc plimbare, pentru că ce frumos era să ascult muzică în căști și să fiu în București! Sunt sigură că agitația de zi cu zi a orașului București s-a transformat acum în liniștea micului meu oraș de munte.

După ce am văzut o poză pe Instagram cu o fată într-un magazin, la raionul de fructe și legume, îmbrăcată în rochie de bal, cu părul foarte frumos aranjat și purtând bijuterii sclipitoare, am înțeles de ce zilele acestea simt nevoia să mă machiez, să mă îmbrac foarte frumos și să mă dau cu ruj roșu atunci când mă duc să cumpăr pâine. E o ocazie unică, având în vedere că ieși din casă o dată la nouă zile și e șansa ta să arăți impecabil.

Veștile despre tratamentele împotriva virusului sunt din ce în ce mai multe, fapt ce mă bucură enorm, la fel de mult ca faptul că în țările cele mai lovite de pandemie din Europa, Italia și Spania, numărul infectărilor pe zi a început să scadă. La fel și în primele țări grav afectate, China și Coreea de Sud. În România, pare că va fi din ce în ce mai rău, pentru că se vorbește despre acel vârf al îmbolnăvirilor care nu a fost atins încă.

Tocmai s-a anunțat că vom mai

the words “Spring Time”.

I truly realise how much I miss going to college and attending the lectures, that ride in STB to the National Theatre, then walking to Pitar Moș street. How nice, to listen to music in my earphones, and be in Bucharest! I am sure the daily bustle of Bucharest has now turned into the quietness of my small mountain town.

After seeing a photo on Instagram with a girl in a store, at the fruit and vegetable aisle, wearing a prom dress, with her hair nicely done and wearing jewellery, I understood why these days I feel the need to put on makeup, dress in the best way possible, and apply red lipstick when I go out to buy bread. It’s a special occasion, considering the fact that you go out once every nine days, and it’s your chance to look flawless.

There is more and more news about treatments against the virus, which can only make me extremely happy, as much as the fact that the number of infections has started to decrease in the most affected countries in Europe, Italy and Spain. The same goes for the first affected countries, China and South Korea. It seems that in Romania, things will get worse, because they talk about that peak of infections that has not yet been reached.

It has just been announced that

sta încă o lună în case, pentru că se prelungește starea de urgență. Voiam să mă întorc la facultate în București și să mă întâlnesc cu prietenii. O să-mi zboare în curând acest dor pentru că părinții au hotărât că bine-cunoscuta curățenie de primăvară trebuie să aibă loc, chiar dacă de când sunt acasă, numai eu am făcut curat. Numai că de data asta, canapelele vor fi mutate, praful de sub ele șters, perdelele spălate, deci cred că voi fi scutită de treabă.

Până se usucă perdelele, geamurile vor sta neacoperite, ceea ce-mi va permite să mă uit direct afară și să prind momentul exact când porumbeii albi ai vecinului de la etajul patru se întorc împreună de la plimbarea de zi la casa lor de pe acoperișul blocului, parcă făcându-mi în ciudă. Însă nu-i invidiez. Mă întreb oare, au avut declarația pe proprie răspundere la ei? Și oare cum este să zbori deasupra stării de urgență?

Văd la televizor că Japonia abia acum va decreta stare de urgență, pentru că, deși lângă China, unde a pornit epidemia, a fost foarte puțin afectată. Stare de urgență, dar nu orice stare de urgență. Guvernul va face apel la respectul populației și nu, cei care nu respectă carantina, nu vor fi amendați, ci puși pe „lista rușinii”, publicându-li-se numele pentru că legea o permite. Foarte interesant! Nu apuc să-mi revin din șoc, că îl și aud pe tata care se afla și el în

we are going to stay at home for another month because the state of emergency is being extended. I wanted to go back to college in Bucharest and meet my friends. Soon, this longing will be eclipsed by my parents' decision to start the spring cleaning. Ever since I've been here, I have cleaned the house all by myself. Only this time, the couches will be moved, the dust underneath them wiped off, curtains washed, so I think I won't have to do that.

Until the curtains are dry, the windows will be uncovered, which will allow me to look directly outside and catch the exact moment when the doves of my neighbour on the fourth floor come back together from their usual round to their home on the block's roof. I don't envy them. I'm wondering, did they have the written declaration with them? And how does it feel to fly above the state of emergency?

I'm seeing on TV that Japan has just now imposed the state of emergency, because, although next to China, where the epidemic started, it was less affected. And they really mean it. The government will appeal to people's respect and, no, those who don't stay in quarantine won't be fined, but appear on the "shame list", their names being made public, because the law allows it. Very interesting! I hear my dad who was

sufragerie.

—Păi, Japonia e o altă planetă. Japonezii sunt disciplinați până la Dumnezeu. Ce credeai?

Mama, care și ea era tot în sufragerie fu entuziasmată să-l mai aducă încă o dată în discuție pe unchiul meu care a fost în Japonia.

—Nu spunea Sorin că la ei toate mașinile arată de parc-ar fi scoase din fabrică?

Eu, deja prinsă în această conversație uitându-mă când la mama, când la tata, ca arbitrul la un meci de tenis, nu puteam decât să mă gândesc: ori Japonia chiar e o altă planetă, ori noi suntem cu vreo 150 de ani în urmă. Înclin să cred că a doua variantă este cea corectă.

De ce am sentimentul că toată această pandemie va dispărea pur și simplu dintr-o dată, la fel de repede cum a și apărut? Iar apoi mă gândesc la cum vom vorbi despre ce ni s-a întâmplat, cum vom povesti celorlalți cum am făcut față acestor mari schimbări din viața noastră, ce sentimente am avut, dacă ne-a fost frică sau dacă am învățat ceva din toată această întâmplare. Bineînțeles, toate acestea putând fi descrise doar de cei care au crezut cu adevărat în existența acestui Coronavirus, pe restul încă îi putem găsi cufundați în teorii ale conspirației. Mare atenție la poveștile lor.

Cred că am pierdut şirul zilelor de când stau în casă și, pentru prima dată,

also in the living room.

"Well, Japan is another planet. Japanese people are disciplined to the bone. They are, indeed."

My mom, who is also in the living room, brings up my uncle who has been to Japan. Again.

"Didn't Sorin say that in Japan all the cars looked impeccable?"

Already caught up in this conversation, looking at my dad, then at my mom, like an umpire at a tennis match, I could only think, Japan is indeed a different planet, or we are like 150 years behind. I tend to believe the second thought.

Why do I have the feeling that this whole pandemic is going to simply vanish all of a sudden? And then I'm thinking about how we will talk about what happened to us, how we are going to tell the others how we handled these big changes in our life, how we felt, if we were scared or if we learned anything from this situation. Some will truly believe in the existence of this Coronavirus, while others will be immersed in conspiracy theories. Their stories are really strange.

I think I've lost track of the days since I've been inside the house, and

am început să simt nevoia de soare în ochi. Vreau să ies afară și să-mi intre soarele în ochi până încep să mă doară. Dacă această pandemie va trece până în luna iunie, va fi cea mai frumoasă vară din câte am trăit până acum. De când n-am mai ieșit din casă? Ei bine, ultima dată când am fost afară, aveam bocanci în picioare și purtam palton. Acum, dacă vreau să ies din casă, trebuie să-mi iau adidași și o geacă.

Entuziasmul pe care îl aveam în noaptea de revelion a pierit cu totul. Acum mă rog ca mai ales țara mea să-și revină cât de cât după această pandemie, pentru că toată lumea știe că acesta era ultimul lucru de care avea nevoie. Mă gândesc ce a mers prost. Pare-se că tare l-am supărat pe 2020, doar oare cum, mai exact? Și parcă aud în minte una din multele replici preferate din seria de filme românești pe care le ador, „Brigada Diverse": „Caută, caută liniștit." Poate că o să căutăm multe lucruri cu care eram obișnuiți înainte de Coronavirus și nu o să le mai găsim, sau poate o să găsim ceva mult mai bun în schimb.

Cuvintele cheie pe timpul acestei pandemii sunt „distanțare socială". Eu una abia aștept să ne apropiem la loc! Oamenilor le stă bine cu oameni. Desigur, e bine și că străzile din Paris și cele din toată lumea au respirat în sfârșit după mult timp, dar trebuie să ne întoarcem înapoi și poate de data asta o să ne uităm mai mult la cer. E doar o idee.

suddenly I feel the need to have the sun in my eyes. I want to go out and have the sun in my eyes until they hurt. If this pandemic ends by July, it is going to be the best summer of our lives. When was the last time I went out? Well, the last time I went out, I was wearing boots and a coat. Now, if I want to leave home, I have to wear sneakers and a jacket.

The enthusiasm I felt on New Year's Eve has completely disappeared. Now I pray for my country to recover to some extent after this pandemic, because everybody knows this was the last thing it needed. I wonder what we did wrong in 2020. It reminds me of one of my favourite lines from the Romanian movie series which I adore, "Brigada Diverse": "Look for it calmly, look for it." Maybe we will look for many things we were used to before Coronavirus, and we won't find them, or maybe we will find something much better instead.

The key words during this pandemic are "social distancing". I just can't wait to get close again! People look good with people. Definitely, it is a good thing that the streets in Paris or elsewhere in the world finally breathe after a long time, but we must look back and perhaps this time, we will look more carefully at the sky. It's just an idea.

Au plecat și cei doi polițiști care-și parcaseră mașina de poliție în fața blocului. Nu au stat mult, doar câteva minute, cât să verifice dacă cei câțiva oameni de pe stradă au motive întemeiate pentru care sunt afară. Noaptea, de asemenea, patrulează prin cartier cu girofarele pe care le văd pe pereții din casă, fără să mai fie nevoie să mă uit pe geam.

Acum văd oameni purtând măști și când transmit ceva dintr-un platou de televiziune. Parcă mi-ar plăcea, totuși, să văd și restul de 80% din fețele oamenilor. E ceva care provoacă o stare de neliniște în legătură cu aceste măști, dar nu sunt sigură ce anume. Nu virusul în sine mă îngrijorează, ci toate lucrurile din jurul său.

Când se va ridica starea de urgență, mi-ar plăcea ca primele locuri în care vom merge să fie parcurile, în centrul orașului, să stăm mai mult pe afară, unde n-am mai stat de mult, să fim împreună cu cei dragi nouă, de care ne-a fost atât de dor. Însă, până ne vom revedea cu toții, o mare sărbătoare ne așteaptă, Învierea Lui Iisus sau Paștele, pe care îl vom sărbători acasă, nu vom mai putea merge la biserică să luăm Lumina Sfântă așa cum obișnuiam în fiecare an, o vom aprinde fiecare în case și o vom păstra în suflet mai mult ca niciodată, pentru că vom avea nevoie.

Încă o dată, aș vrea să nu ne mai grăbim atunci când suntem pe stradă și mergem undeva. Eu îmi propun să fac

The two policemen who parked their car in front of the block have just left. They didn't stay too long, just a few minutes, to check if those few people in the street have good reasons for being outside. At night, too, they patrol the neighbourhood with rooftop flashing lights, which I see on the walls inside my house, without having to look out the window.

Now I see people wearing masks even on TV. I would like to see the rest of those people's faces. There is something about these masks that causes a state of anxiety, but I don't know what exactly. Somehow, it's not the virus itself that makes me worry, but all the things related to it.

When the state of emergency is over, the first places we'll visit will be parks, downtown. We'll stay outside for a while, together with our dear ones, whom we've missed so much. However, until we see each other again, a great religious holiday awaits us, the Resurrection of Jesus, Easter, which we are going to celebrate at home. We won't be allowed to go to church to receive the Holy Light, as we used to do every year. Each one of us will light a candle in our homes, and we will keep it in our souls for a long time, because we will need it.

I hope we will no longer hurry when we walk down the street. We are not alone out there. There are the

acest lucru atunci când mă voi întoarce în București, mai ales că nu suntem singuri pe stradă, mai sunt și porumbeii, care grăbiți se dau din calea noastră ca să ne facă loc, și iar își vor zice între ei: „Cineva să le schimbe și lor bateriile, vă rog!”

pigeons, too. Hurrying to get out of our way, they will say to each other again: “Someone change their batteries too, please!”

Adelina Mirică

Singura certitudine de astăzi rămâne incertitudinea de mâine.

Duminică, 29 martie

Situația din lume nu pare să se îmbunătățească. Nici nu mai știu câte zile au trecut de la primul caz pe care nu l-a luat nimeni în serios, sau de la data în care am intrat în carantină, sau chiar de la primul deces. Zilele par să treacă, în același timp, mai repede și mai încet. E un paradox care s-a așternut pe nepusă masă deasupra tuturor. Poate trec repede pentru că s-a dat ora înainte. Poate trec încet pentru că așteptăm să se sfârșească toată nebunia și să ieșim afară cum făceam înainte. Cine știe? Singura certitudine de astăzi rămâne incertitudinea de mâine.

Luni, 30 martie

Vremea frumoasă îmi face în ciudă. Nu pot să spun că mă dau în vânt după ieșitul în oraș, orele târzii sau nopțile albe. Doar că înainte de auto-izolare era firească libertatea de a alege dintre ele, fără să mă aștept că într-o zi nu voi mai putea alege. Odată ce îi iei unui om lucrul de care pare să nu aibă nevoie, va simți o nevoie imediată să recapete acel lucru. Deocamdată, ce vreau cel mai mult să recapăt este mersul în parc fără consecințe și, mai

The only certainty of today is tomorrow's uncertainty.

Sunday, March 29th

The world's situation doesn't seem to get better. I can't even remember how many days have passed since the first case that nobody considered to be serious, or since the day we had to enter this quarantine, or since the first death. The days seem to pass both faster and slower than ever. This paradox came uninvited into everybody's home. Maybe they pass fast because of Daylight Saving Time. Maybe they pass slowly because we're all waiting for an end to this madness. Who knows? The only certainty of today is tomorrow's uncertainty.

Monday, March 30th

The sunny weather mocks me. I can't say I'm very fond of going out, late hours or sleepless nights. It's just that before this auto-isolation I took them for granted, without expecting that one day I would no longer be able to choose. Once you take something away from someone, even though it looks like a useless trifle, that person will immediately feel the urge to get it back. For now, what I really wish for is walking in the park without

ales, fără justificarea trecută în declarația pe propria răspundere.

consequences, and especially without the justification mentioned in the affidavit.

Marți, 31 martie

N-am mai ieșit din casă de nu știu când. Mă simt bine, cred. Nici înainte de carantină nu ieșeam prea des. Am destul timp să citesc orice carte vreau eu să citesc, să mă uit la toate filmele trecute pe lista mea și să mă joc toate jocurile video care îmi plac. Și pe lângă asta, încerc în fiecare zi câte o rețetă nouă; îmi place să fiu inventivă când gătesc. Făceam toate astea și înainte, doar că mai cu măsură și cu programare pe zile și ore.

Tuesday, March 31st

I can't remember the last time I went out. I feel fine, I guess. I never went out much. I have plenty of time to read any book I want, to watch all the movies on my watchlist and to play all the video games I like. And, additionally, I try a new recipe every day; I like to be creative when I cook. I did that before, too, but probably less, because I had a very busy schedule.

Miercuri, 1 aprilie

E tragic ce se întâmplă afară, e tragic faptul că nu pot să-mi văd prietenii atât de dragi mie și e tragic că e soare și păsările ciripesc. Poate dacă ar fi fost iarnă, n-ar mai fi fost atât de tragic. Pentru sufletul meu, vreau să spun.

Dar nu sunt nefericită. Încerc pe cât posibil să evit orice mă face nefericită, n-am nevoie de gânduri negative.

Wednesday, April 1st

What is happening outside is tragic, the fact that I can't see my friends so dear to me is tragic, and the fact that the sun shines and the birds chirp is tragic. Perhaps if it were winter this wouldn't have been so tragic. My soul feels all that.

But I am not unhappy. I'm trying my best to avoid anything that makes me unhappy, I don't need negative thoughts.

Joi, 2 aprilie

Mă gândesc la lucruri. Mă gândesc la cum ar fi fost dacă aș fi rămas blocată în carantină undeva la munte, la o cabană. Cu o curte mică și cu iarbă verde. Și cu un pârâu aproape

Thursday, April 2nd

I'm thinking. I wonder what would have happened if this quarantine had caught me somewhere in a mountain cabin. With a small yard and green grass. And, near the cabin,

de cabană, în care să intru cu picioarele goale, apoi sa mă așez pe iarbă și să aștept să mi se usuce. Mi-ar plăcea să pictez. Să fiu singură cu peisajul și să-l pun pe o pânză cu cele mai deschise culori. Ca Van Gogh. Dar fără dependența de alcool și fără finalul lui nefericit. Dar până la urmă, dacă ăsta e prețul artei, l-aș fi plătit să rămân în istorie. Ce păcat că nu știu să pictez.

Cred că singurătatea e o binecuvântare și un blestem. Ai timp să te descoperi, dar nu poți împărtăși cu nimeni ce ai descoperit. Și uneori nu poți să te descoperi întru totul decât prin alții. Și dacă stai prea mult singur, poți să înnebunești. Ce bine că nu stau singură.

Vineri, 3 aprilie

Mă simt ciudat. Am visat ciudat. Mereu îmi aduc aminte ce visez. Poate nu în totalitate, dar câte ceva tot îmi amintesc. Și visez foarte detaliat. Îmi amintesc culorile și umbrele și cum e poziționat fiecare lucru și cum mă simt. Știu că uneori, când îți dai seama că visezi, poți să îți controlezi visul și să pretinzi că ești Dumnezeu. N-am reușit decât să zbor.

Am visat oameni bolnavi, infectați. Dar în stilul unei apocalipse zombi. Totul era de un roșu închis, spre vișiniu, cu tente de gri și negru; părea

with a small spring. I would wet my naked feet, and then I'd sit on the grass waiting for them to dry. I would like to paint. To be alone with the landscape and to put it on a canvas with very pale colours. Just like Van Gogh. Except for the alcohol addiction and his tragic end. But, after all, if that is the price one pays for art, I would've paid it to make it into history. Such a pity I can't paint.

I think loneliness is both a blessing and a curse. You have plenty of time to discover yourself, but you cannot share with anybody what you have discovered. And sometimes you can't discover yourself entirely unless you see yourself through the others' eyes. And if you are lonely for too long, you may go mad. Such a good thing I'm not alone.

Friday, April 3rd

I feel strange. I had a strange dream. I always remember my dreams. Maybe not entirely, but I do remember a few things. And I have very detailed dreams. I remember the colours, and the shades, and where every object is placed, and how I feel. I know for a fact that sometimes, when you realise you're dreaming, you can take control of your dream and pretend to be God. I have only been able to fly.

In my dream there were sick people, infected. But in the zombie apocalypse style. Everything was dark red, crimson, with shades of grey and

undeva la apus. Și oamenii ăștia erau lucizi, îmi spuneau că trebuie să fiu ca ei, trebuie să facem pe toată lumea la fel, să aparținem unei comunități de oameni infectați, să nu fie nimeni diferit. Omul care îmi spunea toate astea stătea foarte aproape de mine, cumva aplecat, ca și cum nu aveam loc să respir de cât de aproape era. Și avea un rânjet larg, cu subînțeles. Eram speriată, mă simțeam neputincioasă ca un animal încolțit. Mă prinsese de mână și urma să mă alătur „comunității". M-am trezit cu o impresie de „va urma".

Sâmbătă, 4 aprilie

Azi am făcut o prăjitură. Simțeam nevoia de ceva dulce și de durată. Nu ca ciocolata. Am făcut cheesecake, de data asta fără coacere. O să ajungă pentru câteva zile.

Singurul impediment e că după ce e gata, de fapt nu e gata. Trebuie să aștepți după ea. Abia după mai bine de 3-4 ore de lăsat la frigider e gata de mâncat. A ieșit bună, oricum. În timpul în care o pregăteam, vorbeam cu o prietenă foarte dragă mie. Noroc cu tehnologia, am putut să o și văd puțin. Tocmai își tunsese cei patru căței. Stă la casă, norocoasa! Îmi e dor de ei. Cățeii ei sunt ca și cățeii mei, ca și copiii mei. Abia aștept să îi revăd.

black. It seemed to be at dawn. And these people were lucid, they were telling me I had to be like them, everyone had to be like them, to belong to a community of infected people, no one different from the other. The man who was telling me all this was standing very close to me, so close that I could hardly breathe. And he had a wide smirk, as if he were hiding something. I was scared, I felt powerless, like a cornered animal. He grabbed my hand, and I was supposed to join the "community". I woke up with the sensation of "to be continued".

Saturday, April 4th

Today I made a cake. I craved something sweet. Not like chocolate. I made a cheesecake that requires no baking. It's going to last for a few days.

The only inconvenience is that, after it is done, it is in fact, not done. You have to wait for it. It takes 3-4 hours in the fridge till it's actually done. Nonetheless, it was good. While I was making it, I was talking to a friend of mine, very dear to me. We're lucky with all this technology, I could see her for a little bit. She had just trimmed her puppies. She's living in a mansion, lucky her! I miss them. Her puppies are like my own, my children. I can't wait to see them again.

Duminică, 5 aprilie

Azi mă simt singură. Aș vorbi cu mama, dar ea e plecată de ceva timp. Iar tata n-a venit niciodată. Uneori mă prefac că totul e în regulă. Mă prefac de atât de multă vreme, încât am început chiar să cred că e în regulă. Lucrurile merg înainte. Cel mai important lucru pe care încă îl învăț de la mama e răbdarea. Descopăr pe zi ce trece că îmi lipsește răbdarea în lucrurile uzuale. Poate din cauza vremurilor grăbite pe care le trăim. Nu am răbdare să iau lucrurile pe rând, le încep pe toate și poate am noroc să termin unul. Nu cred că știu să prioritizez. Dar măcar e bine că îmi dau seama unde mai am de lucru la mine.

Astăzi au mai murit oameni. Nu îmi pare bine, dar nici nu-mi pare rău. Îmi e cumva indiferent. Sunt egoistă? Nu suntem cu toții? E în natura umană. Sau poate doar am o zi proastă. Sper să fie mai bine mâine.

Luni, 6 aprilie

Azi m-am reapucat de un joc foarte drag mie. *Alice: Madness Returns* îi zice. E inspirat din romanul lui Lewis Carroll, *Alice în Țara Minunilor*. Doar că ceva mai macabru și mai distorsionat. Ideea jocului e să o ajuți pe Alice să își recapete memoria și să își salveze Țara Minunilor, care fusese cândva locul ei de refugiu, dar care acum se destramă.

Sunday, April 5th

I feel lonely today. I would like to talk to my mother, but she left a while ago. And my father has never come by. Sometimes I pretend everything's fine. I've been pretending for such a long while that I have begun to actually believe everything's fine. Things move on. The most important thing that I'm still learning from my mother is patience. Every day I find out I lack patience. Maybe because of these fast-forwarded times we're living in. I don't have the patience to start things one by one. I start them all at once, and maybe I'm lucky enough to finish at least one of them. I don't think I know how to prioritize. But at least it's a good thing I realise where I have to work to improve myself.

People have died today. I don't feel good about it, but I don't feel bad either. Am I selfish? Aren't we all? It's human nature. Or perhaps I'm just having a bad day. Hopefully it will be better tomorrow.

Monday, April 6th

Today I started once again playing a video game very dear to me. It's called *Alice: Madness Returns*. It's inspired by Lewis Carroll's novel, *Alice in Wonderland*. Just a little more gruesome and distorted. The main idea of the game is to help Alice regain her memory and save her Wonderland, which had been her refuge once, but is

Problema ei e că nu mai reușește să facă diferența dintre ce e real și ce nu, iar lucrurile se complică. Pe lângă faptul că tu, adică Alice, trebuie să te lupți cu pierderea memoriei și cu distorsionarea realității, trebuie să înfrunți și răul cel mare care a cauzat toate astea. În irealitatea pe care o trăiește Alice, adică tu, răul cel mare e un tren în flăcări care deraiază în Țara Minunilor și e pe cale să o distrugă. E un joc frumos, are substrat, subînțeles și simbol. Te pune pe gânduri.

now falling apart. Her problem is that she can no longer distinguish between what's real and what isn't, and things get complicated. Apart from the fact that you, I mean Alice, have to fight against memory-loss and reality distortion, you also have to fight the main villain who caused all these. In Alice's, in your, non-reality, the main villain is a big train on fire which derails towards Wonderland and is about to destroy it. It's a nice game, it has understatement and symbol. It makes you wonder.

Marți, 7 aprilie

Am terminat *Jeg* de Irvine Welsh. Sunt curioasă dacă filmul o să fie fidel cărții. Am înțeles că îl transformă mai mult în comedie, dar încă nu l-am văzut. Finalul m-a întristat. Dar măcar m-a făcut să înțeleg comportamentul lui Robertson. Presupun că m-a înmuiat puțin, având în vedere că până acum îi dispreţuiam și îi judecam acțiunile. Mi-a plăcut că a avut un limbaj direct, nimic n-a fost spus pe ocolite. Și mi-a plăcut că n-a fost frumos. Prea multe lucruri se vor frumoase și prea puține sunt. Înainte de asta am citit *Bântuiți* de Chuck Palahniuk. Mi-a plăcut la fel de mult și din același motiv.

Tuesday, April 7th

I finished *Filth* by Irvine Welsh. I wonder if the movie follows the book. I heard they turned it into a comedy, but I haven't seen it yet. The ending made me sad. But at least I understood Robertson's behaviour. I suppose it softened me a little, considering that until now I despised his actions. I liked the fact that the book had a straightforward language, which never beat around the bush. And I liked that it wasn't 'nice'. Too many things aim to be nice, and few really are. Before this, I read *Haunted* by Chuck Palahniuk. I liked it just as much, and for the same reason.

Emilia-Andra Olariu

I. Patru lăbuțe pe nisip, sau cum e să fii pisică pe timp de carantină.

31.03.2020
40 de zile (pisicești) de carantină

Ultima mea lună de zile a fost neobișnuită. Și nu neobișnuită în sensul rău. Ba, dimpotrivă, în ultima lună de zile, am primit mai multă atenție decât am primit în ultimii 18 ani de viață. Ceva s-a schimbat în rutina zilnică a oamenilor mei. Îi văd tot timpul acasă, vin mereu la mine să se joace, îmi dau mai des de mâncare, mami nu mai e singura care mă scoate afară, acum și surioara mea și chiar tati și fratele meu ies cu mine afară. Și nu doar pentru nevoile mele și atât. Mă lasă să mă joc cu orele prin iarbă, cu doamnele muște, domnițele albine și maiestuoasele păsări.

Înainte îmi petreceam o bună parte din zi singur, sau, în cel mai bun caz, cu mami. Toată lumea era plecată aproape toată ziua, îi vedeam doar seara, când erau uneori prea obosiți să mai stea și cu mine. Dar nu mă plângeam că stau singur. Știam că pleacă pentru mine, ca să am eu ce mânca, jucării cu care să mă joc și să mă ducă la doctor să se asigure că sunt

Four paws in the sand, or cat during quarantine.

31.03.2020
40 (cat) days of quarantine

The last month of my life has been unusual. And I don't mean it in a bad way. On the contrary, during this time I have received more attention than I received in all 18 years of my life. There is something that changed my humans' daily routine. They are at home all day, they come to me, we play together, I receive more food, mommy isn't now the only one that takes me outside, my sister and even daddy and my brother go outside with me. What's more, we don't go outside only because they have to take me out. They let me play outside for hours, in the grass, with madam fly, lady bees and the majestic birds.

Before all this, I would spend most of my days alone or with mommy at best. Everyone was out almost all day, and I would see them only at night, when sometimes they were too tired to spend time with me. But I wasn't complaining. I knew that they were leaving home for my sake, so that I have food to eat, toys to play with, and so that they can take me to the doctor to

sănătos. Plus că toată casa era doar a mea. Acum eram suficient de mare încât mami să aibă încredere că nu distrug nimic prin casă cât timp e toată lumea plecată și nu mă mai închideau în balcon.

Acum toți stau acasă, dar nu-mi lipsește nimic. Nu voi minți să spun că nu-mi convine situația, dar nu pot s-o înțeleg.

De ce înainte erau nevoiți să plece cu orele de acasă ca să-mi asigure mie mâncare, iar acum pot să facă asta de acasă? Oare va fi așa şi de acum încolo, sau într-o zi vor începe iar să dispară cu orele din peisaj?

În sufragerie este un perete mare și negru, din care, atunci când mami sau tati îl deschid, încep să se audă vocile altor oameni. Stau de multe ori lângă ei când sunt absorbiți de acel perete vorbitor și colorat, fără să bag prea mult de seamă ce spun oamenii de acolo. Însă, în ultima perioadă am început să fiu mai atent, în ideea că poate voi afla de ce oamenii mei nu mai pleacă de acasă.

Încă nu reușesc să înțeleg care este motivul, dar din vocile tuturor acelor oameni răsună în fiecare zi și la orice oră următorul cuvânt: *Coronavirus*, care e adesea urmat de cuvintele *infectați*, *morți* și *Stați acasă!* Din acest șir de cuvinte pot deduce doar că acest Coronavirus îi face pe

make sure that I was healthy. Plus, the entire house was only mine. I was now old enough, so that mommy could trust me that I wouldn't break anything in the house while everyone was away, and they didn't lock me out in the balcony any more.

Now everyone is home, and yet I lack nothing. I'm not going to lie and say that I don't like this: I just can't understand what's happening.

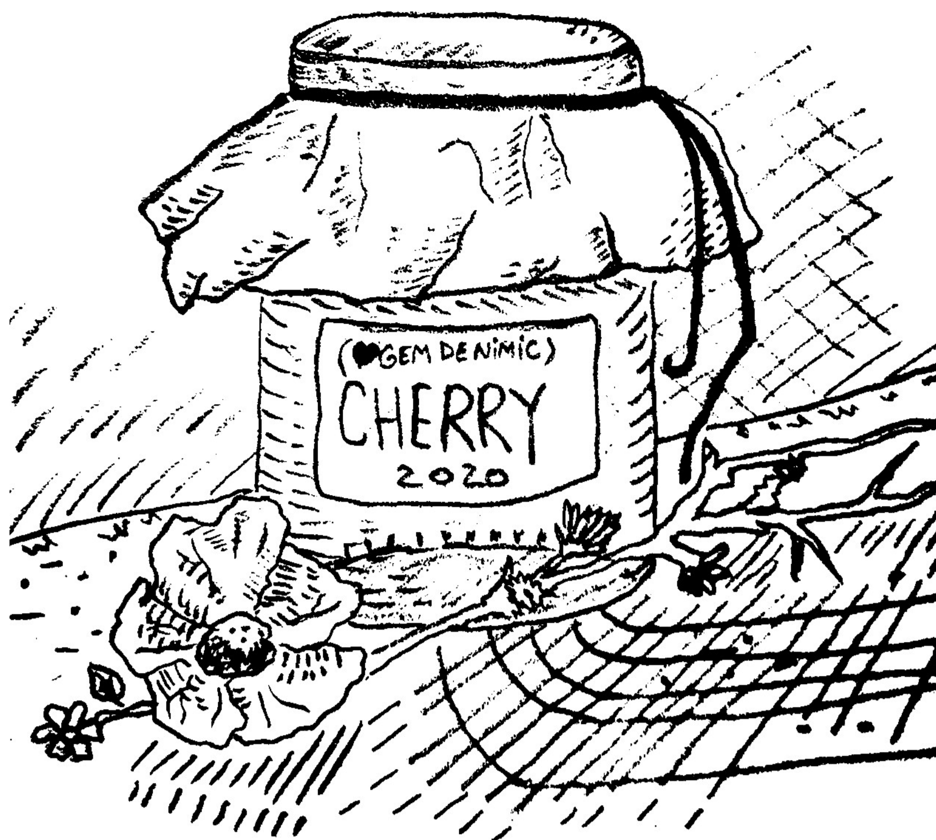
Why, before, they needed to leave home for hours so that I have something to eat, and now they can do this without leaving home? Will it always be like that from now on, will they start to disappear again for hours?

In the living room there is a big, black wall, from which you can hear the voices of other humans when mommy or daddy turns it on. I stay with them most of the time when they are absorbed by that vivid and colourful wall, without paying too much attention to what those humans are saying. Lately though, I have started to listen carefully to what they say, hoping to find out the reason that my humans stay at home.

I'm still not able to understand the reason behind all this, but the voice of all those humans say every day and at all times, the following word: *Coronavirus*, which is usually followed by the words *infected*, *dead* and *Stay at home!* From these words, I can only understand that this 'Coronavirus' is

oamenii mei să stea în casă. Dar de ce? Ce este acest Coronavirus? Un câine mare și fioros? Un aspirator gata să înghită orice om care se încumetă să-și părăsească teritoriul? Va dispărea vreodată sau așa va arăta viața lor și a mea de acum încolo?

keeping my humans at home. But why? What is this Coronavirus? A big, scary dog? A vacuum cleaner, ready to swallow any human who sets foot outside his territory? Will it ever disappear, or is that what our lives are going to look like?

Emilia-Andra Olariu

II. Patru lăbuțe pe nisip, sau cum e să fii pisică pe timp de carantină.

13.04.2020

70 de zile (pisicești) de carantină

Stau la soare și mă bucur de cântecul păsărilor și de iarba verde care mă înconjoară. Căldura blândă a primăverii îmi parcurge blana cu fiecare rază de soare. Fluturii albi, dar și colorați, sunt tot mai mulți prin grădină. Sunt preferații mei, deoarece sunt destul de mari încât să-i pot prinde cu lăbuțele și zboară destul de jos și de încet încât să pot sări după ei.

A mai trecut încă aproape o lună de când oamenii mei stau tot timpul acasă. Pe zi ce trece încep să cred că așa va arăta viața mea și a lor de acum înainte. Încă nu am reușit să aflu răspunsul referitor la ceea ce îi sperie pe oameni și îi face să stea în casă în această perioadă: acest *Coronavirus*. Aparent, motivul acestei izolări a lor față de alți oameni este acela că acest parazit trece de la om la om, chiar și atunci când nu sunt conștienți că îl au. Și pot înțelege neplăcerea ca un parazit enervant să-ți străbată fiecare fir de păr din blană și dorința de a nu avea de-a face cu el.

Dar atunci când mami mă vede

Four paws in the sand, or cat during quarantine.

13.04.2020

70 (cat) days of quarantine

I am sitting in the sun, enjoying the birds' song and the green grass around me. The mild warmth of spring is warming my fur. The garden is now filled with white and colourful butterflies. They are my favourites, because they are big enough for me to catch them with my paws, and they are flying low and slow enough for me to jump after them.

Another month has passed since my humans have been spending all the time at home. As the days pass, I'm starting to believe that this is how my life is going to look like from now on. I still haven't managed to find the answer to what is scaring the humans so much that it makes them stay at home all this time: the *coronavirus*. Apparently, the reason for the people's isolation from one another is because this parasite is transmitted from man to man even when they are not aware of its presence. And I can understand how unpleasant it is to have a nasty parasite that is passing through your fur, and their fear not to get infected.

But when my mommy sees me

că mă scarpin și crede că am un parazit, mă duce la doctor și mă scapă de el. Oare ei nu pot scăpa la fel de acest *Coronavirus*?

Am realizat în această perioadă că n-o să-mi găsesc prea curând răspunsul doar din vocile oamenilor mei și ale celor ce răsună din peretele negru. Am nevoie de informații primite direct de la sursă: rețeaua de informații a pisicilor.

Așa că planul meu a fost să încerc să-mi fac un nou prieten (sau prietenă, de ce nu). Și vă spun că nu e deloc ușor să-ți faci prieteni atunci când ești supravegheat tot timpul de oamenii tăi, să nu părăsești perimetrul teritoriului tău. Am avut câteva tentative de abordare a câtorva motani, ce-i drept, mai mari ca mine, care din oarecare motiv au crezut că pot să-mi tranziteze teritoriul înainte de a reuși să vorbesc cu ei și să le ofer prietenia mea. Din păcate, acestea s-au sondat cu limitarea timpului meu afară pe ziua respectivă.

După aceste eșecuri, a trebuit să încerc o altă abordare. Am început să patrulez locurile mai vulnerabile ale gardului și să mă așez lângă ele, întins și relaxat, în speranța că voi reuși să am o discuție calmă și incognito cu un potențial candidat la statutul de prieten. În acest fel, fie că mami, tati sau surioara mea mă supraveghează, mă vor vedea stând tolănit la soare și nimic

scratching my skin with my claws and suspects that I have a parasite, she takes me to the doctor to get rid of it. So I am wondering, can't they do the same and get rid of this *Coronavirus*?

In the meantime, I have realised that I will not find my answer too soon only from listening to what my humans and the ones on that black wall are saying about this. I need some other source of information, a more direct one, like the cats' information network.

So, my plan was to try to make a new friend (or, why not, a girlfriend). And I'm telling you that is not an easy job to do when your humans watch you all the time in order for you not to leave your designated territory. I attempted to befriend some tomcats who were, it's true, older than me, and who thought, for some reason, that they could cross my territory before I had had the chance to talk to them and offer my friendship. Unfortunately, those attempts ended with fewer hours outside for me on that day.

After those failures, I had to try a different approach. I started to patrol alongside the weaker spots of the fence and lay down near some of them, hoping that I would manage to have a nice and quiet talk (without any intrusive eyes) with a potential friend. That way, even if mommy, daddy or my sister watch me, they will only see their cat basking in the sun and nothing

mai mult.

Eforturile mi-au fost răsplătite, în final, când, într-o zi, stând tolănit lângă cireș, o pisică cafenie, cu botul turtit și ochii portocalii se plimba țanțoșă de-a lungul gardului exterior.

Am privit-o timp de câteva minute, să văd care îi sunt intențiile. Părea că analizează teritoriul și scrutează din priviri zona. La un moment dat, o pierd din vizor, ca mai apoi să aud o voce fermă, dar feminină, în spatele meu, venind de după gard:

„Ești norocos să ai un asemenea teritoriu vast doar pentru tine, *roșcățel*. Alte pisici și-ar oferi mâncarea pe un an să poată zburda prin curte cum o faci tu.

Comentariul ei subit m-a făcut să sar în sus, aterizând cu blana ridicată și ciufulită.

—Nu știi că pisicilor nu le place când cineva se strecoară pe la spate? îi spun eu. Mai aveam puțin și ajungeam în copac.

Felina cafenie se întorsese cu burta în sus și începuse să râdă copios. Se oprește după un minut și îmi spune:

—Îmi pare rău, roșcățel. Nu am vrut să te sperii atât de tare. Dar erai așa de concentrat urmărindu-mă de după gard, încât nu am putut rezista.

—Ei bine, altă dată nu o mai face. Nu e un mod frumos de a începe o prietenie cu cineva necunoscut.

more.

Finally, my efforts have been rewarded when one day, as I was lying down near the cherry tree, a cat with large, orange eyes, fawn fur, and a short muzzle was strutting along the exterior side of the fence.

I watched her for several minutes, trying to read her intentions. She seemed to be carefully analysing the area. At some point, I lost sight of her and after that, I heard a steady, but feminine voice, coming from behind me, from the other side of the fence:

“You are so lucky to have this vast territory all for yourself, *ginger boy*. Some cats would give up a year of cat food supply only to romp around in this garden like you.”

Her sudden remark made me jump up high and land with my hairs up and all messy.

“Don’t you know that cats don’t like it when someone sneaks behind their back? If I had jumped a little higher, I would have ended up in the tree.“

The fawn feline fell on her back and burst out laughing. She stopped after a minute and told me:

“I’m sorry, ginger boy. I didn’t mean to scare you so. But you watched me so closely from behind the gate that I couldn’t resist.”

“Well, don’t do it again next time. It’s not the best way to make friends with a stranger.”

În acel moment, felina mă privi cu o ușoară mirare și gingășie și îmi spuse, zâmbind printre mustăți:

—Așadar, micuțul roșcățel domestic e în căutare de prieteni. Permite-mi atunci, ținând cont de intrarea subită pe care mi-am făcut-o, să fiu prima ta prietenă. Eu sunt Luna.

Prieteniile sunt ciudate dacă totul se rezumă la o sperietură bună și o atitudine relaxată și ușor familiară pe care o adoptă potențialul candidat. Dar, în acest mod, am reușit să leg prima mea prietenie, cu Luna.

Blana lucioasă și mătăsoasă a Lunii ascundea cu desăvârșire faptul că se apropia deja de 28 ani pisicești. Și menționez pisicești pentru oamenii mei, a căror viziune nu realizează cât de mult înseamnă vârsta ei în doar cei 3 ani ai lor. Luna m-a considerat încă de la început un frățior mai mic, spunându-mi chiar cât de mult a marcat-o despărțirea de fratele ei când avea doar 5 ani.

Ne întâlneam aproape zilnic la locul nostru, fiind mereu despărțiți de un gard și fiind mereu cu ochii pe oameni mei, ca nu cumva să o observe pe Luna și să o alunge de lângă mine. Povesteam despre multe și uneori despre nimic. Ba chiar am sărbătorit împreună această sărbătoare numită „Paște”, pe care oamenii o sărbătoreau, ea explicându-mi de ce este importantă sărbătoarea aceasta pentru ei.

At that moment, the feline looked at me with kind and slightly wondering eyes, and said to me, grinning behind her whiskers:

“So, our little tamed ginger boy is looking for friends. Allow me then to be your first friend, considering that I’ve taken you by surprise. My name is Luna.”

Friendships are weird if they start with a good scare and a careless and somehow familiar attitude from your soon-to-be friend. But this is how I managed to make my first friend, Luna.

Luna’s shiny and silky fur was hiding the fact that she was in her late twenties, in cat years. I must mention that they are cat years, since humans don’t realise how much three human years mean for us. Luna treated me as a younger brother from the very beginning, telling me how devastated she was when she was separated from her brother at the age of five.

We met almost every day at our usual place, always being separated by the fence and always keeping an eye on my humans, lest they should notice Luna’s presence and chase her away. We talked about everything and nothing. We even celebrated together this holiday called “Easter”, like the humans. She explained to me why it was so important to them.

Tot atunci mi-a spus un lucru ce mi-a stârnit curiozitatea, într-un fel, și care mi-a reamintit scopul pentru care mi-am dorit să am o prietenă precum Luna. Mi-a povestit faptul că sărbătoarea din acest an a fost diferită și că mulți oameni, printre care și familia ei, nu au mai fost la fel de bucuroși și dornici de voie bună.

—În fiecare an, în această perioadă, mergeau în miez de noapte într-un loc numit „biserică", pentru a sărbători împreună cu alți oameni Paștele, și se întorceau acasă cu mâncare și lumânări aprinse, pe care le țineau aprinse chiar și două, trei zile. Anul acesta însă nu au putut să meargă. Au venit câțiva oameni ce cântau și purtau măști și mănuși și le-au adus lumânări aprinse.

—Dar de ce au fost triști atunci? Oricine e mai bucuros când îi este adus un lucru pe care și-l dorește decât atunci când trebuie să meargă personal după el. În final, tot au primit lumânări aprinse ca în fiecare an.

—Lumânarea aceea aprinsă e doar un simbol. Ei o numesc „Lumină Sfântă" și se spune că doar în această noapte o primesc direct de la Creatorul tuturor lucrurilor existente, inclusiv noi, pisicile. Pentru ei, faptul că se adunau toți la biserică și sărbătoreau împreună era mult mai important decât o simplă lumânare aprinsă. Carantina

It was also the moment when she told me something that made me curious and reminded me why I had wanted to have a friend like Luna. She told me that this year Easter was different, and that many people, including her family, weren't as happy and joyful as before.

"Every year, around this time they at midnight they would all go to a place called 'church', in order to celebrate Easter together with other people. After that they came home with food and lighted candles, which they would keep burning for two or three days. This year, though, they couldn't go there. Some people came, singing and wearing masks and gloves, and brought them those lighted candles."

"But why were they sad, then? Anyone would be happy to have delivered at home the things that they need, rather than have to go personally for that particular thing. In the end, they still received those lighted candles as every year."

"That lighted candle is just a symbol. They are calling it 'The Holy Light', and they say that during that night they can receive it directly from the Creator of All Things, which makes Him our Creator too. For them it was more important that they were gathering together to celebrate this holiday. This quarantine caused by the

aceasta cauzată de *Coronavirus* le-a răpit și spiritul acestor sărbători.

În acel moment, Luna pronunțase cuvântul cheie pe care îl așteptam. Acesta era momentul când puteam în sfârșit să întreb pe cineva, care aparent știa cu siguranță răspunsul, ce este acest parazit păcătos numit *Coronavirus*.

—Luna, este ceva ce mă macină din momentul în care oamenii mei au început să stea tot timpul acasă. Am încercat să aflu mai multe și știu că acest *Coronavirus* este de vină pentru faptul că ei stau acasă. Dar de ce se tem atât de tare de parazitul acesta nesuferit și, mai mult, de ce nu scapă de el, dacă le provoacă atâta tristețe?

În acel moment, Luna mă privi cu blândețe și compasiune, dar, în același timp, puteam citi o ușoară tristețe și teamă în ochii ei.

—Of, roșcățel firav și blând. Nu ai avut până acum pe nimeni care să-ți spună aceste lucruri, nu-i așa? Știu că în viziunea pisoilor tineri ca tine, care sunt luați de mici de familii de oameni, sunt crescuți și bine îngrijiți și, mai ales, care sunt ținuți cât mai feriți de lumea exterioară, oamenii par a fi niște supra-ființe, muncitoare și imposibil de învins.

Dar și ei au slăbiciunile lor. Pot fi la fel de firavi și neajutorați ca puii fără ochi ce abia simt briza și lumina soarelui pentru prima oară în viață. Și ei

Coronavirus has even stolen the spirit of this holiday from them."

That was the moment when Luna uttered the key word that I was waiting for. That was the moment when I could finally ask someone who certainly knew the answer, about the essence of this nasty parasite named *Coronavirus*.

"Luna, I have been wondering ever since my humans started to stay at home all the time. I tried to learn more about it and I know that this *Coronavirus* is causing them to remain at home. But why are they so afraid of this nasty parasite, and, what is even more, why don't they get rid of it if it saddens them so much?"

Luna looked at me with kindness and compassion, but at the same time I could see in her eyes a trace of sadness and fear.

"Oh, my poor gentle ginger boy. Nobody has explained to you all those things until now, have they. I know that from the point of view of the younger ones that are sheltered, raised and taken care of by human families ever since they were little, and especially those who were protected from the outside world, like you, humans are extraordinary beings, hardworking and impossible to defeat.

But they also have their own weaknesses. They can become as frail and helpless as the blind kittens who feel the wind and the sunlight for the

au nevoie să fie protejați, să se simtă în siguranță, să știe că se pot baza pe cineva atunci când lucrurile devin grele. De aceea au o ierarhie, aleasă de ei, a căror îndatorire este să-i conducă și să-i apere de eventuale pericole. Deoarece oamenii se tem și au nevoie de alți oameni care să le alunge aceste temeri.

Acest *Coronavirus* este mai mult decât un parazit. Este o boală. O boală perfidă și vicleană, capabilă să se ascundă în corpurile lor și să treacă de la individ la individ, fără ca măcar să dea vreun semn al existenței ei. Și în multe cazuri nu o face. Se folosește de oameni pentru a ajunge la cei mai vulnerabili dintre ei: cei bătrâni și cei ce deja duc în spate un bagaj de greutăți și boli. Abia atunci boala își arată partea cea mai rea și cauzează lucrul de care oamenii se tem cel mai mult: *moartea*.

Puterea ei de răspândire este atât de mare, încât celor aflați sus în ierarhia conducerii lor le-a devenit imposibil să-i depisteze la timp pe cei bolnavi și să-i trateze, pentru a opri virusul să treacă mai departe. Iar singura lor opțiune pentru a-i proteja pe cei vulnerabili a fost *izolarea*.

Au impus reguli astfel încât oamenii să nu se mai adune în mulțimi și să existe riscul răspândirii. De aceea ai să-i vezi pe oamenii tăi lucrând de acasă, învățând de acasă, părăsindu-și teritoriul strict pentru necesarul îngrijirii și supraviețuirii familiei.

first time in their life. They need to be protected and feel safe too. They need someone to count on when things are getting difficult. That's why they have a hierarchy, chosen by them, whose duty is to lead and protect them. This is because humans have fears, too, and they need other humans that can dispel those fears.

This *Coronavirus* is much more than a mere parasite. It is a disease. A disease that is treacherous and cunning. It hides in their bodies and passes from individual to individual, without announcing its existence. It's using other people to get to those that are the most vulnerable among them: the elderly and those who have other diseases, as well. Once they find them, this virus shows its ugliest part, causing the thing that humans fear the most: *death*.

It's spreading so fast that even the higher ups from the hierarchy are having a hard time finding those that are infected and treating them to stop the virus from spreading. And their only way of protecting the vulnerable ones is through *isolation*.

They set up rules: people must not gather in big crowds, they must prevent the virus from spreading. That is why you will see your humans working from home, studying from home, and leaving their territory only when that is absolutely necessary.

Dar acestea sunt cazurile fericite. Așa cum oamenii își transmit informații prin vocile acelor pereți viu colorați, așa și pisicile din întreaga lume comunică între ele. Pisicile văd și simt lucruri pe care nici măcar oamenii nu le văd sau pe care încearcă să le ignore și să se prefacă că totul este bine.

Și toate acestea provoacă mai multă teamă, ură, revoltă în inimile lor încât oamenii ajung să...

În acel moment, Luna se opri din monologul ei, deoarece văzuse ceva ce nici măcar eu nu realizasem, fiind prea absorbit de profunzimea reală a acestei situații: ochii mei *lăcrimau*.

Au urmat câteva minute de liniște totală în care încercam să procesez tot ceea ce auzisem de la Luna și să-mi dau seama ce m-a făcut să plâng. Să fi fost chiar la început, atunci când am realizat cât de importante sunt pentru oameni aceste sărbători petrecute în adunări mari? Sau poate au fost lacrimi de furie în momentul când am realizat cât de malefic e acest *Coronavirus*, vizându-i pe cei mai vulnerabili dintre ei?

Dar apoi am realizat ce m-a afectat cel mai tare, un lucru care știam în sinea mea că e posibil, dar la care refuzam să mă gândesc sau să îl consider posibil în viitorul apropriat: oamenii *mor* și ei.

But these are the happy cases. The same way you see humans sharing information through the voices of those colourful walls, the cats from all over the world are also sharing information. Cats can see and feel things that humans can't, or things that humans choose to ignore and pretend that everything is all right.

And all those things are causing even more fear, hate and rebellion inside their hearts…"

Luna then stopped from her monologue, because she noticed something that I myself had failed to notice, as I was engrossed by the real depth of this whole situation: my eyes were full of *tears*.

The several minutes that followed were covered in total silence, as I was trying to process everything that Luna had told me and to find out what exactly had made me cry. Maybe it was something right at the beginning, when I realised how important these holidays celebrated together with others are for humans. Or maybe those were tears of anger when I realised how evil this Coronavirus that is targeting the vulnerable ones is?

But then I realised what had shocked me the most; it was something that, deep down, I knew might happen, but which I refused to think of as being possible in the near future: the fact that humans *are dying* too.

Faptul că există acest monstru viclean ce ar putea să mi-i ia de lângă mine pe mami, tati, surioara sau fratele meu a trezit în mine o teamă de nestăvilit: cea de a rămâne *singur.*

În acel moment inima începuse să-mi bată nebunește și lăbuțele să-mi tremure. Simțeam că lumea mi se prăbușește pentru o secundă... Secundă ce nu a fost urmată de alta, deoarece am simțit căldura unei lăbuțe moi pe capul meu și blana catifelată a Lunii ce-mi gâdila nasul.

Luna se strecurase rapid pe sub gard și mă mângâie pe cap, spunându-mi, în același timp, pe tonul ei blând și calm:

—Dacă știam că explicațiile mele îți vor înlocui imaginea unor supra-ființe pe care o aveai despre oameni cu cea a unor fluturași firavi și pe cale de dispariție, probabil că aș fi păstrat-o pentru când erai un pisoi mai mare, roșcățel nătâng. Da, oamenii se confruntă cu o problemă destul de mare, dar crede-mă, dacă sunt suficient de puternici să ne apere pe noi, devin și mai puternici când e vorba de ei înșiși. Totul va fi bine în final. Vor trece cu bine și vor extermina acest parazit de *Coronavirus*. Până atunci trebuie să te asiguri că le aduci un zâmbet pe buze și că...

The fact that this cunning monster existed and that it could take mommy, daddy, my sister or brother away from me had awakened an overwhelming fear inside me: the fear of being *alone*.

My heart started to pound like crazy, and my paws started to tremble. I felt that everything around me was crushing for a second… A second that wasn't followed by another similar second, as I felt the warmth of a paw on my head, and Luna's fawn fur that was tickling my nose.

Luna had sneaked fast under the fence and patted me on my head as she was telling with her kind and gentle voice:

"If I knew that my explanations were going to shatter your image about humans as extraordinary beings, and replace it with the image of some frail butterflies that are on the edge of extinction, then maybe I should have kept my mouth shut and should have told you this after you were a grown tomcat, you silly ginger boy. Yes, humans are dealing now with quite a big problem, but believe me, if they are capable to protect us, they will become even more powerful when they have to protect themselves. Everything is going to be all right in the end. They are going to put an end to this and destroy this *Coronavirus* parasite. Until then, make sure that you're bringing a smile on their lips and…"

—Zât! Pleacă de aici și lasă-mi pisoiul în pace! răsună vocea mamei mele care o zărise, în cele din urmă, pe Luna și încerca s-o alunge, crezând că sărise să mă bată.

Luna îmi zâmbi pe fugă și făcu un salt grațios peste gard. Mă mai privi o dată printre rânduri și îmi transmise din priviri: „Ai o familie bună, ai grijă de ea!”

“Shoo! Go away and leave my kitty alone,” shouted my mother when she saw Luna, trying to chase her away, thinking that she wanted to start a fight with me.

Luna quickly smiled at me and jumped gracefully over the fence. She looked at me once again through the fence, and her eyes reminded me: “You have a good family. Take care of them!”

Ana Adriana Oprea

Îmi reîncarc bateriile, reflectez, petrec timp cu mine însămi, trăiesc în prezent.

Luni, 13.04.2020

Este ora nouă dimineața. De data asta m-am trezit mai târziu ca de obicei. Nu-mi stă în fire, dar ce-i drept, m-am culcat pe la două dimineața. Niciodată nu m-am culcat așa de târziu. Cel puțin, de când am revenit acasă, în satul meu natal, odată cu pandemia COVID-19.

Primul meu gând atunci când m-am trezit a fost să îmi pregătesc niște cafea și micul dejun, să-mi încep ziua în forță. Ritualul cafelei este cel mai plăcut și îmi dă senzația de normalitate. Citisem într-un articol că în momente de cumpănă este bine să-ți ocupi mintea făcând lucruri simple precum—îți pregătești o cafea sau un ceai, uzi florile, pictezi, speli vasele, pregătești ceva de mâncare, etc. Și chiar funcționează. Dacă înainte urmăream știrile în fiecare zi, pentru a fi la curent cu evenimentele din timpul pandemiei, acum, în cea de-a patra săptămână de când sunt acasă, mai precis, din data de 18 martie, urmăresc știrile selectiv. Scurt și la obiect. Ordonanța nr. 8 este ultima aprobată, iar purtătorul de cuvânt al M.A.I. a anunțat că va mai fi

I am recharging my batteries, spending time with myself, reflecting and allowing myself to live in the present.

Monday, 13.04.2020

It's nine o'clock in the morning. This time I woke up later than usual. It is not in my nature, but to be honest, I went to bed at two in the morning. I have never gone to bed so late. At least, not since I returned home, to my native village, because of the COVID-19 pandemic.

My first thought when I woke up was to make myself some coffee and breakfast, to start my day well. The coffee ritual is the most pleasant, and gives me a sense of normality. I read in an article that in moments of ordeal it is good to occupy your mind with simple things like making yourself coffee or tea, watering flowers, painting, washing dishes, preparing something to eat, etc. And it really works. If before this I would watch the news every day, to keep up to date with the events during the pandemic, now, in the fourth week since I came home, since March 18, to be precise, I watch the news selectively. Just the main points. Ordinance no. 8 is the last approved, and the spokesman of the Ministry of Internal Affairs announced

aprobată încă una. Deci, Ordonanța militară nr. 9. AWESOME!

Și suntem în luna aprilie. Plus că s-a mai prelungit cu încă o lună starea de urgență la nivel național, adică până spre sfârșitul lunii mai sperăm să revenim la așa-zisa normalitate despre care vorbesc cârmuitorii țării.

În satul meu nu se simte că ar fi vreo pandemie. Stau pe o ulicioară cu câteva căsuțe, în mare parte sunt oameni în vârstă, înconjurată de natură, multă liniște și pace.

Singura schimbare vizibilă din cauza evenimentelor la nivel global pe care o simt sătenii este faptul că nu se mai organizează slujbe la biserică, motiv de mare tragedie!!! „Cum adică? De când mă știu eu nu s-a mai întâmplat asta! Și nici măcar pomelnic nu se mai ține???" Nu că înainte s-ar fi dus prea des, adică, era un prilej de mică bârfă, mai ales pentru câteva țațe care uitau ce-nseamnă smerenia, chemarea la rugăciune și pacea interioară.

Dintr-odată, oamenii au devenit mai credincioși. Ei, bine! Preotul nu a mai ținut cont de nicio ordonanță, interzicere, ce răspândire de virus, SARS-CoV-2... E o făcătură inventată și pe noi nu ne ține nimic în casă.. Credința e credință! Să nu dăm crezare sfaturilor înțelepte grăite de acesta? Nu știu dacă să râd sau să plâng atunci

that another one is on the way. So, Military Ordinance no. 9. AWESOME!

And we are in April. The state of emergency has been extended by another month, at national level, that is, until about the end of May, when we hope to return to the so-called normality of which the rulers of the country speak.

In my village it doesn't seem as if there is a pandemic. I live on a little lane with just a few houses. Most of them are inhabited by elderly people, surrounded by nature, and much peace and quiet.

The only visible change due to the global events is that church services are no longer organized, which is a great tragedy!!! "What do you mean? Since I was born, this has never happened! Not even reading the memorial?" They didn't often go to church before. I mean, it was an occasion for a little gossip, especially for a few old ladies who had forgotten the meaning of humbleness, of prayer and inner peace.

All of a sudden, people have become more religious. Well! The priest has stopped paying attention to any ordinance, any prohibition. "The virus is an invention and nothing is going to keep us at home. Faith is faith!" Shall we believe his wise counsel? I don't know whether to laugh or cry when I see so much

când văd atâta inconștiență din partea unui om care ar trebui să fie un exemplu pentru concetățenii săi. În schimb, îi induce în eroare și se folosește de cei care sunt slabi cu duhul. Altă explicație plauzibilă nu găsesc. Nu cred că se va schimba ceva curând în mentalitatea lor. Populația este îmbătrânită, mai sunt foarte puțini tineri, iar educația, sau lipsa ei își spune cuvântul.

De măști de protecție, nici pomeneală! O să fii de râsul curcilor, pe românește. Cea mai bună armă împotriva virusului este puterea minții sau palinca, țuica, oleacă de băutură și mâncare sănătoasă, naturală, ca la țară. Ce nu te omoară, te face mai puternic! Mdaaa. Degeaba încearcă careva să-l lumineze pe celălalt de gravitatea lucrurilor. Mai nebun ca el nu e nimeni. Chiar și o pneumonie, posibilitatea de a fi intubat și să rămâi cu sechele toată viața???

Încă nu am dat drumul la TV. Este ora 13:28. Afară este cald, adie un pic vântul și este o vreme perfectă de primăvară. De la fereastră aud agitația vrăbiuțelor care mă îndeamnă și pe mine să ies afară. Ciocănitoarea continuă cu perseverență să își facă cuibul în salcia din fața camerei mele și nu dă semne că se va opri în curând. Mama udă legumele din grădină. Este ocupația ei preferată și, dacă ar putea, ar petrece toată ziua acolo.

Mi s-a făcut un pic foame. Cred

recklessness on the part of a man who should be an example to his fellow citizens. Instead, it misleads them in and takes advantage of the simple minded. Another plausible explanation I cannot find. I do not think that anything is going to change in their mentality. The population is aging, there are very few young people, and education, or lack of it, has its effects.

No protective masks. The best weapon against the virus is the power of the mind or "palinca"—which is plum brandy, healthy, natural food and strong drinks. What does not kill you, makes you stronger! Yeeees. Even the prospect of pneumonia, the possibility of being intubated, with their repercussions, is hard to believe for them.

I haven't turned on the TV yet. It's 13:28. Outside it is warm, there is a slight breeze. Perfect spring weather. From the window I hear the agitation of the sparrows: they urge me to go outside. The woodpecker perseveres at making its nest in the willow in front of my room, and shows no signs of stopping any time soon. My mom waters the vegetables in the garden. It's her favourite occupation, and if she could, she would spend all day there.

I've got a little hungry. I think

că o să iau o pauză de la scris. Mănânc ceva și apoi o să mă duc să mă joc cu cățeii. Patru la număr. Mare veselie la casa omului! Chiar îți schimbă starea de spirit și îți oferă iubire necondiționată!

Marți, 14.04.2020

Este ora 08:30 dimineața, Îmi încep ziua cu același ritual ca și ieri. Cafea, mic dejun. Deja mă simt mai bine. Deși este înnorat, afară nu este așa de frig cum mă așteptam. La meteo au anunțat că vor urma două zile cu ploi și vreme schimbătoare. Așa este primăvara.

Dau drumul la TV. Știri. Noul update. 6633 de îmbolnăviri, 332 de decedați, Spitalul Județean din Focșani va avea conducere militară, Spitalul Județean din Piatra Neamț este posibil să fie militarizat, OMS a eliberat un raport conform căruia este o răspândire pandemică de știri false, s-au dat amenzi în valoare de 2 milioane de euro, un nou cadru medical și-a pierdut viața în urma infectării cu SARS-CoV-2, președintele României, Klaus Iohannis este așteptat să semneze decretul de prelungire a stării de urgență, după care va face o declarație de presă la ora 14.00, piețele continuă să fie aglomerate, în ciuda avertismentelor din partea autorităților și lista poate continua.

Se apropie sărbătoarea Paștilor, mai precis, duminica aceasta. Mama deja mă întreabă ce aș vrea să îmi

I'll take a break from writing. I will eat something and then I'll go play with the puppies. I have four. What joy! It really changes your mood: they give you unconditional love!

Tuesday, 14.04.2020

It's 08:30, in the morning. I start my day with the same ritual as yesterday. Coffee and breakfast. I feel better already. Although it's cloudy, it's not as cold outside as I expected. The weather forecast announced that two days of rain and changeable weather will follow. That's how spring is.

I turn on the TV. The latest update. 6,633 people infected, 332 deaths, Focșani County Hospital will have military management, Piatra Neamț County Hospital will probably be militarized; the WHO has released a report stating that there is a pandemic spread of fake news, fines have been issued totalling two million euro; another medical worker has lost his life after being infected with SARS-CoV-2, the president of Romania, Klaus Iohannis is expected to sign the decree extending the state of emergency, after which he will make a press statement at 2pm, markets continue to be crowded, despite warnings from authorities, and the list goes on.

Easter is approaching: this Sunday, to be precise. My mother is already asking me what I would like

pregătească bun. Cu siguranță, pască. În fiecare an o prepară și este mândră de rezultatul final. Anul acesta este diferit. În familia noastră, de Paști era prilejul pentru a ne reuni, toate rudele, din toate colțurile țării. Din cauza pandemiei, vor sta în casele lor, iar eu voi sărbători alături de mama și tatăl meu. Ei vor merge la bunica mea, care se află în alt sat, la 5 km depărtare, pentru a-i duce preparate, să mai stea de vorbă cu ea și să-i mai ducă din medicamentele pentru tratament. Este operată pe cord de câțiva ani și stă singură. Se observă schimbări în comportamentul bunicii, odată cu declanșarea pandemiei. Fire vorbăreață, era obișnuită să primească vizite regulate de la prietenele ei din sat, să pregătească mâncare împreună sau să o ajute ele în grădina cu zarzavat.

Pentru că suferă de afecțiuni grave de sănătate și are un sistem imunitar fragil, a fost nevoită să limiteze total contactul cu orice persoană, cel puțin până trece această perioadă. Mă sună mai des ca de obicei și se observă că este îngrijorată, deși nu vrea să lase să se vadă acest lucru. Ea mereu zice că este bine și nu are nicio problemă. „Ce faci, Anuța?" Singura care mă alintă așa. „Ești bine?" Așa își începe bunica conversația. „Totul o să fie bine," îmi zice. „Am trecut noi și prin perioade mai grele."

her to cook for me. Certainly, Paska Easter Bread. Every year she prepares it and is proud of the final result. This year is different. In our family, Easter used to be the occasion for all my relatives to gather, from all over the country. Because of the pandemic, they will have to stay at home, and I will celebrate with my mother and father. They will go to my grandmother, who lives in another village, 5 km away, to offer her what my mother has cooked, talk to her and take her the medicines she needs. She had a heart operation a few years back, and she lives alone. There are changes in my grandmother's behaviour since the outbreak of the pandemic. She is talkative by nature, and she was accustomed to receiving regular visits from her friends in the village: they cooked together with her, or helped her with the vegetable garden.

Because she suffers from several things and has a fragile immune system, she has had to cut off contact with anyone, at least until this period ends. She calls me up more often than usual and she is worried, though she doesn't want to show it. She always says she's fine and has no problem. "What are you doing, Anuța?" The only one who calls me that way. It is an endearment. "Are you well?" This is how my grandmother's conversation begins. "Everything will be fine," she tells me. "We have been through more

Marți, 14.04.2020

Ora 13:00. Se simte miros de mâncare gătită în casă. De abia aștept să văd ce a pregătit mama. De când am venit acasă, mă răsfață cu tot felul de bunătăți—clătite, gogoși, plăcintă, etc. You name it! Până termină ea de gătit, eu mă duc în grădina cu flori și vreau să fac un buchet colorat, să-mi mai amintesc că e primăvară! Nu e de mirare că m-am născut în luna florilor, luna mai. Și aleg—lalele galbene și roșii și narcise. Nu e așa de greu. Le așez în vază și o pun la masa de lucru. Micile lucruri îmi fac viața mai frumoasă! Mai durează puțin și va înflori și liliacul. Dacă ar fi să mă asemăn cu o floare, cred că aș fi o albăstrea. Încă din cele mai vechi timpuri, era asociată cu reînnoirea naturii, iar persistența ei ne aduce aminte de schimbare și de trecerea umanității prin veacuri. Aceasta este una dintre principalele mele trăsături de caracter, persistența.

În curte, plutește o mireasmă de flori de păr. Avem unul în grădiniță și este încărcat cu flori. Pesemne, va fi un an bogat în roade. Ciocănitoarea din salcie continuă cu multă perseverență munca începută de ieri și nu dă semne că se va opri curând. Cățelul meu mă întâmpină bucuros și ştiu din privire că are chef de plimbare. Mă îndrept spre poartă și începe să latre la mine de nerăbdare. Pornesc agale pe ulicioară,

difficult times.”

Tuesday, 14.04.2020

13:00 pm. There is a smell of home cooked food. I can’t wait to see what my mom has prepared. Ever since I came home, she’s been pampering me with all kinds of goodies—pancakes, donuts, pies, you name it. Until she finishes cooking, I go to the flower garden, and I want to make a colourful bouquet, to remind myself it’s spring! No wonder I was born in the month of flowers, May. I pick yellow and red tulips and daffodils. It’s not that hard. I put them in the vase and place them on my working table. Little things make my life more beautiful! Just a little longer and the lilac will bloom too. If I were to look like a flower, I think I would be a blue cornflower. Since ancient times, it has been associated with the renewal of nature, and its persistence reminds us of change and the passage of humanity through the ages. This is one of my main character traits—persistence.

In the yard, there floats a fragrance of pear flowers. We have a pear tree in the small garden, and it is loaded with flowers. Of course, it will be a fruitful year. The woodpecker continues what it started yesterday, and shows no signs that it will stop very soon. My dog welcomes me gladly, and I know from his look that he needs a walk. I head for the gate and he begins to bark at me impatiently. I

spre livada cu pruni care a înflorit. Cățelul a luat-o mult înainte mea și adulmecă iarba verde, florile, orice i se pare lui curios. E plăcut să îți petreci timpul în natură, alături de cel mai bun prieten al omului. Simt că îmi reîncarc bateriile, petrec timp cu mine însămi, reflectez, trăiesc în prezent. M-am așezat în iarbă și cățelul a venit imediat lângă mine. Uneori, mi-aș dori să știu ce gândește. Se uită așa duios cu ochișorii lui mici care transmit atâta dragoste! Plimbarea a durat cam 40 de minute, după care m-am întors acasă.

Miercuri, 15.04.2020

Ora 8:30 dimineață. Deschid ochii și mă îndrept spre fereastra din camera mea. Nu-mi vine să cred ochilor. Ieri era un anotimp, acum m-am trezit în altul. Ningea ca în povești și totul era acoperit de zăpadă. În popor, se numește „zăpada mieilor” și vestește venirea primăverii. Mai rar mi-a fost dat să văd zăpadă la jumătatea lunii aprilie. Mă duc repede la mama în cameră și o anunț că ninge. Nici ei nu-i vină să creadă că este adevărat. Mama se duce să pregătească micul dejun și cafeaua, în timp ce eu dau drumul la TV, găsesc o emisiune de divertisment care îmi place mie și care îmi distrage atenția de la știrile negative care tot apar în ultima perioadă. După o jumătate de oră, îmi iau căștile și ascult muzică la telefonul mobil. Mereu mă

walk slowly along the path, towards the blossoming plum orchard. The dog has gone far ahead of me, and is smelling the green grass, the flowers, whatever arouses his curiosity. It's nice to spend time in nature, with man's best friend. I am recharging my batteries, spending time with myself, reflecting and allowing myself to live in the present. I sat down on the grass, and the dog came right next to me. Sometimes, I would like to know what he is thinking. He looks so sweet with his little eyes that convey so much love! The walk lasts about forty minutes, and then I return home.

Wednesday, 15.04.2020

8:30 in the morning. I open my eyes and go to the window of my room. I can't believe my eyes. Yesterday was one season, and now I've woken up in another. It has been snowing as in fairytales, and everything is covered in snow. In popular tradition, this is called "the snow of the lambs", and it announces the coming of spring. Rarely have I witnessed snow in mid-April. I quickly go to my mother's room and announce her that it is snowing. She can't believe it's true, either. My mom goes to get breakfast and coffee, while I turn on the TV. I find an entertainment show that I like and that distracts me from the negative news that has kept coming lately. After half an hour, I grab my headphones and listen to music on my cell phone.

binedispune asta. Vremea de afară este în concordanță cu starea mea de spirit. Nu prea am chef să fac lucruri importante astăzi, ci să mă relaxez și să mă bucur tihnit de ziua de azi.

Ninsoarea nu a durat mult. După vreo 2-3 ore a ieșit soarele și s-a topit totul. Vrăbiuțele au început din nou să cânte, cocoșul cântă de zor, vestește ora 13.00, se aude sunetul unui tractor care trece pe ulicioară la muncile câmpului. Mama se pregătește să se ducă la un mic magazin din sat, aproape de casa noastră, pentru a face niște cumpărături. Își pregătește declarația pe proprie răspundere și pleacă grăbită. De la fereastră, văd un vecin în jur de 60 de ani, a ieșit la poartă să vadă dacă mai trece cineva pe la noi, pe drum. Nimeni. Pare pustiu. Stă vreo 5 minute, după care intră în curte. Aud telefonul cum sună. Este tata. Mă anunță că mâine o să vină acasă și întreabă dacă vreau să îmi cumpere ceva bun de la oraș. Îi spun că nu vreau nimic. Am la țară tot ce îmi trebuie, dar eu știu că el tot o să-mi cumpere ceva. Așa face mereu. Mă uit la florile din vază și pare că trebuie să le schimb apa și e nevoie ca unele să fie înlocuite.

Ultima noutate în legătură cu COVID-19 a fost anunțată ieri, de ministrul Afacerilor Interne și anume, M.A.I. a încheiat un acord cu Patriarhia Română, cu privire la noaptea de

This always cheers me up. The weather outside is in tune with my mood. I don't really feel like doing anything, just relaxing and enjoying this day in peace.

The snow didn't last long. After about two or three hours the sun came out and everything melted. The sparrows have started chirping again, the rooster announced that it was 1 pm; I could hear the sound of a tractor passing by on the lane, on its way to the fields. Mom is preparing to go to a small shop in the village, near our house, to do some shopping. She prepares her signed declaration and leaves in a hurry. From my window, I see a neighbour of about sixty, who's come out of his house to see if anyone else is passing by on the lane. No one. It seems deserted. He stops for about five minutes, then goes back into his yard. I hear the phone ringing. It's dad. He tells me that he will come home tomorrow, and asks me if I want him to bring me anything special from the city. I tell him I don't want anything. I have everything I need at home, but I know that he will buy me something. He always does. I look at the flowers in the vase: I have to change their water and some need to be replaced.

The latest news regarding COVID-19 was announced yesterday by the Minister of Internal Affairs. The Ministry of Internal Affairs has concluded an agreement with the

Înviere, în urma căruia M.A.I. va ajuta B.O.R la împărțirea paștilor și a luminii către credincioși. Părerile sunt împărțite, iar surse vehiculează că președintele țării respinge acest acord și că prim-ministrul țării a luat singur decizia. În urma declarației de presă susținută zilele trecute, Klaus Iohannis a afirmat că nu este momentul pentru o relaxare. Un ultim raport arată că 800 de cadre medicale au fost infectate ceea ce este un lucru extraordinar de grav. Săptămâna aceasta va fi una extrem de dificilă, iar analiști în domeniul sănătății afirmă că va fi atins vârful pandemiei în acest interval.

În orice caz, eu o să stau acasă. Momentan, mă bucur de vremea frumoasă de afară și de cățelușa mea, care îmi dă de ştire că are nevoie de atenție din partea mea. Așa că las știrile în urmă și la joacă!

Romanian Patriarchate, regarding the night of Resurrection, according to which the Ministry of Internal Affairs will help the Romanian Orthodox Church with the distribution of blessed bread and candle light to the believers. Opinions are divided, and sources say that the president of the country rejects this agreement and that the prime minister of the country made the decision alone. In his press statement issued a few days ago, Klaus Iohannis said that this is not the time for a relaxation. The latest report shows that 800 medical staff have been infected, which is a very serious matter. This week will be an extremely difficult one, and health analysts say the peak of the pandemic will be reached in this period.

Anyway, I'll stay at home. At the moment, I am enjoying the beautiful weather outside and my puppy is pointing out that she needs attention from me. So, I leave the news behind and go to play with her!

Elena-Alexandra Papadopol

Acesta este un jurnal de gânduri sincere, nu perfecte.

Aprilie 2020

Nici nu mai știu câte zile de carantină au trecut până acum, dar nici nu îmi pasă, să fiu sinceră. Zilele astea m-au prins la curte, undeva în afara Bucureștiului, departe de tot ce e acum acolo, de tot focarul acela care a pus stăpânire pe oraș ca o mantie a depresiei și a morții.

Afară e soare. Un vânt rece își face apariția sperând că ne va ține între cei patru pereți care ne-au devenit casă și totodată cușcă.

Norocul face să nu fiu prinsă singură în această închisoare de beton. Iubitul meu este cel care mă ajută să nu cedez în aceste momente.

În mod evident, îți vine să cedezi, mai ales că tot auzi ce se întâmplă prin lume. O lume pe care o credeam foarte mare, acum a devenit foarte mică pentru mine. A luat forma unor pereți reci în care nu îți vine să faci mare lucru. Vrei doar să dormi și să te uiți la vreun serial.

Hm... poate asta aș fi făcut și eu dacă eram singură acum. Dar nu e cazul.

Când mulți dintre noi își pierd

This is a journal filled with honest thoughts, not perfect ones.

April 2020

I don't even remember how many days I have spent so far in quarantine, but, to be honest, I don't care. These days caught me in a house somewhere outside Bucharest, far from anything that is happening there, far from the epidemic which took over the town just like a cloak of depression and death.

Today, the sun's out. A cold breeze is making its appearance, hoping it will keep us inside, between the same four walls that have become home and, at the same time, a cage.

Luckily, I am not alone in this concrete prison. My boyfriend helps me keep calm.

Obviously, it is really hard to keep yourself together, especially when you keep hearing about everything that is going on in the world at this very moment. A world I thought of as big, now has become so small for me. Four cold walls that are discouraging. All you can do is sleep or watch some episodes of a TV show.

Well, maybe I would have done that, if I were alone right now. But I'm not.

When many of us lose their hope

speranța în astfel de momente, cineva acolo sus a decis ca mie să îmi ofere iubire. Iubirea asta a venit sub forma unui om minunat, care ar face orice să mă știe fericită și mai ales sănătoasă în astfel de momente.

Îmi amintesc că am evadat din București pe la jumătatea lui martie, după ce am observat că situația se agrava. „Trebuie să plecăm de aici cât mai repede. Vezi și tu ce se întâmplă și sigur știi că situația se va înrăutăți." Și am plecat, grăbiți, chiar în acea zi, la asfințit.

Soarele e încă pe cer. Vântul rece încă dorește să îi simțim prezența. Iar noi suntem în curte și am decis să sărim coarda. Chiar dacă e carantină, trebuie să ne menținem în formă, nu? Pe lângă asta, mă ajută să îmi țin mintea ocupată cu altceva, să nu mă mai gândesc la tot ce se întâmplă, sau că sunt departe de ai mei.

Părinții mei sunt acasă, sunt bine, au grijă de ei cum pot. Știu asta pentru că vorbesc zilnic cu ei la telefon. Dar nu îmi ajunge doar atât. Aș vrea să îi strâng tare, tare în brațe. Îmi e foarte dor de ei. Sper ca nebunia asta să treacă cât mai repede.

Între sărituri, ne odihnim și vorbim despre una, despre alta. Facem orice să ne luăm gândul de la ce se întâmplă. *El* încearcă să fie puternic pentru mine, deși știu că îi este greu și lui. Niciodată nu i-a plăcut să plângă

in moments like these, someone up there made sure I will be loved. This love came in the form of an amazing human being, who will do literally anything to know me happy and especially healthy during this period.

I remember escaping Bucharest in mid-March, after we had noticed that the situation was deteriorating. "We have to leave as soon as possible. You see what is happening and you realise this will get worse." We left on that very day, at sunset.

The sun is still up. There is a cold wind. We are in the courtyard, and we have decided to jump the rope. Even if we are in quarantine, we still have to keep ourselves fit, don't we? Besides, this little exercise helps me keep my mind busy with other things, makes me stop thinking about everything that is happening right now, or that I am far away from my parents.

My parents are at home, they are well, and they take care of themselves the best they can. I know this because I talk to them everyday on the phone. I would love to hold them very tight in my arms. I miss them so much, and I hope all of this will pass very soon.

Between jumps, we rest and talk about everything that comes to mind. We do everything to take our minds off what is happening. *He* is trying to be strong for me, even though I know it is hard for him, too. He has never liked to

de față cu mine. „Iartă-mă că plâng. Nu ar trebui să mă vezi așa. Un bărbat nu ar trebui să plângă." În momente ca astea, vin la el, îi cuprind chipul în palme, îi șterg lacrimile și îl asigur că totul este în regulă: „Poți plânge cât simți. Înainte de toate, înainte de a fi bărbat, tu ești om, iar oamenii mai plâng din când în când. Nu te voi judeca niciodată pentru faptul că îți arăți sentimentele." Dar *Adrian* e un încăpățânat și jumătate. Va face tot cum vrea el și tot cum știe el, se va abține data viitoare. Sau cel puțin, va încerca.

Încă suntem afară. Soarele ne îmbie să mai rămânem, iar noi îl ascultăm și ne bucurăm de căldura pe care ne-o oferă. Uităm de griji pentru câteva ore. De asta avem nevoie acum: să ne eliberăm mintea, să ne facem curat printre gânduri.

Mă uit la *el* și îmi dau seama că iubirea există și mi se arată în astfel de momente, când îmi este mai greu.

Sunt depresivă de când mă știu. Când am auzit că va trebui să stăm în casă cel puțin o lună, am crezut că nu voi reuși, că voi ceda psihic. Ce-i drept, este un moment greu pentru noi toți, dar mai ales pentru mine și pentru persoanele care sunt la fel ca mine. Episoadele de depresie se manifestă mai des și sunt mai intense. Nu mă surprinde, chiar mă așteptam.

Dar sunt *iubită*. Se simte. *El* mi-a tot *spus*, mi-a tot *arătat*, îmi tot *arată*.

cry in front of me. "I am sorry I am crying. You shouldn't see me like this. Men don't cry." In moments like these, I take his face in my palms, I wipe off his tears and I promise him that everything will be okay: "You can cry as much as you wish. First of all, before being a man, you are a human and humans cry ever so often. It is all right to show your feelings." But *Adrian* has always been unbelievably stubborn. He will do things his own way, and he will refrain next time from crying. Or at least, he will try.

We are still outside. We are enjoying the warm sun. We forget about worries for a few hours. That is exactly what we need right now: cheer up and put some order in our thoughts.

I am looking at him and I realise that love is real and it appears exactly when I need it most.

I have been depressed all my life. When we have been told that we would be needing to stay inside for at least a month, I thought I would have a breakdown. To be honest, it is a hard moment for all of us, especially for persons like myself. My depression is getting worse. Frankly speaking, I am not surprised; I was expecting this to happen.

But I feel *loved*. *He* kept *saying* this to me, he kept *showing* it to me, and I

Iar eu *îl cred.* Acum mai mult ca niciodată.

În astfel de momente, toți vrem sa fim iubiți, fiecare dintre noi dorește să aibă pe cineva care să ne țină cu picioarele pe pământ atunci când demonii vor să ne tragă după ei.

Ne-am mai bucurat câteva momente de soare și am decis să intrăm înapoi în casă, deși aș fi făcut orice să mai zăbovim prin curte. Îmi era dor să ies, îmi era dor să fac ce îmi place, dar știu că trebuie să am grijă de mine, grijă de el. Trebuie să ieșim cu bine din asta, nu?

Orele trec de când am intrat înapoi în casă. Da, îi zic din nou „casă”. Parcă pereții nu mai sunt atât de anoști ca înainte. Foarte ciudat, dar îmi place sentimentul. Recunosc că nu am mai simțit că sunt „acasă” de ceva timp. Carantina ne-a dat peste cap complet și ne-a făcut să vedem lucrurile cum nu sunt de fapt.

Știrile de la televizor ne-au legat la ochi și ne fac să ne simțim ca în acel film, *Bird Box*, să îi ascultăm doar pe ei, să bage frica în noi. Nu zic că e rău să ne informăm, dar trebuie să ne ținem și ochii deschiși la ce avem în jurul nostru. Încerc să rămân optimistă. Cu riscul de a părea o ciudată, cred că totul va reveni la normal, în cele din urmă.

Soarele se vede din ce în ce mai puțin, semn că se va însera curând. Luna a luat locul soarelui și și-a adus

trust him. Now, more than ever.

In moments like these, we all want to feel loved, everyone wants to have someone who can keep us with our feet on the ground when demons drag us down.

We have enjoyed the sun for a few moments before we went back into the house, even though we would have done anything to linger outside a little bit more. I miss going out, doing what I like, but I know I have to take care of myself, I have to take care of him. We have to get out of this in good shape.

The hours go by, we are in the house. Yes, I call it "house". The walls aren't that dull any more. This is really weird, but I love the feeling. I admit, I haven't felt like "home" for a while. This quarantine has confused us.

The news blindfold us and we feel like that movie, "Bird Box". They want to scare us. I won't say we need not be informed, but we must keep our eyes open, think for ourselves. I try to stay positive, and, with the risk that I may sound like a crazy person, I do believe that everything will come back to normal, eventually.

The sun is getting farther and farther away, which means that soon it will set. The moon took its place, and

suita de stele cu ea. Nimic nou. Toată lumea e în casă, așa cum a fost toată ziua.

Pentru mine, noaptea a fost mereu un moment în care mă simțeam cel mai liniștită: totul se domolește după freamătul din timpul zilei. Acum însă, toată ziua se simte așa, ca o noapte continuă.

În schimb, pentru alții, noaptea devine un moment în care riști să te lași stăpânit de propriile gânduri. Acele gânduri iau forma unor demoni.

Iar acei demoni îi atacă pe cei care spuneam mai devreme că încearcă să ne apere de ei. Și ce facem atunci? Simplu: dacă iubești persoana care are grijă de tine, nu stai prea mult pe gânduri, întorci favoarea. Nu mă înțelegeți greșit, nu o faci din obligație, o faci pentru că așa simți, *o faci pentru că iubești.*

Știu că pentru *el* nopțile sunt grele, deși nu îmi spune. V-am zis că e încăpățânat, nu? Ține în el, deși îi zic că nu are de ce. Și știu că se gândește la ce va urma după această carantină, știu că se îngrijorează. De aia încerc să îi alung acele gânduri așa cum pot.

Serialul meu preferat este celebrul *Friends*. Deși l-am văzut de câteva ori pe tot și îi știu anumite scene și replici pe de rost, încă mă face să râd în hohote. Mereu l-am folosit drept „remediu" când eram tristă, și mereu m-a ajutat.

Așa că a devenit un fel de

brought a suite of stars. Nothing new. Everybody is inside, as we have all been all day long.

I have always felt at peace during the night. Now, all day is just like this, like an endless night.

For some, the night becomes a moment when your own thoughts render you helpless. Those thoughts are like demons.

Those demons attack those who try to protect us. What are we supposed to do then? Easy: if you love the person who takes care of you, you don't have to think that much, you return the favour. Don't get me wrong, you don't do it because you *have to*, but because you feel to, *you do it because you are in love.*

I know that for him the nights are the hardest, even though he won't tell me. I know he is worried about what will happen after the quarantine. That is why I try to calm him down as best I can.

My favourite TV show is the famous "Friends". Although I have seen it all several times and I know certain scenes and lines by heart, it still makes me laugh. I have always used it as a "remedy" when I was sad and it has always helped me.

So it is a tradition now: every

tradiție: în fiecare seară ne uităm la câteva episoade. Partea bună e că el nu l-a văzut pe tot ceea ce e un motiv în plus să ne uităm la *Friends*. Îmi place să îi văd reacțiile, să îi văd zâmbetul și să îi aud râsul. Și mă bucură și pe mine că îl fac fericit, că după serial adoarme fericit în brațele mele.

Doar că în seara aceasta, el nu a mai putut să se abțină și a plâns lângă mine. Am văzut frica în privirea lui, ochii aceia căprui de care m-am îndrăgostit erau plini de lacrimi.

Urăsc să îl știu așa. Și eu sunt speriată, ce-i drept, dar știu că trebuie ca acum să încerc să fiu puternică pentru el. E vorba de un echilibru, de un schimb, așa funcționează o relație. Când iubești, lucrurile astea vin de la sine, nu le gândești, ci îți intră în instinct. Pur și simplu știi, pur și simplu se creează o conexiune puternică.

Mă gândesc că mâine va fi o altă zi, vom vedea cum facem, cum ne descurcăm în această perioadă. Până atunci, mă bucur că suntem bine amândoi. Deschid laptop-ul și întreb: „Friends?”

night we watch a couple of episodes. The good part is that he hasn’t seen it all yet, so this is another reason to watch it. I love to see his reactions, to see him smile and even laugh. It is a joy to make him happy and, after the show, he falls asleep peacefully in my arms.

But this evening, he started crying right next to me. I have seen fear in his eyes, those brown eyes I have fallen in love with were filled with tears.

I admit, I am scared, too, but I try to stay strong for him. It is all about balance, about give-and-take, that is how a relationship works. When you love, these things come from within, you don’t have to plan them, they become a part of who you are. You feel a strong bond. Both of you.

Tomorrow will be a new day. Until then, I am glad we are both well. I turn on my laptop and ask: ”Friends?”

Silvia Petrescu

Nu pot să nu mă întristez că speranța a devenit o povară, și că în viață răul are consecințe, el nu dispare niciodată de tot.

M-am trezit azi cu impresia că ce se întâmplă e un coșmar de-al meu și că de fapt nimic din ce văd și ce aud nu este adevărat. Nu are cum să fie adevărat. Apoi, mi-am amintit că starea asta de inerție a întregii lumi a devenit noua realitate a mea, a noastră.

Eu—Noi. Zilele astea individualul a devenit colectiv, singularul-plural. E o lecție care trebuie învățată odată pentru totdeauna. Câte astfel de „individualități" mai poate Pământul acesta să susțină? Ne naștem singuri, murim singuri, dar de cele mai multe ori trăim singuri alături de cunoscuți, apropiați, prieteni, familie. A trebuit să se abată o nenorocire peste toți ca să spunem: Stați acasă. Petreceți timpul cu familia! Pe aceeași listă de îndemnuri, care într-o societate cu principii și valori nu ar trebui întâmpinate cu surprindere: Citiți! Orice, cărți din literatura clasică, contemporană—proză, poezie, eseuri. Uitați-vă la o piesă de teatru online, un spectacol de balet, un concert de muzică clasică! Cuvintele au început să curgă, muzica, dansul, teatrul să însemne ceva în sfârșit. Nu doar o seară de sâmbătă, ci viață! Pentru că Arta asta înseamnă de fapt, Viață! Mă întreb cât o să rămână

It saddens me that hope has become a burden, and, in one's life, evil has consequences, it never disappears for good.

I have woken up today with the impression that what is happening is one of my nightmares and nothing from what I see and hear is real. It can't be real. Then, I remembered that this numbness of the entire world was my new reality, our new reality.

Me—Us. These days the individual has become collective, the singular-plural. It is a lesson that must be learnt once and for all. How many such "individualities" could this Earth still hold? We come into this world alone, we die alone, but most of the time we live alone next to acquaintances, relatives, friends, family. A calamity has made us say: Stay at home. Spend time with your family! On the same list of urges, which in a society with principles and values should not be greeted with surprise: Read! Anything, classical literature, contemporary literature—prose, poetry, essays. Watch an online play, a ballet show, a classical music concert! The words have started to move, the music, the dance, the play finally mean something. Not just a Saturday night, but life itself! Because this is what Art really means: Life! I wonder for how long these things will remain in

toate aceste lucruri în memoria oamenilor după ce tot ce se întâmplă acum va trece. O zi, o săptămână, un an? Ce înseamnă un an pentru memoria colectivă a lumii? O clipă de bucurie și gata. S-a dus...

Aud păsările cum cântă și vântul cum se joacă printre crengile copacilor. Mă plimb pe balcon, imaginându-mi că sunt în parc. Un parc mai mic, prea mic, minuscul, în care merg pe aceeași cărare de zeci de ori, ca și când vreau să o țin minte. Dar eu nu vreau asta. Vreau să mă plimb și să o uit. Închid ochii. Îi deschid. E prea târziu... am învățat-o deja pe de rost.

În casă e prea multă ordine. Și asta mă sperie pentru că înăuntrul acestei ordini se ascunde liniștea. În interiorul meu, liniștea a murit de mult. Cam de o lună. De ce dau unități de timp? Oricum timpul nu mai contează.

Mi-aș dori ca acum să fiu din nou copil. Când ești copil totul este mai ușor. Dacă aș fi copil, virusul ar fi doar un balaur sau un căpcăun care ar fi cu siguranță străpuns de sabia Prințului cel Curajos, după trei zile de mers prin Pădurea Fermecată sau prin Ținutul Magic al Zânelor Malefice. Ajutat de pitici și furnici și zâne bune. Dar nu mai sunt copil. Și chiar dacă toate aceste arhetipuri sunt adunate din realitate, nu pot să nu mă întristez că speranța a devenit o povară și că în viață răul, odată apărut, rămâne prezent sub formă de consecințe, nu dispare niciodată de

people's memory after all that is happening now has gone. A day, a week, a year? What does one year mean for the collective memory of the world? One moment of happiness and that's it. It is gone...

I hear the birds singing and the wind playing through the branches of the trees. I walk on my balcony, imagining that I am in a park. A smaller park, too small, tiny, in which I walk the same path ten times as if I wanted to remember it. But, I don't want this. I just want to walk and forget it. I close my eyes. I open them. It is too late... I have already learnt it by heart.

My house is too orderly. And this frightens me, because inside this order, silence hides. Within me, silence died long ago. About a month ago. Why do I give units of time? Time doesn't matter any more.

I wish I were a child again. When you are a child, everything is easier. If I were a child, the virus would be just a dragon or an ogre which would certainly be pierced by the sword of the Brave Prince, who will cross for three days the Enchanted Forest or the Magic Land of the Evil Fairies. He would be helped by dwarves and ants and good fairies. But, I am no longer a child. And even though all these archetypes are collected from reality, it saddens me that hope has become a burden, and, in one's life, evil has consequences, it

tot.

Sunt momente când toată această izolare mi se pare interesantă. E foarte interesant să observi cum timpul s-a oprit în loc, având în vedere că trecutul nu prea mai poate să devină trecut—amintirile plutesc în derivă—iar viitorul pare bolnăvicios, efemer. Și totuși, viața merge mai departe într-un fel de prezent continuu, mult mai trainic decât viitorul, care, oricum, prin natura lui e incert indiferent de vremuri. Sunt și astfel de zile, când văd această situație ca pe un experiment. Atunci, pun tot ce se întâmplă sub lupă și analizez. Câteodată rezultatele analizei sunt de-a dreptul uimitoare, câteodată dezamăgitoare...

Comportamentul uman este distinctiv în situații particulare, dar un lucru rămâne fundamental, indiferent de circumstanțe—constanta personală. În fizică, constanta înseamnă o mărime a cărei valoare rămâne neschimbată, de exemplu viteza luminii sau timpul zero—constanta lui Planck. Dar, eu cred că fiecare om are o constantă personală, ceva sau cineva care îl ancorează în viață, ceva sau cineva care nu se schimbă, atunci când toate s-au schimbat. Poate să fie orice, de la prima jucărie, până la bărbatul pe care îl iubești. Chiar dacă pe toate celelalte jucării le-ai dat altor copii, la acea primă jucărie de sub bradul de Crăciun nu poți renunța pentru că ți-ai dorit-o prea mult și în timp a prins viață. Chiar dacă nu ai

never disappears for good.

There are moments when I find this state of isolation interesting. It is very interesting to observe how time has stopped, considering that the past cannot become past any more—the memories float, drift—and the future seems frail, fleeting. Nevertheless, life goes on in some sort of a continual present, much more enduring than the future, which, anyway, by its nature, is uncertain at all times. There are also days, when I see this situation as an experiment. Then, I place everything that happens under a microscope. Sometimes the results of the analysis are truly amazing, sometimes they are disappointing...

Human behaviour adapts to particular situations, but one thing remains fundamental no matter what—the personal constant. In physics, the constant means a quantity whose value never changes: for example, the speed of light or Planck time—Planck's constant. But, I think that every human being has a personal constant, something or someone who does not change when everything else has changed. It can be anything, really, from the first toy, to the man you love. Even though you have given all the other toys to other children, there is that first toy from beneath the Christmas Tree that you just cannot let go. You want it so much that in time it has come alive. Although you have not

trăit până la adânci bătrâneți cu bărbatul acela, ai împărțit clipe de viață cu el și de aceea el la rândul lui a devenit pentru tine o clipă de viață ce te ancorează indiferent de restul. Aceasta este constanta personală.

Zâmbetul mamei nu se uită niciodată. Când ești mic, vezi lumea de la nivelul cel mai de jos. Îți amintești picioare care stau unul peste altul și mâini care te iau în brațe. Când ajungi în brațe, cel mai aproape de tine e zâmbetul. Zâmbetul mamei l-am văzut de un infinit de ori. Plin de dragoste și căldură. Constanta mea este zâmbetul mamei. Îl iau cu mine oriunde mă duc. O dată l-am uitat acasă. A început să plouă după jumătate de oră, mai întâi încet ca o mângâiere, apoi a început să toarne cu găleata. Și câți nori încruntați s-au adunat, împinși de la spate de un vânt nemilos. *"Dacă aș avut zâmbetul mamei acum, l-aș fi ținut pe post de umbrelă, căci e suficient de mare cât să nu mai plouă nicăieri în lume."* Altădată, era să rămân fără el. Un hoț de zâmbete băgase mâna în rucsac. Așa m-am speriat. Am tras rucsacul din mâna vicleană și am alergat. M-am oprit abia în parcul copilăriei mele. Am scos zâmbetul și l-am strâns la piept. *"Ce fel de persoană ar încerca să fure zâmbetul unei mame? O persoană care nu a avut niciodată zâmbet de mamă."*

Cântecul de leagăn al mamei. Cu vocea-i clară și blândă îmi cântă. *"Dormi*

lived happily ever after with that man, you have shared moments of life with him, and this is why he has become a moment of life for you. This is what the personal constant means.

A mother's smile can never be forgotten. When you are a little child, you can only see the world from the lowest level. You remember crossed legs and hands which pick you up. When you are in mother's arms, the closest is her smile. I have seen my mother's smile an infinite number of times. Full of love and warmth. My constant is my mother's smile. I take it with me everywhere I go. Once, I forgot it at home. It started raining after half an hour, first slowly like a gentle touch, then it started raining cats and dogs. Many frowning clouds gathered up, pushed by a ruthless wind. *"If I had had my mother's smile now, I would have used it as an umbrella, because it is big enough to stop the rain in the whole world."* Another time, I almost lost it. A thief of smiles had slipped his hand into my backpack to take it. I got really scared. I pulled it from that cunning hand and ran. I only stopped in my childhood's park. I took the smile out and pulled it toward my heart. *"What kind of person would try to steal the smile of a mother? A person who never had a mother's smile."*

My mother's lullaby. With her clear, soft voice she is singing to me.

copilă liniștită, eu te voi păzi în această noapte fără stele. Nu te teme! Sunt mereu cu tine la distanță de o bătaie de inimă... ". Nu-i zăresc chipul. Doar vocea i-o aud. Mă ține în brațe. Îi simt îmbrățișarea caldă. E atâta soare în melodia îngânată. Sunt un cocon legănat de vânt... și, parcă el îmi cântă, la fel cum o făcea și mama... sau e glasul mamei risipit în a lui adiere. O desprindere ușoară din învăluirea binevoitoare mă poartă spre niciunde. Cădere străină ce mă golește de simțuri. Numai cuvintele revin ca un spectru: *noapte fără stele, o bătaie de inimă.* Dintr-odată ating cu picioarele pământul. Mă aplec și cu palmele amândouă pipăi solul care mi-a oferit verticalitate. Nisip ud. Două urme. Încep să alerg. Încă două urme las în spatele meu. Cele din față așteaptă să apară. Cu fiecare pas, o parte din mine rămâne acolo, în nisip. Vântul m-a ajuns din urmă, din lumea în care l-am abandonat. A adus cu el o furtună năprasnică. Și apă sărată și biciuitoare. Valuri peste valuri care mă trag cu o forță magnetică spre adânc. Nu știu ce mă înspăimântă mai tare—natura dezlănțuită și neputința mea în fața sa, sau cuvintele care îmi umplu din nou urechile, acaparându-mi întreaga ființă: *o bătaie de inimă, noapte fără stele, tu copilă, nu te teme...* Vis înșelător, de ce mă chinui?

Azi noapte am urmărit luna de pe

"Sleep peacefully child, I will watch over you during this starless night. Do not be afraid! I am always by your side at a distance of a heartbeat"... I don't see her face. I just hear her voice. She is holding me in her arms. I can feel her warm embrace. There is so much sunlight in the whispered melody. I am a cocoon cradled by the wind... and it seems it is singing to me, the same way my mother was... or it is my mother's voice, scattered within its movement. A release from the good-natured embrace. A strange fall which empties me of my senses. Only the words are coming back as a spectre: *a starless night, a heartbeat.* Suddenly I touch the ground with my feet. I bend over and with both hands I feel the earth which has given me verticality. Wet sand. Two trails. I start to run. Another two trails I leave behind me. Those ahead of me wait to appear. With every step, a part of me stays there in the sand. The wind has caught up with me, from the world where I left it. It brought with it a dreadful storm. And also salt and stinging water. Waves above waves which pull me with a magnetic force to the deep. I don't know what frightens me more—nature that is unleashed and my helplessness, or the words that fill my ears again, taking away my whole being: *a heartbeat, starless night, you child do not be afraid...* Deceptive dream, why do you torment me?

Last night I watched the moon

cer—Superluna—și Spica, cea mai luminoasă stea din constelația Fecioarei. Luna era o gigantă, iar cerul un fir de nisip. Galbenă și impunătoare ca o Floarea-Soarelui. Spica, în stânga ei ca o perlă. Mi-a adus aminte de unul dintre portretele mele preferate: „Fata cu cercel de perlă", al lui Jan Vermeer. Apoi, mi-au trecut prin minte versurile din cântecul lui Dinu Olărașu: „N-ai nevoie de foarte multe/Ca să fii fericit/E de ajuns un cântec, de ajuns/Și puțin infinit. "

Lisabona, orașul inimii mele unde ești tu acum? Cu oamenii tăi prietenoși și primitori, cu muzica ta Fado și bulevardele tale și parcul Eduardo al VII-lea. Râul Tejo îmbrățișat de oceanul Atlantic ca într-un vals etern. Pescăruși legănați de briza încântătoare a amiezii. Rua Augusta răsună de ritmuri ladino și africane. Culori, atât de multe culori. Vivacitate. Mii de chipuri se amestecă între ele ca într-un tablou suprarealist. La capăt se află Arcul de Triumf Rua Augusta. Grupul statuar alegoric înfățișează Gloria în mijloc, la stânga Genialitatea, la dreapta Valoarea. Gloria încoronează Genialitatea și Valoarea. Ea este îmbrăcată într-un peplu. Valoarea este reprezentată de o amazoană ce poartă o hlamidă, pe cap având o cască decorată cu dragoni—simbolul Casei de Braganza. Genialitatea este un înger cu aripile desfăcute ce are asupra lui simboluri ale artei și scrisului—o liră, o paletă de

in the sky—the Supermoon—and Spica, the brightest star from the Virgo constellation. The moon was a giantess, and the sky a grain of sand. Yellow and imposing like a Sunflower. Spica, on its left, like a pearl. It reminded me of one of my favourite portrait:s "Girl with a Pearl Earring", by Jan Vermeer. Then the lyrics of Dinu Olărașu's song came to mind: "You don't need many things/ To be happy/ A song is enough, enough/ And a little infinite."

Lisbon, the city of my heart where are you now? With your friendly and warm people, with your Fado music and your avenues and the Eduardo VII park. The river Tejo embraced by the Atlantic Ocean like in an eternal waltz. Seagulls cradled by the delightful breeze of the afternoon. Rua Augusta echoes Ladino and African rhythms. Colours, so many colours. Vivacity. Thousands of faces blend in like in a surrealist painting. At the end of Rua Augusta there is the Arch. The allegorical group presents Glory in the middle, on the left Genius, on the right Value. Glory crowns Genius and Value. She is dressed in a peplos. Value is represented by an amazon who wears a chlamys, and a helmet with a dragon—the symbol of the House of Braganza. The Genius is an angel with open wings, holding the symbols of art and writing—a lyre, a painter's palette and a stack of books.

culori și un teanc de cărți. Sub aripa lui dreaptă se află zeul Jupiter. Îmi imaginez cum arată acum întreaga Rua Augusta și Praça do Comercio—piața din fața Arcului de Triumf—solitare, amorțite, abandonate forțat... Ultima dată când am fost în acest oraș, am simțit că nu-l voi revedea curând, și am plâns uitându-mă la Tejo și la un avion care tocmai decola.

Călătoriile prin lume sunt amintiri frumoase acum. Amintiri care ajută. Amintiri care vindecă. Chiar dacă fizic nu mai pot călători, mental și sufletește sunt deja în altă țară. În fiecare zi o nouă destinație. În fiecare zi culturi noi care așteaptă să le descopăr. Am o carte ce cuprinde 1000 de locuri mai puțin cunoscute din lume. Este împărțită în capitole tematice: Obiective Turistice Antice și Istorice, Festivaluri și Petreceri, Călătorii Spectaculoase, Minuni Arhitecturale, Minuni ale Naturii, Plaje, Sporturi și Activități, Artă și Cultură, Orașe. Azi, de exemplu m-am întors în timp în secolul VII d. Hr. în interiorul Peșterilor Ellora din India. Ele constituie un complex de 34 de temple și mânăstiri săpate în roca bazaltică a dealurilor Charanadari. Sunt unice datorită dimensiunilor impresionante, arhitecturii și reprezentării celor trei religii importante ale Indiei—Hinduism, Budism și Jainism. Atât de frumoasă e lumea cu toate misterele sale!

Under his right wing, there is god Jupiter. I imagine the entire Rua Augusta and Praça do Comercio—the square in front of the Arch: solitary, asleep, abandoned by force... The last time I visited this city, I had a feeling that I wouldn't see it any time soon, and I cried looking towards the Tejo and a plane which had already taken off.

The journeys around the world are beautiful memories now. Memories which help. Memories which heal. Even though I cannot travel physically any more, mentally and spiritually I am already in another country. Every day a new destination. Every day new cultures which are waiting to be discovered. I have a book which contains 1000 less known places from around the world. It is divided into thematic chapters: Ancient and Historical Sights, Festivals and Parties, Great Journeys, Architectural Marvels, Natural Wonders, Beaches, Sports and Activities, Art and Culture, Cities. Today, for example, I have gone back in time to the 7th century AD, inside the Ellora Caves from India. They constitute a complex of 34 temples and monasteries carved into the basalt rock of Charanadari Hills. They are unique for their impressive size, architecture and they represent the three important religions of India: Hinduism, Buddhism and Jainism. So beautiful is the world with all its mysteries!

Partea bună a opririi activității umane pretutindeni este reducerea poluării, astfel Pământul având posibilitatea de a se regenera pe toate planurile. Mi-au plăcut filmulețele din mediul online cu animalele sălbatice care hoinăreau nestingherite pe străzile din marile orașe ale lumii. La fel, mi-au plăcut pinguinii Edward și Annie care au ieșit să exploreze Acvariul din Chicago închis pentru vizitatori, însă deschis pentru locatarii săi. Acesta este un mesaj al speranței, armoniei și iubirii, virtuți pe care ar trebui să le punem în practică zi de zi și în vremuri bune, nu numai în cele de restriște!

Acum două nopți am visat că pandemia a trecut și fiecare țară a sărbătorit lupta victorioasă împotriva virusului. Toată lumea urmărea un spectacol minunat de artificii. Detaliile visului mi-au rămas întipărite în minte. Fiecare formă și culoare a artificiilor de pe cerul nopții. Zgomotul exploziv. Strigătele de fericire ale oamenilor. Și faptul că artificiile erau date dintr-un singur loc, dar toți oamenii de pe glob le puteau vedea. Știu că, într-un final, toată perioada asta de izolare fizică, psihică și spirituală se va termina și atunci totul va părea doar un coșmar dintr-o altă viață trecută. Și cu toate astea va rămâne în memoria fiecăruia dintre noi ca o fantomă cât se poate de reală, care poate reveni oricând!

The good part slowing down human activity everywhere is that there is less pollution. The Earth can regenerate. I liked the online videos with the wild animals which were roaming freely down the streets of the world's big cities. I also liked the penguins Edward and Annie, which were exploring the Aquarium in Chicago, that was closed for its visitors, but was open for its tenants instead. This is a message of hope, harmony and love, virtues which we should practise in everyday life and during good times, not only in troubled times!

Two nights ago, I dreamt that the pandemic had gone, and every country was celebrating the victorious fight against the virus. Everybody was watching a wonderful show of fireworks. The details of the dream stuck in my mind. Every shape and colour of the fireworks in the night sky. The explosive noise. The people's shouts of happiness. And the fact that the fireworks were shot from a single place, but somehow all the people around the globe could see them. I know that all this period of physical, mental and spiritual isolation will finally be over, and then everything will seem to have been a nightmare from a past life. Nevertheless, it will stick in each and every mind, like a ghost which can come back any time!

Tina Petroiu

Senzația mea este că cineva se joacă de-a Dumnezeu. *Game over*. Îl rog frumos să ne lase să ne luăm viețile înapoi.

„Când ai adormit noaptea târziu cu fereastra deschisă pe o livadă neagră și când dimineața o vezi izbucnitor de albă, dimineață-n dimineață, hohot de flori pe obrazul luminii – exclami ca un nerod: Primăvara!”

Ionel Teodoreanu, *La Medeleni*

La Medeleni este cartea, în trei volume, care mi-a călăuzit pașii copilăriei, pe care mi-a dăruit-o învățătoarea, într-o zi de iunie, odată cu coronița de premiant pe cap.

În felul acesta am crescut în fiecare prag de primăvară, în fiecare prag de (Re)Înviere.

De câteva săptămâni, când ne pregăteam să ne dezghețăm și să ne primenim sufletele, timpul s-a oprit în loc și odată cu el și planeta. (Dacă aș avea unde să merg aș coborî). (Re)învățăm să ne spălăm pe mâini, să ne protejăm fața, să respirăm corect... să ne ferim de aproapele nostru. Parcă cineva a dat „stop joc”.

De atunci, zilele trec şi trec greu, tot mai greu decât precedentele. Ziua 1 este egală cu ziua n+1, n+infinit. Nu știm până când. Mai

My feeling is that someone is playing God. *Game over*. Let us take our lives back.

“When, late at night, you fell asleep with the window wide open towards a black orchard and when in the morning you saw it explode in a white laughter of flowers on the cheek of light, morning after morning – you exclaimed like a dunderhead: Oh, Spring!”

Ionel Teodoreanu, *La Medeleni*

La Medeleni is the three-volume book that guided my childhood steps. On a June day, our school mistress gave it to me while placing on my head the wreath given to the best pupil.

This is the way I have grown up on the threshold of each spring, on the threshold of each (Re)Resurrection.

For several weeks, however, since people were preparing to warm up and freshen their souls, time has stopped, and the planet with it. (If I had another place to go, I would go there). We have been learning (over and over again) to wash our hands, to protect our face, to breathe properly... to keep away from our neighbour. It seems that someone has ordered “game over”.

Since that moment, the days pass slowly, more and more slowly than the previous ones. Day T is equal to Day T + 1, Day T + infinity. We don’t know the

întâi s-a spus că vom sta în case o lună, apoi s-a mai prelungit cu încă o lună. Oare câte luni vor mai trece până când ne vom apropia social?

La fel ca timpul, știrile ne bulversează, vin peste noi precum hainele din dulapul în care au fost aruncate, atunci când deschidem ușile.

Televizorul a devenit dintr-o dată cel mai important mijloc de comunicare cu exteriorul. Nu mai stă deschis pe canale de filme, pentru a exersa subtitrarea sau, după caz, pentru a vâna greșeli pentru proiectele de la cursul de Subtitrare.

De câteva săptămâni televizorul mă ține updatată la Coronavirus și COVID-19. Îl simt cum mă inundă bit cu bit. Și nu pot să răspund impulsului de a lua telecomanda și a închide televizorul. Pentru că aștept acea veste bună: „de mâine ne vom lua viața înapoi".

Înțeleg din aceste știri că numai cei care vin din zonele roșii ale planetei albastre intră în carantină.

Eu nu sunt în carantină, simt că sunt într-un război. Dintotdeauna mi-a fost teamă de un război mondial—al Treilea Război Mondial—în care să trebuiască să scriu un jurnal întru atenționarea generațiilor viitoare. „Să nu uiți, Darie!" l-aș intitula.

Nu mă simt într-o stare de

end of it. First, they said that we would stay inside the houses for a month, then they extended this lockdown by another month. How many months will pass until we get closer socially, I wonder

As time goes by, the news is more and more confusing, like the clothes when we open the doors of the closet where they have been thrown.

The TV set has suddenly become the most important means of communication with the outside world. It is no longer set up on movie channels, as it was previously, in order to practise subtitling or to hunt subtitling errors for the projects in the Subtitling course.

For several weeks, the TV set has kept me updated with the Coronavirus and COVID-19. I feel it flooding into my space byte by byte. And I can't give in to the urge of grabbing the remote control and turning off the TV. Because I look forward to that good piece of news: "tomorrow we will take our lives back."

The TV tells us that only those coming from the Coronavirus red zones of the blue planet are quarantined, or this is what I understand.

I'm not quarantined. I only feel like I'm at war. I have always been afraid of a world war—the Third World War—during which I will have to write a journal to warn the generations to come. "Don't ever forget, Darie!" That is what I would call it.

I do not feel this as a state of

urgență, ci într-o stare de beligeranță, de război. De aceea denumesc acesta un jurnal de campanie (de război). O campanie, parte a unui război cu niște dușmani nevăzuți, în fața cărora nu poți să te aperi nici dacă ai un baston de mareșal în raniță.

Și spun aceasta pentru că, în spatele virusului, simt că stau niște cardinali care se joacă cu mințile noastre, ca și cum le-ar avea înșirate ca mărgelele pe un rozariu. Încerc să demitizez puțin această „boală de nervi", așa cum o simt acum.

Această campanie a început, deci, cu câteva luni în urmă. Veneau vești din Wuhan, China—apropo, de câteva zile, acolo, locuitorii pot ieși afară să admire crestele ne-mai-poluate ale munților. Le auzeam, le citeam, dar ne spuneam că la noi nu ajunge virusul. Că suntem invincibili, ăia sunt comuniști, iar virusul e chinezărie.

Apoi ni se spunea că e doar o gripă.

Însă, nu pot să nu-mi amintesc de o știre publicată de Fox News, care spunea că un roman de ficțiune a prezis epidemia de Coronavirus încă din 1981.[4] Această carte, *Ochiul întunericului*, publicat de scriitorul

emergency, but as a state of belligerence, a state of war. Therefore, I call this a (war) campaign journal. A campaign, part of a war, dealing with some unseen enemies you cannot defend yourself from, even if you carried a field-marshal's truncheon in your knapsack.

I believe this because I feel that, behind the Coronavirus, there are some cardinals playing with our minds, as if they had them strung on a rosary like beads. I will be trying to demystify this "nerve disease" a bit, as I see it right now.

This campaign started a few months ago. News was coming from Wuhan, China—by the way, a few days ago, the Chinese residents began coming out to admire the no-more-polluted ridges of the mountains.[3] We listened to them, we read them, but we kept telling ourselves that the virus would not reach us. We kept telling ourselves that we were invincible, those people were Communists, and the virus was Chinese-ish.

After that we were told it was just a flu.

However, I cannot help but remember a piece of news published by Fox News, which said that a fictional novel had predicted the Coronavirus epidemic since 1981. This book, *Eye of Darkness*, published by the American

[3] https://www.ladbible.com/community/news-the-himalayas-are-visible-in-parts-of-india-over-100-miles-away-20200408.

[4] https://stirileprotv.ro/stiri/international/zcartea-care-a-prezis-epidemia-de-Coronavirus-cat-este-adevar-si-cat-fictiune.html.

american Dean Koontz, vorbește despre un laborator militar din Wuhan, China, unde se produce un virus nou, Wuhan-400, pentru a fi folosit ca armă biologică. Nu am citit cartea încă, de aceea nu pot să nu mă întreb ce semnificație are „400".

În carte, acest virus este folosit (de către sovietici) pentru fabricarea unei arme biologice. Oare ce credeți că mă întreb acum?

Nu știu în ce măsură viața a bătut cartea, dar virusul acesteia din urmă, cel real, părea tot atât de periculos: omora un om în numai 24 de ore, având o mortalitate de 100% și afecta doar creierul oamenilor, unde „secretă o toxină care mănâncă creierul la fel cum acidul de baterie dizolvă tifonul". (Ce asemănare cu franciza *Alien*!)

Lumea compară această pandemie cu gripa spaniolă din secolul trecut, dar acest virus este mai agresiv. Poate, dar atunci lumea a avut circumstanțe atenuante: nu cucerise Universul.

Văd că numai unii poartă mănuși de protecție și numai unii practică distanțarea socială, iar aceia nu sunt cei care dau sfaturi. Avansează mereu alte și alte

writer Dean Koontz, is about a military laboratory in Wuhan, China, where a new virus, Wuhan-400, is produced to be used as a biological weapon. I haven't read the book yet, so I can't help wondering what the meaning of "400" is.

In the book, this virus is used (by the Soviets) for manufacturing a biological weapon.

I do not know if life has beaten the book, but the latter virus, the non-fictional one, seemed no less dangerous: it killed a man in only 24 hours, it had 100 percent mortality, and it only affected the human brains, where it "secretes a toxin that literally eats away the brain tissue like battery acid dissolving cheesecloth." (What a resemblance to the Alien franchise!)[5]

People compare this pandemic to the Spanish flu that spread last century, telling us that this latter virus is more aggressive. Maybe it is, but in those days there were mitigating circumstances: people had not conquered the Universe yet.

I see that only some people wear protective gloves and only some practise social distancing, and they are not those who are advising us. They keep changing the deadline—when we reach

[5] *Alien* is a science-fiction horror franchise centered on the film series depicting a warrant officer in the battles with an extraterrestrial lifeform, commonly referred to as "The Alien" or "Xenomorph".
Alien este un film de groază sf, realizat în franciză, al cărui subiect tratează lupta unul ofițer cu o formă de viață extraterestră.

termene—de pildă, când vom atinge vârful pandemiei sau când și cum se va termina carantina—fiecare încercând să ne convingă că la data cutare vom vedea luminița de la capătului tunelului. Și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva luminița e chiar trenul care înaintează pe șinele din tunelul în care ne aflăm.

Îl văd pe unul dintre cei mai puternici oameni ai planetei, Bill Gates, anunțându-ne mereu că un vaccin nu se poate fabrica anul acesta. Că este exclus. (Părerea mea e că îl au deja).

Și nu pot să nu mă întreb și să întreb cum ditamai specia umană, care a trimis rachete în cosmos și ambasadori pe Lună, care a fabricat bomba atomică pentru a se apăra de dușmani mai mult sau mai puțin închipuiți, dar vizibili cu ochiul liber, care colcăie de laureați ai Premiului Nobel pentru tot felul de descoperiri medicale, inclusiv pentru mărirea unor părți anatomice, face pe ea de frica unei minuscule sfere cu țepi.

Ditamai specia umană nu reușește să fabrice un amărât de vaccin, dar raportează cataloage de morți, printre care mulți medici. Și nu pot să nu mă întreb cât va dura, după ce va trece pandemia, până vor fabrica bomba biologică.

De unde la început ataca bătrânii și persoanele cu afecțiuni, virusul acum face prăpăd printre

the peak of the pandemic or when and how the lockdown ends. Each of them try to convince us that on this date or that date we will see the light at the end of the tunnel. And I cannot help wondering if the light is the train itself crossing the tunnel we are stuck in.

I see one of the most powerful people on the planet, Bill Gates, tell us all the time that a vaccine cannot possibly be manufactured within a year. It just can't. (I, for one, believe that they already have it).

And I can't help wondering: this fantastic human species, who has spaceships sent to the outer space and ambassadors on the Moon, who made the atomic bomb in order to defeat the enemies, a species abounding in Nobel laureates for all kinds of medical discoveries, including enlargement of anatomical parts, allows itself to be defeated by a tiny spiky sphere.

This stupendous human species fails to manufacture a mere vaccine, but it publicises endless lists of the dead, including many doctors. And I can't help wondering how long it will take, after the pandemic has passed, until they make a biological bomb.

If this virus initially attacked the elderly and people with chronic illnesses, it now causes havoc among

tineri. Și nu pot să nu mă întreb unde se va opri, pentru că aud că o tigroaică cu patru pui de la o grădină zoologică au Coronavirus.

Stau în casă într-o așa-zisă carantină. O carantină forțată. Și văd cum pe stradă se plimbă virusul nestingherit, spunându-mi că este egalul meu, că are drepturi. Mă uit tăcut la drepturile lui, le compar cu ale mele și mă simt discriminată.

„Nu mi-am pupat femeia de o lună de zile” am scris deunăzi pe un site de socializare. Și m-am gândit încă o dată la părinții mei, la care m-am răstit, ca să-i protejez.

Nu mi i-am văzut de la ziua tatei, de Dragobete, un fel de Valentine's Day. S-a născut la zi mare, obișnuiesc să spun.

Când au început să se precipite lucrurile la noi și să mișune virușii prin glia străbună, i-am sunat să le spun să stea în casă și dacă au nevoie de ceva să le spună fraților. I-am sunat și pe frați, știind că nu mă vor asculta. Când eram mică, îmi tot spuneau „parcă nu știm ce avem la ușă”.

După câteva zile m-a sunat o nepoată, fiica unuia dintre frați. Mama era la ea în vizită, la câteva străzi depărtare, i se făcuse dor de ea și de fetița ei și voia să le vadă. Nepoata

young people. And I can't help wondering where it'll stop, because I read that a tigress and her cubs in a zoo have Coronavirus.[6]

I have been staying in my home on a so-called lockdown. Obligatory quarantine. Meanwhile, I see the virus walk freely down the streets, claiming all the rights we have. I quietly look at its rights, compare them to mine, and feel discriminated against.

"I haven't kissed my woman since last month," I wrote on a social networking site today. And I thought of my parents again, whom I had snapped at, in order to protect them.

I haven't seen them since my dad's day, The Dragobete Day, the Romanian version of Valentine. He was born on a great day, as I usually tell him.

When things began to precipitate here and the viruses began to move throughout our ancient motherland, I called my parents and told them to stay in the house and if they needed anything, I urged them to ask my brothers. I also called my brothers, knowing that my parents would not "obey".

A few days later, a niece of mine, one of my brothers' daughters, called me. My mother was visiting her, a few blocks away, saying she missed my niece and her little daughter, and she

[6] https://www.digi24.ro/stiri/externe/un-tigru-de-la-o-gradina-zoologica-din-new-york-a-fost-test-pozitiv-cu-Coronavirus-dupa-ce-ar-fi-fost-imbolnavit-de-un-angajat-1287255.

mea e bolnavă de diabet, deci îngrijorarea crescuse exponențial. Am rugat-o să mi-o dea pe mama la telefon. Și am certat-o foarte tare, sărindu-mi inima din piept, din strânsura în care o încleștasem ca să-mi ascund durerea. Îi înțelegeam dorul, dar teama că pot să-mi pierd și mama și nepoata—cel puțin—m-a transformat într-o fiară, mai rea decât virusul.

M-a ascultat după aceea și nu mai iese deloc. Dar plânge că de Paști fata ei nu va veni acasă. Dorul de copii nu este asimptomatic.

La câteva ore, pe aceeași pagină de socializare, o postare spunea: „Când i-am zis maică-mii 'azi nu ai voie să ieși afară!' mi-am simțit răzbunată toată copilăria." Am râs cu lacrimi... sau am plâns pentru că nu am putut să nu mă gândesc la mila pe care am simțit-o când am certat-o pe mama.

Anul acesta nu voi face Paștele cu ei, cu părinții mei, cu frații mei, cu nepoții mei. Și nu puteți să nu vă gândiți ce e în sufletul meu.

Și iar aud că mor tot mai mulți tineri și oameni fără comorbidități. Și nu pot să nu mă întreb: oare pentru că am reușit să ne izolăm părinții și bunicii, virusului îi este foarte foame și de aceea s-a adaptat? Și-a ascuțit dinții, precum lupul din poveste?

wanted to see them. My niece has diabetes, so her fear had grown exponentially. I asked my niece to pass the phone to my mother. I reprimanded mother very hard, my heart pounding in my chest while I strived to hide my pain. I understood her longing, but the fear that I might lose my mother and granddaughter, if not much more than that, turned me into a beast, fiercer than the virus itself.

She considered my advice afterwards, and never came out since then. But she suffers because her daughter will not come home on Easter. Longing for children is not asymptomatic.

A few hours later, on the same social page, a post said: "When I told my mother today, 'you are not allowed to go out!' all my childhood was revenged". I laughed to tears... or I cried, I am not sure, because I couldn't help thinking of the pity I had felt when I admonished my mother.

This year I will not celebrate Easter with my folks, my parents, my brothers, my brothers' children. Everybody knows how painful that is.

And I hear once again that more and more youths and people without comorbidities are dying. I can't help wondering: we may manage to isolate our parents and grandparents, but this virus might be very hungry and it might mutate into other versions.

M-a sunat un prieten, cetățean străin, rămas blocat în România, să mă întrebe dacă merg acasă de Paște și de unde iau microbuzul, pentru că vrea să meargă și el în vizită în provincie. I-am spus că nu cred că circulă microbuzele, fiind stare de urgență și că nu-l sfătuiesc. E foarte periculos. Microbuzele se aglomerează pe traseu. În goana după îmbogățire peste noapte—fărădelegea a devenit obicei și tradiție populară în țărișoara asta—firmele își imaginează că transportă cartofi, nu oameni.

A friend of mine, who is a foreign citizen stuck in Romania, called me to ask whether I will go home for Easter, and where I get the bus from, because he also wanted to visit someone who lived in another town. I told him that I did not think the buses circulated, as a state of emergency had been declared and, if they did, I did not advise him to travel. It is very dangerous. The buses get overcrowded. In the thirst for money—crime has become a popular custom and tradition in this country—transportation companies act as if they carried potatoes, not people.

Am început deja să ies să-mi cumpăr cele necesare pentru masa de Paști. Anul acesta voi pregăti eu, nu mama. „Primăvara!" exclam ca o neroadă în fiecare dimineață, chiar și atunci când afară sunt nori de fum, de parcă toată poluarea din Wuhan a venit ca o vânare de vânt în România.

I have already started going out to buy ingredients to prepare the Easter dinner. This year it is I, not my mother, who will prepare it. "Oh, Spring!" I exclaim like a dunderhead every morning, even when there are clouds of smoke outside, as if all the Wuhan pollution came to Romania, blowin' in the wind.

Cei care ne țin în casă și ne sfătuiesc să purtăm măști ne spun să aerisim de câteva ori pe zi. Urmându-le sfatul, azi-dimineață am deschis geamul să aerisesc afară.

Those who keep us inside and tell us to wear masks also advise us to clear the air in our rooms several times a day. Following their advice, this morning I opened the window to clear the air outside.

Starea de urgență a redus numărul de mașini pe străzi și aproape a eliminat industria, dar poluarea mediului crește invers proporțional.

The state of emergency reduced the number of cars in the streets and almost eliminated the industry, and yet the pollution of the environment increases.

Mi-e dor de viața mea. Mi-e dor de colegii mei de muncă, mi-e dor de

I miss my life. I miss my work colleagues, I miss my reading public at

publicul meu. Țin legătura aproape zilnic cu ei din toate colțurile lumii unde i-a izolat acest virus, dar nu e la fel.

Mi-e dor de Cristina și Silvia, colegele mele, care îmi sunt foarte dragi. Vorbesc cu ele cât de des pot, dar nu mai e la fel.

Ceva în mintea mea nu se leagă, sunt lucruri pe care nu le înțeleg, și nu sunt cel mai prost om de pe lume. Sau poate am cel mai deștept instinct de supraviețuire. Ce ni se ascunde? Ce experimente se fac pe noi, pe mintea noastră, pe nivelul nostru de suportabilitate? Ce va conține acel vaccin?

Sau vor amâna apariția acelui vaccin până când se va transforma într-un microcip?

Viața mea nu mai e la fel. Cineva, într-o noapte, a încărcat o aplicație care nu este suportată de Android. Dă mereu un mesaj de eroare: „Pagina nu poate fi găsită."

Aș vrea să restartez anul 2020. Îmi vreau viața înapoi.

Și nu puteți să nu vă întrebați de ce am ales să scriu un astfel de jurnal. Un astfel de jurnal nu are cum să fie vesel, pentru că un război sau o carantină nu poate fi decât trist/tristă.

Izolarea asta este ca apa sfințită: rău nu-ți face, dar nici bine.

Nu am crezut că voi spune

the University Library. Almost daily I keep in touch with them from all the corners of the world where this virus isolated them, but it's not the same.

I miss my colleagues Cristina and Silvia, whom I am very fond of. I talk to them online as often as I can, but it's not the same.

Something in my mind does not connect. There are things I do not understand, and I am not the stupidest person in the world. I am pretty good at surviving. What are they hiding from us? What experiments do they perform on us, on our minds, on our endurance limit? What will that vaccine contain?

Or will they postpone that vaccine until it becomes a microchip?

My life is no longer the same. One night, someone seemed to have uploaded an application that is not supported by Android. Whenever I try to access my life, the screen always shows an error message: "Page not found".

I would like to restart the year of 2020. I want my life back.

And you can't help wondering why I chose to write such a journal. Such a journal cannot be cheerful, because a war or a lockdown can only be sad.

This isolation is like holy water: it does you no harm—nothing else.

I have never believed that I would

vreodată: mi-e dor de o zi de luni.

Aud că o echipă de cadre medicale pleacă în Italia să ajute acolo unde este focul mai în toi. Doamne-Ajută! Dacă suntem în situația de a ajuta pe alții, nu pot să nu mă întreb cu ce se mai justifică arestarea noastră la domiciliu.

Lumea nu va mai fi la fel niciodată. Planeta va trebui să se reașeze, iar oamenii cu mintea întreagă și cu spiritul treaz trebuie să o transforme într-un izvor cu apă vie la care ne vom opri să ne ostoim setea, după ce vom fi parcurs acest deșert ale cărui furtuni ne-a umplut ochii cu praf. Să investească miliarde de dolari în altfel de arme. Și nu pot să nu mă întreb câți copii vor fi scăpați din somnul rațiunii.

Iar în centrul acestei imagini poluate olfactiv, un soare cald, blajin, plin de speranță sparge norii negri de fum care l-au acoperit: este imaginea Papei în Piața Sf. Petru din Vatican. Este imaginea unui Dumnezeu într-o piață goală, într-o zi ploioasă. Și nu pot să nu mă întreb cât timp îl vom lăsa părăsit în ploaie.

Senzația mea este că cineva se joacă de-a Dumnezeu. *Game over*. Îl rog frumos să ne lase să ne luăm viețile înapoi, all-inclusive, cu toate libertățile aferente.

Florile primăverii sunt visurile iernii istorisite la masa de dimineață a îngerilor.

hear myself say: I miss Mondays.

I hear that a medical team is leaving for Italy to help. God help them! If we are in a position to help other people, I cannot help wondering how our house arrest can be explained.

The world will never be the same again. The planet will have to rebuild itself, and brave, smart people have to revive it, to help us all, after we have crossed this desert whose storms have filled our eyes with dust. Billions of dollars will have to go into such weapons. I cannot help wondering how many children will be delivered from the sleep of reason.

In the center of this ill-smelling picture, a warm, gentle, hopeful sun breaks the clouds of black smoke covering it: it is the image of the Pope in St. Peter's Square (*Piazza San Pietro)* in the Vatican City. It is the image of a God in an empty square, on a rainy day. And I cannot help wondering how long we will leave Him alone in the rain.

My feeling is that someone is playing God. *Game over*. Let us take our lives back, all-inclusive packages, associated with our freedom.

"The flowers of spring are winter's dreams related at the breakfast table of the angels."

Khalil Gibran
Primăvara!

Khalil Gibran
Oh, Spring!

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2020

Iuliana Popa

Virusul nu este cauza zbuciumului mușuroiului numit societate, ci doar un simptom.

Nu suport frigul și vântul. Urăsc iarna. Simt că din noiembrie până în martie sunt un viețaș, închis într-un palton greu cât o zi de luni și care devine din ce în ce mai greu cu fiecare dimineață. Cred că frigul este o forță a răului. De ce este Iadul un clocot, când gerul este așa un chin?

Acum că e primăvară, pot să respir. Am ieșit de pe poarta închisorii, cu o valiză ușoară cu haine subțiri și cu capul gol. Dar, se pare că și primăvara este mai nou, o închisoare. Cel puțin anul ăsta, așa se recomandă.

A început cu teamă. Nu pentru mine, pentru cei dragi. Un ghimpe în cel mai adânc și ascuns colț al sufletului meu. Virusul ăsta, ca oricare altă nenorocire, are un apetit pentru lucruri dragi și, în general, firave.

De Paște ar fi trebuit să fiu acasă, într-un furnicar de pregătiri, în care bunica ar fi făcut zece lucruri deodată și eu m-aș fi învârtit pe lângă ea, crezând că ajut, când în fapt, ea face totul ca într-o vrajă. Bunica este totul—har, iubire, putere, credință, cinste, modestie,

The virus is not the cause of the turmoil that this formicary called society is going through, but merely a symptom.

I cannot stand the cold and the wind. I hate winter. From November to March I feel like a prisoner serving a lifetime sentence, locked under a coat which is as heavy as a Monday, and gets heavier every morning. I believe that cold is an evil force. Why is Hell described as burning, while cold is such a torment?

Now that it's spring, I can finally breathe. I'm walking out through the prison gates, carrying a light suitcase with thin clothes and no hat on my head. But, apparently, spring is also a prison. At least this year, that's how it introduces itself.

It started with fear. Not for myself, but for my dear ones. A thorn into the deepest corner of my soul. This virus, like any other curse, has an appetite for dear and mostly fragile things.

I was supposed to be home for Easter, in a storm of preparations, where grandma would have done ten things at once, and I would have whirled around her, under the impression that I was being helpful while she was doing everything as easy

adevăr, dreptate.

as a spell. Grandma is everything—grace, love, strength, faith, honesty, modesty, truth, justice.

Am fi mutat împreuna mobilă veche de colo-colo, să stârnim păianjenii din somnul de iarnă, am fi scuturat covoare nesfârșite, ca apoi să se tolănească mâțele pe ele la soare. Am fi făcut sarmale, ea—mari și sănătoase, eu—de Doamne-ajută. Am fi făcut împreună cozonac. Cu inima strânsă, să nu cumva să nu crească, să nu se ardă.

Together, we would have moved the old furniture around to disturb the spiders from their winter sleep, we would have dusted huge carpets on which the cats could absk in the sun. We would have made *sarmale*, grandma's would be large and sturdy, mine—more or less. We would have baked *cozonac* together, fearing that it would not grow properly, or that it might get burned.

Bunicii mei nu au trecut prin război, s-au născut după. Comunismul nu i-a atins foarte mult. S-au născut în familii de țărani simpli, în poate cea mai săracă și stigmatizată regiune a țării. Nu au avut aspirații înalte în viață, nu au trăit pentru ideologii. Au trăit viața ca atare, cu mofturile ei simple și cu bucuriile ei mari.

My grandparents didn't go through the war, as they were born afterwards. The communist regime didn't really get to them. They were born in modest, countryside families, in what may be the poorest and most stigmatized region of the country. They didn't aim for the stars throughout their lives, they didn't live for ideologies. They took life as it came, with its common whims and great moments of happiness.

Lumea de astăzi nu seamănă deloc cu ce au trăit ei în tinerețe, dar cu înțelepciunea omului simplu, închid poarta curții în fața lumii și se întorc la realitatea lor curată și neschimbată. Bunicii mei nu trăiesc în frică. Sunt drepți. Ascultă, cumpănesc, acționează cu măsură.

This world has nothing in common with their lives when they were young, but, having the wisdom of the humble person, they shut the gate of their household in the face of the world, and go back to their pure and unchanged reality. My grandparents don't live in fear. They stand tall. They listen, reason and act cautiously.

Eu sunt aici, în vacarmul unei lumi pe care ei nu o înțeleg și căreia nu-

I live here, in the chaos of a world that they don't understand and

i aparțin. Ei nu mai au nimic de demonstrat vieții, însă eu abia încep, iar furtuna este cel mai bun loc în care să-ți încerci puterile. Bucureștiul este o furtună, care în zilele astea pare că tace. În realitate însă, liniștea nu îl caracterizează, și acest calm este, de fapt, o ardere mocnită.

Izolarea este o continuă frământare pentru oameni. Nu își găsesc locul. Nu pot sta locului. Poate pentru că nu aparțin niciunui loc. Asta este cu adevărat tragedia. Virusul nu este cauza zbuciumului mușuroiului numit societate, ci doar un simptom.

Aud oameni care nu suportă compania familiei, nu se pot acomoda cu gândul unei zile pline cu propriul copil. Văd oameni care se plâng că nu își pot întâlni prietenii, pe când înainte de izolare, deși erau împreună, rareori se „vedeau" într-adevăr. Unii dintre ei erau poate morți în interior, fără ca ceilalți să observe.

Pe de altă parte, văd oameni care se bucură de odihnă. Viața din ziua de astăzi stoarce toată vlaga din tine, dacă nu știi unde să oprești mâna care te stoarce ca pe un burete prea plin, care nu mai încape pe marginea chiuvetei. Trebuie să-ți mai tragi sufletul din când în când. Acum este momentul. Eu mă bucur de momentele astea de liniște. Îmi simt din nou sufletul calm ca un lac fără valuri ce pare o oglindă când nu este tulburat de vânt.

don't belong to. They have nothing more to prove to life, but I am only starting, and the storm is the best place to show what you can do. Bucharest is a storm which seems to have become silent these days. Actually, silence is not in the city's nature, and this peace is in fact a silent consummation.

Isolation is a constant anxiety. People can't find their place. They are unable to sit still. Maybe because they belong to no place. This is the real tragedy. The virus is not the cause of the turmoil that this formicary called society is going through, but merely a symptom.

I hear people that can't stand the company of their family, they can't spend an entire day with their own child. I see people complaining about not being able to see their friends, while before the isolation, they rarely "saw" each other. Some of them could have been dead inside without others noticing.

On the other hand, I see people that can enjoy their moments of rest. Life nowadays squeezes every bit of energy you have, if you don't know when to stop the hand that squeezes you. You must take a break every now and then. This is the time for it. I enjoy these moments of peace. I can once again feel my soul calm like a lake without any waves.

Am început să urmăresc filme vechi și să descopăr actorii din epoca de aur a Hollywoodului. Am cunoscut-o pe Marilyn Monroe, dincolo de poza iconică cu rochia albă, pe Lauren Bacall, cu acea privire pentru care, să fi fost bărbat, m-aș fi duelat până la ultima suflare, pe Ingrid Bergman, Ava Gardner, Audrey Hepburn. M-am îndrăgostit iremediabil de Marlon Brando și mi-am dat seama că între ce a fost el și generația de astăzi se întinde o veșnicie.

I started to watch old movies and discover the actors from Hollywood's golden age. I got to know Marilyn Monroe beyond the white dress iconic image, Lauren Bacall with that look of hers that I would have killed for if I were a man, Ingrid Bergman, Ava Gardner, Audrey Hepburn. I've fallen helplessly in love with Marlon Brando, and I sensed the huge distance in mentality between his generation and mine

Am recitit *Donna Alba* și am descoperit un cu totul alt înțeles decât atunci când am citit-o prima dată în clasa a IX-a. Acum am înțeles sentimentele din spatele cuvintelor, pe când atunci am trăit doar vorbele, care îmi erau străine, însă mă impresionau.

I have read *Donna Alba* again and I have discovered a whole new meaning of the book, compared to the first time I read it in the 9th grade. This time I understood the feelings behind the words, while back then I only perceived the words: they impressed me despite the fact that they were unknown to me.

Merg la muncă în fiecare zi. Angajatorul meu este pragmatic. Nu se teme de virus. Îl interesează termenele limită și nu înțelege de ce lucrurile durează, în general. În perspectiva lui, sarcinile se îndeplinesc automat, așa cum respirăm. Îl înțeleg. Ca mic comandant de mușuroi, ai responsabilități și priorități. Pandemia nu este una dintre ele. Îi sunt recunoscătoare, totuși, micului birou la care lucrez, pentru faptul că îmi aparține încă și, cel mai probabil, mă va tolera și după pandemie, orice ar însemna acest „după”…

I go to work every day. My employer is a practical man. He's not scared of the virus. He's concerned with deadlines and he generally doesn't understand why things take time. From his point of view, tasks are accomplished automatically, just like the way we breathe. I understand him. As a small formicary commander, one has responsibilities and priorities. The pandemic is not one of them. However, I'm thankful to my small desk I'm working on for the fact that it still belongs to me and, most likely, it will continue to tolerate me after the

pandemic, whatever this "after" may mean…

Mama și soțul ei nu mai pot munci. Tata probabil nici nu a observat că suntem în pandemie. E convins că m-a sunat de multe ori în ultimul an, însă cumva apelurile nu au ajuns la mine. Nu pot să-l contrazic. A trecut de mult vremea în care mai avea rost. E teafăr, deci nu trebuie să-mi fac griji. Sper doar să nu mi se taie salariul. E greu să susții două credite la 24 de ani, cam vine vara, sunt foarte multe rochii în magazine în care aș intra perfect, și eu nu sunt un om care se poate uita în altă parte când îi sclipesc ochii după ceva.

My mom and her husband cannot work any more. My dad probably didn't even notice that we are in a pandemic. He could swear that he called me several times during the past year, but somehow those calls never reached me. I can't argue with him. It's too late, it would be useless. He's fine so I don't have to worry. I only hope that they won't cut my salary. It's pretty hard to repay two bank loans when you're 24 years old, summer is around the corner, the stores are full of dresses that would fit me like a second skin, and I am not one of those people who can look the other way to avoid seeing something their heart is set on.

Ai mei sunt bine, chiar dacă plictisiți, bunicii sunt bine, cu grijile lor mărunte. S-au săturat de toate fetele de la TV care se dezbracă una două, și nemernicii care fură țara, dar tot se mai uită ca să treacă vremea. Fratele meu a mai scos nasul din telefon și citește. Am promis că îi cumpăr *Cişmigiu & Comp*. Sper să prindă gustul ca să-i mai dau și *Să tai în piatră vie*.

My parents are fine despite the boredom, my grandparents are fine with their small worries. They are sick of the girls on TV that take their clothes off in a second and the bastards who are robbing the country, but they still watch all that to pass the time. My brother has put the phone aside for a while and started to read. I promised I would buy him *Cişmigiu and Comp*. I hope he catches the bug so I can also give him *Cutting for stone*.

Ar fi putut să fie atât de rău până acum. Aș fi putut fi într-o sală de urgențe cu bunica pe un scaun în perfuzii, într-o sală cu 6 paturi și 20 de bătrâni părăsiți, așa cum am mai fost. Aș fi putut să vorbesc cu bunicul la

It could have been so bad by now. I could have been in an emergency room with my grandma sitting on a chair and having a perfusion, in a room with 6 beds and 20 abandoned elderly persons, as I have

telefon și să-l aud cum nu mai poate respira și să nu-i pot spune cât de mult îl iubesc, pentru că el trebuie să fie mereu puternic și mi-ar fi închis telefonul ca să nu plângă. Aș fi putut să mă chircesc acum pe un pat de spital cu o saltea putredă, într-un salon în care nu intră nimeni decât dimineața și să mă gândesc că o să mor fără să fi făcut atâtea lucruri pe care aș fi vrut să le fac până la 80 de ani. Deși nu cred că cei născuți după 90 vor ajunge la 80 de ani, mă prefac că așa va fi.

been before. I could have been talking with grandpa on the phone and hear how he struggles to breathe, and not be able to tell him how much I love him, because he always has to be strong and he would hang up the phone to avoid crying. I could have been curling up on a hospital bed with a rotten mattress, in a ward where no one ever enters except for the mornings, and think to myself that I would die without having done so many things that I wanted to do until I was 80 years old. Although I don't believe that those who were born after 1990 will ever reach the age of 80, I will pretend we might.

Sunt bine, și „bine" e tot ce am nevoie acum. Nu am voie să mă plâng. O voi face atunci când se va produce dezastrul. Până atunci, nu. Lumea a mai trecut prin momente grele, tragice, de neimaginat, care nu se compară cu ce trăim acum. A supraviețuit. Pe vremuri, viața a fost apărată cu arma în mână. Acum, viața se apără stand cu fundul pe canapea. Pandemia de Coronavirus este ca un test cu cartea deschisă. Faptul că nu suntem pregătiți se datorează indiferenței, vicleniei, intereselor meschine și a trufiei nemăsurate.

I am fine, and "fine" is everything I need right now. I am not allowed to complain. I will, when the disaster takes place. Not until then. The world has been through tough, tragic, unimaginable times before, things that do not even compare to what we are facing now. It survived. Back in time, life was defended with a gun. Now we defend life by sitting on a couch. The Coronavirus pandemic is like an exam with the book open. The fact that we are not prepared is due to indifference, petty interests and endless pride.

Societatea nu prețuiește viața. În orice formă ar fi ea. Este un bun pe care se pune o etichetă, care poate fi pipăit, întors pe toate părțile, pus înapoi la raft, cumpărat, probat și returnat, scos de pe piață, vândut în outlet, trimis la casat. Viața este un clișeu care nu dă bine în

Society doesn't treasure life, regardless of its form. Life is a good that gets labelled, touched, examined, put back on the shelf, tried-on and returned, withdrawn, sold in an outlet, scrapped. Life is a cliché that doesn't look good in hashtags and is, generally,

hashtag și, în general, este un pic cam prea supraestimată pentru gustul nostru.

a little too overrated for our taste.

Mă gândeam zilele acestea cât de mult îi invidiez pe cei care au case la marginea pădurii sau chiar în pădure. Ei sunt cei mai bogați oameni. Natura în jurul tău își vede de treburile ei, iar ție ți se permite să fii acolo, în centrul unui altfel de univers. Natura trăiește tot timpul cu sine și niciodată nu se satură. De ce nu găsești acest mic amănunt în niciun manual? Atunci când ești copil, ar trebui să fii învățat adevărurile simple.

These days I was thinking how much I envy those who own a house near the forest, or even inside it. They are the richest people. Nature is minding its own business and you are allowed to be there, in the centre of a different universe. Nature always lives with itself and never gets tired. Why can't we find this tiny detail in any of the school manuals? When you are a child, you should be taught the simple truths.

Liliacul vecinului a înflorit chiar dacă e pandemie. El știe cât e de frumos și nu îi pasă de invidia și de problemele celorlalți. Din partea lui, putem să clocotim mai departe. El va mirosi a primăvară și va îmbăta toate păsările astea mici care cântă sturlubatice în fiecare dimineață la 6 când plec spre muncă.

Our neighbour's lilac bloomed despite the pandemic. The tree is aware of its beauty and couldn't care less about others' jealousy and issues. As far as it is concerned, we can go on fuming. It will smell like spring and all these small, reckless birds, which sing every morning at 6 a.m. when I'm leaving for work, will get drunk on it.

Jignim puțin primăvara cu măștile chirurgicale pe față și cu mănușile de plastic. Probabil că se amuză foarte tare pe seama noastră. Nu că nu am fi ridicoli, în general, dar acum suntem și mai și. Cred că de aceea unii oameni poartă masca sub barbă, să o mai înduplece puțin. Dacă se supără rău pe noi, s-ar putea să ningă de Paște, ca în alți ani. Cred, totuși, că ține mult la liliacul ei și la magnolie. Până la urmă, sunt deja destui nevinovați care suferă.

We are kind of insulting the spring with our surgical masks and plastic gloves. She is probably enjoying herself by mocking us. It's not that we aren't normally ridiculous, but now it's a whole new level. I think this is the reason why some people wear their masks on their chin, to coax spring. If she gets really mad at us, it might actually snow on Easter, as it snowed during the past few years. However, I think she cares a lot about her lilac and magnolia trees. After all, so many

Aș vrea, totuși, ca virusul să nu ne fure vara. Am așteptat atâtea luni zăpușeala de august, că aș face moarte de om să nu o pierd. Mi-e dor de asfaltul încins și de aburii fantomatici care se ridică spre cer, de gladiolele și buchetele de floarea-soarelui vândute de țigănci la metrou la Victoriei, de căpșunile din piața Matache, de castanii înfloriți de pe strada mea liniștită din buricul Bucureștiului.

Îmi pun visele de vară într-o cutie goală de bomboane și le promit că le voi scoate în iunie, într-o lume în care vor putea zburda în voie. Ele mă cred pe cuvânt, pentru că eu nu fac promisiuni decât foarte rar și mi le țin. Uneori, îmi doresc să-i pot învăța și pe ceilalți cum să facă asta. Dar nu am fost niciodată bună la dat explicații. Și nici nu cred că voi deveni vreodată.

Închei fiecare zi cu un „Mulțumesc!" către Dumnezeu. Știu că mă ascultă și știu că aude rar cuvântul ăsta. Nici eu nu l-am spus dintotdeauna. Printre toate rugămințile și cererile, mulțumirea trece sfioasă, se prinde de o bucățică pe nădejde și înflorește. Avem nevoie de multă putere în aceste zile și de multă înțelepciune. Mă tem că nu există destulă pentru fiecare, sau poate doar nu știm cum să cerem.

Cei care salvează vieți au nevoie de putere. La fel și cei care se luptă să

innocents are suffering already.

Still, I wish the virus wouldn't steal summer from us. I waited for so many months for the August heat: I would kill to keep it. I miss the burning sidewalk and the ghostly steam that goes up to the sky, the sword lilies and the sunflower bouquets sold by the gypsies at the Victoriei subway station, the strawberries from Matache market, the blooming chestnut trees on my quiet street in the heart of Bucharest.

I place my summer dreams in an empty chocolate box and promise to take them out in June, in a world where they will be able to be free. They believe every word because I rarely make promises, and when I do, I keep them. Sometimes I wish I could teach others how to do this. But I have never been good at explaining myself and I don't think I will ever learn how to do that.

I finish every day with a "thank you, God!" I know He listens and He rarely gets to hear this word. I myself came to say it rather late. Among all the prayers and requests, our gratitude is so shy, it catches up to a small piece of hope and flourishes. We need a great deal of strength these days and lots of wisdom. I fear there is not enough for everyone, or maybe we just don't know how to ask.

Those who are saving lives need strength. As well as those who are

trăiască, strângând în zadar în pumn aerul care pare să îi părăsească cu fiecare mișcarea a pieptului. Cei singuri au nevoie de putere, cei abandonați, cei care nu mai au mintea limpede. Sper ca pe ei să îi găsească această putere până nu este prea târziu.

Din păcate, contrar tuturor opiniilor care circulă, eu nu cred că lumea se va schimba sau că va învăța mare lucru după această pandemie. Nu este singura nenorocire prin care a trecut lumea și modul în care aceasta a persistat în greșeală mă face să cred acest lucru. Este un adevăr pe care îl urăsc, dar asta nu-l face mai puțin adevărat. Tot ce pot să fac este să sper în continuare că „binele" meu nu va fi strivit în viitorul apropiat și că visele mele de vară nu se vor stafidi în cutie, așteptând zadarnic.

struggling to stay alive, helplessly squeezing in their fist the little air that seems to leave them with every movement of their chest. The ones who are alone, abandoned, the ones who no longer think straight, they need strength. I hope the strength finds them until it's too late.

Unfortunately, despite all opinions circulating, I don't believe the world will change, or that it will learn much after this pandemic. This is not the first time the world goes through a disaster, and the way it went on with the same mistakes makes me think this way. This is a truth that I hate, but that doesn't make it less true. All I can do is continue to hope that my being "fine" won't get crushed in the near future and that my summer dreams won't dry out in the box, waiting.

Daria-Ana Rusu,
absolventă, locuieşte în prezent în UK

former student, living in UK

vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controleze

they want to control us they want to control us they want to control us they want to control us

13 martie 2020

Înainte de pandemie, când mergeam la psiholog, omul îmi tot spunea că trebuie să-mi fac un jurnal, să-mi înșir gândurile pe hârtie, să bla bla bla. I-am explicat de nșpe mii de ori că nu am timp, sunt o femeie ocupată, ce naiba! Compania la care lucrez și viața mea socială nu îmi ~~permit~~ permiteau să scriu jurnale și alte prostii de genul ăsta. Eh, acum nu prea mai am scuze, dar nu e ca și cum o să scriu cine știe ce, lucrez de acasă, tot 8 ore, tot nu am timp. Nici nu știu ce să mai scriu, nici nu mai merge pixul—am luat altul. E noapte, e frig, vecinii mei dau o petrecere. Nu înțeleg cum ar trebui să mă ajute porcăria asta, dar în fine, nu strică să încerc. Poate mâine am mai multe de scris.

March, 13 2020

Before the pandemic, my therapist used to tell me that I need to make a journal, to put my thoughts on paper, to yadda yadda yadda. I told him over and over again that I don't have time, I'm a busy woman, for crying out loud! The company I work for and my social life ~~don't~~ didn't allow me to write journals and other bullshit like this. Well, now I don't really have a choice, but it's not like I'm going to write much, I'm still working, from home, still 8 hours, I still don't have time. I don't even know what to write, even my pen has stopped working—I took another one. It's night time, it's cold, my neighbours are throwing a party. I don't understand how this piece of trash is supposed to help, but, whatever, there's no harm in trying. Maybe tomorrow I'll have more to write.

17 martie 2020

Ok, am ratat câteva zile de scris în „Jurnalul Fericirii", dar cred că e mai bine că măcar acum am mai multe de spus. Azi a fost St. Patrick aici (UK), dar toți prietenii mei au devenit

March, 17 2020

Okay, I missed a few days of writing in the "Diary of Happiness", but I think that's better, because now I have more to say. Today was St. Patrick's Day here (UK), but all my friends became

paranoici cu răceala asta, cică se autoizolează, deci nu am avut cu cine să petrec. Am postat puțin pe Facebook despre cum lumea exagerează că își cumpără atâta mâncare și hârtie igienică (fraților, potoliți-vă, e o răceală, nu ne transformăm în zombi), dar mulți mi-au sărit în cap că „nu înțeleg gravitatea situației," că „în Italia e de groază", că sunt ignorantă pentru că eu am bani și evident că o să mă descurc. Mi-am șters postarea. De când stau acasă începe să mă enerveze totul, în special praful (care nu pricep de unde apare). Recunosc, apartamentul meu era impecabil pentru că nu stăteam atâta în el, mereu eram la birou sau în oraș. Deja simt că o iau razna. Prietenii mei sunt fericiți că stau cu gagicul sau gagica, părinții mei sunt fericiți că se au unul pe celălalt. Eu nici măcar un câine nu am. Hmm, poate după ce trece nebunia asta o să îmi iau un câine sau o pisică. Poate ar trebui să îmi reevaluez și prioritățile. Psihologul meu sigur o să fie mândru de mine—Doamne, mi s-a părut că cineva voia să intre în casă. Puteam să jur că am auzit clanța de la intrare. Am verificat-o și totul e ok, când m-am uitat pe vizor nu era nimeni. Văd că mă ia și pe mine paranoia. Am nevoie de somn.

18 martie 2020

really paranoid with this cold, they're supposedly self-isolating, so I didn't have anyone to go out with. I posted a bit on Facebook about how people exaggerate by buying so much food and toilet paper (bro, calm down, it's just a cold, we aren't turning into zombies), but a lot or people jumped at me, saying that I "don't understand the gravity of the situation," that "it's terrible in Italy", that I'm ignorant, and that I have money and I'll obviously be fine. I deleted my post. Since I've been staying home, everything's been getting on my nerves, especially dust (I don't understand where it's coming from). I'll admit, my apartment used to be impeccable because I didn't spend much time in it. I was either at work or going out. I already feel like I'm going nuts. My friends are happy because they spend time with their significant other, my parents are happy because they have each other. I don't even have a dog. Hmm, maybe after this crazy thing is over I'll get a dog or a cat. Maybe I should reevaluate my priorities. My therapist is definitely going to be proud of me—God, I thought someone wanted to enter my house. I could've sworn I heard the front doorknob. I checked it and everything's fine, I looked through the peephole and no one was there. Guess I'm becoming paranoid too. I need sleep.

March, 18 2020

Am fost în oraș să-mi iau mâncare pentru toată săptămâna și lumea era totuși calmă. Pe ziua de azi nu mai am nimic de spus, și nici clanța nu a mai făcut figuri. Cred că ce auzisem aseară era de la lipsa de somn.

I began to take this pandemic stuff a bit more seriously. I went out and got food for the whole week, and people were still quite calm. I don't have much to say for today, even the doorknob behaved. I think what I heard last night happened due to lack of sleep.

20 martie 2020

Azi am primit o veste destul de proastă: am intrat în șomaj tehnic. Primesc oricum 80% din salariu, deocamdată, dar guvernul Marii Britanii a menționat că trebuie să stăm așa pentru cel puțin 3 săptămâni. Ok, nu-i rău, 3 săptămâni de vacanță îmi prind bine, dar nu plănuiam să le petrec închisă în casă. În fine, cred că pot să folosesc timpul liber pentru mine. De ceva timp voiam să mă apuc de yoga. Am și niște cărți pe care voiam să le citesc, niște jocuri video care mă așteptau de 2-3 luni. Mi-am sunat părinții să îi rog să stea în casă, și am stat aproape două ore la povești, eveniment destul de rar. Într-un mod straniu, cred că pandemia ne va apropia mai mult. Cred că totul va fi bine într-un final.

March, 20 2020

Today I received some pretty bad news: I was sent on temporary leave. I get 80% of my wages for now, but the UK government mentioned that we must be on temporary leave for at least 3 weeks. Ok, that's not bad, 3 weeks of holiday are going to come in handy, although I hadn't planned on spending them locked in my house. Anyway, I think I can use this free time for myself. I've been meaning to take up yoga. I've got some books I want to read, some video games that have been waiting for me for 2-3 months. I called my parents today to ask them to stay indoors, and we talked for almost two hours: that's pretty rare. In a strange way, I think this pandemic will bring us together. I think things will turn out fine in the end.

22 martie 2020

M-am săturat și de yoga, și de cărți. Vreau să ies, vreau să beau, să-mi văd prietenii și familia! Nu vreau să mai aud nici de Netflix, am terminat vreo 7 seriale de săptămâna trecută. Și cel mai ciudat, mi se pare că

March, 22 2020

I'm sick and tired of yoga and books. I wanna go out, drink, see my friends and family! I don't even want to hear about Netflix any more, I've finished about 7 TV shows since last week. And the weirdest thing is that I

aud zgomote în casă. Cel mai probabil e paranoia mea care îmi joacă feste, dar din cauza faptului că nu socializez parcă începe să mi se facă frică. Nu am cui să îi spun ce aud, ai mei spun că nu sunt obișnuită să stau atâta în casă, că practic nu sunt obișnuită cu casa mea, ca să zic așa. Bănuiesc că au dreptate dar nu știu, e... straniu. Mi-am neglijat rutina, mă culc destul de târziu, poate și asta contribuie la ce aud. Trebuie să-mi pun la punct programul, să fiu mai productivă. Mâine.

25 martie 2020

Sincer, dacă nu aș scrie în caietul ăsta, nu aș ști ce zi e azi. E miercuri. Și am avut un început de săptămână îngrozitor. Luni dimineața m-a trezit un sunet de farfurie spartă, am dat fuga în bucătărie și era plin de cioburi pe jos. M-am gândit că o fi fost cutremur și a căzut farfuria, apoi mi-am adus aminte că în UK nu sunt cutremure. E clar că vecinii mei or fi sărit și s-a cutremurat tavanul. Mă rog, clar există o explicație logică. Restul zilei a decurs normal. Până a venit noaptea. Pe la 2-3, am început să aud bătăi în pereți. Bun, vecinii. Doar că, deși stau între 2 apartamente, doar unul e locuit, iar bătăile le auzeam din partea apartamentului gol. Căutând explicații logice, am ajuns la concluzia că probabil proprietarul o fi venit să verifice ceva, dar... la 3 dimineața? Am

think I'm hearing stuff in my house. Most probably it's my paranoia playing pranks on me, but because I don't socialise I feel like I'm starting to get afraid. I don't have who to tell what I'm hearing, my folks say I'm not used to spending so much time in my house, that basically I'm not used to my house, so to say. I assume they're right but I don't know, it's... eerie. I've neglected my routine, I'm going to bed quite late, maybe this contributes to hearing stuff. I need to sort out my schedule, be more productive. Tomorrow.

March, 25 2020

Honestly, if I didn't write in this notebook, I wouldn't know what day is today. It's Wednesday. And I had a horrible week start. Monday morning I was woken up by the sound of a plate shattering, I rushed to the kitchen and there were broken pieces everywhere. I thought there might've been an earthquake and the plate fell, but then I remembered that there are no earthquakes in the UK. It's clear that my neighbours must've jumped and the ceiling shook. Whatever it is, there's clearly a logical explanation. The rest of the day carried out normally. Until night time. Around 2-3, I began to hear hands knocking in the walls. Ok, neighbours. Only, although I live between 2 apartments, just one of them is occupied, and I heard knocking from the side with the empty apartment. Searching for a

crezut că fac pe mine și m-am mutat în sufragerie, să dorm pe canapea. Nu am știut ce să fac, așa că am plâns și m-am rugat. Când am auzit scârțâitul unei furculițe pe o farfurie din bucătărie, am cedat, m-am încuiat în baie cu lumina aprinsă și am plâns până când am adormit. Azi e miercuri, nu? Eh, de marți și până în dimineața asta totul a decurs normal. Nu am nicio idee ce aș putea să fac, părinții mei nu mă cred și fac mișto de mine. Eu simt că îmi pierd mințile și ei râd de mine. Dacă nu mă omoară Coronavirusul, mă omoară fantomele. Mă gândesc să caut pe internet cum să alung fantomele. Doamne, dacă cineva mi-ar fi spus acum o săptămână cum o să ajung, i-aș fi râs în față. Sper să rezolv cumva. Sincer, mi-e frică.

logical explanation, I came to the conclusion that perhaps the landlord came to check something, but... at 3 in the morning? I thought I'd piss myself and moved in the living room to sleep on the sofa. I didn't know what to do, so I cried and prayed. When I heard the screech of a fork on a plate in the kitchen, I gave up and locked myself in the bathroom with the lights on, crying until I fell asleep. Today is Wednesday, right? Well, from Tuesday until this morning everything was fine. I have no idea what I could do, my parents don't believe me and mock me. I feel like I'm losing my mind and they make fun of me. If Coronavirus doesn't kill me, ghosts will. I'm thinking of searching the internet for a way to banish ghosts. God, if anyone had told me last week how I would end up, I would've laughed in their face. I hope I can solve this. Honestly, I'm scared.

26 martie 2020

M-am uitat în oglindă azi și am crezut că reflexia mea mi-a zâmbit. Am clipit de câteva ori și am avut impresia că fața mea se distorsiona din ce în ce mai mult. Am ajuns la constatarea că nu prea mai am mâncare și ar trebui să ies. Dar mi-e frică. Dacă pun mâna din greșeală pe balustrada de la scări, apoi pun mâna pe față, apoi mă îmbolnăvesc?? Nu vreau să mă îmbolnăvesc, nu vreau să mor, nu vreau să—ce prostii scriu? Mă

March, 26 2020

I looked in the mirror today and I thought my reflexion smiled at me. I blinked a few times, and I felt as if my face was more and more distorted. I've noticed that I don't have much food and should go out. But I'm scared. What if I touch the hand rail, then touch my face, then get sick?? I don't wanna get sick I don't wanna die I don't want to—what absurdities am I writing? I'm going to the grocery store ❁❁❁❁❁ I drew some whatever-these-are. The store was

duc la magazin ❁❁❁❁❁ am desenat niște ce-or fi astea. Era închis la magazin, era pustiu pe stradă. Am mers degeaba. Cred că mai am niște orez, bun și ăla.

closed, the street was deserted. I went out for nothing. I think I still have some rice, that works, too.

28 martie, 2020

Am citit o teorie despre cum răceala asta e o armă biologică pentru depopularea planetei. La început am crezut că e o porcărie dar ceva e putred în Danemarca... nu am mai citit Shakespeare de la liceu și rămân fără hârtie igienică. Nu am mai deschis nici geamul, nu vreau să se uite nimeni din oculta mondială la mine în casă. Sunt ferm convinsă că mă spionează, pentru că nu cred în coincidența cu ~~virusul~~, că nu vreau să mă conformez Noii Ordini Mondiale. Sigur toate zgomotele au fost create de guvern, să mă facă să cred că sunt nebună. Ei cred că sunt proastă, dar nu sunt. Am cercetat, am descoperit adevărul și am scăpat de ghearele spălării pe creier, mai bine mor în picioare decât să trăiesc în genunchi nu sunt o oaie—

March, 28" 2020

I read a theory about how this cold is a biological weapon meant to depopulate the planet. At first I thought it was bullshit but something is rotten in the state of Denmark... I haven't read Shakespeare since high school and I'm running out of toilet paper. I haven't even opened my window; I don't want anyone from the global occult to look into my house. I strongly believe they're spying on me because I don't believe in this ~~virus~~ coincidence, because I don't comply with the New World Order. I'm sure all those noises were created by the government, to make me think I'm crazy. They think I'm stupid, but I'm not. I researched, I discovered the truth and escaped from the clutches of brainwashing. I'd rather die standing than live on my knees I'm not a sheep—

30 martie 2020

Am constatat că timpul e o construcție socială, menită să ajute la spălarea pe creier a omenirii, așa că nu prea îmi mai pasă, dar o să notez datele pentru cine va găsi jurnalul ăsta. Apropo, dragă cititor, sper să te trezești la realitate citind paginile astea. Să nu fii o oaie, să ~~gândești~~ cu

March, 30 2020

I realised time is a social construct, meant to help brainwash humanity, so I don't really care any more, but I will jot down the dates for whoever finds this journal. By the way, dear reader, I hope you'll wake up reading these pages. Don't be a sheep, think with your own brain.

propriul creier.

2 aprilie 2020

Nu știu de când nu am mai mâncat, dar e mai bine, oricum mi-ar fi luat din timpul pe care-l pot petrece ca să descopăr adevărul. Știu că singură nu pot să mă bat cu ~~sistemul~~ dar poate dacă mai mulți oameni ar cerceta ne-am putea ~~revolta~~ suntem mai mulți decât *ei*, suntem mai puternici dacă suntem uniți, ei vor să ne dezbine, dezbină și cucerește, asta vor — **~~control~~**

April, 2 2020

I don't know when I last ate but it's better, I would've wasted time, time I could've spent on discovering the truth. I know I can't fight the ~~system~~ by myself, but if more people would research this, we could ~~riot~~ we're more than them, we're stronger than *them* if we're united they want to divide us divide and conquer this is what they want — **~~control~~**

3 aprilieee 2020

~~vor să ne controleze~~ vor să ne controleze vor să ne controleze *vor să ne controleze* vor să ne controleze vor să ne **controleze** vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controleze ~~vor să ne controleze~~ vor să ne controleze vor să ne controleze vor să ne controlezeeeee ~~vor să ne controleze~~ AjuTTToor!!

Apriiiil 3 2020

~~they want to control us~~ they want to control us they want to control us *they want to control* us they want to control us they want to **control** us they want to control us they want to control us they want to control us they want to control us they want to control us they want to control us ~~they want to control us~~ they want to control us they want to control us they want to control usssssss ~~they want to control us~~ HeLLp!!

7 aprilie 2020

Pacienta a fost internată la data de 6 Aprilie 2020, și a fost diagnosticată cu schizofrenie paranoidă și tulburare bipolară. A fost găsită subnutrită în apartamentul ei, după ce a fost chemată poliția pentru

April, 7 2020

The patient was hospitalised on the 6th of April 2020, and was diagnosed with paranoid schizophrenia and bipolar depression. She was found malnourished, in her apartment after the police were called for disorderly

perturbarea liniștii publice. Interesant este faptul că și-a documentat decăderea psihică singură—într-o oarecare măsură*. Următorul pas va fi să i se administreze litium, antipsihotice—Risperidonă și Clozapină—împreună cu tratamentul cu electroșocuri. Menționez că pacienta nu are familie sau prieteni apropiați, eliminând astfel posibilitatea intervențiilor psiho-sociale. Nu în ultimul rând, pacienta nu este violentă, dar va fi monitorizată constant pentru a nu se răni singură.

Dr. John Flemming, Clinica de Psihiatrie Londra

*pacienta a fost concediată de la locul de muncă după ce colegii au raportat tulburări comportamentale și căderi nervoase.

conduct. It is interesting to note that she documented her mental decay—to a certain extent*. The following step is to administer lithium, antipsychotics—Risperidone and Clozapine—along with electroshock therapy. I'm mentioning that the patient has no family or close friends, which eliminates the possibility of psycho-social interventions. Lastly, the patient is not violent, but she will be monitored constantly to prevent the risk of self-injury.

Dr. John Flemming, London Psychiatric Clinic

*the patient was fired from her work place after colleagues reported behaviour disturbances and mental breakdowns.

Alina Elena Stăncescu

Folosesc cuvântul cataclism deoarece, chiar dacă mâine se termină totul, devastarea a avut deja loc.

Aşa ceva nu se întâmplă la noi.

Auzi pe la ştiri tot felul de întâmplări din străinătate. Chiar dacă reuşeşti să nu atingi telecomanda, o partidă de Candy Crush tot trebuie să joci, ca să rămâi la zi cu cadourile de la Daily Bonus. Aşa te prind, prin căsuțele pentru reclame de la vârful paginii sau amplasate strategic în dreapta, pe lângă bara de scroll.

Când auzi despre o țară îndepărtată, asculți cu nonşalanță şi poate puțin amuzament: Aşa ceva nu se întâmplă la noi. Noi suntem în trainica UE, şi pe alte continente e treaba lor ce fac. Cei din Africa se zbat cu foamete, boli? E vina lor că nu se organizează. Alte incidente din America? Mai mult ca sigur e ceva legat de culoarea pielii. Cât despre Asia, m-a interesat atât de puțin că nici nu-mi amintesc ultimele noutăți. Dar uite că-mi tot sar în ochi două cuvinte: *China* şi *virus*.

China e o țară care a trecut prin schimbări majore în ultima perioadă. Din punct de vedere economic, o duce foarte bine, dar e greu să scapi de prejudecăți, indiferent ce fel de caracter

I use the word cataclysm because, even if everything ends tomorrow, devastation has already taken place.

This cannot happen to us.

You hear all kinds of news from abroad. Even if you manage not to touch the remote control, you still need to play one Candy Crush game, to keep up with the Daily Bonus gifts. This is how they catch you, through the advertising boxes at the top of the page or strategically placed to the right, beside the scroll bar.

When you hear about a distant country, you listen with indifference, and maybe you suspect this cannot happen to us. We are part of the mighty EU, and on other continents it's their own business what they do. Are people in Africa struggling with hunger, disease? It's their fault, they won't organize. Other incidents in America? Surely, it's something about skin colour. As for Asia, it interested me so little that I don't even remember the latest news. But lo and behold, two words keep popping up: *China* and *virus*.

China is a country that has undergone major changes lately. From an economic point of view, it's going very well, but it is difficult to get rid of prejudices, no matter what sort of

ai. Când am auzit câți mor din cauza unui virus nou apărut, primul meu gând a fost că au un sistem medical penibil. Mai târziu aveam să aflu că în oraşul Wuhan se construiau spitale peste noapte. Nu cred că la noi s-ar putea, pur şi simplu nu ne putem organiza.

După câteva zile, când ştirile rămâneau la acest subiect, au început să apară grafice şi tabele: câți au călătorit din care aeroport, unde, câți au fost depistați, câte alte țări... Desigur, România nu era pe listă, încă, dar aveam o presimțire că va fi. Acest virus intra în viața mea, fără să-i pese de granițe, istorie, sau stare socială, şi parcă în jurul meu oamenii se purtau altfel. Mai alerți. Mai puțin puşi pe glumă. Sau, în cazul unui bătrânel foarte drăguț, care stătea în fața mea la coadă şi băuse, prea mult pus pe glumă. Era *convins* că virusul COVID-19 era făcut de mâna umană şi distribuit de guverne secrete pentru a controla populația, ca un film de acțiune pe care îl văzuse el odată.

Ultimele zile pe care le-am petrecut în Bucureşti au fost cam pline de tensiune. Eram iritată. *Frapată*. În ziua când s-a dat anunțul suspendării cursurilor, pe atunci, doar pentru vreo două săptămâni, am fost la gară să-mi iau bilet. M-am gândit bine şi mi-am

character you are. When I heard how many people had died from a newly discovered virus, my first thought was that they had a laughable medical system. Later on, I would find out that hospitals were being built in Wuhan City overnight. I don't think we could manage it, we simply could not organize.

After a few days, when the news pursued this topic, graphs and tables began to appear: how many travelled from which airport, where, how many were found to be infected, how many other countries... Of course, Romania was not on the list yet. I had a feeling it would be. This virus entered my life, without caring about borders, history, or social status, and suddenly people were behaving differently around me. More alert. Less willing to joke. Or, in the case of a very nice old man, who stood in front of me in the queue and had been drinking, which made him inclined to make jokes. He was convinced that the COVID-19 virus was made by human hands and distributed by secret governments in order to control the population, just like an action movie he had once seen.

The last days I spent in Bucharest were rather tense. I was irritated. *Hectic*. On the day when the announcement was given that courses were suspended for two weeks (to begin with), I went to the train station to get my ticket. I thought it over, and

luat bilet pentru două zile mai târziu. Voiam să am timp din belşug să-mi fac curat în cameră, să-mi pun treburile în ordine, să discut cu doamna administrator şi cu o vecină. Vestea mă luase cam din scurt. Nu mi-a picat bine să trebuiască să plec, dar mama m-a sunat. Neavând încă un loc de muncă, nu avea sens să rămân.

Locuind în Drumul Taberei, foarte aproape de parc, făceam o plimbare relaxantă în fiecare seară. Vedeam tot felul de oameni: bunicii cu nepoței rapizi, bicicliştii, sportivii, îndrăgostiții de rigoare... şi dintr-o dată parcă nu mai erau. Pe atunci era încă destul de frig, trebuia să port mănuşi, fular să-mi acopere gura...V-ați prins?

Cât am aşteptat trenul în gară, am decis să intru la McDonald's. De obicei stai la coadă, dar de data asta, nu erau decât doi inşi! Puteți să mă credeți superficială sau neglijentă cu propria sănătate, dar peste o astfel de oportunitate nu se trece. Îmi amintesc că la casa de marcat aveau gel de mâini antibacterian. O doamnă care ştergea mesele mi-a zis că speră ca totul să se termine în curând. Dacă totuşi vine Apocalipsa, ultima mea masă în casa clovnului fericit a fost meniul mare, cu pepsi şi un sos. Nu regret nimic.

M-am urcat în accelerat şi mi-am găsit locul destul de uşor. Jumătate de compartiment era gol. La un moment

bought a ticket for two days later. I wanted to have plenty of time to clean my room, put my things in order, talk to the administrator and a neighbour. The news had taken me by surprise. I was not happy to have to leave, but my mother called me. Not having a job yet, it made no sense to stay.

Living in Drumul Taberei, very close to the park, I took a leisurely stroll each evening. I saw all kinds of people: grandparents with restless grandchildren, cyclists, athletes, the obligatory lovebirds... and all of a sudden there was nobody there. At that time, it was still quite cold, I had to wear gloves, a scarf to cover my mouth... Get it?

While waiting for the train at the train station, I decided to go to McDonald's. You usually have to stand in line, but this time, there were only a couple of people! You may think me superficial or careless with my own health, but such an opportunity you cannot pass. I remember at the cash register they had antibacterial hand gel. A lady cleaning the tables told me she was hoping everything would be over soon. If the Apocalypse is coming, my last meal in the happy-clown house was a big menu, with Pepsi and a sauce. I regret nothing.

I boarded the Express and found my seat quite easily. Half the compartment was empty. At one point,

dat, trece pe la mine un vânzător din acela surdo-mut, care lasă câteva obiecte pe măsuță, pleacă, se întoarce, se uită încrezător şi pleacă din nou cu obiectele. În viața mea nu am cumpărat aşa ceva, dar în ziua aceea a trebuit să studiez fiecare obiect ca pe o tabletă babiloniană sau o statuetă egipteană. Până nu le-am întors pe toate părțile, nu m-am lăsat. Era o sticluță de apă de toaletă foarte elegantă, dar nu-mi amintesc marca, o cruciuliță care sigur nu era din aur, dar pictată destul de frumos, o trusă cu ustensile pentru unghii, am vreo trei din astea, şi o veioză portabilă de birou, de dimensiuni mici, care folosea baterii foarte mici, nu trebuia băgată în priză. Normal că am cumpărat veioza. Stă chiar acum la mine pe birou. Aveam nevoie de veioză? Nu.

one of those deaf-mute salesmen walks past me, the ones who put a few objects on the table, leaves, returns, looks on with confidence and leaves again with the objects. Never in my life have I ever bought such a thing, but that day, I had to study each object as a Babylonian tablet or an Egyptian statue. I wasn't done until I turned them upside down. There was a very elegant bottle of toilet water, but I don't remember the brand, a cross that was certainly not gold, but painted well enough, a kit with utensils for nail care, I have three of these, and a small, portable office lamp, which used very small batteries and didn't need to be plugged in. Of course I bought the lamp. It's sitting right now on my desk. Did I need a lamp? No.

Am ajuns cu bine acasă, lucru pe care nu l-aş fi putut face două săptămâni mai târziu. Mama m-a pus la curent cu bârfele. Câteva zile bune am moțăit, am pierdut timpul, am lenevit, m-am prefăcut că e vacanță. Timpul încă mai avea răbdare.

I arrived home, which I wouldn't have been able to do two weeks later. My mother informed me of the latest gossip. A few good days I napped, I wasted time, I relaxed, I pretended it was a holiday. Time was still patient.

La un moment dat, vorbeam la telefon cu bunica din partea tatălui. Nu-mi amintesc dacă eu am sunat-o pe ea sau invers. Spunea că îi este frică să iasă din casă, că a încercat să meargă la bancă, dar nu avea mască, că a întors-o o vecină din drum, că la farmacie nu au măşti. E din Giurgiu şi nu am cum să ajung acolo. I-am spus că nu-i nimic,

At one point, I talked on the phone with my grandmother on my dad's side. I don't remember if I called her or vice versa. She said she was scared to leave the house, that she had tried to go to the bank, but didn't have a mask, that a neighbour made her go back home, that they didn't have masks at the pharmacy. She's from

mătuşa mea mai trece pe la ea, stă aproape, o sună zilnic... După acel telefon, m-am supărat pe ea crâncen, pentru că a îndrăznit să fie bătrână şi departe de noi.

Giurgiu and I have no way of getting there. I told her that it would be all right, that my aunt would swing by her place, she was close, she would call her every day... After that phone call, I became really upset with her, because she dared to be old and to live far from us.

Am scris destule despre cum a început totul, dar aproape nimic despre ce fac eu, concret, în timp ce lumea se zbate să scape de un cataclism mărunt, încet ca un melc şi sigur ca un răsărit de soare. Folosesc cuvântul cataclism deoarece, chiar dacă mâine se termină totul, devastarea a avut deja loc. O vom simți mai clar în câteva luni.

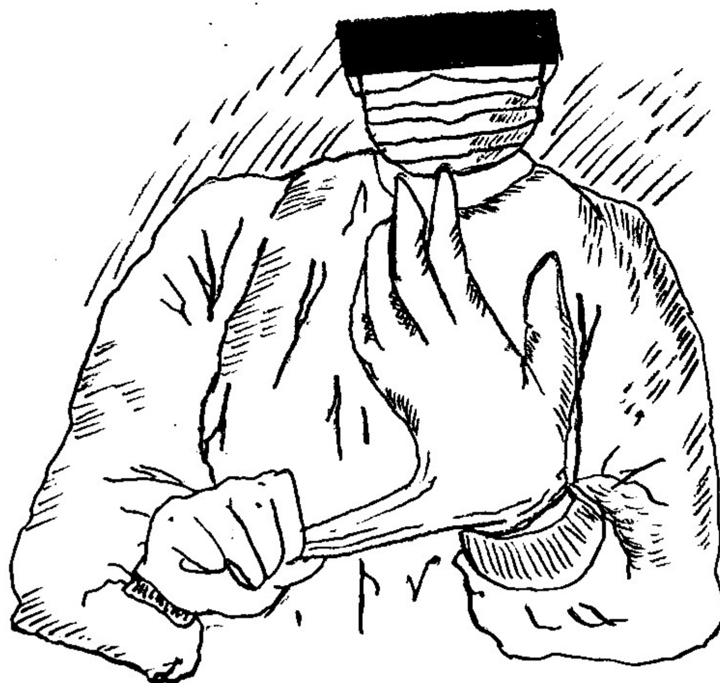
I have written quite a lot about how it all started, but almost nothing about myself, really, while the world struggles to escape a small cataclysm, slow as a snail and as sure as sunrise. I use the word cataclysm because, even if everything ends tomorrow, devastation has already taken place. We will feel it more clearly in a few months.

Ce fac eu, concret, este să stau. Aştept într-o şovăială obositoare. Nu mi-am dat seama de la început, dar am trecut de la o zăpăceală haioasă la o melancolie cam mocirloasă. Gâfâi des, cu toate că nu fac cine ştie ce mişcare. Nu prea pot să citesc. După câteva pagini, las cartea din mână. Nu-mi găsesc locul. Partea mea preferată a zilei este când mă duc mai pe seară să duc gunoiul. Nu îmi pun masca sau mănuşile, nu sunt obligată pentru un traseu atât de scurt. În plus, am decis că nu îmi plac. Drumul de treizeci de metri este idilic. Mă revigorează. Până şi să ies la cumpărături a devenit o povară, fiindcă tot văd fețe acoperite, crispate, *urâte.*

What I'm doing, really, is nothing. I'm waiting in an exhausting confusion. I didn't realise it at the beginning, but I went from funny confusion to muddy melancholy. I often have to catch my breath, although I don't really exercise. I seem unable to read. After a few pages, I put down the book. I can't seem to find my place. My favourite part of the day is when I go out in the evening to take out the trash. I do not wear my mask or gloves, as I am not obliged for such a short route. Besides, I decided I didn't like them. The thirty-metre road is idyllic. It invigorates me. Even to go shopping has become a burden, because I keep seeing faces that are covered, curled, *ugly.*

Am încercat să-mi dau în cărți de tarot, o dată, dar răspunsul a fost ciudat. De nedescifrat. Mama mi-a spus că aşa ceva nu s-a întâmplat pe vremea ei. Nu prea are ce sfaturi să-mi dea. La capul patului stă una din cărțile mele preferate: *Moromeții*. Am terminat partea întâi. Ultima frază? Timpul nu mai avea răbdare.

I tried to read my fortune in tarot cards once, but the answer was strange. Indecipherable. My mother told me she had never experienced such a thing in her entire life. She was not able to advise me. On my nightstand lies one of my favourite books: *Moromeții*. I finished the first part. The last sentence? Time had lost patience.

Mihai Patryk Tanase

Până acum, ne-am luptat mai mult cu prostia decât cu pandemia. Avem mult mai multe persoane amendate decât persoane infectate.

O să scriu cum ştiu eu mai bine, în romgleză, incoerent, cu propoziții scurte, descrieri foarte puține și vocabular indecent pe alocuri.

Scriu jurnalul ăsta începând din a 26-a zi de carantină. Lucrez în învățământ, școlile s-au închis primele, pe 11 sau 12 martie, who's counting any more... Am ajuns în punctul în care mă simt ca un extraterestru într-o realitate virtuală. Mi-e dor de oboseala de la sfârşitul unei zile pline.

To cut a long story short, pentru că nu știu câți vor sta să citească până la sfârșit, în tot acest timp: m-am jucat pe calculator, m-am uitat la multe filme, am citit, mi-am pus în ordine niște chestii care țin de disertație și facultate, am continuat să urmez programa școlară cu copiii (a fost super haos cu ăştia mici, I love them and all, da' au gelatină în loc de creier și e greu cu ei pe net), am avut o vizită la un cabinet stomatologic foarte dubios, în plină pandemie, și m-am bucurat de accesul gratuit la niște lecții online de chitară oferite de compania americană Fender, ca să încurajeze

So far, we've had a more difficult battle with stupidity, rather than the pandemic. There are less people that contracted the virus than the people who were fined for breaking the rules.

I'm going to write this as I know best, in rominglish, incoherent, using short sentences, few descriptions and an indecent vocabulary at times.

I'm writing this journal on my 26th quarantine day. I work in a public school. Schools were closed among the first, on 11th or 12th of March or something, I can't really remember. I have reached the point where I feel like an alien in a virtual reality. I miss being tired after a long day.

To cut a long story short, because I know that not many of you will read this to the end, so far I've been killing time with: computer games, movies, books, dissertation and university related projects, work (I tried to maintain the daily work schedule with the kids, but it was really hard, the kids are easily distracted when they're in front of a PC), I visited a dental clinic in a full blown pandemic context, and I've enjoyed some free guitar lessons offered by the American company, Fender, to encourage people to stay in

oamenii să stea în case.

Dentistul a fost highlight-ul existenței mele în aceste săptămâni, și principalul meu motiv de îngrijorare. Dacă pățesc ceva, jurnalul ăsta o să fie legacy. O să încep treptat, cronologic.

La început am luat toată chestia asta ca pe o vacanță neașteptată, am zis că voi ieși în ofensivă, un om mai bun, cu disertația terminată, cu niște cărți în plus citite, cu niște ore în plus de repetat la chitară, că voi ține regim, că voi relua legătura cu niște vechi prieteni, că o voi lua ca pe o șansă pentru a recupera orele de somn pierdute, că voi instala câteva jocuri pe calculator, pe care nu am avut timp să le termin de ani de zile, etc.

Am încercat pe cât posibil să stau în casă, am ieșit doar pentru a mă aproviziona cu alimente de bază, pentru a merge la farmacie și blestemata vizită la dentistul dubios despre care o să vorbesc în paginile ce vor urma.

Am dezvoltat sentimente mixte față de familie, stau cu ei, dar cred că de ani de zile n-am mai petrecut atât de mult timp în compania lor. Oamenii nu-s făcuți să stea în colectiv restrâns atât de mult într-un singur loc, citiți *The Shinning* de Stephen King.

A trebuit să mă adaptez repede noilor condiții. Am lucrat pe Skype și pe mail cu copiii. Timpul mi-l ocup cu diverse activități. Până acum am citit 3 cărți, am terminat 2 jocuri (Bully și

their homes

The dentist experience was the highlight of this period and my main concern these days. If anything happens to me, consider this to be my legacy. I will ease into it, chronologically.

At the beginning I thought of this thing as a vacation, I told myself that I would have some time to breathe, that I would walk out of it a better, more complete person. I planned on finishing my dissertation, reading some books, playing some computer games, eating healthy, playing guitar, reconnecting with old pals, paying off my sleep debt and stuff like that.

I tried to follow the instructions that were shouted from everything that has a speaker. I stayed at home and only walked out when absolutely necessary: food and the visit to the shady dentist that I'm going to talk about in the following pages.

I live with my family, and I've developed mixed feelings about them. People are not supposed to stay together that long in a closed area, read *The Shining* by Stephen King.

I had to adapt fast to the new working conditions. I worked via skype with my pupils. I kill time with all sorts of activities. So far I've read 3 books, I played 2 computer games

Diablo III) și am învățat câteva piese și tehnici noi la chitară. Primul roman este unul de povestiri scurte, scris de Bogdan Răileanu. Se numește *Tot spațiul dintre gândurile mele*. Al doilea român este *Zaraza* de Andrei Ruse și este despre viața muzicianului Cristian Vasile și cel de-al treilea se numește *Liftul* și e scris de Cornel Bălan. Mi-au plăcut toate, le recomand cu drag. Sunt scrise de autori români contemporani, care au vârste apropiate de 40 de ani. Mă atrage din ce în ce mai mult zona asta în ultimul timp. Sunt lecturi plăcute, easy to relate to. Mi-am propus să trec și la chestii mai serioase, o să mă apuc zilele astea de Neagu Djuvara și Eliade.

(Bully and Diablo III) and I've learned a couple of songs on the guitar. The first novel is written by Bogdan Răileanu. It's a series of short stories named *All the empty space between my thoughts*. The second one is called *Zaraza*, it's written by Andrei Ruse, and it's about the life of the Romanian singer Cristian Vasile, and the last one is called *The elevator*, and it's written by Cornel Bălan. I recommend them all, they're quite nice. They're all written by contemporary Romanian novelists that are about 40 years of age. I have become very attracted by this type of Romanian literature over the last years. I've promised myself that I would start some more serious novels, written by Eliade and Neagu Djuvara.

Profesorii de la facultate fac tot posibilul pentru a nu ne deconecta de mediul universitar. Ne trimit materiale, cursuri, teme, ne ajută cu disertația etc. Sala de curs s-a mutat pe Zoom, primim constant materiale care să ne mențină în formă.

The university professors are doing their absolute best to maintain us as close as possible to the academic environment. Courses have been moved to Zoom, an online streaming app, and we're constantly receiving stuff to keep us busy and keep the rust away.

Nu m-am simțit atât de privat de libertate pe cât s-ar simți o persoană extrovertită, nu cred că am mai ieșit de 2 ani la o bere în centru, am 26 de ani și simt că e o etapă pe care am depășit-o. Dar, deși de multe ori obositoare și solicitante, îmi lipsesc activitățile zilnice: programul de la școală, cursurile de la universitate, mersul la repetiții (cânt la chitară în 2 formații obscure, de care n-a

I haven't felt so captive this far. I've never been an extrovert, I think it's been two years or so since I last went out for a drink downtown, I'm 26 now, I feel like I'm past that period of my life. Although my daily responsibilities were hard and stressful: school program, university, rehearsal (I play the guitar in two obscure bands that nobody's ever

auzit și n-o să audă nimeni vreodată) și mersul la sală. Nu consider că am mulți prieteni apropiați, dar pot spune că îmi lipsesc până și conversațiile alea de complezență despre vreme și ce am mai făcut.

De parcă n-ar fi îndeajuns de nasoală situația, fix în perioada asta s-a nimerit să-mi bubuie o măsea. Mă durea de mă căcam pe mine, mai ales noaptea. Timp de vreo 2 săptămâni, durerea mi-a invadat toate gândurile. Niciodată n-am considerat mersul la dentist un lux sau un privilegiu, însă în timpul durerilor aş fi dat orice ca lucrurile revină la normal.

Durerea a început subtil, la începutul lunii martie, înainte de toată tevatura. Ca orice român cu educație sanitară precară, mă duc la dentist doar atunci când doare. Am fost pe 16 martie, înainte de ordonanță, la un cabinet din incinta unei clinici medicale din cartierul Ghencea, cam la 200 m distanță de locul unde locuiesc. La intrare, mi-a fost luată temperatura, am fost rugat să-mi șterg tenişii pe preşul îmbibat cu spirt, am fost rugat să-mi dezinfectez mâinile, și să dau o declarație pe propria răspundere că nu am călătorit în ultimele două săptămâni în zonele afectate, și că nu am avut vreo legătură directă cu vreun om venit de pe acele meleaguri. După toate măsurile astea absolut necesare, ajung în cabinetul medicului dentist, care este în capătul culoarului de la ultimul etaj, evident.

Am rugat-o pe doamna doctor să-

heard of and nobody ever will hear about) and going to the gym. I don't have many close friends, but I miss even the blank conversations about the weather and stuff.

As if the situation wasn't shitty enough, I had a terrible toothache these weeks. It hurt like shit. Two weeks or so, this pain invaded my thoughts. I never considered dentist visits to be a luxury or a valuable privilege, but during the agony, I would have given anything for things to go back to normal.

The pain started subtly, at the beginning of March, before all of this madness. Like any other Romanian fellow with a questionable sanitary hygiene, I went to the doctor's only when something wasn't right or started to hurt. On march 16th I went to a dentist facility near my house, in the Ghencea district. My temperature was measured at the entrance, I was asked to wipe my shoes on a mat soaked with alcohol, to disinfect my hands, to fill in a form in which I had to declare that I hadn't been traveling in affected areas over the last couple of weeks, or that I had contact with a fellow that had. The dentist was at the end of the last floor's hallway, of course.

I asked the doctor to do

mi facă ceva, orice, într-o singură ședință, pentru că nu vreau să mai ies din casă. Mi-a zgândărit-o o oră, mi-a pus un pansament rezistent și mi-a zis că n-ar trebui să mă mai doară. Well, guess what! Prima săptămâna a fost ok, trecea cu paracetamol sau antinevralgic.

something, anything that would stop the pain in a single session, because I didn't want to leave the house any more. She did her thing for about an hour, applied a solid bandage and assured me that the pain should stop. Well, guess what! The first week was ok, the pain stopped with paracetamol and aspirin.

Distracția a început după vreo săptămână, când durerile deveneau din ce în ce mai intense. Am sunat la cabinetul respectiv care încă avea medici delegați pentru a te asista telefonic. M-am prezentat, le-am spus prin ce trec și mi-au recomandat un tratament cu antibiotice și antiinflamatoare (adică fix ce zic ăștia obsesiv la TV să nu iei în perioada asta).

The actual fun began after seven days or so, when the pain was starting to get more intense. I've called the facility I went to, because they still offered advice over the phone to patients. I introduced myself, explained my situation, and I was advised to take antibiotics and switch to more powerful anti-inflammatory pills (basically, the two things that everybody advises against in these troubled times)

Le-am luat. Absolut degeaba. Durerea a devenit din ce în ce mai intensă, orele de somn din ce în ce mai puține. În ultimă instanță, cei de la cabinet m-au sfătuit să-mi scot pansamentul calmant pentru a elibera presiunea de acolo (de parcă ar fi vorba de o oală).

I followed the prescription for a week. The pain was only getting worse. Sleep became impossible. When I called again, they advised me to remove the bandage to release the pressure (as if it was a burning pot).

Singura chestie care funcționa pe termen scurt, foarte scurt (cca 1 minut) era clătirea cu apă rece. Cred că au fost seri la rând în care am făcut asta ore întregi. Încercam să mă obișnuiesc cu noul stil de viață și cu dependența de gulu-gulu cu apă rece în locul cu pricina.

The only thing that worked was applying cold water on the spot. I think that there were nights during which I did this for hours. I was adapting to the new gulu-gulu lifestyle.

N-am avut nicio șansă să scot

I stood no chance against the

pansamentul, am rupt 2 scobitori și am îndoit 3 agrafe. Numai pansament nu era ăla: pentru a-l face cât mai rezistent, ca să nu cadă în perioada asta, doctorul pusese ciment la bază.

După multe zile de agonie, încep să caut pe net opțiuni. M-a atras asta:

„Stimați pacienți, reflectând la gravitatea şi nefericitul impact produs în lume de noul Coronavirus (COVID-19) şi dorind să vă putem ajuta în condiții cu grad sporit de siguranță a sănătații dumneavoastră, în situația unei urgențe de natură stomatologică, clinica Omega Omnident a luat măsuri suplimentare de prevenire a infecțiilor şi gestionare a riscului infecțios."

Urma să aflu că e o mega vrăjeală.

Când am decis să-mi asum riscul de-a merge la cabinet, pentru că gândul de a ajunge la urgențe, unde pacienții sunt tratați gratis, mă înfiora mai tare decât un cabinet dubios, nu dormisem de 4 zile. Dat fiind faptul că stau cu ai mei, care au amândoi peste 60 de ani, am zis să nu îmi asum niciun risc decât dacă este absolut necesar, tocmai din motivul ăsta am așteptat atât. S-a întâmplat sâmbătă, pe 4 aprilie. Mi-am luat inima în dinți, m-am echipat corespunzător, cu mască şi mănuşi, m-am urcat în taxi și m-am dus la cabinetul de pe la Romană, care accepta urgențe. Poliție și jandarmi pe stradă ca la balamuc.

Durerea mă împiedică să fiu atent la balivernele taximetristului despre conspirația majoră pe care o trăim. Ajuns

bandage. I broke countless toothpicks and bent some clips trying to remove it. It was raw concrete.

After long days of agony, I started to look up for places I could go. This caught my eye.

"Dear patients, reflecting on the severity of the unfortunate impact that the Coronavirus had everywhere in the world and wishing to help you with increased safety measures when it comes to an emergency, our clinic took some additional steps in preventing the infection risk."

I was about to find out that this was a load of crap.

When I decided to take the risk of going to this place, because the risk of going to the ER was way more terrifying because all of the patients get free treatment there, I hadn't slept in four days. Given the fact that I live with my parents, I wasn't going to take any unnecessary risks, that's why I waited so long. It happened on a Saturday, on April the 4th. I built up the courage, got into a cab and I was on my way to the clinic. Police and army men all over the place.

The pain was stopping me from listening to the cab driver's conspiracy theories. When I got there, there were

acolo, mai erau câteva persoane în fața mea și am fost nevoit să aștept afară timp de aproximativ o oră. Durerea îmi bloca toate gândurile. Mi-am asumat niște riscuri. Am clătit cu apă de câteva ori, punând mâna pe dop fără să am mâinile igienizate.

Mă uitam cu suspiciune la persoanele care erau pe acolo. Ei se uitau cu suspiciune la mine. Sunt fumător de vreo 8 ani. Tușesc cronic. Când am tușit de câteva ori pe acolo, jur că le-am auzit pulsurile crescând de la 2 metri distanță. Toți eram panicați.

Ajung înăuntru în sala de aşteptare şi sunt rugat să completez acelaşi formular pe care îl completasem şi în urmă cu aproape 3 săptămâni.

Sunt chemat pe scaun. Doctorul e unu' care e cam de-o seamă cu mine, maxim 30 de ani. Mă nelinişteşte chestia asta. Îi explic care e situația și îmi trânteste câteva mhm-uri seci. Nici vorbă de lumini extraterestre distrugătoare de viruși. Bosultanu' n-avea nici asistentă. Punea mâna pe birou, pe laptop, pe telefon, pe clanțe and what not, fără să-și schimbe mănușile, și după aia la mine în gură. După câteva minute începe să vorbească.

CAPSLOCK ACTIVATED□

CREDE CĂ TOATĂ CHESTIA ASTA CU VIRUSUL E O CONSPIRAȚIE URIAȘĂ ȘI CĂ POPORUL CHINEZ A DAT GOGOAȘA ASTA INTENȚIONAT

a couple of patients waiting, and I had to wait outside for about an hour. The pain was blocking my thoughts. I took some risks. I applied some water to the spot, putting my dirty hands on the bottle's plug.

I was staring suspiciously at the patients that were in front of me, and they were staring suspiciously back. I've been a heavy smoker for over 8 years now. I always have a cough. When I coughed a couple of times, I swear that I could hear their hearts racing from a distance. Everybody panicked, myself included.

I advance into the waiting room and I am asked to fill in the same form as three weeks ago.

I'm being asked to take a seat on the dentist's chair. The doctor couldn't have been much older than me, he was at most 30 years of age. Not a hint of extra-terrestrial virus-dissolving UV lights. The daddy-o had no assistant. He was touching his desk, his laptop, his phone, even the doorknobs, and then he was putting his fingers into my mouth. After a few minutes, he starts talking.

CAPSLOCK ACTIVATED□

HE BELIEVES THAT ALL THIS VIRUS NONSENSE IS A HUGE CONSPIRACY MADE BY THE CHINESE GOVERNMENT TO

PENTRU A DESTABILIZA ECONOMIA MONDIALĂ CA SĂ DEVINĂ EI ȘI MAI ȘMECHERI DECÂT SUNT. MI-A EXPLICAT CUM STĂ TREABA, DOMLE'. MI-A DESCHIS OCHII.

Mi-a fost frică să-l contrazic, că la cât de prostănac era, mi-era frică să nu-mi facă dracu' ceva intenționat pe acolo, pentru că sunt un spălat pe creier care crede toată conspirația asta cu virusu' inexistent. Nu prea a avut ce să-mi facă fără radiografie, mi-a pus un pansament care avea o altă substanță activă calmantă. Mi-a zis să revin dacă durerile reapar. Am chemat un taxi și m-am dus spre casă, îngândurat și epuizat fizic și psihic.

De câteva zile sunt în carantină pe steroizi. M-am izolat complet de ai mei. Singurele zone ale casei care nu-mi sunt off-limit sunt camera mea, un hol minuscul și baia (noroc că am baie proprie). Maică-mea îmi aduce de mâncare la ușă. De câteva zile s-a activat ipohondria și încerc să-mi monitorizez stările, să știu dacă am interceptat carcalacu'. Ieri am avut 37.7ºC at some point, m-am panicat ca dracu', pentru că am și fost stricat la stomac zilele astea. Mi-am sunat medicul de familie, mi-a zis că temperatura poate varia din foarte mulți factori și problemele cu burta pot fi de la tonele de medicamente puternice pe care le-am băgat cu nemiluita în mine în ultimile 3 săptămâni. Acum n-am temperatură, m-am mai liniștit.

DESTABILIZE THE WORLD'S ECONOMY, MAKING THEM MORE RICH AND POWERFUL THAT THEY ALREADY ARE. HE LEVELED ME, HE OPENED MY EYES.

I was afraid to confront him because he was dumb as a rock and he might have screwed up my tooth even worse because I'm a brainwashed idiot who can't see the obvious conspiracy of the non-existing virus. He couldn't do much without an X-ray, he applied another bandage that had a different kind of sedative. He told me to come back if the pain starts again. I called a cab and got home, stressed and exhausted mentally and physically.

From that moment on, my quarantine levelled up. I've completely isolated myself from my folks. The only areas I've been accessing these last couple of days are my bedroom, a tiny hallway and my bathroom (Thank God I have a separate bathroom). My mom leaves food in front of my door. Over the past couple of days I've checked myself for symptoms, to know if I intercepted the bug, my hypochondria reaching sky-high. Yesterday I had a temperature of 37.7ºC, and it came with stomach problems. I've called my doctor and she told me that the stomach problems might be from the shitload of powerful medicine I've been taking over the past 3 weeks and that temperature

În prima zi după ce se termină nebunia asta, o să mă duc în parcul Tineretului ca să stau tolănit pe iarbă 4 ore. Am eu un loc preferat acolo.

Mai sunt niște chestii care cred că merită menționate, dar n-o să le mai fac într-o manieră narativă, ci le voi enumera cu steluțe.

Cea mai tare teorie de pe net e aia cu sateliții 5G. Sunt oameni care cred într-un mod neironic că suntem ținuți închiși în case pentru a nu vedea „stelele" cum se mișcă. Stelele care de fapt nu sunt stele, ci sunt niște sateliți 5G. Atunci când se va inventa vaccinu' anti-covrig, ăla de fapt nu va fi vaccin, ci un cip, prin care vei fi monitorizat de către sateliții 5G care se mișcă acum constant deasupra noastră când dormim ca proștii. Mă jur. Sunt mulți oameni care cred asta.

Am prieteni care s-au întors în țară și m-au enervat îngrozitor generalizările din mediul online cu: s-au întors „ciorditorii", „violatorii", „combinatorii", „curvele" etc.

Sunt curios dacă o să învățăm ceva din asta. Mai mult ca sigur o să vină o criză economică ce n-o să se mai ia cu spirt. Poate fi un nou început, unul mai bun, unul mai empatic, unul mai puțin bazat pe oportunism și profit.

might vary depending on many facts. I have measured my temperature today and I'm fine.

On the very first day this madness ends, I'm going to go in Tineretului park to lie on the grass. I have a favourite spot there

There are a few things I'd like to add, but not in a narrative structure. I'm going to randomly list them

By far, the best conspiracy theory is that one with the 5G satellites. There are people out there that truly believe that we're being kept inside by Governments, lest we should see the moving "stars" at night. The stars that are actually 5G satellites. When a vaccine is invented, it won't truly be a vaccine, it will be a chip that will track our movement with the help of the 5G satellites that are moving above us as we speak. People actually believe this. Quite a lot of them...

I know people that returned to the country and I've been angered by the narrow minded comments that generalized them as being: "rapists", "whores", "shoplifters" and what not.

I'm curious to see if we'll learn anything from this. A huge economic crisis is sure to follow and it won't go away with water and soap. Maybe we'll reorganise our thoughts and priorities, and start building a better world, one that's not only about opportunism and profit.

N-o să mă mai plâng că nu am bani, timp şi energie să fac chestii. Îmi voi petrece timpul liber ceva mai activ de acum. Cred că toată lumea spune asta. 31 December all over again.

I'm not going to complain any more that I don't have the money, time and energy to do stuff. I think everybody feels this way. It's the 31 December all over again.

Data viitoare o să fiu pregătit și voi face bișniță cu spirt, măști și dezinfectant. Voi investi lunar aproximativ 100 lei în astea.

Next time I'm going to be prepared and I will flip stuff such as masks, hand sanitizer and masks. I will invest every month up to 30$ in this.

Până acum, ne-am luptat mai mult cu prostia decât cu pandemia. Avem mult mai multe persoane amendate decât persoane infectate.

So far, we've had a more difficult battle with stupidity, rather than the pandemic. There are less people that contracted the virus than the people who were fined for breaking the rules.

Carol-Șerban Toth

Dacă mai ține mult pandemia asta, voi ieși un polimat poliglot cu șase rânduri de pătrățele de mușchi pe abdomen. Viitorul arată bine.

Ziua a cincea de stare de urgență. Nu știu de ce se tot plâng unii. Apartamentul meu n-a mai fost atât de curat de la Crăciun. Mi-am făcut toate cumpărăturile de care am nevoie. Lumea încă se plimbă pe stradă, unii cu cățeii, alții cu copiii. Soarele încă răsare, păsările încă ciripesc. Doar secția de paste și cea de săpun lichid cu dezinfectant au fost prăduite. Dar, dacă te uiți mai la dreapta, aceleași produse, dar la prețuri mai mari, au fost lăsate neatinse. Nu e atât de rău cum îi auzi pe unii.

În primele trei zile ale carantinei am testat eficiența serviciilor de livrare ale restaurantelor. Merg mai bine decât până acum. Zău, dacă stai prost cu banii, acum e momentul să te faci curier. Dar am dat deja suficienți bani. Ieri am început să gătesc. E uluitor câte feluri poți face cu ouăle. Zeci de videoclipuri doar pentru omlete. Apoi sunt cele pentru fitness de acasă. Nu mai spun câte sunt pentru asta.

Mai scriu la lucrarea de diplomă, sunt mândru de cât de muncitor am fost în ultima săptămână. Ies pe palier la o

If this pandemic lasts any longer, I'll come out of it a polyglot polymath with a six-pack. The future looks bright.

Day five of the state of emergency. I don't know why some keep complaining. My apartment hasn't been this clean since Christmas. I've got all the groceries I need. People are still strolling down the streets, some walking their dogs, others with their kids. The sun still rises, the birds still chirp. Only the pasta and antibacterial soap aisles have been pillaged. But if you look a bit to your right, the same products, only at higher prices, have been left untouched. It's not as bad as that.

On the first three days of the quarantine I tested the efficiency of the restaurants' delivery services. They're running better than ever. Honestly, if you're short on cash, now's the time to become a courier. But I've already spent enough. I took up cooking yesterday. It's amazing how many dishes you can prepare with eggs. Dozens of videos on omelettes alone. Then comes workout at home. Lots of it.

I write a few more pages on my dissertation, I'm proud of how industrious I've been for the past week.

țigară, că nu vreau să-mi miroasă apartamentul a fum, și mă întâlnesc cu un vecin de palier. El e mai îngrijorat decât mine. Cap de familie, tată a doi copii, trebuie să aibă grijă de ai lui și, în timp ce discutăm la țigară, îmi dau seama că situația asta îl apasă. În fiecare zi, știri despre pandemia care omoară mii de oameni. Ce-i drept, majoritatea sunt bătrâni și bolnavi, cu probleme de dinainte, dar mai bine să sufli și-n iaurt. Copiii nu mai merg la școală și acum stau toată ziua pe-acasă. Fata are șase ani, băiatul, patru. Stau puțin pe gânduri în timp ce-mi povestește, și-l compătimesc profund. Să stai acasă toată ziua cu copii mici, dar, între timp, să și lucrezi, nu-i tocmai floare la ureche. Acum el le face pe toate prin casă. Mă întrebam eu ce-i cu delușorul de mucuri de țigară din scrumieră, azi-noapte nu era acolo. Singura care iese din casă de la ei e nevastă-sa, e asistentă. Nu știu care dintre ei o duce mai rău: el, care trebuie să jongleze cu munca, gospodăria și cu doi copii mici, sau ea, peste care dau năvală în fiecare zi mii de pacienți, unii simpatici, alții mai puțin, unii care-și expun simptomele cu mândrie, alții mai sfioși. Pentru copii e mai ușor decât își închipuia, îmi spune. Se aștepta ca ei să-l roage în fiecare zi să iasă afară, măcar pentru o oră. Dar, trebuie ținut cont că el e din altă generație. Acum, copiii se pot juca pe calculator și se pot uita pe YouTube neîntrerupți. Dar, din când în

I step out to the building hallway to smoke, I don't want my place to smell, and I meet a neighbour on the same floor as me. He's more worried than I am. Head of the family, father of two children, he has to take care of his folks and, while we're chatting and smoking, I realise his situation is wearing him down. Every day, news on the pandemic that is killing thousands. Of course, most of them are elderly and ill, having faced health issues prior to this, but better safe than sorry. The children no longer go to school, and now they're spending all day at home. The girl is six years old, the boy, four. For a moment I get lost in thought while he's talking, and I pity him profoundly. Spending all day at home with small children, but, in the meantime, working as well, is not exactly a walk in the park. Now he handles all the household chores. I was wondering where that mound of cigarette butts in the ashtray came from, it was not there last night. The only one who goes out is his wife, she's a nurse. I wonder which one of them has it worse: he, who has to juggle with work, housekeeping and two small children, or she, who is assaulted on a daily basis by thousands of patients, some agreeable, others less, some who proudly showcase their symptoms, others more timid. It's easier for the children than he thought, he says to me. He expected them to plead every day to go outside, at least for an hour. But we

când, îi apucă pandaliile, mai pierd o rundă de *Fortnite*, mai primesc o veste care nu le priește de la vedeta lor preferată. Ne terminăm țigările și ne urăm „zi faină”.

have to take into account that he belongs to a different generation. Now the children can play video games and watch *Youtube* constantly. But every once in a while, they throw a temper tantrum, they lose a round of *Fortnite*, they get a bit of news that doesn't sit well with them from their favourite star. We finish our cigarettes and—"Have a good day."

Ziua a șaptea de stare de urgență. Le fac o vizită alor mei, stau pe-aproape. Pe drum, iau un pachet de țigări și două sticle de vin, să meargă discuția cursiv. Ai mei nu par afectați de știri. Observ că și apartamentul lor e mai curat decât de obicei. O găsesc pe mama aplecată peste un cartof pe care-l curăță. La picioare are un castron plin de cartofi curățați. Vede sticlele de vin și-mi zâmbește. Două pahare de vin roșu și patru țigări mai târziu, iese și tata din birou și ni se alătură. Știu de mic că nu trebuie să-l deranjez când închide ușa biroului. O sticlă și jumătate de vin mai târziu, suntem cu toții foarte veseli și râdem de oamenii care și-au cumpărat hârtie igienică pe doi ani. Oare ce fac ei cu toată făina aia? Chiar s-au apucat toți să coacă pâine și cozonaci, sau pur și simplu s-au speriat că o să rămână Mega Image-urile fără marfă? Tata și-a păstrat tabieturile, dimineața iese să-și cumpere ziarul și să stea la cafele cu ceilalți seniori din cartier, iar seara se vede cu vecinii și discută politică la un șpriț. Mă ține la

Day seven of the state of emergency. I pay my parents a visit, they live nearby. I buy a pack of cigarettes and two bottles of wine on the way, so that the conversation may run smoothly. My folks don't seem affected by the news. I notice their apartment is cleaner than usual. I find mother bent over a potato she's peeling. There's a bowl full of peeled potatoes by her feet. She notices the wine bottles and smiles. Two glasses of wine and four cigarettes later, father emerges from his office and joins us. I've known ever since I was a child that I shouldn't bother him when he closes the office door behind him. A bottle and a half of wine later, we are all very merry and we laugh at those who have mustered two years' worth of toilet paper. What in the world are they doing with all that flour? Have they all begun baking bread and cakes, or are they simply afraid that the stores will run out of merchandise? Father has kept his habits; he goes out every morning to buy his newspaper and to chat over coffee with the other

curent cu ultimele noutăți din politica internațională și scena noastră politică. Citește în fiecare zi articole online despre pandemie și-și dă ochii peste cap când vede cum reacționează masele. Mama s-a îngropat în cărțile ei și zice „Doamne-ajută" că-l are pe tata care se interesează de ce se întâmplă în jur.

neighbourhood seniors, and, in the evenings, he meets with the neighbours and debates politics over a spritzer. He keeps me up to date with the latest news in international and domestic politics. He reads online articles on the pandemic on a daily basis, and rolls his eyes when he sees how the masses react. Mother has buried herself in her books and is grateful she has father who takes an interest in what is happening around us.

Taică-meu mă întreabă între patru ochi la țigară cum merge viața mea amoroasă de când cu starea de urgență. Mă uit în zare și înțelege. Patul e mare și e doar al meu, dar acum rămâne rece pe o parte. Nu mă plâng că trăiesc de unul singur, dar mai apar din când în când și dezavantaje. Mama, în schimb, e mai interesată de cum merge facultatea și ce mă fac în legătură cu angajarea. Păi ce să fac? Doar nu rămânem izolați până la sfârșitul anului. Mă ocup și de asta când e cazul. O să mă gândesc la asta mâine. Și mâine e o zi.

Father asks me privately over a cigarette how my love life has been going since the state of emergency. I look away and he understands. The bed is large and all mine, but now it stays cold on one side. I'm not complaining that I live alone, but sometimes there are disadvantages, too. Mother, on the other hand, is more interested in how my studies are going and what I am going to do for a living after that. Well, what am I supposed to do? It's not like we're going to stay isolated until the end of the year. I'll cross that bridge when I get there. I'll think about that. Tomorrow is another day.

Ziua a zecea de stare de urgență. Am început să folosesc o aplicație de făcut yoga prin casă. Am adăugat-o la cele două de fitness, la cea care-mi spune ce, când și cât trebuie să mănânc în fiecare zi, la cele de învățat limbi străine și la cea de învățat să cânți la pian. Dacă mai ține mult pandemia asta, voi ieși un polimat poliglot cu șase

Day ten of the state of emergency. I've started using an app for practising yoga around the house. I've added it to the two fitness apps, to the one that tells me what, when and how much I have to eat every day, to the foreign language-learning ones and to the one that teaches you how to play the piano. If this pandemic lasts any longer,

rânduri de pătrățele de mușchi pe abdomen. Viitorul arată bine.

Ziua a unsprezecea. Din când în când, e bine să mai luăm și câte o pauză, să nu ne epuizăm, că e timp. Am început să folosesc o mulțime de programe și de aplicații pentru comunicare, despre care nici nu știam că există înainte de pandemie. „Zoom" e bun, că poți să-i vezi pe cei cu care vorbești și se pot aduna mai mulți oameni. Cine s-ar fi gândit că poți juca *Monopoly* de la distanță? Prietenii mei sunt, majoritatea, în aceeași situație ca și mine. Îi întreb cum se descurcă, îmi spun că sunt bine, dar că se plictisesc pe-acasă. Ei sunt mai degrabă îngrijorați de mine, că știu că trăiesc singur. Mă întreabă dacă am început să aud voci, sau dacă plâng înainte să adorm. Le răspund că n-am de ce, o duc foarte bine, că sunt implicat în tot felul de proiecte personale și că o consider, mai degrabă, o perioadă de auto-reflecție și dezvoltare. Mănânc la ore fixe, fac mișcare în casă, mobila e mereu lustruită și învăț două limbi străine, germana și latina. De ce se tot preocupă oamenii de mine? Sunt bine.

Ziua a șaisprezecea. Pufăi din țigară și încerc să găsesc un loc în care s-o sting, dar delușorul de mucuri acoperă toată scrumiera. Ba chiar a căzut una. Mă duc până-n baie și, pe drum, văd un gândac de bucătărie care s-a oprit înaintea mea ca iepurele-n fața

I'll come out of it a polyglot polymath with a six-pack. The future looks bright.

Day eleven. Every once in a while, it's good to take a break, to not exhaust ourselves, there's plenty of time. I've started using a lot of communication software and apps that I'd had no idea about before the outbreak. *Zoom* is a good choice, because you can see those you're talking to, and several people can use it at the same time. Who would have thought you can play *Monopoly* online? Most of my friends are in the same boat as I am. I ask them how they're doing, they tell me they're fine, but bored from staying at home. They're more worried about me, as they know I live alone. They ask me if I've started hearing voices, or if I cry myself to sleep at night. I answer them I have no reason to, that I'm doing very well, that I'm involved in all sorts of personal projects and that I see it, rather, as a time of self-reflection and growth. I eat on a regular schedule, I work out at home, my furniture is constantly polished, and I'm learning two foreign languages, German and Latin. Why are people so worried about me? I'm fine.

Day sixteen. I puff on a cigarette and try to find a spot to put it out, but the mound of cigarette butts covers the entire ashtray. One even fell on the floor. I go to the bathroom and, on the way there, I come across a cockroach frozen in front of me like a rabbit in the

farurilor. Încerc să iau o hotărâre, dar azi nu mă simt călău. Sunt un zeu generos și-l las să-și facă de cap. Mâine o să am mai multă vigoare. Încă e lumină afară, ce naiba? A, da, s-a dat ceasul înainte. Am uitat de ce m-am ridicat. Gata, arunc țigara la baie. Cu ocazia asta, curăț și scrumiera. Dacă tot m-am ridicat, să și mănânc ceva. În frigider am câteva produse care au expirat, dar nu-i bai. Le iau tocmai pe alea și-mi fac un sendviș pe care-l încălzesc la cuptor. Până se face, spăl vasele rămase în chiuvetă.

Mai joc o rundă de „Overwatch”, mai iau o gură de sendviș. Tot așa până la miezul nopții. După alte două ore, mă duc, în sfârșit, la culcare. Nu știu la ce oră mă trezesc și aprind telefonul. Pe Facebook sunt zeci de meme-uri cu COVID-19, unele amuzante, altele redundante. Ies pe balcon și-mi aprind o țigară. În timp ce fumez, mă uit la peisaj și văd că s-a făcut frumos afară. Doamne, ce-aș vrea să fac o plimbare. Dar mi-e lene să mai scriu de mână o declarație și, până la urmă, unde m-aș putea duce? Magazinele sunt, în mare parte, închise, parcurile, abandonate, iar prietenii mei stau acasă. Ies, totuși, să-mi iau un pachet de țigări și încerc, pe cât posibil, să mă mișc cât mai lent. Copacii au înflorit, păsările ciripesc, iar soarele strălucește cu toată puterea, dar încă e răcoare. Mai vezi câte o mașină care trece glonț pe lângă tine, sau un

headlights. I try to make a decision, but I don’t feel like a headsman today. I’m a generous god and I leave him to his own devices. Tomorrow I’ll have more strength. Why is it still bright outside, what the hell? Ah, yes, daylight saving. I forgot why I got up. Got it, throw the cigarette away in the bathroom bin. I clean the ashtray as well. Since I’m up, I’ll grab a bite, too. There are some expired products in my fridge, but it’s fine. I take them and I make a sandwich that I heat up in the oven. Until it’s done, I’ll wash the dishes left in the sink.

I play a round of *Overwatch*, and I take another bite out of the sandwich. I do this until midnight. After another couple of hours, I finally go to bed. I don’t know what hour I wake up at and I turn on the phone. There are dozens of COVID-19 memes, some of them funny, others redundant. I go out on the balcony and I light up a cigarette. While smoking, I take in the view and notice it got bright outside. Oh, God, my kingdom for a walk. But I don’t feel like writing another statement, and after all, where could I go? The stores are, for the most part, shut down, the parks are abandoned, and my friends are staying indoors. Still, I go out to buy a pack of cigarettes, and I try to move as slowly as I can. The trees have bloomed, the birds are chirping and the sun is shining with all its might, but it’s still cool outside. There’s the occasional car that

individid care-și plimbă câinele nepăsător. Aleg o altă rută de întoarcere.

Închid ușa repede în urma mea și-mi trag sufletul o clipă. Știam că trebuia să folosesc calea mai puțin populată. Ce m-a trăsnit să merg pe strada principală?! Norocul meu că polițiștii m-au lăsat în pace. Taică-meu mi-a zis că amenzile pentru deplasări s-au mărit de douăzeci de ori. Știam că erau 1.000 de lei, acum au ajuns la 20.000? Acum câteva zile, un prieten mi-a zis că polițiștii au amendat un om al străzii care-și face veacul pe strada lui. De unde să plătească studenții și oamenii străzii asemenea amenzi? Și dacă nu le plătim, ajungem la închisoare, sau direct în carantină? Mă întreb care e mai sigură. Sting țigara și fac un duș, o ocazie de reflecție. Mă uit în jur, la apartamentul care, în urmă cu câteva zile, era imaculat. Acum e scrum peste tot, bucătăria e un dezastru și gândacul de acum câteva zile și-a adus prietenii în vizită. Nu e decât o cale de scăpare. Înșfac pulverizatorul de dezinfectant și trec la treabă.

Ziua a optsprezecea. Tristuț că am ajuns să fiu motivat de șocuri. Dar acum nu mai contează, m-am repus pe picioare. Mă așez la birou și mă uit cu groază la treburile și proiectele amânate, mă întreb cu ce să încep. Îmi spun că nu mai contează, oricum trebuie să le termin, și aleg să fiu

speeds past you, or someone walking his dog indifferently. I chose a different route for the way back.

I slam the door behind me and take a breather for a moment. I knew I should have used the less populated way. What possessed me to go down the main street?! Luckily for me, the cops let me off. Father said the fines for breaking movement restrictions have increased twenty-fold. From what I know, it was 1.000 lei, now it's become 20.000? A couple of days ago, a friend told me a bunch of cops fined a homeless guy who lived on his street. How are students and homeless people supposed to pay fines like these? And if we don't pay them, are we going to jail, or straight to quarantine? I wonder which one is safer. I put out the cigarette and take a shower, a moment of reflection. I look around me at the apartment that only a few days ago, was spotless. Now there's ash all over, the kitchen is a mess and that cockroach I saw a few days ago has brought his friends over. There's only one way out of this. I grab the disinfectant spray bottle and I get down to business.

Day eighteen. It's sad that I got to the point where I'm only motivated by shocks. It doesn't matter, I got back on my feet. I sit down at my desk, and I stare horrified at the postponed chores and projects in front of me. I wonder what I should start with. I say to myself that it doesn't matter, I have to finish all

spontan. Încep să citesc email-urile. Îmi scriu eseurile și temele pentru facultate. Îmi reiau programul de mișcare în casă. Încep să gătesc din nou. Reiau învățarea limbilor începute, parcă, într-o altă viață. Și, din când în când, mă mai uit la un episod dintr-un serial pe care-l începusem acum două săptămâni. Trec două zile.

Ziua a douăzecea. Am terminat disertația. E două fără douăzeci dimineața și trag cu poftă din țigara de victorie. Mă uit în jur și apartamentul e lună. Mă simt epuizat, dar împlinit. Mă hotărăsc să mă uit la un film până adorm, dar nu știu ce să mai văd. Până acum, am terminat toate serialele, filmele și jocurile pe care mi le propusesem la început. Mă cuprinde un sentiment ciudat, o împlinire amară. Ce rămâne de făcut acum? Să mă apuc de citit? Cine mai are răbdare pentru așa ceva? Noaptea e liniștită, îmi închid ochii și ascult frunzele cum foșnesc în vânt. Parcă, de undeva din depărtare, aud un câine care latră. Îmi pierd mințile.

Mă trezește soarele, care strălucește în toată gloria. Parcă aș vrea să mai stau puțin în pat, dar mă plictisesc. Ce fac acum? Îmi torn un pahar de bourbon, am văzut că așa se face în filme când ai de-a face cu o mare dilemă. Sorb din pahar câteva minute în timp ce mă uit pe geam și încep să urmăresc cu privirea mașinile care trec

of them anyway, and I choose to be spontaneous. I start reading my e-mails. I write my college essays and assignments. I start working out again. I take up cooking again. I get back to learning the foreign languages that I've started, seemingly in another life. And every now and then, I watch an episode from a show I started two weeks ago. Two days pass.

Day twenty. I've finished my dissertation. It's twenty-to-two in the morning, and I take a drag on the victory cigarette. I look around and my place is immaculate. I feel exhausted, but fulfilled. I decide to watch a movie until I fall asleep, but I don't know what I want to watch. I've already finished all the TV series, movies and video games I'd had in mind. I'm getting a weird feeling, a bitter sense of accomplishment. What am I to do now? Start reading? Who's got the patience for that any more? The night is quiet, I close my eyes and I listen to the leaves rustling in the wind. I think I hear a dog barking from afar. I'm losing my mind.

The sun, shining in all its glory, wakes me up. I feel like spending a little more time in bed, but I get bored. What should I do now? I pour myself a glass of bourbon, I've seen it done in movies whenever you're confronted with a conundrum. I sip from the glass a couple of minutes, while I look out the window and follow the cars going past

în grabă. Oare încotro se îndreaptă, la muncă, la Mega Image, la rude? Băutura își face efectul după alte zece minute și simt un soi de inspirație divină. Îmi mai torn un pahar și mă așez la calculator. Exersez gramatica limbii latine, după două ore, fac mișcare, îmi gătesc și mă opresc în fața bibliotecii. Are cam multe cărți neterminate, unele chiar nedeschise, care, de ani buni, nu fac decât să adune praf. Văd titluri frumoase, *Shogun*, *Odiseea*, *Amantul doamnei Chatterley*, romane pe care, odată demult, le citisem cu mare drag și mă captivaseră mai mult decât jocurile video. Nu a trecut mult de la terminarea liceului, și totuși parcă ar fi fost într-o altă viață. Mă întreb ce s-a întâmplat între timp și rămân pe vine în fața cărților. Iau primul volum din seria *Cântec de foc și gheață* și mă las purtat de valul amintirilor într-o vreme când mintea mi-era ascuțită, iar abdomenul plat. Ce s-a ales de tânărul ambițios și cu capul îmbuibat de visuri? Mă hotărăsc să-l dezgrop și să-l readuc la viață. Copleșit de entuziasm, apuc una dintre cele mai consistente cărți de pe raft. Titlul e *Șah-Namé,* adică *Cronica șahilor*, sau *Cartea regilor*. Pe asta am vrut s-o citesc de dinainte de a intra la facultate.

E ora unsprezece noaptea și am poftă de un ceai. Nu mai am decât ceai

in a hurry. I wonder where they're headed to, work, groceries, relatives? The drink kicks in after another ten minutes and I feel some kind of divine inspiration. I pour myself another glass and sit at the computer. I practice Latin grammar. Two hours later, I start working out, then I cook something up and stop in front of the bookshelf. There are quite a few unfinished books, some of them even unopened, that for years have done nothing more than collect dust. I see wonderful titles, *Shogun*, *The Odyssey*, *Lady Chatterley's Lover*, books that, one upon a time, I had lovingly read and had been captivated by them more than by video games. It hasn't been that long since I graduated high-school, yet it feels like a lifetime ago. I wonder what happened along the way and I keep squatting in front of the novels. I take book one of *A Song of Ice and Fire,* and I let myself drift off down the stream of memories from a time when my mind was sharp and my stomach flat. Whatever happened to the ambitious young man whose head was filled with dreams? I decide to unearth him and raise him from the dead. Overwhelmed with excitement, I grab one of the most considerable books from the shelf. It reads *Shahnameh*, that is the *Chronicle of the Shahs* or *The Book of Kings*. Now this one I've wanted to read even before going to college.

It's eleven at night and I feel like having a cup of tea. I only have

de mușețel, trebuie să mă duc mâine să mai iau. Pun apa la fiert și îmi dau seama că am rămas și fără zahăr. Mi-e lene să mai scriu o declarație ca să mă duc până la Mega, așa că o să beau apă cu gust de frunze. Până la urmă, și mâine e o zi, nu?

chamomile tea left, I have to go get more tomorrow. I put the kettle on and I realise I'm out of sugar, too. I can't be bothered to write another declaration to go to the store, so I'll just drink leaf-flavoured water. Tomorrow is another day, after all—or isn't it.

Alice-Mihaela Țarida

„Mă cheamă Mitică și am ieșit să iau pâine mie și lu' vecinul Ionică. Vă rog, amendați-mă!.."

Stau în balconul casei și privesc pe stradă, zilnic. Privesc cum poliția amendează oameni care merg pe stradă, la biserică, la piață sau la magazinul din colțul străzii să își cumpere ce au nevoie, să nu mai meargă până la piață pentru câteva lucruri.

Stau pe o stradă principală. De acasă de la mine faci 15 minute pe jos până în centrul orașului într-un capăt al străzii și 20 minute până în partea cealaltă a străzii până la Spitalul de Urgență. Într-o zi normală, stau în jur de 5 minute numai să pot traversa strada, doar să merg vizavi, la magazin. Dar de când cu COVID-19, pot să traversez în 10 secunde strada, fără să mă îngrijorez că voi fi călcată de mașină, deoarece poliția stă pe stradă în fiecare zi, sau armata, care este în permanență în două puncte care influențează traficul mașinilor pe stradă. Armata este situată la intersecția cu spitalul Județean iar Poliția Locală este situată la intersecția cu biserica Sf. Ioan, Catedrala orașului. Dar, fiind o

"My name is Mitică and I am here to buy bread for me and my neighbour Ionică. Please fine me!.."

I'm sitting on the balcony of my house, and I'm looking at the street daily. I see how the police fine the people who are walking down the street, going to church, or to buy what they need, or just up to the shop that's at the corner of the street, to buy a couple of things. They must stop going as far as to the marketplace just for a few things.

I live on a main street. From my place, on one side of the street it is a 15 minutes' walk until you reach down-town, and on the other side of the street a 20-minute walk to reach the Emergency Hospital. On a normal day, I need to wait about 5 minutes or so, just to be able to cross the street to reach the shop. But, ever since the COVID-19, I can cross the street in 10 seconds without being worried that I'll be run over by a car, because the police are there, and the army, 24/7, in two different points that influence the traffic. The army are situated at the intersection with the Emergency Hospital on one side, and the police are situated at the intersection with St. John's church, the town's Cathedral.

stradă populată, normal că sunt și persoane care zilnic primesc amenzi deoarece nu au documentele necesare pentru a ieși pe stradă. Asta s-a întâmplat chiar ieri: un vecin care nu știe să scrie sau să citească, șaptezeci și doi de ani, palmele bătătorite de la amarul vieții, greul pe care l-a îndurat muncind toată viața să își întrețină familia, un om normal care trăiește o viață simplă și normală, nu bogat dar muncitor, părinte şi bunic, poate ca al vostru, dar a muncit cinstit și onest să aducă copiilor lui...

Being a populated street, people are daily fined for not having the necessary documents to go outside in the street. This actually happened yesterday to a neighbour who cannot write or read—he's seventy-two years old, his hands are calloused from his harsh life. He's been working all his life to support his family, a normal human being who lives a simple, normal life, not rich, a working man, a parent and a grandfather, maybe like yours, one he worked fair and honest to provide for his children…

Într-o zi, dimineațăa când a ieșit din curte să își cumpere pâine atât lui cât și vecinului de lângă el, s-a dus la magazinul din colț. În magazin era o discuție referitoare la noile ordonanțe pe care guvernul le-a aprobat și le-a instituit. Deodată, văzând pe geamul magazinului poliția în stradă, a început să se îngrijoreze că nu are hârtie d'aia scrisă la el, că nu s-a gândit că o să vină şi astăzi înainte să iasă din casă şi dacă pleacă din magazin, va fi oprit și amendat de ei. Auzind ce a spus, vânzătorul magazinului i-a scris o declarație pe propria răspundere și i-a spus:,,*Du-te vecine acasă că îți fac io o declarație de îi faci să râdă și te lasă să mergi liniștit înapoi acasă*". Neavând hârtie, s-au gândit pe ce să scrie, și le-a venit o idee: ,,*Să scriem pe o bucată de carton și aia e tot un fel de hârtie!*" spuse vânzătorul. După ce își ia cartonul scris cu

One day, in the morning, when he went outside his yard to buy bread for himself and his neighbour, he went to the shop around the corner. In the shop there was a discussion referring to the new decrees that the government had approved. Suddenly, seeing out of the shop window that the police had once again stopped in the street, he started worrying that he didn't have that paper on him, he didn't think that they'd come again today. If he left the shop, he would be stopped and fined by them. Hearing that, the shop assistant told him: "*Go home neighbour 'coz I'll make you one that'll make them laugh and they will let you go home quietly.*" Not having paper to write on, they came up with an idea. "*Let's write on this piece of cardboard, that's also a sort of paper!*" said the shop assistant. After he took his cardboard with his declaration written

declarația lui, iese din magazin și se îndreaptă spre casă. Exact la el s-a oprit și poliția să întrebe, apoi s-au uitat la el și i-au spus: *„Dumneavoastră ați ascultat știrile, da? Și știți că nu aveți voie să mergeți pe stradă fără declarație pe propria răspundere, nu?"*, la care bătrânul răspunde :*„Da, tataie, iete aici."* Și scoate cartonul primit de la vânzătorul magazinului. Văzând cartonul, polițiștii se uită mirați unul la altul, citesc ce scrie pe carton şi izbucnesc atât de tare în râs, încât și ceilalți clienți aflați în magazin au ieșit afară să vadă ce se întâmplă. Atunci vânzătorul le spune ce a scris pe carton: *„Mă cheamă Mitică și am ieșit să iau pâine mie și lu' vecinul Ionică. Vă rog, amendați-mă!.."*

Astăzi este o nouă zi, de fapt, a fost, acum urmează o alta. Este miezul nopții şi pur şi simplu nu am somn. Probabil din cauza grijilor, din cauza familiei mele care stă toată ziua şi se uită la știri, din cauza temelor interminabile pe care le am. Altceva nu fac, am intrat într-o rutină zilnică de când stau în casă. Stau izolată împreună cu familia de aproximativ o lună. Toți membrii sunt conștienți de tot ce se va întâmpla și de ce înseamnă să umbli pe străzi acum. Inconștienții se plimbă, ceilalți nu! Știu foarte bine ce ar însemna un asemenea virus pentru ei şi sunt neliniștiți. Nu sunt îngrijorați pentru ei, ci pentru familia lor și pentru părinții și bunicii noștri. Deja au anumite probleme de sănătate, și un

on it, the man went out and headed for his house. They stopped him. After they looked at him, they said: *"You have listened to the news, haven't you? And you know that you are not allowed to go out without the affidavit, right?"* To which the old man responds: *"Yes, my son, here it is."* And he takes out the cardboard written by the shop-assistant. The officers looked surprised, read what was written on it, and then they laughed and laughed. The other customers from the shop came to see what was happening. The shop assistant told them what he had written on it : *"My name is Mitică and I am here to buy bread for me and my neighbour Ionică. Please fine me!.."*

Today is a new day, actually it was, now comes another, it's the middle of the night and I'm sleepless. Maybe because of the worries, or because of my family that stay and watch news all day, maybe because of too much homework. I don't do anything else, I have a daily routine ever since I've been staying at home. All my family members have realised what is happening and what it means right now to be walking outside. Those who are unaware of the risks go out, the others don't. They know very well what this type of virus means to them in their condition, and they are scared. They aren't worried about themselves, but about their families, our parents and grandparents. They already have some

virus care atacă imunitatea unui om bolnav, cu toți banii din lume, nu poți să îl mai vindeci, mai ales când nu există încă un remediu pentru epidemia asta globală. Sora mea nu mai poate de spaimă și îngrijorare pentru soțul ei, care lucrează în Anglia, și nu a vrut să se întoarcă înapoi când toți românii au revenit în țară din Diaspora. A spus *„decât să vin în țară să stau în carantină, mai bine mă duc la muncă și nici nu există riscul de a vă infecta*." Se sună zilnic să își vorbească, despre cum este acolo, cum sunt oamenii, instituțiile, școlile, discută absolut orice și din timp în timp, când mai întreabă cineva ce se întâmplă cu oamenii de acolo, râde și le spune : *„Aici e ca pe podium: toată lumea se plimbă fără niciun fel de gară, și s-a observat la câți au murit p'aicia".*

La câteva săptămâni după ce în România, în țara noastră, s-a instaurat panica și frica în inimile oamenilor, cei curajoși încearcă să ajute cât pot, să ajute cum le stă în putință.

Vărul meu abia a venit din Spania, a stat în vămi cu orele, voiau să îi țină în carantină într-o altă țară, până să ajungă la destinație în România. Dar li s-a creat un culoar special să le permită ajungerea în țară. Au stat cu orele în vehicule și au tranzitat diferite țări până la destinație. În unele cazuri s-a întâmplat să nu poată coborî din mașină până la 36 de ore: 36 de ore mers continuu cu mașina, fără pauză, fără

health issues, and, if a virus attacks the immunity of a sick person, all the money in the world can't make him well, especially when there is yet no cure for this global epidemic. My sister is scared and worried for her husband, who works in England, and did not want to return when, all Romanians came back to the country from the diaspora, he said: "*rather than come back to the country to be quarantined, I stay here and go to work and there is also no risk of infecting you*". They call each other daily to talk about what is going on there, about people, schools, institutions. They talk about mostly anything, and from time to time, when someone asks him what is happening to the people over there, he starts laughing and says: *"Here they walk as on a podium: no station whatsoever. A lot have died."*

A couple of weeks after that, in Romania, in our country, panic and fear took over. The brave ones try to help in every possible way.

My cousin has just come back from Spain: he waited at borders for hours, and they wanted to keep them in quarantine in a different country, until they reached Romania. But they were granted a green aisle, and could reach the country. They sat in cars for hours; they had to cross many countries. In some cases, they could not get out of the car for almost for 36 hours. 36 hours to just drive, without a break, without

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2020

încetare. Și când, în final, s-au văzut ajunși în vamă la noi, în țară, în minunata noastră țară, înainte de decrete și ordonanțe, înainte să se instaureze pandemia, au dat de frica şi nebunia auzită la TV sau pe net, despre ce s-a întâmplat în lume... Oamenii, văzând autocarul de Spania, unde se anunțase că, la fel ca în Italia, există focare de infecție, au sunat la poliție, apoi a avut loc o urmărire ca în filme. Poliția urmărea autocarul. Imediat ce a văzut și a auzit girofarele poliției, șoferul autocarului a tras pe dreapta. Apoi au sosit ambulanțe să le ia temperatura tuturor, lucru pe care l-au făcut alții înaintea lor de o mie şi una de ori, dar trebuia să verifice dacă au simptome sau nu, cu toate că nimeni din autocar nu a fost simptomatic. Poliția i-a însoțit pe fiecare până la domiciliu, da, au fost escortați cu un alt echipaj de poliție în fiecare oraş și județ prin care au trecut. Când se ajungea într-un oraș în care un pasager din autocar locuia, acesta era însoțit de ambulanță și de un echipaj de poliție până la domiciliu. Asta a pățit vărul meu împreună cu soția lui. După ce au ajuns acasă la ei, după terminarea lungului drum, s-au simțit uşurați. Cu toate că au venit înainte să înceapă nebunia asta, au fost legitimați la domiciliu în fiecare zi, timp de 14 zile. Zile în care Poliția Română venea și verifica dacă sunt sau nu acasă.

stopping. And when they finally arrived at the border of our country, in our beautiful country, before all the decrees and the laws had come, there was the fear and the madness of those who watched TV or surfed the net and knew what happened in the world... Seeing the bus coming from Spain, which was as bad as Italy, they called the police. What followed was more a movie than reality. The police was following the bus. As soon as the driver of the bus saw the police flashing lights, he pulled over. After them the Ambulances came to take everyone's temperature. This had been done by others before them a thousand times, but they needed to check if they had any symptoms or not, although none from the bus had them. The police escorted every passenger up to their residence: yes, they were escorted by a different police crew in every town and country which they crossed. When there was a town in which someone from the bus lived, he was escorted by an ambulance and the police crew up to their houses. This happened to my cousin and his wife. After they had reached their home, at the end of that long trip, they felt relieved. Even though they came before all this madness started, they were legitimated at their residence every day, during 14 days. Days in which the Romanian police would come and check if they were at home or not.

După atâta timp în care am stat închiși în casă, arestați la domiciliu, într-o zi am hotărât să le blochez toate canalele de știri de la TV părinților mei. Și am făcut-o. Dar în ziua aceea părinții mei au fost atât de amuzanți, cel puțin tata, că nici nu le-a mai păsat de televizor. Mama încă și în ziua de astăzi are nervi pe tata pentru ce a făcut. După o căsnicie de 39 de ani, este prima dată când mama este atât de supărată pe el. Nici mâncare nu-i mai dă. Tatăl meu, fiind nervos că nu găsește o frizerie a hotărât să se tundă singur. Cea mai proastă idee pe care a putut să o aibă toată viața lui. S-a gândit el o zi, două, trei, îl deranja părul, că-i crescuse și nu apucase să ajungă la frizer. Își sună nepotul să întrebe dacă are şi el o coafeză sau pe cineva care să îi tundă și lui părul. Atunci „minunatul meu văr" i-a spus :*„Măi unchiule nu vezi ca e cald afară, e închis peste tot, şi eu m-am tuns zero. Și nu merg nicăieri*." Şi într-adevăr chiar s-a tuns chel! După ce a închis conversația cu el, tata a rămas pe gânduri. Și ghiciți ce s-a întâmplat până seara. A urmat șocul. S-a dus să facă duş în baie și când a ieșit era chel. Încă îmi amintesc chipul mamei și nu mă pot opri din râs, teroarea de pe fața surorilor mele şi cum râdeam de el: de când cu Corona ați inventat un trend nou. Chelirea! A doua zi a ieșit în curte să își facă de lucru și după zece minute s-a întors în casă spunând: *„Mă arde capul de la soare, nu e bine fără păr!"* și s-a

After all this time that we have spent inside the house, under house arrest, one day I decided to block all the news channels on TV at home. And I did. On that day my parents were so amusing, my dad at least, that they didn't even care about the television. My mom is still mad at my dad for what he did. After being married for 39 years, it's the first time that my mother is so upset with him. She doesn't even give him food any more. My dad, being annoyed that he could not find a barber shop, had decided to cut his own hair. The dumbest idea that he could have had in his life. He thought for about a day, two, three: his hair was bothering him, because it had grown and he didn't manage to find a barber. He called his nephew to ask him if he knew anyone or a hairdresser who could cut his hair. Then my "wonderful cousin" told his uncle: *"Can't you see that it's warm outside? It's closed everywhere. I have shaved my head. And we aren't going anywhere*". So my dad shaved his head as well. And guess what happened until nightfall. For sure, the shock followed. He went to the bathroom to take a shower, and when he came out he was bald. I still remember my mom's face, and I can't help laughing, the terror on my sisters' faces and how I mocked at him: "*Since Corona, you have invented a new trend. Baldness*!" The next day he went to the garden to make himself useful, and after ten minutes he

dus să caute o șapcă.

came back inside, saying: "*My head can't take the sun, it feels awful without hair*". And he went to look for a cap.

Mălina Țîru

Aveam o sursă de divertisment care ne ținea ancorați în realitate și totodată ne unea în ciuda distanței dintre noi, a diferențelor de vârstă, religiei, rasă, etc.: internetul.

Zilele treceau la început senine și călduroase ca mai apoi să se încarce încet de negrul norilor și al ploii, al brumei stinghere de primăvară, ca și cum conștiința intrării vântului morții în țară se prelingea în natură. Efemeritatea și fragilitatea zilelor călduroase ne ințețeau frica realității pe care refuzam s-o vedem în fața ochilor, dar care cu timpul devenise tot ce știam.

Până să mă întorc acasă, fusesem ignorantă cu privire la ce se întâmpla, de fapt, prin lume. În scurt timp însă noutățile cu privire la situația extrem de gravă au început să curgă: Italia, din care mătușa mea nu se mai putea întoarce acasă la momentul actual, era la pământ, cazurile de infectare și numărul deceselor aflate la început în România se estimau încontinuu la televizor, informații de tot felul circulau pe net, iar televiziunea și articolele site-urilor de încredere încercau să țină pasul, să le dezmintă pe cele false, pentru ca populația să rămână sub control. Deodată, glumele de pe Facebook și

We had a source of entertainment, which at the same time kept us rooted in reality, and united us despite the distance between us, the age gap, religion, race, etc: the internet.

In the beginning, the days passed by clear and warm, and slowly they yielded to the dark clouds and the dark rain, to the spring hoar-frost, as if the deadly wind that had entered the country was imbuing nature. The shortness and the fragility of the warm days intensified our fear of the reality we refused to see, but which, with time, had become everything we could think of.

Before I came home, I had been ignorant as to what was in fact going on in the world. Shortly after, on the other hand, the news regarding the extremely bad situation started coming: Italy, from which my aunt couldn't return home at the moment, was down, the cases of infection and the number of deaths which were at the beginning in Romania were estimated continuously on TV. News circulated on the internet and the television and the articles on the reliable websites tried to refute fake news, so the population would remain under control. All of a sudden, the jokes on Facebook and Instagram regarding the stupidity of the concern with the infection with

Instagram cu privire la stupizenia îngrijorării infectării de Coronavirus se domoliră, fiind înlocuite de unele care încercau în același mod să distragă atenția de la ce ar putea fi mai rău, dar ilustrând realist ceea ce trăiam majoritatea dintre noi.

Aceste lucruri mă făceau să fiu recunoscătoare pentru faptul că, deși eram nevoiți să trăim vremuri istorice, măcar, spre deosebire de strămoșii noștri, aveam o sursă de divertisment care ne ținea ancorați în realitate și, totodată ne unea în ciuda distanței dintre noi, a diferențelor de vârstă, religie, rasă, etc.: internetul. Oamenii își confesau trăirile și gândurile în postări pe diferite pagini populare, iar cele originale, în care ne regăseam cu toții, deveneau în scurt timp virale, adică peste tot. Introvertiții recunoșteau faptul că în sfârșit își doreau și ei să iasă afară, cinefilii foloseau capturi din filme și seriale pentru a reprezenta situația actuală, paginile umoristice ironizau statul în casă și virusul care bântuia liniștea societății. Cumva, aveam iluzia că supraviețuiam împreună.

Cel mai important lucru era că datorită internetului puteam, de asemenea, comunica mai ușor decât o făcuseră strămoșii noștri vreodată. Mă gândeam la asta văzând mesajul Siminei, în care mă anunța că avea să vină la mine. Acesta mi-aducea aminte și de o postare de pe

Coronavirus slowed down, being replaced by ones which tried in the same way to distract people's attention from what could be bad, but illustrating realistically what most of us experienced.

This made me feel grateful for the fact that even though we were forced to live historic times, at least, as opposed to our ancestors, we had a source of entertainment, which at the same time kept us rooted in reality, and united us despite the distance between us, the age gap, religion, race, etc: the internet. People confessed their emotions and thoughts in posts on different popular pages, and the original ones, with which we all identified, shortly became viral. The introverts recognised the fact that now they wanted to go out as well, the cinephiles used movies and TV shows in order to represent the current situation, the humorous pages mocked at the idea of staying in, they mocked at the virus which haunted the peace of our society. Somehow, we had the illusion that we would survive together.

The most important thing was that, thanks to the internet, we could as well communicate more easily than our ancestors ever did. I was thinking about that when I saw Simina's message, saying she would come to see me. This also reminded me of a post on Instagram, in which a character from *The*

Instagram, în care un personaj din *The Witcher* îi spunea celuilalt „I haven't seen you since the plague," și care probabil avea să devină valabilă și-n viața reală dacă situația s-ar fi înrăutățit.

Mă uit la ea cum intră și se apropie plictisită și visătoare în același timp, așezându-se tăcută lângă mine pe leagăn. N-o mai văzusem de câteva zile.

—S-a ofilit magnolia? mă-ntreabă, privind în jur.

Mă uitam și eu la petalele veștejite, secate de viață, care nu cu mult timp în urmă erau de un roz pal amestecat cu un alb ca de înghețată.

—Da. Abia înfloriseră mugurii zilele trecute. Așteptam să înflorească mai mult ca să le fac poze, dar le-a distrus bruma de ieri dimineață.

—Hm, spune ea. Asta se întâmplă atunci când crezi că ai timp.

O priveam din profil cum stătea îngândurată și-și mușca buzele. Se plictisise grav și era clar că, în ciuda celor spuse de ea, nu mai avea stare, și în niciun caz nu și-ar fi petrecut următoarele luni scriind nonstop la licență. Simțeam nevoia să mă dau deoparte puțin, pentru c-avea să explodeze dintr-o clipă-n alta.

—Și, e lume pe afară? o întreb.

Witcher said to another "I haven't seen you since the plague," and which probably would become valid in real life as well if the situation did get worse.

I am looking at her as she enters and comes closer, bored and dreamy at the same time, sitting down silently next to me on the swing. I had not seen her for a couple of days.

"Has the magnolia already withered?" she asks me, looking around.

I looked at the dried-up, drained petals which a short while before had been pale pink mixed with an ice-cream white.

"Yes. The buds had just blossomed the other day. I was waiting for them to open fully, so I could take pictures, but yesterday's frost destroyed them."

"Hm," she says. "That's what happens when you think you have time."

I was looking at her from the profile: she was pensively biting her lips. She had got really bored, and it was clear that, despite what she had said, she did not have patience any more, and there was no way she would have spent the next months continuously working on her graduation paper. I felt the need to distance myself a little, since she could explode at any moment.

"So, are there any people outside?" I ask her.

Ea ridică din umeri îngândurată spunând:

—Pustiu peste tot.

Așa era cel mai bine. Dar singura îngrijorare rămasă era legată de ai mei. Aş fi vrut ca părinții să poată sta acasă. Ei se aflau în cel mai mare pericol, și tocmai ei erau nevoiți să plece mereu. Mă întorsesem acasă doar pentru că părinții insistaseră, și era nedrept faptul că eu nu puteam să-i protejez în niciun fel pe ei.

—Apropo, erau doi polițiști care m-au văzut venind spre tine și au zis când mă întorc să le zic seria buletinului și CNP-ul tău, mă informează Simina, luând din bolul cu floricele de porumb.

—Da, imediat ți le scriu pe ceva.

—Bine, spune, mestecând indiferentă.

—Incredibil.

—Ce?

—Cât de bine poți să minți!

Imediat ce spun asta o pufnește râsul de parcă în sfârșit ar renunța să și-l mai stăpânească.

—Pe bune, cum faci asta atât de convingător? o întreb. Adică nu ai nicio expresie pe față.

—Cât de bine mă cunoști!

—Nici nu mai știu când naiba zici adevărul.

În scurt timp după terminarea floricelelor, se vede venind o

She shrugs her shoulders, pensively saying:

“There’s no one around”

That was good. But I was worried about my parents. I wished my parents could have stayed home. They were the ones in the greatest danger, and they, of all people had to leave daily. I had returned home only because my parents had insisted, and it was unfair that I could not protect them at all.

“By the way, there were two cops who saw me coming to you and told me to give them your identification-card series and your personal identification number when I came back,” Simina informs me, taking popcorn from the bowl.

“Yeah, I will write them down for you right away.”

“Good”, she says chewing indifferently.

“That’s incredible”

“What?”

“You are such a liar!”

Right after I say that, she bursts into laughter, she practically yielded to it.

“Really. How can you be so convincing?” I ask her. ”I mean, you can’t read anything on your face.”

“You know me so well!”

“I don’t even know when you’re telling the truth any more.”

Shortly after we had finished the popcorn, an ambulance came in the

ambulanță în vecinătate și ieșim puțin să urmărim din umbră ce se întâmplă. În ciuda faptului că nu era nici țipenie de om în jur, puteam să-mi dau seama că fiecare se uita cum putea de la el de acasă, pentru a afla ce se petrece. Un grup de oameni îmbrăcați din cap până-n picioare în echipament de protecție alb de parcă erau desprinși din serialul *Chernobyl* intrau cu o izoletă în curtea unor vecini. După un timp ies cărând pe cineva în ea, iar ambulanța pleacă, totul arătând ca în acel portret care avea să devină reprezentativ pentru perioada COVID-19. Aud vocea mamei care ne strigă să intrăm în casă.

—Pe cine or fi luat? mă întreb cu voce tare.

—Pe fiul doamnei Stan. A venit zilele trecute din Anglia. Am auzit c-au sunat vecinii la 112 pentru că se tot plimba pe aici, îmi spune Simina amuzată.

—Ce noroc că românii sunt pârâcioși.

Avea să se întunece în curând, iar petalele uscate ale magnoliei cădeau îmbrățișând frigul de afară. Zile ploioase urmau să vină și multe alte anunțuri aveau să mai fie făcute. Totul se desfășura în nuanțe de gri, de parcă așteptam să se întâmple ceva într-un film mut.

Simina a rămas la mine în noaptea aceea. A doua zi au luat-o și pe doamna Stan cu izoleta.

neighbourhood, and we went out to see what was going on. Despite the fact that there was not a single soul outside, I could figure out that everybody was watching as they could, from their homes, to find out what was happening. A group of people fully dressed in white protection clothing, as if they were coming straight from the TV series *Chernobyl,* were going into one of the neighbours' yard. After a while, they returned carrying someone and the ambulance left: that was the image which would become representative for the COVID-19 times. I hear mother's voice calling us to come inside.

"Who can it have been?" I wonder out loud.

"It must be Mrs Stan's son. He came from England the other day. I heard that the neighbours called 112, because he kept walking around," Simina tells me. She sounds amused.

"Luckily, Romanians are squealers."

It would soon get dark outside and the withered petals of the magnolia were falling, embracing the cold weather. Rainy days were about to come, and more announcements were about to be made. Everything was happening in shades of grey, as if we were watching a silent movie.

Simina stayed at my place that night. The next day, Mrs. Stan was taken to hospital as well.

Mălina Țîru

Tot ce poți face e să te rogi să n-ai parte de suferințe prea mari.

Afară e soare cu dinți, iar cerul senin ne face în ciudă în prezența acestei vremi năpraznice. Îmi văd pisica așezată pe pervazul ferestrei holbându-se la mine înăuntru de parcă n-ar înțelege de ce trebuie să mă aștepte atât.

Toată dimineața am făcut curat în cameră, am sortat, așezat, reașezat lucruri. Totul părea să fie în regulă când în final am dat peste o ladă de sub pat pe care am scos-o gândindu-mă să-mi amintesc ce conținea. Deschid lada, iar mirosul copilăriei mă lovește în față: jucării importante, vechi, prima carte citită, desene făcute de mine, brățara dată de o prietenă și multe alte obiecte de existența cărora uitasem. Un sentiment de nostalgie mă cuprinde. Rămân hipnotizată de fiecare lucru în parte și-ncerc să-mi amintesc povestea fiecăruia.

La un moment dat descopăr o cutie de lemn uzat de șah pe care o scot dându-mi seama că o cunosc prea bine. Încă aveam toate piesele de lemn, iar tabla era intactă. Și, cel mai important, încă mirosea a bunica.

Când eram mică bunica mea mi-

All you can do is pray not to undergo major sufferings.

There is a false spring outside, and the clear sky spites us in the presence of this bitter weather. I see my cat sitting on the windowsill, staring at me inside, as if she couldn't understand why she must wait for me such a long time.

I've been cleaning up my room all morning, sorting, putting things in order, replacing them. Everything seemed fine when eventually I found out a crate under my bed. I took it out thinking I could remember what was inside it. I open the crate and the scent of my childhood overwhelms me: important old toys, the first book I read, the bracelet given to me by a friend, and a lot more objects which I had forgotten existed. A nostalgic feeling is getting to me. I am hypnotized by every single thing and I try to remember the story of each of them.

At some point I discover a chess box made of worn-out wood, which I take out realizing that I know it too well. I still had all the pieces and the board looked fine. And, most importantly, it still smelled like grandma.

When I was a child, my

o făcuse cadou și-mi amintesc că acest joc modest pe-atunci mă entuziasmase de-a dreptul. Tata mă învățase cum se joacă, regulile care trebuie respectate, cum pot câștiga. Țin minte și-acum cum mă jucam cu vărul meu și cum îl tratam cu superioritate pentru că eu știam regulile, iar el nu. Adevărul era că încă nu înțelegeam cum se putea da șah mat, așa că îi spuneam pur și simplu că eu am câștigat, iar el accepta din lipsa unui argument convingător. Îi provocam la joc și pe prietenii mei pentru a le demonstra că pot să îi bat. Astfel, ne petreceam timpul jucând partide de șah interminabile, bucurându-ne mai mult de parcursul jocului în sine decât de orice altceva. Unchiul meu mă impresiona cu adevărat când, în trecere fiind, îmi dădea șah mat din două mișcări, iar eu, trăind cu impresia că înaintea marelui final trebuiau scoase afară aproape toate piesele celuilalt jucător, nu puteam concepe cum făcea asta.

Acum, ani mai târziu, încă nu știu cum să dau șah mat, am renunțat de mult să mai joc, dar mă bucur de faptul că o simplă cutie de șah învechită face legătura între atât de mulți oameni în memoria mea, ca madlena lui Proust.

După un timp, o pun cu grijă înapoi și așez lada la locul ei sfânt, ca în sfârșit să mă pot întoarce în timpul din care am plecat.

grandma gave it to me as a present, and I remember that that modest game made me so excited back then. My father had taught me how to play it, the rules which must be followed, how I could win. I remember even now how I used to play it with my cousin, and how I would patronise him because I knew the rules and he didn't. The truth was that I still could not understand how one could checkmate, so I would just tell him that I had won and he accepted it for lack of a good argument. I would also challenge my friends in order to prove that I could beat them. Thus, we spent our time playing endless chess games. My uncle would always impress me when, just passing by, he would checkmate with only two moves and I, living under the impression that before the grand finale one must take almost all the pieces of the other player out, I could not understand how he did that.

Now, years later, I still don't know how to checkmate. I gave up playing a long time ago, but I am happy that a simple old chess box makes the connections between so many people in my memory, like Proust's madeleine.

After a while I place it back carefully and push the crate back in its holy place, so that I can finally go back to my own time.

Afară, câinele meu, Pufi, îmi sare cu lăbuțele pe picior și-l ridic în brațe ca să stea tolănit pe mine în leagăn în timp ce-mi citesc cartea. Pisica ne observă și ni se alătură și ea ghemuindu-se lângă Pufi. Deodată pare că soarele se face simțit cât de cât, iar razele lui mă încălzesc în concentrarea mea de a urmări ideile autorului.

Outside my dog, Pufi, jumps with his little paws on my foot, and I take him up in my arms so he can sprawl on me in the swing while I'm reading my book. My cat notices us and comes to us, squatting next to Pufi. All of a sudden, the sun makes its appearance, and its light warms me during my concentration to follow the author's thoughts.

Citesc un paragraf când îmi dau seama că l-am tot citit în ultimele minute încontinuu din cauza zgomotului din fundal, care mă încurcă. Mă opresc și observ că sunetul vine de la radioul din grădina vecinilor. Crainicul avea un dialog cu invitatul său.

I'm reading a paragraph when I realise I've been reading it for minutes because of the noise in the background which blocks me from continuing. I stop and I notice the sound comes from the radio in my neighbours' garden. The host had a dialogue with his guest.

—Dumnezeu ne pedepsește. De asta sunt mereu mai multe cazuri pe zi ce trece. Ne pune să plătim pentru natura noastră de oameni răi, egoiști, spune invitatul.

"God is punishing us. That's why there are more cases every day. He wants us to pay for our nature of evil, selfish men", the guest says.

—Credeți? îl întreabă crainicul.

"Do you think so?"the host asks.

—Știu sigur.

"I know it for sure."

—Eu nu cred că are neapărat legătură cu asta.

"I don't think it actually has to do with this."

Urmează o pauză scurtă după care crainicul continuă:

After a short break, the host continues:

—Buddha zicea că viața e suferință. Toți suntem datori să suferim în viață. Tot ce poți face e să te rogi să n-ai parte de suferințe prea mari.

"Buddha said life is suffering. We are supposed to suffer in life. All you can do is pray not to undergo major sufferings."

Iulia-Teodora Urea

Am decis ca, indiferent dacă voi fi plătită sau nu, să-mi continui activitatea de dragul copiilor până la încheierea anului școlar.

10 martie 2020

O zi ca oricare alta, aș fi spus pe atunci... Mă trezesc liniștită, îmi beau cafeaua și pornesc grăbită către școală. Cu toate că lucrez foarte aproape de casă, cam la cinci minute de mers pe jos, nu e zi în care să nu întârzii câteva minute, pentru care mi se atrage atenția constant.

Nu-i de mirare că nici n-ajung bine la școală și deja o văd pe directoare îndreptându-se către mine. Tocmai mă pregăteam să mă scuz pentru întârzierea mea, dar directoarea mi-o taie scurt, spunându-mi că la prânz avem ședință. Deja mă și gândeam cu groază: „Doamne, ce-o mai fi și de data asta? Părinții sau directoarea nemulțumiți de serviciile noastre?“ Îmi fac orele liniștită, și de cum vine ora prânzului, ne strângem cu toatele în biroul directoarei, unde aflăm cu stupoare că toate școlile din România vor fi închise începând de mâine, 11 martie, până în 22 martie, cu posibilitatea de prelungire. Nu-mi venea să cred, vestea mă lovise ca un trăsnet. Cum nu erau decât foarte puțini elevi în școală, ne punem de

I have decided to continue teaching, paid or unpaid, for the children's sake, until the school year finishes.

The 10th of March

A day like any other, or so it seemed that morning... I wake up quietly and drink my coffee, and I hurry to school. Although I work near my place, about a five-minute walk, I am always late a few minutes, and someone or other reproaches me.

I had barely arrived, that I saw the headmistress walking up to me. I was just about to apologize for my delay, but the principal cut me short, telling me that there was a meeting at noon. The very thought of that meeting filled me with dread: "God knows what happened this time! Who was dissatisfied with our teaching skills? Was it the parents or the headmistress?" After I was done with my teaching sessions at lunchtime, we all gathered inside the office, where we were informed that all Romanian schools were going to be closed starting the next day, 11th March, until the 22nd of March, possibly more. I couldn't believe my ears, the news hit me like a bolt of lightning. As there were only a few pupils that day at school, we all agreed

acord să strângem toate lucrurile copiilor în saci, doamna directoare spunându-ne din surse sigure că este posibil să nu ne mai vedem până în luna iunie. De-abia atunci mi-am dat seama de gravitatea situației.

Stăteam ca pe ace, nu știam ce să fac... să rămân în București, să plec acasă? Teama de a rămâne aici nu-mi dădea pace, așa că îl sun pe tata dacă poate să vină să ne ia pe mine și pe sora mea. Zis și făcut. Am ajuns val-vârtej acasă, am strâns tot ce aveam de luat cu mine, și l-am așteptat să vină. Doamne, ce bucuroasă eram că merg acasă!

12 martie 2020

Acasă-i trai pe vătrai! Stăm la curte, nu foarte departe de oraș. Mă consider o norocoasă din acest punct de vedere, pot ieși afară oricând poftesc. În fiecare dimineață îmi servesc cafeaua la măsuța din curte, în compania cățelului nostru, Lord, care nu contenește să se gudure prinprejuru-mi.

Azi m-a sunat directoarea, spunându-mi că trebuie să găsesc o metodă prin care să-mi continui orele de engleză cu elevii. Dar cum să fac asta? Sunt prea mulți copii, cum apuc eu să lucrez cu o clasă completă? Întâmplarea face ca fix în aceeași zi să fim anunțați de către profesorii de la masterat cum că ne putem întâlni cu toții pe o platformă online. Numai

to pack all the children's stuff in plastic bags. Moreover, the principal told us from reliable sources that we may not see each other until June. It was then that I realised how bad things were.

I was very anxious, I didn't know what to do. Should I stay in Bucharest, or should I go home? The idea followed me everywhere, so I called dad to see if he could come and take me and my sister home. That's it. I went home storming out, packed all the things I needed, and we waited for him to show up. Goodness, I was so glad I was going home.

The 12th of March 2020

I'm enjoying a carefree life at home. We live in a house not far from the city. I'm lucky that I can go out whenever I feel like it. I drink my morning coffee at the table in our yard, in the company of our family dog, Lord, who never stops wagging its tail.

Our principal called me today, saying that I should find a way and continue my English classes somehow. But how am I going to do that? There are too many kids, how can I manage a whole class? It just so happens that the same day our university teachers announced us that we can all meet the next day, online. The news came in handy, as I decided to use the same

bine a picat vestea: am hotărât să folosesc și eu aceeași platformă cu elevii mei. Spre marea mea uimire, părinții n-au stat pe gânduri și s-au mobilizat în timp record, iar eu am avut timp destul să îmi pregătesc lecțiile temeinic pentru săptămâna următoare.

online platform in order to get in contact with my pupils. To my great surprise, the parents were very prompt, and I had enough time to thoroughly prepare my classes for the next week.

Luni, 16 martie 2020

Azi a fost prima zi în care am ținut orele online cu elevii claselor a-II-a, a-III-a și pregătitoare. Din cauza emoțiilor m-am trezit mult mai de dimineață decât de obicei, dar totul a decurs de minune. Copilașii au fost mult mai liniștiți, întrucât au fost prezenți și părinții. Mi s-a părut a fi mult mai multă ordine, fiecare copil așteptându-și cu nerăbdare rândul să răspundă.

Toate bune și frumoase până la ora prânzului, când am așteptat să intre și cei doisprezece elevi ai mei de after-school, clasa I. Le-am scris părinților pe grup că eu sunt conectată și că îi aștept pe cei mici să intre la ora stabilită, dar nimeni nu mi-a mai răspuns. Mi-am dat seama ce s-a întâmplat imediat... aceștia și-au reziliat contractele, conducerea școlii refuzând să reducă taxa de școlarizare. Nici măcar salariul pe luna februarie nu l-am luat complet, pe luna martie nici nu mai sper să iau. Mulțumesc că sunt acasă și nu sunt nevoită să cheltui bani. Am decis ca,

Monday, the 16th of March 2020

It was the first day when I taught classes online with my 2nd grade, 3rd grade and preparatory class pupils. I woke up earlier than usual, but everything went according to plan. They were quieter, as their parents were around. I found this teaching method to be more effective: every pupil anxiously awaited their turn.

Well, everything was fine until lunchtime. I was waiting for my twelve after-school pupils to connect to the online platform. I texted on the parents' group that I was already expecting them there, but they never answered back. I immediately realised what had happened: they terminated their contracts as the school board refused to reduce the tuition fee. I didn't even get my last month's paycheck, and I don't expect to get it next month. Thank God I'm home and I don't have to spend any money. I have decided to continue teaching, paid or unpaid, for the children's sake, until the school year

indiferent dacă voi fi plătită sau nu, să-mi continui activitatea de dragul copiilor până la încheierea anului școlar.

finishes.

Sâmbătă, 21 martie 2020

Astăzi e ziua mea. Am împlinit 26 de ani... nu-mi vine a crede ce repede a trecut timpul. Sunt șase ani de când nu mi-am mai serbat ziua acasă alături de familie. Tatei nici nu i-a venit să creadă că am 26 de ani. Mama era de-o vârstă cu mine când s-au căsătorit. Mă trezesc ca de obicei dimineața și mă apuc de curățenia prin casă: mama săraca nu mai pridideşte să le facă pe toate. Așa e când stai la casă, mereu se găsește câte ceva de făcut. Nu apuci să termini bine într-o parte, că trebuie s-o iei de la capăt. Nu prea m-am dat pe brazdă, recunosc că m-am cam lenevit de când locuiesc în București.

Într-un final, m-am lăsat păgubașă și am plecat în oraș să mă văd cu prietenul meu. Nu-l mai văzusem de ceva timp, deoarece a stat în autoizolare când a revenit din Veneția la începutul lunii martie. Mare noroc am avut că nu mi-am putut lua și eu concediu să merg împreună cu el la Carnaval. În drum spre el mă gândeam ce am putea face dat fiind faptul că cu o zi înainte Comitetul Local pentru Situații de Urgență închisese și interzisese accesul în toate parcurile, locurile de

Saturday, 21st of March 2020

I'm 26 years old today, and I still can't believe how fast time flies. It's been exactly six years since I celebrated my birthday with my family. My father couldn't believe that I'm 26 today. My mother was 26 when they got married. I wake up in the morning as usual, and I start cleaning up a bit, because my mum can't do all the housework any more. This is what it's like to live in a house, you always have things to do, you never finish the chores, and then you have to begin all over again. I didn't usually work myself to death, and I admit that I've been somehow idle since I moved to Bucharest.

Eventually, I gave up on all of this, and I drove into town to a date with my boyfriend. I hadn't seen him for quite some time, because he had self-isolated himself since he had returned from Venice, at the beginning of March. Now I can say I was lucky I wasn't allowed to take three days' leave, so I didn't go with him to the annual festival in Venice. On my way there, I was wondering what we could do, given that The Local Committee for Emergency Situations had closed and had forbidden access to all parks, playgrounds, picnic

joacă, zonele de picnic și accesul în alte spații publice de relaxare/agrement din oraș. Cum nu prea mai aveam ce face în orașul pustiit și nu ne puteam plimba în voie pe străzile sale, am decis să mergem la Stațiunea Băile Olănești. Măcar acolo aveam ce vedea și mai puteam povesti una, alta nestingheriți. Nu-mi venea să-mi cred ochilor, stațiunea mi s-a părut a fi în paragină, nimic nu mai aducea cu ce fusese odinioară. Am urcat până sus. Nu ne-am întâlnit cu nimeni nici la urcare, nici la coborâre. Doar pe partea cealaltă a râului Olănești am zărit o familie cu doi copii care venise să ia apă de la un izvor. Îmi scot telefonul din geantă, iar printre nenumăratele mesajele cu urări de la mulți ani văd un mesaj de la mama, care mă ruga insistent să vin acasă pentru siguranța mea. I-am dat dreptate și n-am mai stat pe gânduri, am plecat îndată. M-a certat cam tare din cauză că stătusem până târziu și venisem și fără laptele promis. N-am mai tăiat niciun tort, m-am dus în camera mea, din care n-am mai ieșit până duminică dimineața. Ce zi! Nu prea mi-am sărbătorit eu zilele de naștere de-a lungul anilor, așa că nu m-a afectat prea tare. Ar fi fost frumos dacă am fi plecat la Cluj, așa cum plănuisem să facem încă de prin luna ianuarie. Poftim, mai pleacă acum dacă poți!

areas and access to other public leisure areas in town. Since we didn't have much to do in our deserted town, and we couldn't walk down the streets, we headed for Băile Olănești Resort. At least there we could do some sightseeing, and we could discuss at ease. I couldn't believe my eyes. The resort was a total mess, nothing was as it used to be. As we walked up the alley, we didn't meet anyone either on the way up, or on the way down. On the other side of the river Olănești, I saw a family with two children who had come to get some fresh spring water. I took my cell phone out of my purse, and, among the countless birthday messages, one was from my mother, who was begging me to come home for my own safety. She was right. I didn't think twice, I left at once. She scolded me, because I was late and had not bought milk, as I had promised. We didn't cut the cake either, so I went right up to my bedroom, which I did not leave until Sunday morning. What a day! I haven't celebrated my birthdays very often over the years, therefore I didn't really mind. It would have been nice if we had left for Cluj, as we had planned since about January. Now travelling is out of the question.

Miercuri, 25 martie 2020

Wednesday, 25th of March 2020

Ziua de astăzi a fost puțin diferită față de cele precedente. După orele prânzului am avut oră cu o fetiță de la after-school tare dragă mie, Cristiana. Ce copil bun! Poți vorbi cu ea cum vorbești unui om mare. Ora petrecută în compania ei a trecut într-o clipită. Ce dor îmi e de piticii mei! De i-aș mai putea vedea o dată pe toți doisprezece laolaltă, dar majoritatea s-au retras de la școala noastră. Așa e cu elevii, vin și pleacă mai devreme sau mai târziu.

Am făcut o grămadă de treabă azi. Am șters toate geamurile și tot mobilierul din casă. După-amiaza târziu am mers în păduricea din spatele casei, în speranța că voi mai găsi floarea-paștelui înflorită. Și am găsit. Întreg crângul era ințesat de aceste floricele timpurii de primăvară și brusc mi-aduc aminte de ultimul buchet cules în școala generală. Acum însă n-am apucat să culeg prea multe, întreruptă fiind de câțiva câini care își apărau bârlogul din apropiere.

Sâmbătă, 4 aprilie 2020

Mă chinuie o febră musculară îngrozitoare de vreo două zile, de când am revenit la programele de cardio și Pilates. De când am venit acasă, am lăsat antrenamentele deoparte și am mâncat tot ce mi-a poftit inima. A avut mama grijă să ne răsfețe în fiecare zi cu câte ceva special. Cum genunchii nu conteneau

Today was a little different than the previous days. After lunch, I had a lesson with one of my dearest after-school pupils, Cristiana. Such a good kid. Talking to her is like talking to a grown-up. That hour we spent together went so quickly. I miss my little pupils! If only I could see all twelve together again, but most of them are no longer our pupils. That's the thing about one's students: they all come and go sooner or later.

I did a lot of work today. I cleaned the windows and dusted all the furniture. Late in the afternoon, I went to the grove behind our house hoping that I was going to find wood anemones in full bloom. And I did. The entire grove was filled with these pretty early-spring flowers, and suddenly I remembered my last bunch of flowers picked when I was in junior high school. But now I didn't get the chance to pick enough, for I was disturbed by some dogs defending their nearby lair.

Saturday, the 4th of April 2020

An incredible muscle soreness has been tormenting me for a couple of days, for I returned to my cardio exercises and Pilates programs. I gave up my workouts and have been eating everything I wanted since I came home. Mum made sure to spoil me and my sister with a special dessert every day. As my knees kept on cracking at every

să-mi pocnească la fiecare mişcare făcută, m-am axat mai mult pe brațe și abdomen. Cum elevii sunt în vacanță până după Sfintele Paști, am să caut să mă țin de obiceiurile pentru care „nu aveam timp", și știu că sunt norocoasă că acum am timp berechet să le fac pe toate.

turn, I focused on building my arms and abs. Starting today the pupils are on their Easter holidays. I shall try to continue exercising, as I have plenty of time to do that now.

Mi-am amintit că acum o săptămână trebuia să merg cu sora mea la spectacolul *Sunt un Orb*, susținut de marele actor Horațiu Mălăele, dar am primit un mail cum că s-a amânat pentru sfârșitul lunii mai. Mai va mult și bine până la spectacol. Deocamdată suntem prizonierii propriilor locuințe, așa că trebuie să valorificăm timpul petrecut acasă.

I just remembered that one week ago I was supposed to go with my sister for the show 'I'm a blind man', performed by the actor Horațiu Mălăele, but it was postponed for the end of May. It's a long, long time until then. For now, we are the prisoners of our own places, so we must make use of this time at home.

Aranjând cărțile din bibliotecă, dau peste un titlu tare interesant, *Ciuma,* o carte scrisă de Albert Camus, un profund și influent roman al secolului trecut. Departe de a fi doar o poveste despre ciumă, romanul aduce în prim-plan lașitatea, dăruirea, nesăbuința, iubirea, credința și disperarea, toate acestea amestecându-se într-o carte despre om și umanitate, potrivită contextului actual în care ne aflăm. Mi-a plăcut tare mult, a doua zi am și terminat-o de citit.

While I was ranging up the books in my bookcase, there was an interesting title, *The Plague*, written by Albert Camus, a deep, powerful novel of the XXth century. Far from being just a story about the pest, the novel focuses on cowardice, commitment, recklessness, love, faith and hopelessness, all of them blending in one book regarding humans and mankind, perfectly fitting the current situation we find ourselves in. I really liked it, and finished reading it by the next day.

Duminică, 12 aprilie 2020

Încerc să îmi fac de lucru în fiecare zi, dar parcă nu mai am niciun spor la nimic. Mi-era lehamite de

Sunday, the 12th of April 2020

Every day I'm trying hard to keep myself busy, but I keep failing. I couldn't stand the purple carpet, the curtains and

mocheta, perdelele și de așternuturile mov din camera mea, așa că am decis să mă mut într-o altă încăpere unde nu prea intră nimeni. Acolo se află biblioteca, o masă de lucru și o canapea vintage, iar rezemate de aceasta zac câteva picturi cumpărate dintr-un anticariat, care așteaptă să fie înrămate. Caietul și fișele cu traduceri stau trântite pe masă încă de dimineață. N-am apucat să lucrez mare lucru. Tot am impresia că în aer domnește o liniște mormântală. Aștept cu nerăbdare să ne reluăm activitatea, chiar dacă acum umblă vorba printre angajați că am fi deja în șomaj tehnic. Conducerea școlii încă nu ne-a anunțat, dar n-ar fi exclus să fie așa.

A trecut de mult ora prânzului și constat că nu i-am urat încă mamei la mulți ani de Florii. O găsesc în grădină, curățând trandafirul cățărător.

La mulți ani, mamă!

the sheets in my bedroom, so I moved to another room, which isn't much used. That's where the bookcase, the workbench and the vintage sofa are. Also, there are some paintings bought from an antique shop leaning against the sofa, waiting to be framed. My notebook and translation papers have been lying on the table since morning. I couldn't do much. A scary silence is floating in the air. I'm looking forward to resuming my activities. There's been a rumour lately that we are already on technical unemployment. We have not yet been told in as many words, but it is very likely to happen.

It is long past lunchtime and I've just realised today is Palm Sunday and I haven't wished my mother 'happy name day' yet. I find her in the garden, deadheading the climbing rose.

Happy name day, mum!

Iustina-Carmen Vătrai

Nu știu exact la ce să mă aștept de la viitor, dar, cu siguranță, efectele virusului după ce acesta va dispărea, vor fi foarte greu de suportat.

În acest „jurnal de carantină" voi descrie situația actuală, exact așa cum o văd eu, voi face o paralelă cu viața noastră de dinainte de apariția acestui virus și, la final, voi descrie cum va arăta viitorul în viziunea mea.

Inițial, apariția acestui virus nu m-a speriat deloc deoarece totul se întâmpla într-o țară mult prea îndepărtată de Europa, iar eu eram de părere că nu va ajunge niciodată aici și că este doar ceva de scurtă durată, care va dispărea peste câteva săptămâni și lumea va reveni în curând la normal. Chiar și după ce virusul a început să se răspândească în Italia, iar, mai apoi, au apărut câteva cazuri și în România, eu tot nu am crezut că se va ajunge la o asemenea situație, în care majoritatea oamenilor e nevoită să stea în casă, și să iasă doar în cazuri urgente, să se aprovizioneze sau să meargă la farmacie ori la medic.

Consider că această izolare, care a început acum o lună în România, ne face să realizăm cât de frumoasă era viața noastră înainte de apariția Coronavirusului. Eram într-adevăr

I don't know what to expect from the future, but, certainly, the effects of the virus, after its disappearance, will be very difficult to bear.

In this "quarantine journal" I am going to describe the current situation, as I perceive it, drawing a parallel with our life before this virus, and, at the end, I am going to describe my view of the future.

Initially, the outbreak of this virus did not scare me at all, because everything was happening in a country far away from Europe, and I thought that it would never reach this continent, and that it was something short-lived, which would probably disappear in a few weeks, and the world would soon come back to normal. Even after the virus started to spread to Italy and later, there were some cases in Romania, as well, but I still did not think that all these things would turn into such a bad situation, with most of the people being forced to stay at home, allowed to go out in urgent cases, to buy food or to go to the drugstore or to the doctor.

I consider that this isolation, which started a month ago in Romania, makes us realise how beautiful our life used to be before the Coronavirus. We were truly happy,

fericiți, puteam să ieșim din casă, să mergem oriunde, puteam să facem orice ne doream fără să ne îngrijorăm din cauza unui pericol pe care nici măcar nu-l putem vedea. Deși trecem tot timpul prin încercări, această nenorocire pare că nu se mai termină, în fiecare zi mor mii de oameni din cauza infectării cu Coronavirus în întreaga lume, nici măcar în Italia, unde primul caz a apărut pe 31 ianuarie, Coronavirusul încă nu a dispărut, încă se răspândește. Eu cred că în România situația va fi mult mai dramatică, nu numai din cauza sistemului sanitar, ci și din cauza faptului aici nu se va face niciodată dezinfecția care s-a făcut, de exemplu, în China, unde s-au dezinfectat până și banii.

Ritmul de răspândire este atât de alert, încât Coronavirusul a omorât o întreagă generație în câteva săptămâni. Ceea ce mi s-a părut cel mai tragic a fost faptul că toți cei care se îmbolnăvesc,nu mai au niciun contact cu rudele lor și, dacă se întâmplă să moară, rudele nu au voie nici măcar să le facă înmormântarea. Toate aceste informații prezentate prin intermediul mass-media ne arată cât de mult a distrus această pandemie numeroase societăți, pierderea umană provocată de un simplu virus, și cât de neputincioasă este omenirea în fața acestui virus, în ciuda faptului că trăim în secolul XXI și pare că totul poate fi rezolvat datorită faptului că trăim într-o lume atât de tehnologizată.

we could go out, we could go anywhere we wanted to, do anything we liked, without worrying about an unseen danger. Although we encounter many hardships in our lives, this misfortune seems to be never-ending, everyday thousands of people die in the world as a result of the Coronavirus infection. In Italy, where the first case appeared on the 31st of January, this Coronavirus has not disappeared yet, it still spreads. I think that the situation will be much worse in Romania, not only because of the hospitals, but also because, here, the disinfection methods will never compare to those used in China, where even the money was disinfected.

The virus spreads so fast that it has managed to kill an entire generation in a few weeks. And what seems to me the most tragic thing is the fact that all of the people infected with the Coronavirus cannot get in touch with their relatives and, if they die, their relatives are not allowed to bury them. All this information in the media shows us that this pandemic destroyed various societies, the human loss caused by a virus, and how helpless mankind can be in the fight against this virus, despite the fact that we are living in the 21st century, a pretty advanced technological world.

După părerea mea, oamenii ar trebui să asculte ordinele autorităților și să nu mai iasă afară pentru a se plimba deoarece acum nu este momentul să stăm afară. Acum toată lumea ar trebui să stea în casă (cu excepția celor care se duc la serviciu, merg la magazin pentru a se aproviziona, merg la medic) pentru a preveni răspândirea virusului și, astfel, pentru a ne relua cât mai repede viețile. Eu sunt de acord că nu trebuie să creăm panică, ci să ne preocupăm doar de igienă și de îndepărtarea microbilor, dar nici nu trebuie să rămânem indiferenți în fața acestei pandemii. Coronavirusul nu ar trebui să devină singura preocupare a vieții noastre, ci doar un amănunt important și nelipsit în aceste luni. În perioada actuală de izolare, cred că trebuie să ne ocupăm mintea și cu alte lucruri. De exemplu, lucrurile care ne fac plăcere, pasiunile noastre sunt absolut necesare în aceste vremuri de restriște. Este important să rămânem receptivi la tot ce se întâmplă în jurul nostru, însă fără a fi tot timpul înspăimântați de ceea ce s-ar putea întâmpla. Într-adevăr, prezentul nu arată foarte bine și nici viitorul nu va fi ușor de suportat, dar, cu siguranță, vom reuși să trecem într-un fel prin toate greutățile care ne așteaptă.

Nu putem spune că totul va fi bine, căci, evident, nu va fi totul chiar atât de bine atunci când vom ieși din izolare și ne vom trezi la o realitate cruntă. E adevărat că nu trebuie să

In my opinion, people should follow the instructions of the authorities and stop going out for walks, since right now it is not the time to stay outdoors. Now, everyone should stay at home (with the exception of those who go to work, go to the store to buy food, or go to the doctor) in order to prevent the spreading of the virus. We all want to get back to normal as soon as possible. I agree with the fact that we should not create panic, thinking only about hygiene and microbes, but we should not be indifferent to this pandemic. Coronavirus should not become our only preoccupation; it should be only an important aspect of these months. During the current isolation period, I think that we should try to occupy our mind with various activities. For example, pleasant activities, our hobbies are a necessity in these troubled times. It is important to be responsive to everything that is going on around us, but without being terrified all the time about what might happen. The present time does not look good, indeed, and neither does the future, which will not be easy, but, certainly, we will manage to go through all these difficult experiences.

We cannot say that everything will be fine because, of course, it won't. Once we come out of isolation, we will face a harsh reality. It is true that we must not fall into depression

intrăm cu toții în depresie și începem să ne plângem de cât de dură a fost soarta cu noi, însă trebuie să fim realiști și să acceptăm faptul că perioada următoare nu va fi ca cea dinainte de Coronavirus. Cel mai probabil, omenirea are de învățat următorul lucru din această experiență: aceea că trebuie investit mai mult în sistemul de sănătate pentru a reuși, la un moment dat să depășească cu ușurință aceste perioade dificile. Este posibil să existe și alte lucruri, cum ar fi solidaritatea și prețuirea vieții, căci în aceste momente ne dăm seama cât de nemulțumiți am fost de viețile pe care le aveam înainte și cât de liniștite erau acestea în comparație cu ceea ce trăim în prezent. Eu cred că aceasta e cel mai important lucru pe care îl învățăm în aceste vremuri de izolare, aceste vremuri în care avem timp să ne gândim cum am ajuns în acest fel, cum am trăit până să apară Coronavirusul, cum ne vom continua viața după ce acesta va dispărea, cât de mult vom regreta acele vremuri în care nimeni nu se gândea că vom fi vreodată nevoiți să stăm la izolare în casă de teamă să nu ne îmbolnăvim și să suferim așa cum vedem cazurile prezentate la televizor.

Așa că, probabil, după tot acest timp petrecut în izolare, ne vom schimba și noi percepția asupra vieții. Poate că vom învăța să iubim viața așa cum ne-a fost dată și ne vom bucura mai mult de ea. Poate că vom învăța să folosim fiecare moment în interesul nostru, fără a mai

and start complaining about how cruel our fate is, still we have to be realistic and accept the fact that the next period will be a challenge. Mankind has something to learn from this experience: we need to invest more in the sanitary systems in order to manage, at some point in time, to easily overcome such difficult periods. Probably, there may be some other things, such as solidarity and the appreciation of life, because we realise how unsatisfied we have been with the lives we had before and how peaceful they were compared to what we are experiencing now. To my mind, this is the most important lesson that we learn during these days of isolation, these days when we have time to think of how we got to this point, how we used to live before the Coronavirus, how we will go on with our life after the disappearance of the virus, how much we will miss those days when nobody could ever think that we would be forced to stay at home in isolation.

So, probably, after all this time spent in isolation, we will change our perception of the world. Perhaps we will learn to appreciate our lives as they were given to us, and we will be content. Perhaps we will learn to protect the environment, and to be

pierde vremea, să avem mai multă grijă de mediul înconjurător, și să fim, în sfârșit mulțumiți și încrezători că putem face ceea ce ne-am propus fără a ne mai compara cu alții, urmându-ne propriul drum. Probabil că tragedia provocată de Coronavirus, împreună cu izolarea populației, are și efecte bune, în sensul în care se va produce o schimbare în comportamentul oamenilor și aceștia vor deveni mai solidari și mai atenți unii cu alții, mai atenți la ceea ce se întâmplă în jurul lor, mai recunoscători pentru ceea ce au și conștienți de faptul că sănătatea este pe primul loc întotdeauna, nu alte lucruri materiale la care ne gândeam până acum că sunt cele mai importante.

satisfied and confident that we can do what we planned. It is possible that this tragedy caused by the Coronavirus along with the isolation of the population may have positive effects, as well, in the sense that a drastic change will happen in the behaviour of the people, and they will become solidary and help each other more, be more grateful for what they have and aware of the fact that their health is always on the first place, not other material things which we previously perceived as the most important.

Prin urmare, avem nevoie de un echilibru în aceste vremuri, pentru a nu cădea într-o extremă, pentru a nu ajunge să simțim o neliniște continuă din cauza virusului, ori să devenim extrem de îngrijorați de situația actuală și nici să rămânem absolut indiferenți la tot ceea ce se întâmplă în țară și în lume, gândindu-ne că nouă nu ni se poate întâmpla nimic.

Subsequently, we need balance, we must avoid anxiety caused by the virus, despite the fact that we will inevitably worry about the current situation. We must not be indifferent to what is happening in this country and in this world, thinking that this cannot happen to me.

Din punctul meu de vedere, după dispariția acestui virus, viețile noastre se vor schimba extrem de mult. Nu știu exact la ce să mă aștept de la viitor, dar, cu siguranță, efectele virusului după ce acesta va dispărea, vor fi foarte greu de suportat. Cred că viața noastră se va schimba foarte mult din cauza acestei pandemii care afectează absolut tot, de la economie până la viața noastră

From my point of view, after the disappearance of this virus, our lives will change very much. I don't know what to expect from the future, but, certainly, the effects of the virus, after its disappearance, will be very difficult to bear. I think that our life will change very much as a result of this pandemic which affects absolutely everything, from the

cotidiană. Deci, din acest punct de vedere, în România se va resimți foarte tare această criză economică din cauza faptului că nu este o țară dezvoltată ca cele din occident. Așadar, vom avea un drum lung de parcurs până să ajungem să trăim în normalitate. Toate aceste schimbări cauzate de Coronavirus se vor resimți mult timp de acum înainte. Totuși, consider că omenirea este suficient de adaptabilă încât să își poată aduna forțele și să lupte cu ceea ce ne va pregăti viitorul.

Așadar, trebuie să fim conștienți că aceste schimbări vor veni la un moment dat și că noi va trebui cumva să rezistăm, să facem față, să ne adaptăm la o societate diferită de cea pe care o cunoșteam anterior, în vremurile în care nu se vorbea de Coronavirus, nu se vorbea de niciun astfel de pericol care ar putea ucide atât de mulți oameni, indiferent de vârsta sau starea de sănătate a acestora.

În concluzie, acestea sunt gândurile și grijile mele cu privire la momentul prezent și la viitorul în care ne vom trezi la un moment dat și care ne va surprinde ca întotdeauna. Nu sunt optimistă cu privire la viitor, nu cred că se vor întâmpla minuni peste noapte și că lumea va reveni brusc la normal, la felul în care trăiam înainte de izolare. În orice caz, oamenii trebuie să fie pregătiți pentru ceea ce va veni după ce toată această tragedie se va termina, iar noi va trebui să revenim la normalitate într-o

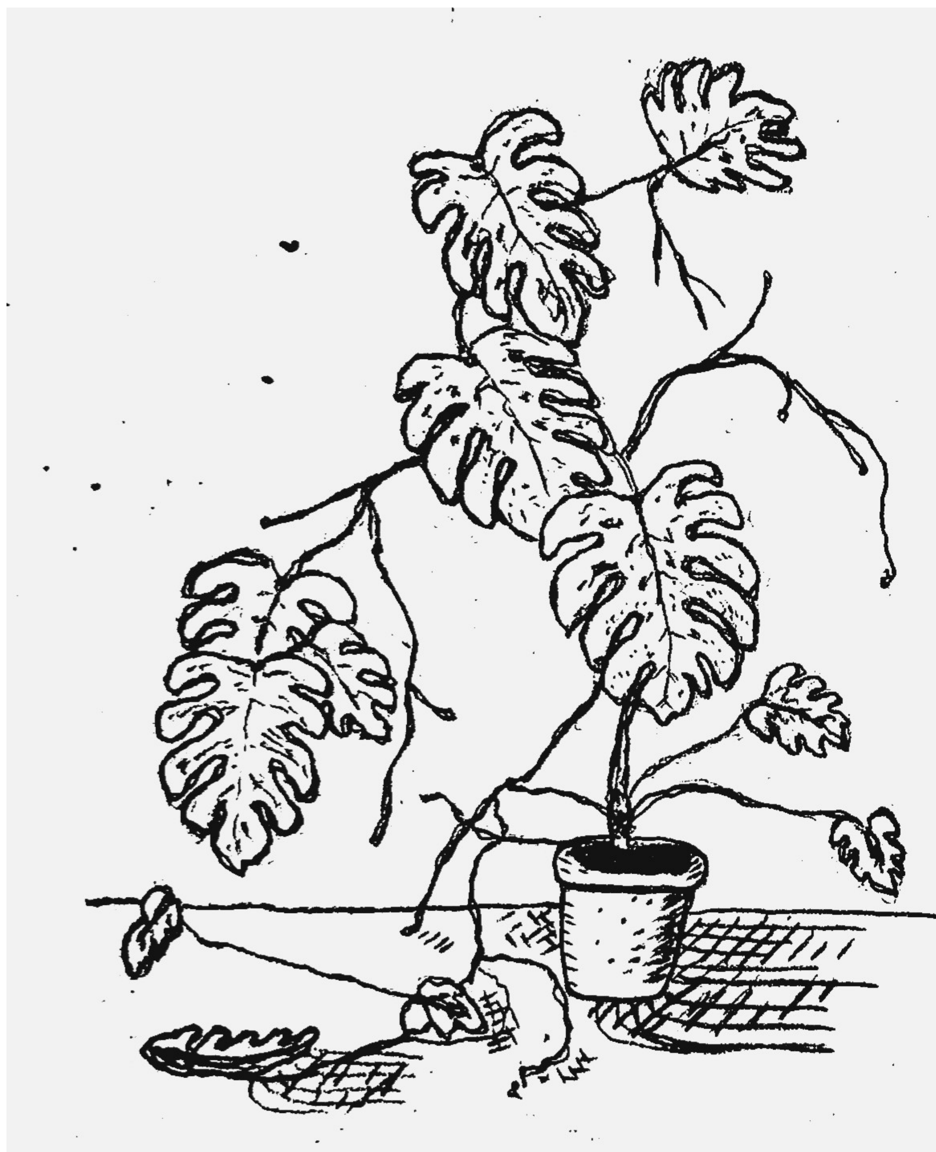
economy to our daily life. So, from this point of view, in Romania, this economic crisis will have disastrous effects, because of the fact that it is not a developed country like those in the west. All of these changes caused by the Coronavirus will be experienced by all the people a long time from now on.

Therefore, we have to be aware of these changes that will inevitably come some day and that we will have to cope with it.

To conclude, these are my thoughts and my worries concerning the present time and the future that will arrive at some point in time and that will surprise us, as usual. I am not optimistic about the future; I do not think that miracles will happen overnight and that the world will suddenly change into what it used to be before isolation. Anyway, people must be prepared for what will happen after all these things end and we will have to get back to normal in a

lume diferită.

changed world.

Lavinia Corina Zamfir

Suntem cu toții închiși în casele noastre și lumina de afară e din ce în ce mai difuză. Am auzit că totul se naște și mai apoi dispare în întuneric. Acolo se transformă și altceva se naște. Aștept să văd ce se va naște după întunericul de acum.

Nu am înțeles niciodată de ce mintea mea a ales să creeze monștri în loc de zâne, coșmaruri în loc de vise plăcute. Pe vremea când eram copil, mi-era teamă să adorm. Toate sunetele pe care le auzeam împrejur căpătau o formă aproape umană, umbre care se mișcau libere crezând că nimeni nu le observă. Mi se spunea des că am o imaginație bogată. Ce nu am înțeles niciodată e de unde vin imaginile.

S-a produs o ruptură în copilărie. S-a format o graniță. Urcam scările balconului într-o rochiță în culori pastel, soarele apunea și eu zâmbeam pentru că totul era simplu. M-am întors și era beznă. Nu mai era soare și rochița de vară nu mă putea apăra împotriva frigului. Dintr-odată m-a copleșit un sentiment de singurătate absolută. Eram tristă pentru că știam că nu mă mai poate ajuta nimeni. Dar nu am spus nimic.

Am început să am coșmaruri

We are all stuck in our houses and the light outside is slowly dimming. I have heard that everything is born out of darkness and goes back there, in order to be born again. I am eager to see what will come out of this darkness.

I never fully understood why my mind chose to create monsters instead of fairies, nightmares instead of sweet dreams. When I was a child, I was afraid of falling asleep. The sounds I heard at night morphed into almost human shapes, like shadows lurking around, thinking no one can notice their presence. I was frequently told I had a much too vivid imagination. However, I never fully understood how my mind could conjure such images.

My childhood broke. A border was formed. I was climbing up the stairs of the balcony in a light-coloured dress, the sun was setting and I was smiling because things were easy. When I turned to climb down the stairs, everything was dark. The sun was gone and my summer dress was no protection against the biting cold. I was suddenly overcome with a feeling of absolute loneliness. I was sad because I knew that from then on I was to be all alone. But I refrained from saying anything about the matter.

My nightmares were more and

din ce în ce mai des. Cineva mă privea insistent și-mi spunea că e vremea să aleg. Stătea în colțul camerei și flăcări întunecate îi înconjurau picioarele. Ochii îi erau două hăuri negre și gura îi era contorsionată într-o poziție nefirească. Sora mea era lângă mine și am încercat să o trezesc. Nu aveam voce așa că am încercat să o scutur cât de tare puteam. El doar stătea acolo, așteptând să realizez că acest coșmar îmi aparține doar mie. L-am privit. Asta e tot ce puteam face. Pe peretele din spatele lui au apărut simboluri necunoscute mie. A început să-și plimbe degetele albe și ascuțite de-a lungul peretelui, îndemnându-mă să aleg. Știam că nu am cale de scăpare. Am intrat în jocul lui și am ales. El s-a înfuriat. Cumva am făcut alegerea greșită. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e cum mânia lui a acoperit întreaga cameră și m-a aruncat din nou în realitate.

Sentimentul de frică nu a dispărut odată cu visul. Nu mai puteam dormi în aceeași cameră. Nu mai puteam dormi deloc. Mă plimbam de-a lungul holului până ce unul dintre părinții mei se trezea și încerca să mă liniștească. Văzând că același lucru se repetă noapte de noapte, au crezut că poate e o problemă medicală, ceva care are o soluție practică și naturală. Știam că nu pot bântui holul în miez de noapte la nesfârșit și eram convinsă că

more frequent. Somebody was watching me intently and told me it was time to make a choice. It was staying in the corner of my room, and black flames surrounded his feet. His eyes were two dark pits, and his mouth was twisted in an unnatural position. My sister was sleeping beside me, and I tried to wake her up. My voice was gone, so I tried to shake her awake with all my might. He was just sitting there, waiting for me to realise that this was a nightmare that only I could see. I looked at him. This was all I could do, anyway. Some unknown symbols appeared on the wall behind him. He gracefully moved his white, sharp fingers in front of those symbols, motioning me to choose. I knew there was no other way to escape the dream. I entered his game and made a choice. Then I saw how angry he became. Somehow, I made the wrong move. The last thing I remember is the darkness that engulfed the room and threw me back into the real world.

My fear did not disappear when the dream ended. I could not sleep in that room any longer. I could not sleep at all. I would walk up and down the hallway until one of my parents woke up and tried to comfort me. Seeing there was no end to this situation, they believed I was sick, that there was an easy and practical solution to my ailment. I knew I could not keep on haunting the hallway forever, and that this was not a medical condition. I

problema nu era de natură fizică. Mi-am convins părinții că pot să dorm mai bine. M-am forțat să fac asta și, în cele din urmă, a funcționat. Pentru mulți ani chiar.

Urcam scările căminului și zâmbeam pentru că afară era în sfârșit soare și primăvara se apropia. Acum îmi puteam lăsa deoparte paltonul, puteam să trec la geaca de blugi vopsită în dungi roșii și negre. Făcându-mi planuri pentru ziua următoare, am uitat de bagajul cu haine pe care trebuia să-l car până la etajul patru. Mi-a alunecat din mână și s-a rostogolit pe scări. Mi-am amintit cum cineva s-a oferit să mă ajute cu bagajul și eu l-am refuzat. Mi-ar fi prins bine o mână de ajutor acum. M-am întors ușor iritată și am fost întâmpinată de același întuneric care m-a izbit și în copilărie. Am realizat destul de repede că geaca de blugi avea să aștepte. S-a auzit un râs strident pe hol. „Râzi tu râzi, dar nu e râsul tău," mi-a răsunat în minte. Mama obișnuia să spună asta de fiecare dată când încercam să fac haz de necaz.

Am început să am gânduri obsesive, nu mă puteam concentra și mă simțeam aruncată undeva în anii copilăriei mele. Nu mai aveam controlul asupra vieții mele, a fi adult nu mai însemna nimic. Am crezut că pot să-mi țin în frâu sentimentele până

convinced my parents I could sleep better now. I forced myself to do so. In the end, it worked. For many years in fact.

I was climbing up the stairs of my dorm and I was smiling because the sun was finally shining and spring was near. I could finally throw my coat back in the closet and wear my denim jacket with red and black stripes. Thinking about the plans I wanted to make for the following day, I forgot about the luggage filled with clothes which I had to carry to the fourth floor. It slipped out of my hand and rolled down the stairs. I remembered how someone offered to carry it for me and how I refused him. I could have used a helping hand now. I turned around slightly irritated and I was met with the same darkness that gripped me in my childhood. I soon realised that my denim jacket would have to wait a while longer. I heard a shrill laughter coming from the hallway. "You may laugh now, but not for long," suddenly came to mind. My mother used to say that whenever I tried to make fun of a serious situation.

My thoughts became more and more intrusive, there was no way I could focus. I felt somebody threw me back in my childhood. I had no control of my life any longer. Being an adult was not a defence. But I still believed I could keep my feelings in check. Then

când bătăile inimii au început să accelereze și mușchii au încetat să mă asculte. Chiar și atunci am încercat să raționalizez situația, să minimalizez ce mi se întâmplă.

După mai bine de cincisprezece ani, coșmarurile au revenit. Doar că acum nu mai pot să mă ascund de ele. Nu mai pot să mă arunc cu tot avântul în toate refugiile exterioare pe care obișnuiam să le folosesc. Dumnezeule, nici măcar nu mai există un exterior. Poliția trece noapte de noapte prin fața casei mele și-mi amintește că n-am voie să fug. Am încetat să mă mai uit la știri. Toate numerele pe care le știu sunt din auzite, din inevitabilele conversații obositoare care se rotesc în jurul aceluiași subiect. La început mă implicam mai mult, eram mai vehementă. Nu mi-am schimbat convingerile, doar că nu mai simt nevoia să le materializez prin cuvinte. Toată lumea vorbește atât de mult, nu aș face altceva decât să repet ce s-a spus deja de nenumărate ori.

Ai crede că în fața unei pandemii nu mai există loc de probleme personale, că toate nemulțumirile, frustrările, fricile și dezamăgirile pălesc în comparație cu ce se întâmplă acum în lume. Nu e deloc așa. Tot ce am încercat să ascundem până acum iese la iveală. Iese la iveală pentru că nu mai are unde să se ascundă. Ne-am încuiat ușile și ferestrele, fugim până la magazin și

my heart started pounding in my chest and my muscles obeyed me no longer. Even then, I tried to rationalize the situation, there was no way something bad could happen to me... Right?

After more than fifteen years, the nightmares returned. I cannot avoid them now. I can no longer wrap myself in the outside distractions I used to wear as a shield. There is no outside now. Police cars pass by my house every night, reminding me I stand no chance of running away from this. I have stopped watching the news. I know the numbers from the inevitable conversations gravitating towards the same subject that exhausts me. In the beginning, I voiced my beliefs loud and clear, I involved myself more. My beliefs have not changed, but the need to speak out is gone. Everybody speaks so much about it, I would only repeat what has already been said.

One would think personal problems are meaningless when faced with a pandemic, that all the dissatisfactions, frustrations, fears and disappointments would be left on the back burner. I was wrong. Everything we have tried to suppress comes back to the surface. There is no place left for them to hide. We lock our doors and windows, we run to the store and back, and see little black spots roaming about

înapoi, intrăm în casă și vedem cum pete de întuneric și-au făcut loc în sufragerie. Majoritatea stau pe canapea, câteva se aleargă în jurul televizorului și două te așteaptă chiar în pragul ușii. Toată atenția lor se răsfrânge imediat asupra ta.

Azi-noapte l-am visat din nou. Aveam fața întoarsă către perete și am simțit cum salteaua se lasă sub greutatea altei persoane. Știam că e acolo și se bucură să mă vadă vulnerabilă. Știam că zâmbește fără să fie nevoie să-l privesc. Am trecut de la teamă la mânie în câteva secunde. Fără să-mi mișc buzele, i-am spus să plece. Nu mă puteam mișca, nu puteam vorbi, singura mea apărare era să-i resping prezența. Înainte să plece, mi-a spus că e vremea ca unele lucruri să se sfârșească.

Țin minte cum într-o zi mi-am întrebat sora mai mare dacă toți oamenii ajung în cărțile de istorie după moarte. Mi-a spus că nu, că trebuie să faci ceva cu adevărat memorabil ca să fii ținut minte. Dar ce se întâmplă acum chiar va ajunge în cărțile de istorie, generațiile viitoare vor ține minte. Vor ține minte rapiditatea cu care s-a răspândit virusul, cum nimeni nu a vrut să-i acorde importanță la început și cum toată lumea s-a schimbat cât ai zice pește. Vor ține minte doctorii, vor ține minte oamenii care au ieșit în balcoane ca să cânte în fața tragediei și pe cei care au fost pierduți în tragedie.

in our living room. Most of them are sitting on the couch, others are chasing each other around the TV, and two of them are waiting for you on the threshold. You now have their undivided attention.

I dreamt of him again last night. I was facing the wall and I felt the mattress giving way under the weight of another person. I knew he was watching me, rejoicing in my vulnerability. I knew he was smiling. I went from fear to anger in a matter of seconds. Without moving my lips, I told him to leave. I could not move, I could not speak, the only defence I had was to mentally reject his presence. Before leaving, he warned me that time has come for some things to end.

I remember once asking my sister if people were mentioned in history books after their death. She said you must do something truly memorable in order to be remembered. But what is happening right now will indeed be mentioned in history books, future generations will remember this. They will remember how fast the virus spread, how people refused to take it seriously in the beginning, and how everything changed in the blink of an eye. They will remember the doctors, they will remember how people were singing from their balconies in the face of tragedy, and they will remember the

Vor ține minte cum oamenii nu au mai fost la fel când au ieșit din nou liberi din case.

E o graniță. Marchează un înainte și un după. Nu pot să evit gândul că totul se întâmplă cu un motiv. Natura are tot timpul un motiv. Lucrurile nu mai funcționau de mult timp în noi și în lume. Era un dat că ceva avea să se întâmple.

Între timp, am început să-mi pierd interesul pentru lucrurile care înainte îmi făceau plăcere, simțind nevoia de ceva mai mult. Caut semne oriunde îmi întorc privirea, îmi analizez visele care se înmulțesc și încerc să nu mă simt singură. Nu am răspunsurile acum, am doar o vagă idee a unui posibil viitor. Suntem cu toții închiși în casele noastre și lumina de afară e din ce în ce mai difuză. Am auzit că totul se naște și mai apoi dispare în întuneric. Acolo se transformă și altceva se naște. Aștept să văd ce se va naște după întunericul de acum.

ones lost in the tragedy. They will remember how people were not the same when they regained the right to freely walk down the streets.

There is a boundary between before and after. I keep thinking that everything happens for a reason. Nature always has a reason. Darkness slowly crept in us and in the world. Something was bound to happen.

Meanwhile, what pleased me no longer does so, and I need something different. I look for signs wherever I can, I analyse the dreams that keep me up at night and try to not feel alone. I have no answers now, I only have a vague idea of a future. We are all stuck in our houses and the light outside is slowly dimming. I have heard that everything is born out of darkness and goes back there, in order to be born again. I am eager to see what will come out of this darkness.

Gabriel Zamfirescu

O reînnoire pe cât se poate de sinistră și forțată se află acum în plină desfășurare.

Joi, 26 Martie 2020 (sau al 33-lea an al șobolanului de metal d.Hr.)

Șobolanul este primul animal din cele douăsprezece care stau la baza zodiacului chinezesc și, de aceea, previziunile astrologilor pentru anul 2020 indicaseră o perioadă a reînnoirii și a noilor oportunități. Într-adevăr, o reînnoire pe cât se poate de sinistră și forțată se află acum în plină desfășurare. În Italia, o întreagă generație a fost măturată de pe fața Pământului în numai câteva săptămâni. Spania se apropie și ea cu repeziciune de același deznodământ. O întrebare își ridică încet căpșorul din marea molcomă și amorțită a gândurilor mele: cum ar arăta o lume fără bătrâni? În primul rând (sau în al doilea, sau în al douăzecilea), ar deveni destul de greu să le explicăm copiilor noștri că personaje precum Moș Crăciun sau... Dumnezeu, sunt de fapt niște arătări umane, nu niște chipuri de extratereștri. Apoi, cine le-ar mai spune povești nepoților sau le-ar mai găti bunătăți de lins pe degete, ca la bunica? Dacă n-ar mai exista bunici, n-ar mai exista nici nepoți. Ar fi doar niște mici sălbăticiuni, lipsite de rădăcini adânci, precum un Intel i7 care n-a văzut în viața lui un 486. Dar divagăm deja prea mult de la subiect. Apropo, care era

A forced and by all means sinister renewal is taking place now.

Thursday, March 26 2020 (or the 33rd year of the metal rat A.D.)

The rat is the first animal among the twelve that constitute the basis for the Chinese zodiac, and, therefore, the astrologers' predictions for the year 2020 had indicated a time of renewal and new opportunities. Indeed, a forced and by all means sinister renewal is taking place now right under our noses. In Italy, an entire generation has just been wiped out from the face of the Earth in only a couple of weeks. Spain is fast approaching the same outcome. A simple question issues from the lethargic and benumbed sea of my thoughts: what would a world without old people look like? First of all (or second, or 20th), it would become pretty hard to explain to our children that characters such as Santa Claus or, um, God, are actually human, and not some freakish alien faces. Then, who would tell stories to our grandchildren or cook for them delicious treats, as only grandparents can? If there were no grandparents, there would be no grandchildren either. There'd be only a bunch of wild little critters, bereft of their deep roots,

subiectul? Nici eu nu-mi mai amintesc. Ah, ce m-aș mai duce pân' la 1 Mai, să-mi iau o sticlă de votcă. Capul pătrat de polițist care o să mă oprească va avea obiecții cu privire la stricta necesitate a unei astfel de achiziții. În Canada, până și magazinele de canabis au trecut drept indispensabile. Și o femeie. Ce bine mi-ar fi prins acum un pic de companie feminină. Mă refer, firește, la altcineva decât mama. Ne-am fi văzut de treaba noastră iepurească și timpul ar fi trecut mai repede. Dar na, vrând-nevrând, am ajuns să trăim ca pustnicii. O fi și ăsta un lucru bun. Ni se mai curăță și nouă sufletele de păcate.

De măcar cu fiecare din atâtea mii de lacrimi s-ar spăla o mică pată de pe sufletu-mi de patimi.

scriam cândva, în tinerețe.

Și iată cum, totuși, printre scorburi și tunele ale minții prăfuite, se strecoară întrebarea către buzele conștiinței: oare cum ar arăta o lume fără bătrâni?

similar to an Intel i7 that has never in its entire life heard of a 486. But we're digressing from our subject. By the way, what was our subject? I can't seem to remember. Man, how I wish I could go over to "1 May" for a bottle of Vodka! But I'm sure that the dimwit cop who's bound to stop me along the way will have some objections as to the utmost necessity of my enterprise. In Canada, even the cannabis stores pass as indispensable. And a woman. I could really use a little female companionship at the moment. We would've minded our own little rabbity business and time would've passed so much faster. But, hey, like it or not, we have ended up living as hermits. Perhaps there's something good in that too. Our souls lose the burden of their sins.

If only with each of these thousand one tears
a stain would get cleaned from my soul full of smears

I once wrote that, in my youthful days.

But lo, among nooks and ditches of the dusted mind, the question wriggles its way out into the light of conscience: what would a world without old people look like?

Rodica C. vârsta 66

Student pandemic, vârstnic, cu co-morbidități.

2? Martie

Fac parte, oricum, dintr-o specie pe cale de dispariție, fumătorul, vânat instituțional și individual, cu pasiune, în aproape toate țările de pe mapamond. Pe lângă asta, mai cad de miercuri în grupa de vârstă 11-13. Cititorul de azi va înțelege ce înseamnă asta, dar cum va suna asta *in English*? Va fi nevoie de o notă de subsol? Poate, la reeditarea acestui text peste un an, sau mai mulți, va fi nevoie de o notă de subsol. Sau poate nu.

Acum fac parte din două specii pe cale de dispariție. Oare o fi corect gramatical?

Ce să fac, dacă între mine și colegii mei încap, nu una, ci chiar două generații! A venit bunicuța la școală... Evident, niciunul nu a spus asta. Dar îmi amintesc (ce verb potrivit!) cum gândeam eu copil, cum gândeam eu la vârsta lor. Părinții ca părinții, sunt ai noștri, îi iubim și vrem să fim ca ei când ne facem „mari”. Bunicii, sunt acceptabili, dar parcă sunt din altă specie, poate chiar extratereștri. Și bunica mea mă întreba: de ce te îmbraci mereu numai în negru?

Rodica C. aged 66

Pandemic Student, Aged, with Co-morbidities.

March 2?

I belong anyway to a species on the verge of extinction, the smoker, passionately hunted by institutions and by individuals, in almost all countries in the world. Besides, beginning Wednesday, I fall into the 11-13 Time Slot. The present reader, who lives in this place, will understand this, but how is it going to sound in English? Will a footnote be required? Perhaps, when this text is reprinted a year from now, maybe more, a footnote will be required. Perhaps not.

I now belong to two species on the verge of extinction. I wonder, is this grammatically correct?

What can I do if between me and my colleagues there is room not for one generation, but two! Grandma has come to school... None of them ever said it, of course. But I recall (what an appropriate verb!) what I was thinking as a child, at their age. Parents, well, they are our parents, we love them and want to be like them when we grow up. Grandparents? Acceptable, perhaps belonging to a different species, maybe even of extraterrestrial origin. My grandmother also used to ask me: why do you always wear black?

Mă uit pe sticlă, cum se spune acum, mai ales la anunțurile celor trei pupitre pe fond albastru, am o senzație de déjà-vu, parcă aștept să apară Dinescu, și, mai târziu, dând un morcov pe răzătoare, sinapsele pescuiesc cu o undiță leneșă amintirea Revoluției. Multe lucruri sunt diferite acum...

Ochii mi se agață de harnicul translator din colț și încerc cu aviditate să-i urmăresc gesturile. Am speranța și credința că voi învăța a opta limbă, de data asta o limbă mută. Știu deja două cuvinte: casă și Dumnezeu (ultimul de la RAI 1).

Prima ședință de guvern *live*

Aflăm cu admirație, reticență, și—de ce nu?—cu oarecare stupoare, că RO construiește în sfârșit autostrăzile promise! Totul este pus la punct și funcțional, vom da atâția și atâția kilometri, vedem cu ochii din spatele ochilor hoarde de harnici lucrători mascați, repezindu-se frenetic la treabă!

Mai ies afară, pe interval, desigur, declarație și buletin în buzunar, la îndemână. Pe lângă asta, mască, mănuși și un fular suplimentar de protecție, plus gel dezinfectant în buzunar. Pe lângă asta, pregătesc totul pentru dezinfectarea de după întoarcere: preș cu dezinfectant, găleată și mop cu dezinfectant, spirt ș.a. Întoarcerea este ca o întoarcere de pe suprafața lui Marte: executarea atentă a

I am watching TVR1, especially the three notes against the blue background; I have a feeling of déjà-vu, it seems I am waiting for Dinescu to make an appearance, and later, while grating a carrot, my synapses fish with a lazy rod the memory of the Revolution. Many things are different now...

My eyes cling to the diligent translator in the corner, and I am avidly trying to follow his gestures. I nourish the hope and the confidence that I will learn yet another language, a mute one this time. I already know two words: house and God (the last one from RAI 1).

First live government session

With admiration, reluctance and—why not?—a certain amount of stupefaction, we find out that RO is finally building the promised highways! Everything is set in place and functional, we will produce very many kilometres, we see with the eyes of our minds hordes of diligent masked workers frantically hurrying to work!

I sometimes go out, in the allotted time slot, of course, declaration and ID in my pocket, to have them at hand. Besides, masque, gloves and a supplementary protective scarf, plus a disinfectant gel in the other pocket. Besides, I prepare everything for disinfection upon my return: rug with disinfectant, bucket and mop with disinfectant, medicinal alcohol, and others. Returning home is like coming back from Mars: all decontamination steps

tuturor pașilor de decontaminare, dezechiparea... Trebuie să scot tot până la piele, nu e contaminarea, cât sudoarea și stresul.

executed correctly, taking off everything... Everything has to go, it is not so much the contamination, as the sweat and the stress.

În casă am trei feluri de poteci: probabil contaminate, mai puțin contaminate și sigure. Schimb trei perechi de papuci. Masa din sufragerie este masa de carantină. Acolo stau toate lucrurile aduse de afară.

I have trails in the house, three types of trails: most likely contaminated ones, less likely contaminated ones, and safe ones. I change three pairs of slippers. The dining-room table is a quarantine zone. All things coming from outside are lying there.

Cum își completează un homeless Declarația? „Am mai multe domicilii: în scara E a Blocului 14A, Șoseaua Durerii nr. 111 bis, o bancă de lemn din Parcul Libertății, departe de lumina directă a vreunui felinar, pentru că de multe ori sunt luat la bătaie pur și simplu de niște sălbatici nocturni, care în timpul zilei își spun oameni, după aceea mai sunt autobuzele 543 și 13bis, care au trasee lungi și nu prea aglomerate, unde pot să găsesc un loc pe scaun, ferit de ploaie sau zăpadă. Și ați uitat să puneți pe Declarație căsuță cu scopul: să trăiesc, să supraviețuiesc. Sau să bifez măcar pe nu am încotro."

How does a homeless person fill in the Declaration? "I have several homes: entrance E of Block 14A, Pain Road no. 111 bis, a wooden bench in Liberty Park, far away from the direct light of lamps, because many times I get cruelly beaten up by some nocturnal savages who call themselves humans during the day, there are also the buses 543 and 13bis, with long and not too crowded routes, where I can sit down and avoid rain and snow. And you forgot to provide a box on the Declaration, mentioning as reason: to live, to survive."

Întâlnirile la ore fixe, pe Zoom sau pe Slack, obositoare seara, dar mă mobilizează. Nu mai sunt singură! Traduc pe slack, la concurență cu alții cu degete mai agile, până seara la 8, am ratat știrile de la ora 7 seara—ce ușurare! Încremenesc:

We meet, on Zoom or Slack, at previously announced times, tiring in the evening, but I get mobilized. I am no longer alone! I am translating on slack, competing with younger, more agile, fingers, until 8 in the evening, I missed the 7 o clock news—what a relief! I am suddenly stunned:

—Măcar dacă s-ar fi întâmplat în altă parte, într-o altă țară, şi am fi aflat din ziare; am fi putut discuta liniştit întâmplarea, am fi putut discuta chestiunea sub toate aspectele ei, şi trage cu obiectivitate concluzii. S-ar putea organiza dezbateri academice, la care să fie invitați savanți, scriitori, jurişti, feministe, artişti. Şi omul de pe stradă, desigur. Probabil că ar fi fost interesant, pasionant, instructiv. Dar când eşti tu însuți prins de evenimente, când eşti pus dintr-o dată în fața realității brutale a faptelor, nu poți să nu te simți vizat direct, eşti surprins cu prea multă violență, ca să-ți mai poți păstra sângele rece. Eu unul sunt surprins. De câtva timp nu-mi pot veni în fire.

—If only it had happened someplace else, in another country, and we if we had found out from the newspapers; we could have discussed the incident calmly, we could have discussed the matter under all its aspects, and we could have drawn conclusions objectively. Academic debates could have been organized, and we would have invited as guests scientists, writers, legal advisors, feminists, artists. And common people, of course. It would have probably been interesting, thrilling, instructive. But when you are yourself caught by the events, when you are all of a sudden facing the brutal reality of facts, you cannot but feel directly targeted, too surprised by too much violence to keep calm. I, for one, I am surprised. It's been quite a while since I haven't been able to find peace of mind.

Oare am început să ne traducem gândurile ascunse? Nu, este doar Berenger, din *Rinocerii* lui Ionesco!

Are we now translating our own inner thoughts? No! This is Berenger speaking, from Ionesco's *The Rhynos*!

Luni seara, pe Zoom, ne jucăm cu *Glosarul* lui Peter Ackroyd. Ce amuzament! Câtă previziune! Și putem adăuga copios termeni noi:

—Tele-medicina: atunci când suni disperat la Policlinică și nu-ți răspunde nimeni!

—Tele-banking: atunci când suni disperat la Bancă ca să-ți faci internet banking, și ți se spune că trebuie să te duci la o agenție. Suni la agenție, și ți se spune că nu trebuie să vii, ci trebuie să suni la Bancă, și să rezolvi prin telefon

Monday evening, on Zoom, we play with Peter Ackroyd's *Glossary*. So funny! Such foresight! We might copiously add new terms to it:

—Tele-medicine: when you are desperately calling the polyclinic and nobody answers the phone!

—Tele-banking: when you desperately call your Bank, asking for internet banking, and they tell you that you must go to an Agency. You call the Agency, only to be told, do not come, call the Bank and solve it by phone and email.

și internet și email. Suni la Bancă, și ți se spune Nu se poate. Trebuie să te duci la o Agenție... (etc. etc.)

Ar mai fi multe altele:

—Tele-slujba, tele-spovada, tele-împătășania...

—Tele-familia: atunci când Amélie îmi recită de la 3000 de km depărtare *An Tan Tichitan*, cu gesturile însoțitoare, ca să-mi arate că nu m-a uitat, iar Anne-Sophie nu-și ridică ochii spre ecranul zgârcit al telefonului, ci continuă absorbită să-și deseneze visul, acela de a fi cu Buni la munte.

Seara

Pe trotuarul pustiu de vis-a-vis, pete de lumină și umbre tremurătoare, un tânăr încordat își plimbă, la distanță regulamentară, animalul de companie: un băiețel zburdalnic de trei ani. „Tati, de ce ne plimbăm pe întuneric?”

Stephen Fry ne sfătuiește (oare pentru că a jucat credibil roluri de psiholog?):

—Dacă sunteți singuri, chiar singuri, (după ce ne-a spus cât de multe lucruri poți face cu soțul/soția, cu partenerul/partenera, cu copiii, cu câinii și/sau pisicile tale): găsiți-vă bucuria în lucruri mici, faceți ordine în câte un sertar pe zi, împăturiți cu drag fiecare tricou...

Tricouri n-am de gând să împăturesc. Sertare? Mai ales cele cu hârtii sunt atrăgătoare. Ce avem aici? Hârtii, hârtiuțe, dau Search cu degetul,

You call the Bank, and they tell you this is Not possible. You have to go to an Agency... (etc. etc.)

More terms could be added:

—Tele-service, tele-confession and tele-absolution.

—Tele-family: when Amélie, who is four, recites, 3000 kilometres away, *An Tan Tichitan* to me, accompanied by gestures, to show me she remembers, while Anne-Sophie, who is six, cannot lift her eyes towards the skimpy screen of the phone, engrossed in drawing her dream, the dream of being with Grandma in the mountains.

Evening

On the deserted sidewalk across the street, timid spots of light and shimmering shadows, a tense young man is walking his pet: a frisky three-year-old boy. “Daddy, why are we walking in the dark?”

Stephen Fry gives advice on how to deal with isolation (is it because he convincingly played some psychologists’ parts?)

—If you feel lonely, really lonely (after having enumerated how many things you might do with your spouse, you partner, your children, your dogs and/or cats): find joy in small things, organize one drawer a day, gently fold each T-shirt...

Not applicable. I will not fold T-shirts. Drawers? A completely different matter, especially those stuffed with paper. What have we here? Lots of paper

cuvânt-cheie Singurătate:
Singurătatea cântă pe o notă înaltă...
Singurătatea ciugulește amintiri...
Singurătatea paște ierburile nervilor...
Singurătatea are gâtul lung și negru... (asta, ultima, nu îmi aparține)
Și mai este Moustaki, cu al său: *Non, je ne suis jamais seul, avec ma solitude...*

scraps, I press Search with my finger and the keyword loneliness brings out:
Loneliness sings on a high note...
Loneliness pecking memories...
Loneliness nibbles the grass of my senses...
Loneliness has a long dark neck (this last one is not mine)
And eventually, Moustaki: No, never alone with my loneliness...

Suntem prinși într-un fir narativ în plină desfășurare, personaje ale unui Autor care lucrează mereu, în fiecare zi, sau poate se odihnește acum. Lampa a rămas aprinsă, iar noi ne zbatem neliniștiți între ciorne împrăștiate. Ne construim fiecare povestea noastră, împletim și noi firele noastre, le țesem cu ale altora, mai rare sau mai dese, iar Autorul ne privește mereu cu bunăvoință, ne încurajează sau ne mustră, ne pedepsește sau ne răsplătește. Dar oare e interesat de noi? Sau l-am plictisit? Ce face? Nu mai scrie? E în căutarea unui final? Sau pur și simplu s-a hotărât să scrie altă poveste?

We are caught in a narrative thread, characters of an Author diligently working, every day, or maybe resting now. The light is still on, and we struggle restlessly among scattered drafts. Each of us builds his or her story, we each weave our thread, we weave them with other people's threads, thinner or thicker, and the Author watches us, always with benevolence, encourages or reprimands us, punishes us or rewards us. Is He really interested in us? Is He bored? What is He doing? Is He no longer writing? Is He in search of an end? Or has He simply decided to write another story?

Noaptea (una din nopți): Mă duc în vizită la mine însămi, în camera cealaltă. Aprind o veioză, mă așez într-un fotoliu, și mă gândesc: ce bine e! Aș putea să beau o cafea (nu, mulțumesc, e două dimineața), sau un ceai (din nou mă refuz), icoanele mă privesc din perete și le privesc și eu, și mă gândesc că pot să mă bucur în liniște, pot să mă gândesc pe îndelete la truda iconarilor

Night (one of many): I am paying a visit to myself in my other room. I light a nightlamp, sit in an armchair, and I think: all is well! I might have a coffee (no, thanks, not at two o'clock in the morning), maybe a cup of tea (refusal again), the icons look at me from the wall, and I look back at them, and I keep thinking that I am able to quietly enjoy them, I leisurely think about the toil of the painters of yore,

de altădată din mănăstiri, în haine sărace și cu mâncare puțină, dar cu atâta evlavie și frumusețe în suflet.

secluded in convents, poorly dressed and fed, but with so much devotion and beauty in their souls.

Ascultătorul meu imaginar nu mai pridideşte, a obosit. Revărs asupra lui atâtea gânduri, conotații, trimiteri și conexiuni... Parc-au trecut hoții prin mintea mea ordonată și plină, lăsând în urma lor împrăștiate de-a valma sertare și sertărașe, până și cuferele din podul amintirii le-au răsturnat, praful de pe pălăriile purtate de-a lungul unei vieți cu multe (câteva) roluri și praful de pe pălăriile nepurtate, păstrate pentru cândva, în viitor... Păcat că nu poate să scrie, să ia notițe măcar, ascultătorul meu imaginar.

My imaginary listener fails, he is tired. I pour upon him so many thoughts, connotations, cross-references and connections... My orderly, overflowing mind seems ravaged by thieves, who left behind overthrown drawers and tiny drawers, even the trunks from memory's attic were ravaged, dust from hats worn for a lifetime with many (several) roles, and dust from hats unworn, saved for the future... What pity that my imaginary listener cannot write, or take notes at least.

În căutarea unui final.

Poate și aici ar trebui să ne inspirăm din cântecele copilăriei. De exemplu:

Humpty Dumpty sat on a wall
Humpty Dumpty had a great fall
All the King's horses and all the King's men
Couldn't put Humpty Dumpty back again.

Nu avem cu toții cel puțin un idol, dacă nu mai mulți, care cad acum ireversibil?

Sau:

Poate că totul nu este decât un hiatus, o încercare, o apă de trecut. Și aici, din nou ne ajută cântecele copilăriei:

In search of an end.

Maybe nursery rhymes could be a good source of inspiration here. How about:

Humpty Dumpty sat on a wall
Humpty Dumpty had a great fall
All the King's horses and all the King's men
Couldn't put Humpty Dumpty back again.

Don't we all have at least an idol, if not many more, which are now losing ground?

Or:

Maybe all this is nothing but a hiatus, a trial, a river to be crossed. Here again, nursery rhymes could be of help:

London bridge is falling down...

Podul de piatră s-a dărâmat
A venit apa și l-a luat
Vom face altul pe râu în jos
Altul mai trainic și mai frumos.

(everybody knows the poem)

Napoleon, măgarii și savanții

Domnul Profesor Vaida, un Venerabil, care pescuiește zilnic în oceanul de știri cu o plasă fină, dar și în adâncuri ale istoriei și civilizației unde ajungem mai greu, ele nefiind în mod necesar pe Google, dar negreșit în memoria sau măcar biblioteca Dânsului, ne informează că, în timpul campaniei din Egipt, într-un moment greu al bătăliei, cu armata încercuită, Napoleon ar fi ordonat soldaților să se așeze circular, urmat de ordinul: Măgarii și savanții în mijloc! Desigur, conchide Dânsul, măgarul era un mijloc de transport neprețuit (fiind singurul), dar iată că nici savanții nu se bucurau de prețuire mai prejos...

Dar dacă acum se pune problema altfel? Dacă acum problema este: Măgarii **ori** Savanții?

Napoleon, the donkeys and the scholars

My dear Professor Vaida, a Venerable, who fishes daily in the ocean of news, but also in the depths of history and civilization, more difficult to reach, depths not necessarily on Google, but definitely in His memory or, at least, his library, informs us that, during his campaign in Egypt, in a difficult battle, with his army surrounded on all sides by opponents, Napoleon ordered his soldiers in a circle, and shouted: The donkeys and the scholars in the middle! And He concludes, it is rightful, the donkeys being priceless transportation means (and the only ones), and the scholars were not less appreciated...

What if now the problem is stated differently? What if now the question is: the donkeys, **or** the scholars?

Orizonturi noi

Viața este literatură. „La început era Cuvântul.” Lanțul de ADN, și complementarul său, cel de ARN, nu sunt decât cuvinte, peste un alfabet cu patru litere: A,T, C, G. Uimitor câtă viață se poate genera cu numai patru litere, câte specii, câte culori, câte forme și funcții! Toată natura care ne înconjoară nu e decât literatură, scrisă

New Horizons

Life is literature. “In the beginning was the Word.” The DNA chain, and its complementary RNA chain are only words, composed over a four letter alphabet: A,T, C, G. Amazing how much life can be generated with only four letters, how many species, how many colours, forms and functions! Nature around us is nothing more than literature written with

cu aceste patru litere: nu suntem decât cuvinte, fraze, povestiri mai lungi sau mai scurte, romane… toate în continuă schimbare și rescriere!

De ce nu ne-am apuca să lucrăm la o ediție nouă, revăzută și poate chiar adăugită, a noastră, în această pauză?

Kurt Gödel, mare matematician și logician, a contribut la teoria relativității generale a lui Einstein. Aflu că, în această teorie, timpul nu are direcție!

La o oră târzie din noapte, pe TVR1, un film, *Dosare Secrete*. E pe cale să fie descifrat un misterios mesaj, sosit acum zeci de ani, cu un obiect zburător neidentificat. Culmea! Mesajul e în alfabet binar, și se traduce în engleză! Nu cumva e un mesaj către noi, de la noi înșine, din viitor? Chiar acum, la vremuri de Coronavirus, undeva, niște cercetători pun la punct metoda de a călători în timp, și trimitem frenetici avertismente către trecut, să facem ceva (Ce?) pentru a evita Pandemia. Sau să Nu facem Ceva.

Bolero

Exact ca în Bolero-ul lui Ravel, tot mai multe instrumente din orchestra Umanității intră în joc: OMS și problema sanitară, UE, problema crizei alimentare globale (la noi e secetă), problema credinței, sau măcar a încrederii...

these four letters: words, sentences, stories, long or short, novels... all incessantly changing and rewriting themselves!

Why shouldn't we start working on a new, revised and maybe even annotated, edition of ourselves, during this break?

Kurt Gödel, great Mathematician and Logician, contributed to Einstein's General Theory of Relativity. I find out that, in this theory, time does not have a direction!

Late one night, on TVR1, a movie, *Secret Files*. A mysterious message is about to be decrypted. It arrived some decades ago, on an unidentified flying object. Hold on! The message is written in the binary alphabet, and is translatable into English! Could it be a message to ourselves, from ourselves, from the future? Right now, in times of Coronavirus, some place, some researchers are perfecting time travel, and we are frantically sending warnings towards the past, to do something (What?) to avoid the Pandemic. Or Not.

Bolero

Just as in Ravel's Bolero, more and more instruments in mankind's orchestra enter the game: WHO and the sanitary problem, EU, the global food crisis (there is drought in Romania), the problem of faith, or, at least, trust...

Subtitrare 1 aprilie

Primim un text, de tradus, nici nu contează din ce limbă în ce limbă, semantica este absurdă și îngrijorătoare. Probabil un documentar, dar nu știu dacă comentariul este *voice off*, sau subtitluri.

„Uniunea Europeană e guvernată de un sistem complex și sofisticat, bazat pe o structură ierarhică de jurisdicții interconectate și suprapuse, concepute pentru a separa puterile, în același timp întărind autoritatea departamentelor, instituțiilor și agențiilor care, în mod colectiv și separat, controlează și supervizează activitățile diverse ale uniunii și ale organizațiilor asociate ei."

Simt nevoia să adaug: Nu-i de mirare că UE nu funcționează! Schilod împiedicat în multe cârje… Mai contează dacă e *voice off* sau subtitluri?

Societățile de Asigurări nu vorbește românește

Pe un câmp dezolant, Țăranul spune la interviu: „...pentru secetă nu vrea să mă despăgubeze." La emisiunea *Vorbește corect!* ar trebui invitată Societatea de Asigurări, nu țăranul. Pentru că el, nici în anii trecuți nu a fost „despăgubat".

Papa Francisc: „Suntem cu toții în aceeași barcă!" (*Siamo tutti nella stessa barca!*)

O omenire întreagă vâslește. Fiecare dintre noi vâslește din răsputeri! Dar în ce direcție? Avem vreo

Subtitling 1 April

We receive a text to translate: it does not matter from what language into what language. The semantics is worrying. Probably a documentary, we do not know whether it is voice off or subtitles.

"The European Union is run on an intricate and sophisticated system based on an hierarchical structure of interlocking and overlapping jurisdictions designed to separate the powers while reinforcing the authority of the departments, institutions and agencies, who collectively and separately control and supervise the diverse activities of the union and its associated organizations."

I feel the need to add: No wonder it is not working! A cripple hampered by too many crutches... Does it matter if it is voice off or subtitles?

The Insurance Companies No Speke Correctly

Being interviewed in a desolate field, the Peasant says: "...for drought they do not want to compenserate me." The *Speak Correctly!* TV show should invite (for explanations) not the Peasant, but the Insurance Company. Because not even in previous years was he "compenserated".

Pope Francis: "We are all on the same boat!" (*Siamo tutti nella stessa barca!*)

Mankind is rowing. We are each and all of us frantically rowing! But in what direction? Is there a compass? (and if there is, who uses it?) Are there signs in

busolă? (dacă da, cine o are?) Sunt semne în apă? Sau în cer?

the water? Or in the sky?

Încredere

Pe TVR1, alt serial de inspirație. În ciuda problemelor de pe Pământ, Omenirea (sau, cel puțin, US) hotărăște să plece pe Marte. Specie de colonizatori. Vorba Reginei Isabella către Cristofor Columb: „Plutește drept înainte, și, dacă pământul pe care-l cauți nu există încă, fii sigur că Dumnezeu îl va crea într-adins pentru a-ți răsplăti îndrăzneala."

Chiar așa să fie? Chiar și acum?

Trust

Another inspirational series on TV. In spite of the many problems on Earth, Humans (or, at least, the US) decide to go to Mars. A species of colonizers. As Queen Issabella said to Christofor Columbus: "Sail straight ahead, and, if the Land you are looking for does not yet exist, be certain that God will create it on purpose to reward your daring."

Is that really so? Is it still true today?

■ New—starting April 28

Tot noi aici, de pe Pământ, cușca mai largă, Intervale noi: 7-11 și 19-22. Pe operele noastre postume va sta scris ca pe cutiile cu ouă: de la găini crescute parțial la sol și parțial în aer liber.

Am învățat cuvinte noi în limba din colț: plan și relaxare. După cum arată lucrurile la raita-din-jurul-casei-cu-declarație, în curând vom purta măștile cu convingere, ca să ne ferim de poluare. Cu cât trece vremea, și văd și gândesc mai mult, nu păreau foarte încurajatoare: relaxarea arată a trepte care coboară.

■ New—starting April 28

Still here, on Earth, a larger cage this time, new Time Slots: 7-11 and 19-22. Our posthumous works will bear info, just like the egg boxes: hens partially grown outside on the ground and in the open.

I learned two more words in the corner language: plan and relaxation. The way things look on my trip-around-the-block-with-declaration, we will soon be wearing the masks with conviction, to protect ourselves against pollution. As time goes by, the more I see and the more I think, they no longer seem encouraging: relaxation looks like descending steps.

Ipoteza fermierului galactic

Ipoteza fermierului galactic nu poate fi respinsă în totalitate. În mahalaua Universului, la margine de Galaxie, un fermier galactic a stropit cu biocide contra dăunătorilor.

The Galactic Farmer hypothesis

The Galactic Farmer hypothesis cannot be entirely rejected. In the slums of the Universe, on the outskirts of a Galaxy, a galactic farmer has spread biocides against the pests. The pest, in this

Dăunătorii, în acest caz, suntem noi, omenirea. Sau poate vrea să hibridizeze. Sperăm, timid, să ne lase pârloagă. Ce fel de planetă i-am lăsa acum? Cu o ditamai gaură în stratul de ozon, cu ghețari care se topesc, cu oceane încălzite și acide în care coralii nu mai cresc, iar scoicile și câte alte crustacee se sting ireversibil, căci fragila cochilie de calciu se dizolvă. O planetă în care 150-200 de specii de plante, de insecte, de păsări și de mamifere mor zilnic.

Dar de ce să privim așa departe? Vecinul cu vila de peste drum, care, de cum a cumpărat-o, a smuls tufele de liliac și de mâna Maicii Domnului, ca să planteze 10 metri pătrați de gazon de import, a cerut Primăriei să taie copacul din fața curții sale, de fapt, copacul de pe stradă. De ce? Pentru că face mizerie! El nu are decât jumătate din vârsta copacului respectiv, clădirea e clădire de birouri pentru firma sa cu prefix Eco, care se străduiește să aducă în România un vapor cu deșeuri radioactive, iar acum, după ce a pus angajata să tundă gazonul, face cel mai probabil cerere pentru permis de port-armă, ca să poată împușca în voie porumbeii care fac găinaț pe gazonul lui.

Îți amintești Japonia? Muzeul de arbori? Parcurile sunt Muzee de arbori și alte plante. Cu câtă reverență au păstrat ciotul unui copac lovit de fulger acum 625 de ani! Cu plăcuță comemorativă...

particular instance, is mankind. Maybe he intends to hybridize. We timidly hope to be left as fallow ground. What kind of a planet could he harvest now? With an enormous hole in the ozone layer, with melting glaciers, with warm and acid oceans in which corals do not grow anymore, and seashells and many other species of shellfish become irreversibly extinct, because the fragile calcium shells dissolve. A planet on which 150-200 species of plants, insects, birds and mammals are dying daily.

Why look so far? My neighbour who owns a villa across the street, who has replaced the rich lilac bushes with imported turf, has demanded that the tree in front of his courtyard, actually the tree in the street, should be cut. Why? Because it is making a mess on his lawn! He is half the age of that tree, his building is an office building for his Eco-prefixed business which is working on the task of bringing a shipment of radioactive waste to Romania, and now, after his employee has mown the lawn, he is most probably applying for a weapon-permit to shoot the pigeons which leave droppings on his lawn.

Do you remember Japan? Museums of trees? The parks are museums of trees and other plants. The reverence with which they preserved the stub of a tree struck by lightening 625 years ago! With a commemorative plaque,

no less...

Și dacă...

Și dacă fiecare dintre noi ar fi chemat să facă un sacrificiu? Ce vis vom sacrifica, ce dorință secretă adâncă, ce lucru drag am putea smulge dureros din inimă?

What if..?

What if we are each of us required to make a sacrifice? Which one of your dreams would you give up, which one of your most intimate deep desires would you sacrifice, what cherished thing would you painfully snatch from your heart?

Și totuși

La câtă literatură avem în spate, și la câtă mai scriem acum fiecare dintre noi, e greu de crezut că ne vor veni de hac câteva litere din alfabetul genetic! Scrieți, numai scrieți!

Still

Compared to the amount of literature we have left behind, and are still producing, it is hard to believe that a few letters of the genetic alphabet will defeat us! Just keep on writing!

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2020